

ONSDAG DEN 24.NOVEMBER 2010

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 09.05)

2. Handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

3. Gennemførelsesforanstaltninger (forretningsordenens artikel 88): se protokollen

4. Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde om økonomisk styring (28.-29. oktober 2010) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er den vigtige forhandling om konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde om økonomisk styring (28.-29. oktober) [2010/2654(RSP)].

Jeg vil gerne byde formanden for Det Europæiske Råd, hr. Van Rompuy, og formanden for Kommissionen, hr. Barroso, velkommen til Parlamentet. Til stede sammen med os er desuden repræsentanter for det belgiske formandsskab og for Kommissionen. Vi begynder med de meddelelser, som formanden for Det Europæiske Råd, hr. Van Rompuy, har til os.

Herman Van Rompuy, *formand for Det Europæiske Råd.* – (EN) Hr. formand! Hovedemnet for Det Europæiske Råds møde den 28.-29. oktober var den økonomiske styring i EU – særlig med rapporten fra taskforcen om økonomisk styring. Rapporten, som blev godkendt på mødet, og de efterfølgende begivenheder – og her tænker jeg særlig på Irland – har illustreret spørgsmålets vigtighed helt generelt og især behovet for de finansielle mekanismer til hurtig iværksættelse, som vi vedtog i maj.

Jeg vil gerne takke finansministrene for den hurtighed, hvormed de har handlet i den sidste uge, og jeg understreger, at dette viser vores vilje til at sikre euroens stabilitet.

'Finansiell støtte fra EU og euroområdet vil blive givet inden for rammerne af et stærkt politikprogram, som vil blive genstand for forhandlinger mellem Kommissionen, IMF – sammen med Den Europæiske Centralbank – og de irske myndigheder. [...] I betragtning af irsk økonomis stærke fundament skulle en beslutsom gennemførelse af programmet gøre det muligt at genskabe en robust og bæredygtig vækst og samtidig sikre den økonomiske og sociale samhørighed.' Det erklærede Eurogruppen og ministrene i ØKOFIN-Rådet.

Taskforcen var ikke en konference på regeringsniveau, men det var en gennemgang af vores arbejdsmetoder, prioriteringer og procedurer på området. Vi tilstræbte at opnå den rette balance mellem på den ene side at fastlægge en overordnet europæisk ramme for behovet for at undgå for store underskud på statsbudgetterne og økonomisk ubalance inden for EU og på den anden side at give medlemslandenes regeringer frihed til at bestemme, hvad de vil beskutte, og hvordan de vil bruge deres midler – i overensstemmelse med deres egne nationale politiske procedurer og EU-lovgivningen.

Vi ønsker at sikre, at hver medlemsstat fuldt ud overvejer de konsekvenser, som økonomiske og finanspolitiske beslutninger vil have for deres partnere og for stabiliteten i EU som helhed. Samtidig ønsker vi at styrke EU's evne til at reagere, når politikkerne i en medlemsstat udgør en risiko for resten af EU.

Disse anbefalinger ligger desuden, lige som taskforcens andre anbefalinger, yderst tæt op ad Kommissionens forslag. Jeg har desuden drøftet disse spørgsmål med gruppelederne i Parlamentet og med formændene for de ansvarlige udvalg – i henhold til det format, der blev bedt om.

En præcisering. Visse personer påstår, at de er skuffede over, at der ikke er en højere grad af automatik i beslutningstagningen. Jamen, mere automatik er lige nøjagtig, hvad vi foreslår. Rådet – og det var Rådet under traktaten – træffer beslutning om sanktioner på basis af et såkaldt 'omvendt flertal'. Det betyder, at et kommissionsforslag om sanktioner er gældende, medmindre et kvalificeret flertal stemmer imod, mens det hidtil har været sådan, at sanktionerne skulle vedtages af et flertal.

For bare få uger siden var nogle af medlemsstaterne meget tilbageholdende over for beslutninger ved omvendt flertal. Det er virkelig et gennembrud, og taskercen har endvidere foreslået en hel række andre foranstaltninger rettet mod at forstærke stabilitetspakten, som f.eks. mere koordinering af politikker, det europæiske halvår, pålidelig statistik og de uafhængige finanspolitiske råd.

Medlemsstaterne skal have følelsen af, at deres beslutninger om politikker har konsekvenser for alle deres partnere og for EU som helhed. Det er det vigtigste, vi skal lære af krisen. Helt generelt skal det siges, at hensigten med taskercen var, at den skulle være en politisk ramme, inden for hvilken der hurtigt kunne skabes konsensus. Alle de gennembrud, vi opnåede, skal nu omsættes til lovgivning. Det arbejde skal gøres af Kommissionen, Rådet og Parlamentet. Jeg har tillid til, at alle institutionerne vil holde processen i gang. Det er et ekstremt vigtigt ansvar.

Med hensyn til taskercens tredje og sidste hovedelement kommer jeg nu til opfølgningen på taskercen. Vi anbefaler en robust og troværdig, permanent krisemekanisme til at sikre den finansielle stabilitet i euroområdet som helhed. Alle stats- og regeringscheferne var enige om dette og om, at det kræver en mindre traktatændring.

Før jeg runder dette punkt af, vil jeg gerne understrege, at arbejdet med stabilitetspakten ikke kun drejer sig om at straffe medlemsstater eller om at rette fortidens fejltagelser. Det er vigtigt at se på den i en bredere sammenhæng. Vi må ikke glemme den overordnede udfordring, der ligger i at forbedre EU's struktur, opnå bæredygtige vækstrater og generelt forbedre de økonomiske resultater.

Dette var fokus for EU 2020-strategien, der tidligere i år blev vedtaget af Det Europæiske Råd. Til dem, som frygter, at budgetnedskæringer vil få den økonomiske vækst til at falde, er svaret, at vi må fokusere mere på de underliggende strukturelle faktorer, som hæmmer vores økonomi, og gøre noget ved dem. Det bliver hovedemnet for Det Europæiske Råds møder i februar og marts til næste år.

Det Europæiske Råd har også kort drøftet EU-budgetspørgsmål, bl.a. affødt af Parlamentets formands tale ved åbningen af vores møde. Vi blev enige om at tage det op igen i december.

I mellemtiden – lyder vores konklusion ganske enkelt – og jeg citerer ”er det afgørende, at EU's budget og den kommende flerårige finansielle ramme afspejler den

konsolideringsindsats, der ydes af medlemsstater for at bringe underskud og gæld ind i en mere bæredygtig gænge. Det Europæiske Råd, der respekterer” – og det skal understreges – ”der respekterer for de forskellige institutioners rolle og og nødvendigheden af at opfylde EU’s mål, vil på sit næste møde drøfte, hvordan det sikres, at udgifterne på europæisk plan yder et passende bidrag til dette arbejde”.

Lad mig endnu en gang gøre det helt klart, at vi anerkender Parlamentets nye rolle i henhold til Lissabontraktaten. I forbindelse med budgetproceduren for 2011 havde vi ikke Det Europæiske Råds kasket på, da vi tog stilling, da dette er en sag for Ministerrådet og Parlamentet.

Som formand for Det Europæiske Råd opfordrer jeg alle de involverede partier til at fortsætte deres høringer, så der kan nås et kompromis om budgettet for 2011 med mindst mulig forsinkelse. Et kompromis skal der tages højde for de forskellige hensyn, og samtidig skal traktaterne overholdes.

Dette Europæiske Råd har også – som det vil være tilfældet med alle Europæiske Råd – udarbejdet fælles holdninger for EU forud for større internationale begivenheder. I dette tilfælde var vores opmærksomhed koncentreret om forberedelsen af G20, Cancúnkonferencen om klimaforandringer og en række bilaterale topmøder.

På G20, der jo nu har fundet sted, blev vi enige om prioriteringerne, som på det tidspunkt blev fremlagt af Unionens repræsentanter og af de EU-medlemsstater, der er medlem af G20. Det omfattede at sikre vedtagelse af Basel III-aftalen om kapitalkrav og om reformen af IMF. I forbindelse med sidstnævnte vil jeg gerne understrege, at denne skelsættende reform blev gjort mulig af europæernes åbne og konstruktive tilgang til sagen. Vi afgav to medlemmer for et nå en endelig aftale, og vi bar således en pæn del af prisen for kompromiset.

Med hensyn til spørgsmålet om ubalancerne i den globale økonomi og valutakurspolitikken var drøftelserne intense i opløbet til G20-mødet. På topmødet foretog man en korrekt analyse, og der var enighed om en proces. Vi bifalder beslutningerne om at etablere et sæt af indikatorer for ubalancer og den evaluering, der vil ske i 2011. Nu er det vigtigt at nå til enighed om politikken og om nødvendigt om korrigerende foranstaltninger på grundlag af den nævnte evaluering.

Med hensyn til Cancúnkonferencen har Det Europæiske Råd også udarbejdet EU’s holdning til brug ved forhandlingerne, der begynder ved udgangen af denne måned. Siden København sidste år har der været et stort antal samtaler – formelle og uformelle – men det går langsomt og er stadig meget svært. Cancún er formodentlig kun et mellemtrin frem mod en global ramme for indsatsen for at imødegå klimaforandringerne. Det beklager EU naturligvis.

Endelig drøftede Det Europæiske Råd vores prioriteringer og strategier for de kommende bilaterale topmøder, nemlig topmøderne med USA, Rusland, Ukraine, Indien og Afrika. Dette er yderst nyttigt for kommissionsformand Barroso og mig selv, og det sikrer, at vi ved den slags lejligheder ikke kun taler på vegne af EU’s institutioner, men på vegne af de 27 som en helhed. Det er min hensigt at gøre dette til en tilbagevendende del af Det Europæiske Råds møder.

Hermed afslutter jeg mit resumé af Det Europæiske Råds seneste møde, som fandt sted for næsten en måned siden. Jeg vil i alle tilfælde fortsætte min praksis med hurtigst muligt orientere lederne af Parlamentets politiske grupper, dvs. inden for et par timer efter

afslutningen af hvert af Det Europæiske Råds møder. Jeg ser frem til at høre Deres synspunkter.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvis en uge i politik er lang tid, så kan en måned virke som en evighed. Meget er sket siden sidste møde i Det Europæiske Råd – ikke mindst de aktuelle begivenheder i Irland. Den påtænkte foranstaltning er et yderligere, afgørende skridt imod at sikre den finansielle stabilitet i Irland, euroområdet og EU som helhed. De to instrumenter, vi etablerede i maj, er effektive redskaber, som kan løse den opgave, de skal løse. Irland har helt specifikke problemer at tage fat på, og dem kan disse instrumenter takle. Hermed skulle det være muligt for irsk økonomi at komme tilbage på vejen til bæredygtig vækst på baggrund af dens grundlæggende stærke karakter.

De sidste måneder har været en udfordring. Vi er kommet meget langt, men arbejdet er endnu ikke afsluttet. Vores økonomiske styring er under forandring. Taskeforcen med hr. Van Rompuy som formand har fremlagt sine resultater, som er meget positive. Med hjælp fra betydningsfulde bidrag fra Kommissionen er det lykkedes taskeforcen at skabe bred overensstemmelse mellem Kommissionens lovforslag og at dække visse andre meget vigtige aspekter af økonomisk styring.

Det, der er helt afgørende, er, at skrappe finanspolitiske regler og en mere omfattende økonomisk overvågning – der begge er hjørnesten i Kommissionens pakke – er blevet bevaret. Jeg har mange gange før understreget vigtigheden af få den nye ramme så hurtigt som muligt, så jeg blev glad, da Det Europæiske Råd støttede vores idé om en hasteprocedure og satte sig selv det mål at nå en aftale om Kommissionens forslag til lovgivning i sommeren 2011.

Det er bemærkelsesværdigt, at de spørgsmål, der blev rejst i september vedrørende Kommissionens ret til at fremsætte lovforslag, nu er blevet til et ønske om hurtigst muligt at behandle forslagene. Nu skal den normale lovgivningsprocedure gå sin gang over de kommende måneder. Jeg har tillid til, at fællesskabsmetoden fungerer lige så godt, som den altid har gjort, og hjælper os med at styrke den økonomiske styring i euroområdet og i EU.

Jeg er overbevist om, at vi ender med at have skrappe regler, der er baseret på passende incitamentter til overholdelse, delvis automatisk gennemførelse og en effektiv ramme til at imødegå større makroøkonomiske ubalancer. Vi har brug for en styrket og konsekvent økonomisk styring for at opnå en stabil og bæredygtig vækst, hvilket er afgørende for vores borgeres beskæftigelse og velfærd.

En permanent kriseløsningsmekanisme for euroområdet er en væsentlig del af dette puslespil. Den gældende tidsbegrænsede mekanisme udløber i 2013, så det er yderst vigtigt, at vi til den tid i stedet har noget troværdigt, robust og varigt, som er rodfæstet i de basale tekniske realiteter. Derfor er Kommissionen allerede på det generelle plan begyndt at udarbejde en fremtidig ny mekanisme for euroområdet. Denne mekanisme, som vi udarbejder i tæt samråd med formanden for Det Europæiske Råd, skal ses i sammenhæng med den overordnede indsats for at styrke den økonomiske styring i EU og euroområdet.

Jeg vil gerne gøre det klart, at selv om mekanismen finansieres over de nationale budgetter, vil den forblive et "europæisk" initiativ, og man vil naturligvis kunne trække på Kommissionens ekspertise, uafhængighed og upartiskhed i sit arbejde. Mekanismen får tre primære elementer, nemlig et makroøkonomisk tilpasningsprogram, en

finansieringsordning og inddragelse af den private sektor. Sidstnævnte kan ske på mange måder, men først og fremmest ønsker jeg at gøre det klart, at hvad end der besluttet vedrørende inddragelse af den private sektor, så gælder det først efter 2013.

Stats- og regeringscheferne besluttede enstemmigt, at det er nødvendigt med en traktatændring for at kunne indføre mekanismen. Da vi sidste år vedtog Lissabontraktaten, var der ingen, der forestillede sig, at nogen ville foreslå nye ændringer så hurtigt. Vi ved alle, at det aldrig er en nem proces, og vi kender alle sammen de faldgruber, der er. Det er én af årsagerne til, at jeg – på Det Europæiske Råds møde og endda tidligere – forklarede, at vi ikke skulle acceptere en revision af traktaten, der ville så tvivl om medlemsstaternes stemmerettigheder. Jeg er glad for, at dette argument blev accepteret, og at en eventuel revision vil være af yderst begrænset omfang.

Det giver også mening for os at have en så enkel proces som muligt. Det er derfor, jeg vil advare imod fristelsen til at knytte dette sammen med andre områder, der ikke har forbindelse hertil.

Alle disse tiltag finder ikke sted i et tomrum. Det Europæiske Råds møde, G20-topmødet, topmødet mellem EU og USA i Lissabon sidste weekend er alle vigtige elementer, som indgår i vores overordnede plan om at genoprette EU's stabilitet og vækst. Vi vil drøfte G20-topmødet i den næste forhandling her i Parlamentet, så lad mig nu fokusere helt kort på det meget vigtige EU-USA-topmøde i Lissabon.

Stemningen på topmødet var åbenhjertig, venlig og koncentreret. Sammen med hr. Van Rompuy enedes vi med præsident Obama om behovet for en transatlantisk dagsorden for vækst og beskæftigelse, som skal omfatte en tilnærmelse af lovgivningen og tidlige høringer om emner som konkurrenceevne og globale reformer. Vi har pålagt ministrene og kommissærerne at fremme dette konkrete arbejde, navnlig gennem Det Transatlantiske Økonomiske Råd.

Den globale økonomi, G20 og vækstøkonomierne var i høj grad også på dagsordenen. Min pointe er, at vi i EU kun kan nå vores mål, hvis vi sætter ind på alle politikområder. Vi skal udnytte de relationer, vi har til alle vores væsentlige partnere – vi skal bruge alle de midler, vi har, til en integreret indsats på alle niveauer – på nationalt plan, i EU og på globalt plan. Én ting står klart. Vi får mere indflydelse udadtil, hvis vi er i stand til at blive enige med hinanden indadtil – inden for EU. I den forbindelse bekymrer det mig, at visse af de seneste tilkendegivelser ikke har bidraget til at bevare fokus og samhørighed i forbindelse med vores fælles indsats.

Jeg mener, at de fremskridt, vi indtil nu har opnået med hensyn til økonomisk styring, er en indikation af, at vi – med tilstrækkelig politisk vilje fra alle sider – kan gøre EU til en stærkere magt i verden til gavn for vores borgere. Men skal det lykkes, skal vi være klar over, at det skal opleves som en fælles opgave – ikke kun fra EU's institutioners side, men også i alle vores medlemsstater. Derfor appellerer jeg nu om mere samhørighed, mere konvergens, mere fælles vilje.

Joseph Daub, *for PPE-Gruppen.* – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! I en opinionsmåling, jeg så i en avis i går, står der, at 70 % af franskmændene tror, at de stadig står midt i en krise, og at der endnu ikke er fundet løsninger. Jeg er sikker på, at man med en bredere undersøgelse i EU ville komme frem til samme resultat.

Vi må derfor tage fat på det, der virkelig optager borgerne. De lever i svære tider og kan ikke acceptere den langsomme og komplekse beslutningsproces i EU og på globalt plan.

Mange af disse mennesker har spurgt mig, hvad vi – og EU – gør for dem og deres familier. Folk er bange. Samtidig ser jeg, at flere og flere politikere og flere og flere lande, selv her i Parlamentet, bruger, manipulerer med og udnytter denne frygt og ængstelse og ikke kommer med nogen forslag.

Denne populistiske tilgang, som underminerer vores politikker, er betænkelig, og jeg vil gerne her sige, at det ikke er en måde at løse de konkrete og alvorlige problemer, som vores lande og EU står over for i verden. Jeg mener, at det er op til de politiske partier og de grupper i Parlamentet, som er imod denne populisme og demagogi, i højere grad at sige fra.

Nej, svaret på krisen er ikke at undgå emnet eller gribe til protektionisme. Nej, der er ikke nogen hurtig eller nem løsning på den krise, vi står over for. Nej, vi kan ikke være ligeglade med solidaritet eller med indsatsen for at styrke alle vores lande over for globaliseringen og så bagefter finde ud af, at vi – når alt kommer til alt – i modgangstid har brug for partnere.

Vi skal lære af det, der sker i Irland, og dette er ikke en kritik af Irland. Vi skal blive klogere, for de vanskeligheder, som landet står over for, skyldes ikke kun bankerne, men også den nuværende regerings finanspolitik og økonomiske politik i årenes løb. Den keltiske tiger, der alene var ansvarlig for sin egen vækst – med et atypisk skattesystem, minimal regulering af bankerne og en investeringskodeks ulig den i alle andre EU-lande – står over for et kollaps af boblen på ejendomsmarkedet, husholdningerne er gældsats, de har en rekordstor arbejdsløshed og en lammet banksektor. Den irske regering har garanteret for hele banksystemet og har afsat 480 mia. EUR, eller tre gange landets BNP, hvilket forøger landets underskud på statsbudgettet med 32 %.

Nu kommer de efter EU's solidaritet og har med rette fået den. Jeg hilser dette velkommen og – som hr. kommissær Rehn i mandags sagde her i det selv samme Parlament – den hjælp, som Irland snart modtager, vil beskytte stabiliteten i hele euroområdet. Men har denne europæiske solidaritet, som Dublin nu med rette modtager, lige som det var tilfældet, da Irland kom ind i EU, i årenes løb været udvist af den irske regering selv?

Hvor mange gange har medlemsstaterne ikke forsøgt at harmonisere beskatningen – hvilket er en forudsætning, som vi ser det alt for tydeligt i dag, for god styring af euroen? Og hver gang har de samme få lande været imod.

Jeg peger ikke fingre ad nogen, men jeg er overbevist om, at det er på tide, at vi fremover drager lære af den form for adfærd. Som jeg har sagt adskillige gange her i Parlamentet, er en krise ensbetydende med muligheden for forandring, og vi må ikke være bange for at ændre de af vores vaner, der ikke har haft den positive virkning, som vi havde regnet med.

De foranstaltninger, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd for få uger siden, og retningslinjerne, som blev aftalt på G20 i Seoul, repræsenterer et skridt i den rigtige retning, men de er ikke vidtgående nok. Med andre ord er det nødvendigt at være opmærksom på behovet for samarbejde i Europa og mellem større regionale blokke for at imødegå ustabiliteten på finansmarkederne og handelsbalanceunderskuddene – og også for at undgå en valutakrig.

Vi ved alle, at over for alle disse spørgsmål vil det ikke være muligt for vores lande på egen hånd at finde en bæredygtig, langsigtet løsning for 500 mio. EU-borgere, der, som jeg sagde til at begynde med, forventer af deres politikere – det vil sige alle os her og hjemme i vores hovedstæder – at vi træffer fremsynede beslutninger.

Hvis krisen har lært os noget, så er det, at gårsdagens løsninger ikke nødvendigvis er morgendagens. Vi betaler en høj pris for at have indset dette i en tid, hvor krisen er over os, men prisen bliver endnu højere, hvis vi fortsætter med at ignorere det. Jeg opfordrer EU's institutioner og medlemsstaternes regeringer til forandring, til på det politiske plan at tage ved lære af krisen og at holde op med at vente med at søge solidaritet, til det er for sent.

Jeg vil gerne tilføje en sidste ting. Dette er ikke et spørgsmål om, at Det Europæiske Råd og Parlamentet bekæmper hinanden. Det er et spørgsmål om at gennemføre traktaterne, om at vise solidaritet og om at arbejde skulder ved skulder. Det er det budskab, jeg gerne vil sende til de tilstedeværende, så vi kan klare krisen til gavn for vores medborgere.

Martin Schulz, for S&D-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Da jeg lyttede til formanden for Det Europæiske Råd, hørte jeg en anden tone, end da jeg lyttede til kommissionsformanden. Formanden for Rådet har givet os en beretning, og hvis jeg giver mig selv lov til at lade mig forføre, så kan jeg reelt kun nå til den konklusion, at alt er i den skønneste orden. Men hvis jeg hører på hr. Barroso, får jeg mere et indtryk af, at – og jeg citerer – ”visse af de seneste tilkendegivelser ikke har bidraget til samhørighed”. Det er, hvad kommissionsformanden sagde om Rådet, hvor De siger, at der hersker total harmoni.

Nej, virkeligheden i EU ser lidt anderledes ud. Realiteterne i Europa er, at EU er opdelt i tre, nemlig de tysk-franske beslutningstagere, resten af euroområdet og så de øvrige, der ikke hører til euroområdet, hvor Det Forenede Kongerige indtager en særstilling. Sådan er realiteterne i Europa.

Især er der brug for at kigge på Det Forenede Kongeriges særstilling. Det tysk-franske Merkel-Sarkozy-beslutningstagende partnerskab har indgået en handel med hr. Cameron. Det ved alle, og det skal siges højt. Handlen er i stil med følgende, nemlig ”Jeg har brug for en revision af traktaten om stabilitetspakten”. ”Okay”, siger hr. Cameron, ”det er ikke nemt for mig, for jeg har nogle menige partimedlemmer i Underhuset, som er imod, men så får jeg et andet budget”. Fru Merkel og hr. Sarkozy siger så ”godt, så gør vi det”.

Sådan er realiteterne i Europa. Ikke bare har det intet at gøre med fællesskabsånd. Det er en tilgang, der vil ødelægge EU's samhørighed, og på lang sigt vil det også ødelægge EU. Jeg frygter, at det er, hvad nogle personer ønsker. De bifalder det med begejstring. De medlemmer sidder derovre.

(Bifald)

Hvis vi ikke ønsker, at disse personer i fremtiden skal bestemme farten her på kontinentet, så må vi tage EU i en anden retning.

(Kraftig uro)

Jeg vil forsøge at fortsætte. Hr. Langen bliver altid let ophidset. Reformen af EU's stabilitetspakt gøres afhængig af en aftale med et land, der ikke engang er med i euroområdet. Fru Merkel går med til en revision af traktaten på et tidspunkt, hvor ingen her i Parlamentet kan forudse, hvad der vil ske i Irland. Derudover ved jeg ikke, om revisionen af EU-traktaten bliver accepteret så gnidningsfrit i Irland, som det ser ud til i beretningen fra Det Europæiske Råd.

Fru Merkel siger, at den private sektor skal inddrages. Jeg vil bare gerne stille et spørgsmål til hr. Rehn vedrørende den privat sektor i Irland. Hvordan var det helt konkret muligt for de irske banker at blive godkendt i stresstesten? Det ville jeg gerne have en forklaring på?

Det, fru Merkel gør, er at lave en stresstest af euroen. Det, der sker, er, at inddragelse af den private sektor er en god ting, og det er rigtigt for den private sektor at blive inddraget. I Europa-Parlamentet – og det bakker jeg op om – traf vi i bred enighed beslutning om en måde at inddrage den private sektor på, nemlig ved at indføre en europæisk afgift på finansielle transaktioner.

(Bifald)

Dette blev kort drøftet på G8-topmødet, og så sagde de ”nej, vi ønsker ikke en afgift på finansielle transaktioner”. Derpå sagde vi ”okay, så glemmer vi det”. Afgiften på finansielle transaktioner blev begravet over eftermiddagskaffen. Hvis der var en måde at inddrage den private sektor på, som helt konkret ville få en virkning på den omtalte private sektor, så ville det være det her. Folk siger nu, at Det Forenede Kongerige ikke ønsker den. Bestemmer Det Forenede Kongerige reelt alt i EU? Hvad om vi begyndte med en afgift på finansielle transaktioner i euroområdet først, f.eks., og sagde, at vi på denne måde ville opkræve forfaldne afgifter fra den private finanssektor i euroområdet.

(Kraftig uro)

Jeg vil gentage hvad han sagde, bare for at tolken kan sige det, nemlig ”et folk, et rige, en fører”. Det var dét, denne mand sagde.

Jeg er næsten færdig. Der er bare det, at når dette medlem går gennem Parlamentet og råber ”et folk, et rige, en fører”, så har jeg kun én ting at sige, nemlig at de personer, som sagde dét i Tyskland, det er mennesker, hvis tankegang jeg arbejder hårdt på at bekæmpe, men jeg tror, at denne herres synspunkter ligger tættere på den tankegang, end mine gør.

Joseph Daul (PPE). – *(FR)* *(henvendt til hr. Bloom)* Jeg kan ikke acceptere det, De sagde. Vi lever i en demokratisk tidsalder og under et demokratisk system. Jeg vil bede Dem om at komme med en officiel undskyldning, og ellers vil indgive en formel klage. Der er personer, som har sagt mindre end det – det er ikke i orden.

(Bifald)

Han var lige ved at tilføje, at man er i gang med at etablere koncentrationslejre for at løse problemet.

Formanden. – Mine damer og herrer! Vi er nødt til at fortsætte. Jeg vil tage det i betragtning. Lad mig læse artikel 152, stk.1, i forretningsordenen. ”Formanden kalder ethvert medlem, som generer mødets korrekte afvikling, eller hvis adfærd ikke er i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i artikel 9, til orden”. Jeg vil bede Dem, kære kollega, om at undskylde over for Parlamentet.

Godfrey Bloom (EFD). – *(EN)* De synspunkter, hr. Schulz udtrykker, er nok. Han er en udemokratisk fascist.

Formanden. – Mine damer og herrer! Vi forventede noget helt andet. Vi ønsker ikke vores drøftelser forstyrret på en sådan måde. Jeg vil indkalde Dem, kollega, til et møde med mig, og vi må træffe beslutning om de næste skridt.

Det er umuligt at afvikle vores drøftelser i en sådan stemning. Kollega! Som De ser, protesterer Parlamentet meget kraftigt over Deres adfærd. Jeg vil læse artikel 152, stk. 3, på mit modersmål.

”Ved fortsat forstyrrelse eller yderligere gentagelser kan formanden fratage den pågældende ordet og bortvise vedkommende fra salen for resten af mødet. Formanden kan også i særligt grove tilfælde anvende sidstnævnte forholdsregel umiddelbart uden at have kaldt den pågældende til orden endnu en gang. Generalsekretæren drager med bistand fra betjentene og om nødvendigt fra Parlamentets sikkerhedstjeneste straks omsorg for, at en sådan disciplinær forholdsregel føres ud i livet.”

Som De ser, hr. Bloom, finder flertallet af Parlamentets medlemmer Deres adfærd fuldstændig uacceptabel. Deres adfærd er også uacceptabel for mig. Derfor må jeg bede Dem forlade Parlamentet.

Som De ved, kan De debattere og De kan udtrykke Deres mening, men ikke på en måde, så det generer andre. Ellers kan vi ikke holde ro og orden i salen.

Guy Verhofstadt, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! For det første finder jeg det, der netop er sket, meget alvorligt. Desuden mener jeg, at de politiske grupper må reagere i dag med en fælles holdning til spørgsmålet, og jeg håber, at alle de politiske grupper, med undtagelse naturligvis af den gruppe, som det pågældende medlem tilhører, meget klart bakker op om de skridt, De har taget, for at forhindre, at dette nogen sinde sker igen.

(Bifald)

Jeg tror, at dét, hr. Daul sagde om Irland – for han har analyseret Irlands situation grundigt – er sandheden, men jeg ville ikke desto mindre ønske, at han havde sagt, at hvis vi fra begyndelsen af finanskrisen, i oktober 2008, havde indført en europæisk redningsplan for bankerne, som det blev foreslået af Kommissionen, men afvist af medlemsstaterne, så ville Irland aldrig have stået med de problemer, som det gør i dag. Det forslag blev i oktober 2008 afvist med ordene: ”Nej, det er unødvendigt. I Tyskland har vi penge nok til at løse vores problemer selv.” Ja, vi har set, hvad det førte til.

For det andet vil jeg gerne tale om det foreliggende punkt på dagsordenen, for der er stadig spændinger omkring det. For mit vedkommende håber jeg, at euroen vil stabilisere sig igen i morgen eller i overmorgen, for det har den endnu ikke gjort. Jeg mener derfor, at dét, som formanden for Den Europæiske Centralbank og hr. Rehn sagde i går, skal tages meget alvorligt.

Dét, som hr. Trichet sagde under gårsdagens forhandling – der var ikke mange til stede under drøftelserne – er meget vigtigt. Han sagde, at pakken ikke er nok til at genskabe stabiliteten i euroområdet. Vi i Parlamentet har derfor et særligt ansvar, fordi vi er med til at tage beslutninger på alle disse områder. Det skal tages alvorligt. Helt konkret, hvad præcis er problemet? Ingen steder i verden findes der en valuta, som ikke støttes af en regering, én enkelt økonomisk politik, én strategi og ét enkelt obligationsmarked. Vi mener, at det i euroområdet er muligt at agere med 16 regeringer, 16 obligationsmarkeder og 16 forskellige økonomiske politikker. Det er det grundlag, vi må handle på, og den konklusion, vi skal nå frem til. Vi må gå længere end Rådets beslutninger. Jeg mener endda, at vi skal gå længere end Kommissionens forslag, og at vi skal støtte hr. Trichet.

Når hr. Trichet, som når alt kommer til alt er ansvarlig for euroens stabilitet, opfordrer Parlamentet og de andre EU-myndigheder til at styrke pakken, så er den eneste beslutning, vi kan tage for finansmarkederne at styrke pakken, at lægge disse ting ind under EU's kompetencer, at indføre fuldautomatiske sanktioner – som vi ikke har i øjeblikket – og indføre et obligationsmarked i euro. Forskellene mellem Grækenland og Tyskland og mellem Irland og Tyskland forsvinder ikke, hvis der ikke er ét fælles obligationsmarked.

Der kan også indføres en yderligere og virkelig effektiv sanktion over for lande, som ikke overholder stabilitetspakten.

Endelig vil jeg gerne sige, at vi har brug for den form for realpolitisk økonomisk styring, som stimulerer investeringer, og hvis den tyske regering kræver en ændring af traktatens artikel 136 i den forbindelse, så lad os ændre den, men lad os gøre, hvad der er nødvendigt, og i fremtiden lade realpolitisk økonomisk styring og fuldautomatiske sanktioner være omfattet af artikel 136. Lad os udnytte de traktatændringer, som vi har foran os, til at fremtidssikre euroen, nemlig ved at etablere økonomisk styring i euroområdet og i EU.

(Taleren accepterede at tage et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort, i henhold til art. 149, stk. 8)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne spørge hr. Verhofstadt, om det så er hans påstand, at Kommissionen – i tilfælde af at den får den økonomiske styring, som den ønsker, og som De taler for på dens vegne – altid vil træffe de rigtige beslutninger?

Guy Verhofstadt, (ALDE) . – (EN) Hr. formand! Jeg tror, jeg har mere tillid til Kommissionens hensigter om at træffe foranstaltninger mod lande, der ikke overholder stabilitetspakten, end til selve Rådet, hvor stats- og regeringscheferne sidder. Jeg har siddet ni år i Rådet, og jeg har aldrig set et land pege på et andet land og sige ”De overholder ikke stabilitetspakten”.

Vi så det i 2004 og 2005 med Frankrig og Tyskland. De anvendte ikke stabilitetspakten, og der blev ikke indført sanktioner mod nogen af landene. Det er derfor, at Kommissionen, som er Fællesskabets institution og reelt følger Monnet og Schuman-metoden, må tage føringen her.

Barry Madlener (NI) . – (NL) Hr. formand! Det er rigtigt. Jeg var ude af stand til at gribe ind, da De udelukkede vores kollega fra det britiske Independence Party fra Parlamentet, men jeg vil ikke desto mindre protestere mod den forudindtagede anvendelse af reglerne. Hr. Schulz kaldte min kollega, hr. van der Stoep, en fascist her i Parlamentet, og De gjorde ingenting – der kom ikke nogen undskyldning. Der blev ikke skredet ind over for hr. Schulz. Hvad hr. Schulz gør nu, er nøjagtig det samme ...

(Taleren fortsatte, men hans mikrofon blev afbrudt)

Formanden. – Denne ordveksling må høre op. Hvis De har nogen tvivl om det passerede, kan De komme til mig med det. Jeg er parat til at tale med Dem. Vi taler sammen om det.

Hr. Farage! Som De ved, bad jeg Dem også om at diskutere nogle meget vigtige punkter, og jeg henvendte mig personligt til Dem. Jeg udtrykte mit synspunkt, og De kendte alt til mit synspunkt. På den baggrund spurgte jeg også, om De på nogen måde var i tvivl om min beslutning.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Det er temmelig vanskeligt at tale i denne højspændte atmosfære. Det er også i en vis udstrækning en demonstration af den situation, som EU kan komme til at stå i, hvis vi ikke endnu en gang formulerer EU-politikken på en mere påpasselig og mere resolut måde. Jeg vil gerne sige til hr. Schulz, at jeg ser sådan på det, at problemet ikke er de små ændringer i traktaten, som Tyskland ønsker og har brug for – for den finansielle krise er ikke en naturkatastrofe. Problemet er snarere, at i denne krise er Det Europæiske Råd, og i

særdeleshed de store landes repræsentanter i Det Europæiske Råd, ikke længere i stand til at sikre, at det sender en positiv gnist fra møderne i Bruxelles, som kan sprede sig til og i EU's medlemsstater. Jeg finder det i sandhed bizart, hvor hurtigt man har mistet denne pro-europæiske ånd. Jeg finder det også bizart, at Tyskland – af alle lande – der har nydt så stor gavn af solidaritet i vores fælles fortid – både den fjernere og den ikke så fjerne, ikke længere få os væk fra et forhandlingsklima, der i dag er præget af egoisme og indskrænkethed, og hen imod en diskussion af, hvorfor det er rigtigt, at EU's medlemsstater har knyttet deres skæbner så tæt sammen, og hvorfor det ikke længere lykkes for Rådet og heller ikke for Dem, hr. Van Rompuy, at forklare borgerne, hvis usikkerhed hr. Daubert beskrev så godt, hvorfor det kun vil være muligt at klare denne krise, hvis vi arbejder sammen i stedet for at konkurrere mod hinanden. Den totale mangel på denne ånd er et af vores problemer.

For det andet er der ikke kommet nogen oprigtige politiske udtalelser om, at vi ikke redder alle grækere eller hele det irske folk. I begge tilfælde redder vi bankerne, og Irland er ikke kun en irsk krise, det er også en tysk og en britisk krise, selv om dette er et budskab, de tilstedeværende ikke nødvendigvis ønsker at høre. Jeg tror på, at denne ærlighed vil være et godt udgangspunkt for at overtale borgerne til faktisk at bakke op om det, der i disse krisetider besluttet i Bruxelles.

For det tredje synes jeg absolut, at hr. Verhofstadt har ret. Nu skal den økonomiske styring tage form. Det ved vi alle. Uanset hvor tit Rådet eller Kommissionen udtaler, at de ønsker at tage de nødvendige skridt så hurtigt som muligt, så ringer mine alarmklokker, for det er lige nøjagtig manglen på pro-europæisk solidaritetsånd, der gør, at de nødvendige og logiske skridt til integration ikke bliver taget. Det er én ting at tale om skattedumping i Irland. Noget skal forandres på det felt. Hvordan det gøres, er et andet spørgsmål. Hvornår – og inden for hvilken tidsramme – er et andet spørgsmål. Generelt bør medlemsstaterne koordinere deres skattepolitik, ellers bliver det ikke ved med at gå godt i EU.

Der er én diskussion, som vi bør tage alvorligt, for den er også blevet prioriteret, nemlig inddragelse af kreditorer, omlægning af gæld, herunder blandt dem, som var krisens direkte årsag. Jeg må sige, at jeg finder det yderst vanskeligt at afgøre, hvad der er rigtigt og forkert i den henseende. Vi ved, at nedtællingen er begyndt for Spanien og Portugal. Vi ved, at det kun er et spørgsmål om tid, før de søger solidaritet og krisestyring. Jeg ved ikke, om vi gør os selv en tjeneste, hvis vi inddrager kreditorerne nu, eller om det reelt ville være bedre at sige, at vi vil have den økonomiske styring, vi vil have en streng regulering af banksektoren, vi vil have afgiften på finansielle transaktioner eller kapitalafgifter møntet på dem, der profiterer på krisen. Det er noget, vi sammen skal veje op mod hinanden. Det ville være helt meningsløst at lade, som om det ikke er nødvendigt at træffe nogen beslutning.

(Formanden afbrød taleren)

Kay Swinburne, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! For en gangs skyld er de to vigtigste emner, der bliver diskuteret i Det Europæiske Råd og i medierne hjemme i mit walisiske bagland, de samme. Det ene er, hvordan EU vil håndtere situation i Irland, og det andet er, hvordan man vil komme ud af det dødvande, som EU-budgettet befinder sig i. I Wales værdsætter vi fuldt ud de EU-midler, vi har fået, og alle mine vælgere anerkender behovet for et stabilt euroområde. Der er dog udtalte forskelle på, hvordan de to emner diskuteres i Cardiff og i Bruxelles.

I Bruxelles – inde i Parlamentet – drøfter vi de to emner hver for sig. Parlamentets – og Rådets – reaktion for at redde euroen er, at vi har brug for en bedre økonomisk styring, flere retningslinjer til de nationale regeringer og håndhævelse i form af bøder og sanktioner.

I Cardiff, min hovedstad, er det sådan – og jeg er sikker på, at det samme gælder i Dublin – at mens vi med hensyn til budgettet når frem til, at det er nødvendigt, at medlemsstaterne holder op med at være selviske og begynder at sætte mere Europa over deres egne landes behov, så falder det hele tilbage på, hvordan og hvor skatteydernes penge skal bruges. Folk ved, at det er nødvendigt med sparepakker. De får hver eneste dag at vide, hvor forgældede deres lande er. De er klar over, at der skal tages hårde beslutninger, men de ønsker også at bestemme, hvordan deres hårdttjente penge bliver brugt. At blive bedt om at give afkald på endnu flere penge for at finansiere EU-projekter gennem et øget EU-budget på et tidspunkt, hvor de er blevet bedt om at give afkald på en del af deres pension fra de offentlige kasser eller endda i visse tilfælde grundlæggende velfærdsydelse, som de er blevet afhængige af, er for mange vælgere et skridt, der går for vidt.

Når EU selv erkender, at man ikke har været god nok til at håndhæve EU's egne love og standarder inden for euroområdet, motiverer det næppe borgerne til at give flere penge til foretagendet. I denne tid med begrænset offentligt forbrug og i takt med at vi reviderer lovgivningen vedrørende økonomisk styring i medlemsstater, skal vi i Parlamentet respektere det pres, som ligger på medlemsstaterne, og vi skal acceptere, at alle EU-institutioners ikke-presserende projekter udskydes, for at der kan vedtages et EU-budget, som afspejler, at vi gennemgår en tid med økonomiske vanskeligheder.

(Taleren accepterede at tage et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort, i henhold til art. 149, stk. 8)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Erkender taleren, at de såkaldte EU-midler, som hun nævner, at hendes vælgere har modtaget, ganske enkelt er Det Forende Kongeriges egne penge, der betales tilbage, dog kun delvist, og det, efter at EU har strøget croupierens andel? Erkender eller forstår fru Swinburne det?

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Hr. formand! Som den herre ved, er jeg fuldt ud klar over, hvor pengene kommer fra, og hvem der er nettobetallere til EU-budgettet. Der er imidlertid det, at mine vælgere bare kan se, at de får investeringer i vitale projekter, når de rent faktisk har et BNP, der er det laveste i Det Forenede Kongerige. Så jeg vil til enhver tid forsvare EU's forbrug i mit bagland.

Lothar Bisky, for GUE/NGL-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Hvis stats- og regeringscheferne er blevet enige om at oprette en permanent krisemekanisme til at sikre den finansielle stabilitet i euroområdet, kan jeg kun hilse det velkommen. Resultaterne af det arbejde, som hr. Van Rompuy's taskforce om økonomisk styring har udført, og som har stået på flere måneder, lader en god del tilbage at ønske – selv om mine meninger om resultaterne dog er delte. Der gøres forsøg på at gennemføre en så streng budgetkontrol som muligt for at undgå langvarige underskud, men den forsigtige genopretning oven på krisen bringes omgående i fare af radikale nedskæringer i de offentlige udgifter. Ikke alene giver det grundigt bagslag, jeg synes også, det er absurd. Det ser ud, som om vi ikke har lært noget som helst af vores tidligere erfaringer med stabilitets- og vækstpakten. Man kan ikke pålægge et land, der allerede er dybt forgældet, yderligere monetære sanktioner. Forbuddet mod økonomiske redningsplaner og stabilitets- og vækstpakten ødelægger solidariteten mellem staterne i Den Monetære Union.

Dikterer økonomien vores politikker? Igen skal krisens følger bæres af folket. Vi kan forvente løndumping og social dumping, nedskæringer i uddannelsessektoren og stigende arbejdsløshed. Det vil yderligere øge problemerne i de berørte lande og vanskeliggøre genopretningen. Det giver absolut ingen mening at øge presset på lande som Irland, Grækenland eller Portugal. Det ville give mere mening at nedbringe de økonomiske uligheder i EU. Vi har med andre ord brug for økonomisk styring. Vi ønsker et socialt og retfærdigt Europa, der bygger på princippet om solidaritet. Og princippet om, at politik skal sættes over økonomi, skal fastholdes eller genindføres.

Nigel Farage, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Hr. Van Rompuy har bestridt sin stilling i ét år, og i den tid er hele konstruktionen begyndt at smuldre. Der er kaos. Pengene slipper op. Jeg burde takke hr. Van Rompuy. Han skulle måske være blikfang for euroskeptikerne.

Men jeg vil opfordre hr. Van Rompuy til at kigge sig omkring i Parlamentet her til formiddag. Til bare at se på ansigterne. Til at se frygten. Til at se vreden. Stakkels gamle hr. Barroso her ser ud, som om han har set et spøgelse. Det er, fordi de begynder at forstå, at spillet er ude, og alligevel vil de – i deres desperation for at bevare drømmen – udrydde ethvert tilbageværende spor af demokrati fra systemet. Det er temmelig tydeligt, at ingen af de tilstedeværende har lært noget som helst. Når selv hr. Van Rompuy siger, at euroen har bragt os stabilitet, så tror jeg, at jeg kan rose ham for at have humor. Men er det i virkeligheden ikke bare bunkermentaliteten?

Hans fanatisme er helt åbenlys. Han talte om, at det faktisk var en løgn at tro, at nationalstaten kunne eksistere i det 21. århundredes globaliserede verden. Ja, altså, det kan være sandt i Belgiens tilfælde – som i seks måneder ikke har haft en regering – men for resten af os er det sådan, at folk i hver eneste af EU's medlemsstater (og måske er det derfor, vi ser frygten i ansigterne), stadig tydeligere siger "Vi ønsker ikke det flag, vi ønsker ikke den hymne, vi ønsker ikke denne politiske klasse, vi ønsker det hele arkiveret lodret i historiens skraldespand".

Vi havde den græske tragedie tidligere i år, og nu står vi med situationen i Irland. Jeg ved, at de græske politikeres dumhed og grådighed har meget med det at gøre. De skulle aldrig have tilsluttet sig euroen. De led under lave renter, et falsk boom og et massivt krak. Men se på hr. Van Rompuys svar til dem. Alt mens deres regering kollapse, får de at vide, at det ville være upassende for dem at afholde parlamentsvalg. Faktisk sagde hr. kommissær Rehn, at de skulle indgå aftale om deres budget, før de ville få tilladelse til at afholde valg.

Hvem pokker tror de mennesker lige, de er? De er reelt farlige mennesker. Deres besættelse af at etablere denne eurostat betyder, at de gladeligt nedbryder demokratiet. Det ser ud til at glæde dem, at millioner af mennesker bliver arbejdsløse og bliver fattige. Utallige millioner skal lide, så deres euro-drøm kan fortsætte.

Men det kommer ikke til at fungere, for Portugal er den næste. Med deres gælds niveau på 325 % af BNP er de den næste på listen. Derefter kommer Spanien, tror jeg. Den økonomiske redningsplan for Spanien ville blive syv gange så stor som den for Irland, og på det tidspunkt vil midlerne til redningsplaner være brugt. Der vil ikke være mere tilbage.

Men det drejer sig om meget mere end økonomi, for hvis man berøver folk deres identitet, hvis man berøver dem deres demokrati, så har de kun nationalisme og vold tilbage. Jeg kan kun håbe og bede til, at markederne ødelægger europrojektet, før det nævnte scenarie bliver til virkelighed.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! For at klare den nuværende finansielle krise har vi brug for grundlæggende at ændre på den økonomiske ansvarlighed i EU. Vi har brug for mere disciplin i omgangen med finanserne, overvågning af den økonomiske politik og en bedre koordinering af krisestyringen. At styrke stabilitets- og vækstpakten vil uvægerligt føre til mere økonomisk ansvarlighed.

Efterfølgende sanktioner på et tidligt tidspunkt i budgetovervågningsprocessen kunne komme på tale, og der skulle tages højde for underskudskriteriet og statens gæld. Endelig betyder en ny krisemekanisme bl.a., at f.eks. banker og forsikringsudbydere ville kunne holdes ansvarlige. Jeg opfordrer disse institutioner til at udvise mere ansvarlighed over for skatteyderne.

Jeg vil bare gerne sige én ting mere med hensyn til Cancún. I EU ønsker vi at tale med én stemme. I disse vanskelige tider har vi en særlig lejlighed til at investere i f.eks. vedvarende energi og energieffektivitet og samtidig forbedre miljøet og vores vækstpolitik.

Marianne Thyssen (PPE). – (NL) Hr. formand, hr. Van Rompuy, hr. Barroso, mine damer og herrer! Med bankkrisen, den økonomiske krise og kriserne i de offentlige finanser har vi i de seneste to et halvt år mere end nogensinde tidligere lært, hvad kriser er. Hidtil har myndighederne reageret hensigtsmæssigt, specielt på europæisk plan. Euroens eksistens og modstandskraft samt Den Europæiske Centralbanks præcise indsats har forhindret en optrapning af situationen. I Europa har vi lært, at enhed og solidaritet virker. Den nuværende situation beviser imidlertid, at vi fortsat skal foretage strukturelle justeringer, og at vi er nødt til at bevæge os i retning af økonomisk styring. Til formanden for Det Europæiske Råd vil jeg sige, at selv om euroen lullede os lidt i søvn, bør vi betragte alvoren af denne krise som en påmindelse om, at vi fremover skal udnytte vores europæiske styrke fuldt ud. Der er brug for skrappe regler og tilstrækkelige håndhævelsesmekanismer til finanssektoren, de offentlige budgetter og gælden samt til korrektion af makroøkonomiske skævheder. De skal bruges til at genskabe tilliden, øge konkurrenceevnen, fremme den økonomiske vækst og øge mulighederne for job og velstand. Forhåbentlig afskrækkes ingen af stramme foranstaltninger af frygt for, at medlemsstaterne fremstiller EU som bussemand, da sandheden er den, at medlemsstaterne har brug for et ydre pres og måske tilmed en bussemand, da de ikke kan klare opgaven alene i globaliseringens tidsalder. Til formanden for Det Europæiske Råd vil jeg sige, at de konklusioner, der i høj grad er udarbejdet af hans taskforce, vil bringe EU på sporet i retning af de nødvendige strukturtilpasninger, hvilket glæder os. Jeg har imidlertid to spørgsmål. For det første skal mere end halvdelen af styringspakken vedtages ved fælles beslutningstagning, og ikke desto mindre beder De om hurtige procedurer i beslutningstagningen. Det får mig til at overveje, om De levner Økofinrådet tilstrækkelig plads til at forhandle med Parlamentet, og om Parlamentet får mulighed for at spille sin rolle fuldt ud, sådan som vi ønsker. For det andet er Det Europæiske Råd modstander af automatik i sanktionssystemet: ingen traktatændring, ingen åbning af Pandoras æske. På den anden side foreslår De imidlertid selv at ændre traktaten for at muliggøre oprettelsen af en permanent krisemekanisme, hvilket vi har brug for. Jeg spørger så mig selv, hvordan det stiller Pandora. På forhånd tak for Deres svar.

FORSÆDE: LIBOR ROUČEK

Næstformand

Stephen Hughes (S&D). – (EN) Hr. formand! Vi kan sikkert alle blive enige om, at statsregeringschefer har utrolig travlt. Derfor undrer det mig meget, at de mødes ca. hver tredje

måned for at spille en masse tid og penge på at beslutte ganske lidt i forbindelse med en krise, hvilket i høj grad understreges af det, der netop er sket i Irland.

Se bare på forslaget om en afgift på finansielle transaktioner. Det var på dagsordenen til topmøderne i marts, juni og oktober, hvor Rådet hver gang sendte det videre til det næste Rådsmøde. Nu er det sendt videre til Rådsmødet i december og formentlig endnu længere ud i fremtiden. Vi har et presserende behov for fremskridt med hensyn til økonomisk styring. Vi har brug for visioner, handling, gensidig solidaritet og en tæt koordinering, men i stedet får vi bare forvirring, usikkerhed og gensidig mistillid, hvilket giver permanent ustabilitet i stedet for stabilitet.

Der er visse klare punkter. For det første er det ikke nok med en yderligere stramning af stabilitets- og vækstpagten. Hvad værre er, så er der en stor fare for, at det foreslåede nye system ender med at være procyklisk og dermed ufrugtbart med hensyn til vækst og jobskabelse. For det andet skal en økonomisk og monetær union gøres langt mere effektiv gennem en nøje afbalanceret og effektiv samordning af økonomiske politikker og ikke blot gennem overvågning og sanktionering. For det tredje skal der på den ene eller anden måde være et system til fælles gældsforvaltning for i hvert fald en del af den offentlige gæld – måske op til 60 % af BNP.

Der er enorme og klare økonomiske fordele ved et sådant euroobligationssystem. Det Europæiske Råds formand, Van Rompuy, er noteret for at have sagt, at han ikke er glad for visionære politikere. Han foretrækker sikkert en praktisk indsats, hvilket jeg forstår. Men nu kan han sikkert begynde at bringe de to ting tættere på hinanden. Forhåbentlig er vejen klar, og forhåbentlig rækker FTT og et afbalanceret system for samordning af de økonomiske politikker længere end blot til overvågning og fælles gældsforvaltning. Efter min mening er tiden inde til visioner og handling.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Der er en ting, som det også er vigtigt for borgerne at forstå: EU er ikke forgældet. Der er tale om en gældskrise i medlemsstaterne. EU er det eneste politiske niveau i Europa, der er gældsfrit. Sådan skulle det gerne blive ved med at være. Vi er imidlertid forbundet i en fælles skæbne gennem euroen. I denne henseende begræd fru Harms og hr. Schulz med rette den manglende europæiske ånd. Deauville var en fejl. Tyskland og Frankrig er blevet udsat for pengeafpresning af Det Forenede Kongerige. Det er Kommissionen og ikke finansministrene, der skal indføre sanktioner. Til hr. Van Rompuy vil jeg sige, at sanktionernes automatiske natur under den forebyggende fase blev ofret i Deauville. Beslutningen skal atter træffes af finansministrene. Det var dem, der tidligere var ansvarlige for at udløse finanskrisen og gældskrisen i medlemsstaterne.

Hvad er økonomisk styring? Alle taler om økonomisk styring, men hvad betyder det helt konkret? Ønsker vi virkelig, at EU skal blande sig i detaljerne vedrørende vores arbejdsmarkeds- og socialpolitik? Der er et stort spørgsmålstegn her. Opstillingen af retlige rammer for iværksætterkultur og stimulering af vækst er alt sammen udmærket, men den virkelige udfordring består i atter at bringe orden i medlemsstaternes offentlige finanser. Derfor er det europæiske halvår så vigtigt, og derfor skal det gennemføres.

(Taleren accepterede et blå kort-spørgsmål i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Hr. Graf Lambsdorff er selvfølgelig medlem af Det Frie Demokratiske Partis føderale eksekutivkomité. Er hans påstand om, at Deauville var en fejl, hans personlige holdning, eller deles den også af partiformanden og vicekansleren

for Forbundsrepublikken Tyskland? Er det udtryk for Det Frie Demokratiske Partis holdning eller blot for hr. Graf Lambsdorffs personlige holdning?

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Jeg er selvfølgelig glad for at kunne sige, at hr. Schulz selvfølgelig også er medlem af det tyske socialdemokratiske præsidium, og at han nu og da vil fremsætte erklæringer her i mødesalen, som nok ikke er helt kongruente. Jeg vil imidlertid bede hr. Schulz fortælle mig, hvem fra Det Frie Demokratiske Parti, der var til stede i Deauville. Vi kom med en relativt klar redegørelse herom ved topmødets afslutning.

Vi kritiserede i bestemte vendinger det centrale spørgsmål om at opgive automatiske sanktioner i den forebyggende fase. Hvis vi får mulighed for at ændre traktaten, bliver det korrigeret med tilbagevirkende kraft. Beslutningen i Deauville var imidlertid en klar fejl.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! I de seneste 25 år har alt for mange medlemsstater levet med en økonomisk vækstmodel, der primært er baseret på gæld – offentlig såvel som privat gæld. Problemet består i det faktum, at denne gæld primært finansierede økonomisk spekulation og forbrug snarere end investeringer på et tidspunkt, hvor resten af verden inklusive Kina, Brasilien og Indien begyndte at investere. Måske vil historiebøgerne beskrive dette som tidspunktet, hvor Europa mistede retningssansen.

Det behøver imidlertid ikke være sådan. Selvfølgelig har vi brug for en stærk økonomisk styring i Europa, men vi er først og fremmest nødt til at tage hånd om de skader, som gælden har forårsaget. Hvis vi mener, at vi kan løse problemet blot ved at skære ned på de offentlige udgifter, ser vi ikke virkeligheden i øjnene. Vi løser ikke denne krise uden at omstrukturere og omorganisere gælden de steder, hvor den har overskredet de bæredygtige niveauer, så debitorerne ikke har en realistisk chance for at tilbagebetale den.

Her skal vi være tydelige. Debitorerne og kreditorerne bærer begge et ansvar for gældsophobningen. Debitorerne lånte mere, end de havde råd til, men kreditorerne var letsindige i deres udlån i håbet om at sikre sig en betydelig risikofri gevinst, da skatteborgerne naturligvis altid ville være der til at redde deres skind.

Derfor skal både debitorer og kreditorer deltage i denne indsats, og hvis ikke vi sørger herfor, vil vi dømme os selv til et japansk scenarie med en lavkonjunktur i EU. Jeg synes, at borgerne på dette kontinent har fortjent en langt bedre skæbne.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Hr. formand! Denne forhandling handler om økonomisk styring. Mange af Europas lande inklusive mit eget har store økonomiske problemer. I sidste weekend tilbød EU og Det Forenede Kongerige at støtte vores venner på den anden side af Det irske Hav. Tiden er ikke inde til, at Europa-Parlamentet begynder at skælde ud eller pege fingre. Tiden er derimod inde til at lære af vores fejl og træffe bedre beslutninger i fremtiden.

I sidste uge – i midten af november måned – ændrede Grækenland for tredje gang sit årsregnskab. Forhåbentlig har vi omsider slået en streg under dette regnskab. Hvis der nogensinde har været en grund til, at lande sørger for bedre regnskabsførelse og forudsigelse, så er det denne.

Det Europæiske Råd er gået langt med dets detaljerede planer for informationsdeling under det europæiske halvår. Det skal omsættes i praksis. Ja, vi skal dele god praksis mellem forskellige lande, men vi skal også erkende, at alle lande ikke er ens, og at god økonomisk styring kan sikres på forskellig vis, men til gavn for alle.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Hr. formand! Når IMF, Den Europæiske Centralbank og Kommissionen indfører besværlige forhold, er det klart, at der i Irland gennemføres nedskæringer for milliarder af euro. Job går tabt, offentlige tjenester bliver voldsomt beskåret, og indkomstskatten hæves for de lavtlønnede. Bankerne bevarer deres fortjeneste, mens de fattige, de syge, pensionisterne og andre sårbare grupper bliver de store tabere. Det er ikke støtte fra Europa, og derfor er vi store modstandere heraf.

I stedet for at søge efter et mandat til at gennemføre sådanne nedskæringer efter at EU havde undersøgt regnskabsbøgerne, besluttede den irske regering, at der først skulle afholdes valg efter budgettets vedtagelse. Det var muligt at vælge en anden løsning, og den valgte den irske regering ikke. Den besluttede at handle til fordel for vennerne i bankerne og ikke til fordel for de almindelige borgere i Irland.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Formanden for Den Europæiske Centralbank, hr. Trichet, må virkelig få røde ører under denne fortsatte forhandling. Hvis vi havde befundet os i det gamle romerske senat, ville en af senatorerne sikkert have rejst sig op i sin toga for at sige følgende til hr. Trichet: 'Quousque tandem abutere, Trichete, patientia nostra?' – hvor længe vil De sætte vores tålmodighed på prøve, hr. Trichet?

Vi skal faktisk spørge os selv, om det er rigtigt at undgå en ophævelse af euroen – en meget vanskelig opgave – eller om vi i stedet bør forhindre, at redningen af euroen ødelægger medlemsstaternes økonomier efter at hr. Prodis eurofile politikker mv. har ødelagt vores industrier – specielt de små og mellemstore virksomheder i f.eks. Padania – og resulteret i afskedigelser og arbejdsløshedsunderstøttelse.

Hvorfor skal de lande, der overlever krisen, tappes for næsten 100 mio. EUR for at redde Irland, der med sin politik med en erhvervsskat på kun 12,5 % hidtil har konkurreret illoyalt med de andre lande?

Hvor var den europæiske styring, hvis den engelsk-irske bank en måned efter at have bestået diverse stressprøver præsterede et underskud på 8 mia. EUR? Hvor var hr. Trichet? Er vi sikre på, at den irske redningsaktion ikke krænker Maastrichttraktaten? Heldigvis er der en forfatningsdomstol i Tyskland, der vil erklære absorberingen af et andet lands underskud i Tysklands regnskab for en forfatningsstridig handling. Så tiden er inde til at tage afsked med euroen.

Werner Langen (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg har hørt megen kritik af Deauville-beslutningen her, men alle ved, at hr. Van Rompuys taskforce havde 20 udestående punkter ved starten på dets seneste møde. Da de er underlagt princippet om enstemmighed, skulle der findes en løsning. Det ved alle. Alle ved også, at de to største medlemsstater, Tyskland og Frankrig, syndede mod stabilitets- og vækstpagten i 2004, skønt der på det tidspunkt som bekendt var en socialdemokratisk/grøn forbundsregering i Tyskland. Hr. Schulz's svada er derfor fuldstændig malplaceret.

Hvis vi i dag siger, at stabilitets- og vækstpagten skal have mere bid, er den første forudsætning herfor, at medlemsstaterne omsider overholder denne pagt. Hvad er pointen i at have mere bid, hvis ingen overholder pagten? Der har været tale om manglende overholdelse her. Der er seks lovgivningsforslag – to forordninger fra Rådet og fire fælles forordninger fra Rådet og Europa-Parlamentet. Der er bare nogle af klagerne, som jeg ganske enkelt ikke forstår. Vi får indflydelse under den fælles beslutningstagning. På vegne af min gruppe kan jeg sige, at vi vil støtte Kommissionens forslag på dette område. Så vil

vi forhandle om sagen igen med Rådet. Det er realiteterne. Hvorfor er vi så fordringsløse og fornærmer tredjeparter, der er en del af denne lovgivningsproces, i stedet for at udnytte vores egne rettigheder?

Tillad mig at sige noget om nødvendigheden af ændringsforslag til traktaten. Efter min mening blev traktaten strakt til det yderste den 9. maj. Der er behov for en retfærdiggørelse af redningspakken i henhold til artikel 122. Efter min mening er det en fejl, at medlemsstaterne ikke ønsker dette, fordi Kommissionen og Parlamentet så kunne blive involveret. Det er ikke tilstrækkeligt at ændre artikel 136. I stedet er der behov for et solidt retsgrundlag for redningspakken, hvorefter alle de andre problemer vil løse sig selv.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Hr. formand! Lad os være ærlige. Solidaritetsmekanismen for suveræn gæld har ikke fungeret og fungerer fortsat ikke, prisen på den græske gæld er ikke faldet, Irland oplever et økonomisk stormvejr, og smitten er ikke inddæmmet. Processen blev indført for sent. Den er regeringsmæssig og skulle have eksisteret i et andet format helt tilbage fra euroens indførelse.

Nu foreslår Kommissionens formand en konsolidering af dette system. Man foreslår en inddragelse af den private sektor for det tredje foreslåede instrument. Vi havde allerede hørt, at dette forslag blev stillet til forbundskansler Merkel, og markederne røg i vejret på grund af denne overilede og malplacerede meddelelse. Parlamentet vil bruge alle sine beføjelser og det største ansvar og den største samarbejdsånd i den fælles beslutningstagning i forbindelse med lovgivningspakken om økonomisk styring, men den vil ikke gøre det på bekostning af uopsættelighed og hastighed eller ved at give køb på kvaliteten. Parlamentet vil derfor deltage aktivt, men en så alvorlig sag som at løse den suveræne gæld kan ikke betragtes som et marginalt emne eller gennemføres uden at involvere den europæiske offentlighed og dennes repræsentanter. De to elementer går hånd i hånd.

Endelig har vi europæere brug for en klar europæisk vision i denne krisetid. Der er behov for en europæisk mekanisme til konsolidering af suveræn gæld. Euroobligationer skal udstedes, og euroområdet skal beskyttes på en bæredygtig måde gennem europæiske og ikke regeringsmæssige systemer. EU-budgettet skal styrkes, da vi ikke kan fortsætte med 1 % af niveauet af EU-budgettet, og vækst og ægte konvergens skal være centrale elementer af Europas politiske prioriteringer. Kommissionen og den nye formand skal fastholde denne dagsorden. Formanden for Kommissionen kan ikke stå i et afhængighedsforhold til Økofinrådet. Det skal vi vise den europæiske offentlighed.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Det er et faktum, at der er krise i euroområdet. Et vidnesbyrd om situationens alvor er den indsats, der gøres for at ændre bestemmelserne i Lissabontraktaten, der blev vedtaget under stor modstand. På den anden side er det let at forstå holdningen hos Tyskland og Frankrig, der ikke ønsker at betale for krisen i Grækenland eller Irland og måske flere andre lande. På den anden side skal man være opmærksom på præcedensen vedrørende Lissabontraktatens ikrafttræden. I princippet skulle den forbedre EU's virksomhed. I virkeligheden har den haft den stik modsatte effekt.

Da vi er tvunget til at ændre Lissabontraktaten, bør det imidlertid ikke kun berøre spørgsmål vedrørende euroområdet, men også spørgsmål vedrørende andre institutionelle mekanismer, der har problemer. Mange økonomer siger, at den græske krise ikke ville eksistere på europæisk niveau, hvis Grækenland havde bevaret sin egen valuta, der så kunne have været devalueret ganske betydeligt. Det viser, at de nationale valutaer ville have givet EU mere stabilitet, end euroområdet har gjort.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne foretage en politisk vurdering af indlæggene under denne forhandling.

Vi medlemmer af de vigtigste politiske familier i Europa kritiserer med rette euroskeptikerne for ikke at tro på Europa. Jeg mener imidlertid, at det virkelige problem består i, at vi måske ikke selv tror på Europa, så vi kan ikke bebrejde euroskeptikerne for noget, der er vores eget ansvar. Vi er de vigtigste politiske familier i Europa, og vi har altid haft stærke og ambitiøse europæiske idealer. Det er imidlertid et faktum, at alle de regeringer, der er et udtryk for vores politiske familier, hver dag stikker en kæp i hjulet, så disse store politiske projekter kan realiseres. I mange tilfælde ødelægger de så om natten, hvad de om dagen siger, at de ønsker.

Det lægger et endnu større ansvar over på os, for hvis ikke vi kan styre gennemførelsen af særlige projekter igennem en forhandling fra – i et konkret tilfælde – euroobligationer til udstedelse af EU-obligationer, bliver det meget vanskeligt at forklare borgerne, at vi er de samme partier, som derhjemme beskylder Europa for alting og siger, at vi først overvinder krisen, når Europa har skåret ned på sine udgifter.

Efter min mening er dette et princip om grundlæggende ansvar, der, hvis det glemmes, betyder tab af europæiske projekter, og vi kommer til at miste troværdighed i bytte for tomme mødesale og valgurner, indtil kun 40 % af borgerne deltager.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Hr. formand! Hvis man kan drage én grundlæggende konklusion af det seneste møde i Det Europæiske Råd, må det være, at det ikke lykkedes at overtale markederne og få dem til at falde til ro. I disse tider, hvor markederne har det første og det sidste ord, er vi nødt til at spørge os selv hvorfor.

Er det måske først og fremmest, fordi der ud over de meget skrappe regler vedrørende budgetdisciplin er en forståelse hos markederne af, at vi udvider snarere end slår bro over den økonomiske og politiske sammenhørighedskløft i euroområdet?

Er det måske, fordi den behandling, som en gruppe lande reserverede til det, der alt andet lige var den rette tanke om at oprette en permanent krisestyringsmekanisme, i praksis syntes at udligne merværdien af en sådan mekanisme, hvorved det udsendte det forkerte budskab til markederne og bragte os i fare for at ende med en mekanisme, der var en selvopfyldende profeti om kontrolleret konkurs?

Hvis vi virkelig er opsatte på at involvere den private sektor og fordele byrden, hvorfor nægter vi så vedholdende at vedtage en transaktionsafgift på europæisk plan?

Og hvorfor kan vi ikke forstå, at der er en vigtig kløft mellem at stramme reglerne vedrørende budgetdisciplin og en permanent krisestyringsmekanisme? En kløft, som vi kunne lukke, hvis vi besluttede os for alvorligt at overveje en oprettelse af en fælles mekanisme til forvaltning af dele af medlemsstaternes gæld gennem en udstedelse af euroobligationer.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Hr. formand! Indledningsvis vil jeg gerne sige, at de langsigtede betingelser for konkurrenceevnen i de enkelte medlemsstater vil være forskellige i de kommende år. De strukturelle årsager til ubalancer vil derfor fortsætte, mens den økonomiske styring fortsat vil være temmelig svag som en proces, der er i sin vorden.

I denne forbindelse er det af største betydning, at Kommissionen med den første årlige vækstundersøgelse ved iværksættelsen af det europæiske halvår 2011 hurtigst muligt

afprøver så mange elementer af en ny økonomiske styring som muligt – i særdeleshed relevansen af resultattavlen og dens operationelle evner.

For det andet forstår jeg, at et system af fuldt automatiserede sanktioner vil kræve en traktatændring, og det foreslåede system kan kun tage os så langt, som vi kan gå inden for traktatens rammer. Derfor stoler jeg på, at Kommissionen og Rådet vil gøre deres yderste for at undgå ekstra trin i behandlingen, der vil forsinke proceduren unødigt.

For det tredje er EU's økonomiske sundhed ikke blot summen af de nationale tilstande. Og da systemet er baseret på en identifikation af individuelle medlemsstater, der ikke opfører sig ordentligt, kan det have negative eksterne bivirkninger at rette op på deres dårlige opførsel.

I særdeleshed kan behandlingen af ubalancer påvirke andre medlemsstater i euroområdet og resten af Unionen. Der skal tages højde for disse potentielle effekter i individuelle behandlinger, så Unionens økonomiske sundhed under ét forbedres.

Endelig kan jeg forstå, at en fuldstændig og dybdegående konsekvensanalyse af planen for økonomisk styring vil kræve tid, som vi ikke har. Her hjælper det, at Kommissionen i de seneste to år har erhvervet en væsentlig og dybtgående viden om og forståelse for de 27 økonomier, så derfor vil jeg nu bede om to aktioner: At man sikrer sammenlignelighed af alle elementer og forbindelser mellem interne og eksterne ubalancer...

(Formanden afbrød taleren)

(Forhandlingen indstilles)

5. Velkomst

Formanden. – Mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige velkommen til delegationen fra EØS-EFTA-parlamenterne, dvs. vores kolleger fra Island, Liechtenstein og Norge samt observatørerne fra den schweiziske forbundsforsamling, der alle sidder i den officielle tilhørerloge.

Det er mig en fornøjelse at byde denne delegation velkommen i Europa-Parlamentet i Strasbourg, hvor den vil deltage i Det Blandede EØS-parlamentarikerudvalgs 35. møde i dag og i morgen. Forhåbentlig bliver Det Blandede EØS-parlamentarikerudvalgs veletablerede arbejde i denne uge produktivt, og forhåbentlig vil det medvirke til et forbedret parlamentarisk samarbejde og til at sikre et demokratisk parlamentarisk tilsyn inden for EØS.

6. Konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde om økonomisk styring (28.-29. oktober) (fortsat forhandling)

Formanden. – Vi vil nu fortsætte forhandlingen om konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde om økonomisk styring (28.-29. oktober).

Kathleen Van Brempt (S&D). – *(NL)* Hr. formand! Når jeg lytter til dagens forhandling, er der én ting, der springer i øjnene, og det er det store emne om økonomisk styring, der er vigtig for næsten alle de politiske grupper. Enigheden er kun overfladisk, da der er en enorm forskel på fortolkningen af den økonomiske styring. Når man betragter Rådets fortolkning, der også fremgår af dets konklusioner, ser man en ensidet fokus på det, som Rådet finder nødvendigt, nemlig besparelser, besparelser og atter besparelser. Det er næsten

en ideologi, der er gjort til en økonomisk lov: Når bare man sparer nok, bliver alting godt. Det er ikke vores fortolkning af økonomisk styring. Der er tværtimod brug for noget helt andet, og det er ikke bare noget, som vores gruppe siger. Se på økonomerne, se på gårsdagens udgave af *De Tijd*, der ikke ligefrem er en socialistisk propagandaavis, og hvori der let omskrevet står, at "besparelser alene underminerer allerede skrantende økonomier og gør det vanskeligere at tilbagebetale gæld". Der er også behov for investeringer. Et meget fint og indlysende eksempel på det, der er brug for, er en stigning i beskæftigelsesfrekvensen, hvilket vil muliggøre en tilbagebetaling af gæld i alle vores medlemsstater. Ikke desto mindre kræves der mod til at investere i almen uddannelse og erhvervsuddannelse samt i balancen mellem arbejds- og familieliv. Når vi ser nærmere på besparelserne i de forskellige medlemsstater, er det netop disse investeringer, der bliver skåret ned på. Der er brug for en vision – et perspektiv for økonomisk politik – som et grundlag for at mobilisere ressourcerne til at gøre dette. Først da bør vi se på, hvordan vi bedst giver stabilitets- og vækstpagten form. Efter min mening er det den store forskel på vores og Rådets perspektiv for økonomisk styring.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Hr. formand, hr. Van Rompuy, hr. Barroso! Jeg vil selvfølgelig gerne sige, at Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) har en klar holdning om, at det kun er muligt at løse den alvorlige krise, som Europa befinder sig i, gennem en udvidelse af den økonomiske styring og fællesskabsmetoden. Vi er ikke i tvivl om, at krisen kun kan løses med øget anvendelse af fællesskabsmetoden, mere økonomisk styring samt hensigtsmæssige instrumenter for en ægte fælles valuta i euroområdet. Det betyder imidlertid, at alle institutionerne – Rådet, Kommissionen og Parlamentet – skal vise offentligheden, at de er fuldt engageret i deres ansvarsområder. Det skal siges, at i det mindste de største grupper i Parlamentet er indstillet på et åbenlyst samarbejde gennem større anvendelse af fællesskabsmetoden, gennem indførelse af økonomisk styring og ved at give den fælles valuta de nødvendige forudsætninger for at løse krisen i Europa. Det er også klart i dag, at det samme gælder for Kommissionen og dens formand, der har vist, at han ikke står i et afhængighedsforhold til Rådet eller Parlamentet, men at han tjener de europæiske interesser i modsætning til det, som socialdemokraterne og fru Ferrerira påstår.

Rådet mangler fortsat at påtage sig sine forpligtelser i december måned. Vi regner med dette samt med hr. Van Rompuys utvetydige engagement i en europæisk dialog.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Hr. formand! Den permanente støttemekanisme er utvivlsomt et positivt fremskridt. Der er imidlertid en fortsat mangel på en strategisk planlægning, der skal omfatte en økonomisk union og selvfølgelig økonomisk styring.

EU blev oprettet takket være datidens stærke regeringer. Den økonomiske krise kunne bide sig fast takket være svage regeringer, der lod den økonomiske globaliserings økonomiske automatikker erstatte de politiske beslutninger, som Fællesskabet har brug for, hvis det fortsat skal fungere.

Europa har beskyttet 50 års velstand, og vi har nu en pligt til fortsat at sikre denne velstand for vores borgere. Det er derfor indlysende, at væksten skal fortsætte. Spørgsmålet er, hvilken vækst vi mener i en tid, hvor hele det globale system er under forandring? Hvad er Europa nu? Hvordan bliver det i fremtiden? Et område med industri, små og mellemstore virksomheder og tjenesteydelser, en eksportkatalysator? Vi har derfor brug for et stærkere Europa i stedet for de mistanker og den mellemstatslighed, der på det seneste har været på dagsordenen.

Visse lande har på groveste vis undgået at overholde stabilitetspagten, men som hr. Reinfeldt fortalte mig i sit svar på et spørgsmål i december måned sidste år, var der kun ét land, der til punkt og prikke overholdt stabilitetspagten. Ingen af de øvrige lande levede op til deres forpligtelser.

Følgelig skal vi alle samarbejde og støtte de lande, der i øjeblikket rider krisestormen af, for når alt kommer til alt, hvor ligger så de store landes styrke? Efter min mening ligger den i de små landes fælles tilstedeværelse via et europæisk system. Desuden vil omkostningerne ved ikke at have Europa være ubærlige for os alle.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Nøglen til at komme igennem den økonomiske krise er at drage bindende konklusioner af den, da det først og fremmest er en tillids- og ansvarskrise. Tilliden bygger på en fornuftig afvejning af indtægter og udgifter.

I mere end 20 år har størstedelen af Europa været vant til at leve og forbruge i dag på bekostning af dagen i morgen og tilmed i overmorgen – på bekostning af de kommende generationer, hvis antal svinder kraftigt ind. For det andet har vi været vant til at behandle stabilitetsbaserede regler yderst liberalt. Hvis de store stater kan gøre det i tilfælde af et indenlandsk behov, er det lettere for de andre at følge trop. For at håndhæve princippet om budgetdisciplin og genoprette den for fuldt alvor, vil politikkerne for et afbalanceret budget være prøvesagen for Europas troværdighed.

For det tredje er der et åbenlyst behov for kontrolmekanismer. Jeg kan kun glæde mig over Rådets godkendelse af konklusionerne om europæisk økonomisk styring, aktiveringen af gældskriterierne og chancen for en tidlig interventionsmekanisme. Men det, som vi virkelig har brug for – og jeg kan kun støtte konklusionerne fra min kollega, hr. Verhofstadt – er ægte økonomisk styring og ægte automatiske sanktioner, der kan mærkes. Vi ser frem til Kommissionens rammeforslag om de fremtidige krisemekanismer i næste måned.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Jeg glæder mig over den nye pakke med foranstaltninger om øget budgetdisciplin og en udvidet økonomisk overvågning. Efter min mening var de foreslåede foranstaltninger nødvendige på grund af forskellene mellem medlemsstaternes overholdelse af finans- og budgetpolitikkerne. Følgelig har den økonomiske krise skabt en bekymrende opfattelse af adskillige lande inklusive Rumænien.

Efter min mening er den vigtigste innovation oprettelsen af nye makroøkonomiske overvågningsrammer, der vil lette opdagelsen af begyndende ubalancer og risici.

Vedtagelsen af rapporten om økonomisk styring fra taskeforcen under ledelse af hr. Van Rompuy markerede et vigtigt fremskridt. Dens gennemførelse vil derfor skabe en ny solid ramme for krisestyring.

Jeg vil også gerne nævne betydningen af forordningen om at sikre, at de nationale budgetter lever op til EU's skattemæssige standarder. I praksis betyder det, at de nationale budgetter ikke længere kan undgå EU's skattemæssige bestemmelser.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! Det kommende ungarske formandskab er nødt til at håndtere den betydelige udfordring om at gennemføre ændringen af Lissabontraktaten og snarest muligt indføre økonomisk styring. Medlemsstater uden for euroområdet ser forbløffede til, mens euroområdet brister på alle fronter. Vi er bundet af tiltrædelsestraktaten, og vores evne til at holde trit afhænger af, om Europas rigere halvdel stabiliseres, og om fællesskabssolidariteten kan fortrænge den nationale egeninteresse.

Vi betragter med bekymring og medfølelse den irske krise og problemerne i Grækenland, Portugal og Spanien, og vi venter spændt på at se, om euroområdet smuldrer. Skønt Rådets beslutning som sædvanlig var forsinket, var den i sidste ende den rigtige beslutning. Indførelse af økonomisk styring kan udmærket signalere en ny æra i den europæiske integrations historie, men dens gennemførelse kan også være upålidelig og fuld af komplikationer. Jeg stoler på, at det ungarske formandskab vil gøre sit yderste for at få et vellykket forløb.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Portugal oplever den største generalstrejke i de seneste 20 år. Denne protest følger efter lignende protester i adskillige EU-lande inklusive Grækenland og Frankrig. Hvad er svaret fra lederne af Rådet og Kommissionen? De ignorerer protesterne mod deres asociale politikker og insisterer på de politikker, der bidrog til at skabe den aktuelle situation. De dækker over det faktum, at euroens sårbarhed er et direkte resultat af deres politikker: liberalisering af kapitalmarkederne, ubegrænset finansiel spekulation og kravet om nominel konvergens gennem stabilitets- og vækstpacten. Samtidig forværres den ægte divergens mellem økonomierne, arbejdsløsheden og fattigdommen når utålelige niveauer, og de sociale spændinger øges. Hvor længe vil de insistere på at fortsætte ad denne vej? Hvad skal der gøres for at bryde med disse politikker og sikre et større engagement i produktion, job og påskønnelse af arbejde?

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Det Europæiske Råds forhandlinger sidst i oktober måned fandt sted under vanskelige omstændigheder. Alle lande ændrer i øjeblikket deres økonomiske politikker med henblik på hurtigst muligt at slippe ud af den ugunstige økonomiske situation og sikre en eller anden form for økonomisk vækst.

Efter Grækenland og Irland står andre lande i euroområdet også over for en truende insolvens. Vi bør derfor gøre det klart, at stats- og regeringscheferne i en så vanskelig situation finder det meget svært at træffe beslutninger, hvor de giver afkald på deres muligheder for at udforme og fastsætte bestemmelser for den økonomiske styring af deres lande og overdrager nogle af deres beføjelser til at gennemføre økonomisk styring til EU-institutionerne.

Vi skal derfor have en fornuftig debat om vores fælles idéer om, hvordan vi så sikkert og hurtigt som muligt får Europa ud af den nuværende vanskelige situation, samtidig med at vi ikke undervurderer de enkelte regeringsrepræsentanters indsats for at løse problemerne i deres lande gennem deres egne indsatser og evner for at undgå at komme i konflikt med de europæiske interesser.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Det Europæiske Råd gentog det fortærskede slogan om behovet for at undgå alle former for protektionisme og valutakursbevægelser med henblik på at skabe en konkurrencefordel.

EU's omfavelse af globalismen har gjort de europæiske lande udsatte for konkurrencen fra vækstøkonomier – specielt Kina – som vi ikke kan konkurrere med. Disse økonomier nærer foragt for internationale patent- og ophavsrettigheder, og de ansætter arbejdstagere til subsistens- eller slavelønninger. Kina har fastsat sin valuta på et kunstigt lavt niveau for at gøre sine varer endnu billigere.

De europæiske lande skal individuelt – min præference – eller kollektivt beskytte deres arbejdsgivere og arbejdstagere imod denne illoyale konkurrence. Valutakurserne skal ikke fastsættes på et kunstigt lavt niveau for at give en konkurrencemæssig fordel, men de skal

heller ikke holdes på et kunstigt fælles niveau – euroen – til kollektiv ugunst for landene i euroområdet. Hvis det havde været muligt for valutaerne i de svage lande at falde i værdi, ville der have fulgt et opsving i deres kølvand.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Hr. formand, hr. Van Rompuy, hr. Barroso! Indledningsvis vil jeg gerne tale om de offentlige udgifter på EU-plan.

Mon ikke tiden i betragtning af de store udfordringer, der ligger foran os, er inde til en seriøs debat med vores nationale kolleger og Europa-Parlamentet om overførsel til EU-kompetence og pooling af vores offentlige udgifter? Jeg vil bruge hr. Lamassoures eksempel: Vi har 27 hære og ingen fjender; én toldunion og 27 forvaltninger; forskningsprogrammer, der er finansieret 15-20 gange uden koordinering; transeuropæiske net, der burde være sammenkædet; energinet; og listen bare fortsætter.

Jeg vil foreslå, at vi giver en uafhængig revisor til opgave at revidere de offentlige udgifter på følgende tre niveauer: europæisk niveau, nationalt niveau og lokalt niveau. Denne revision skal overgives til parlaments- og europaparlamentsmedlemmer og gøres til genstand for en væsentlig debat om offentlige udgifter, og den kan overdrages til Den Europæiske Revisionsret og de 27 nationale revisionsretter.

Dette er en idé, som jeg gerne vil foreslå for at sikre, at vores offentlige udgifter undersøges nøje og bliver genstand for en bedre forvaltning på EU-plan.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Det Europæiske Råds møde var præget af forventninger til de europæiske lederes håndtering af problemerne som følge af den økonomiske afmatning. Som jeg efterhånden har sagt mange gange, er det ikke tilstrækkeligt at fokusere på budgetter. De strukturelle ubalancer, som krisen kun har forværret, er mere end blot gæld. Hvis ikke der vedtages en mekanisme, der også kan påvirke de øvrige aspekter, må man alvorligt betvivle dens succes.

Et andet emne var debatten om, hvorvidt budgetnedslaget som følge af pensionsreformerne vil føre til et underskud. På den ene side taler vi om en opstramning og systematisering af reglerne, men så laver vi straks undtagelser. Og hvis pensionsreformerne er så væsentlige, som de ser ud til at være – hvilket jeg ikke tror, at de er – kan der også findes andre eksempler på vellykkede programmer. Hvem skal så vurdere, hvad der er vigtigst, og hvorfor?

Jeg er overbevist om, at vi ikke skal indlede drøftelser om undtagelser, samtidig med at vi taler om systemændringer.

John Bufton (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg har nogle få bemærkninger vedrørende det, der blev sagt her til morgen af både Det Europæiske Råds formand, Van Rompuy, og Kommissionens formand, Barroso. Det ser ud til, at de begge benægter – at de benægter det faktum, at euroområdet er i krise, og at vi er på randen af et sammenbrud. Der er mange folk derovre, der også benægter. Vågn for himlens skyld op.

Folk ser dette fra deres hjemlande, og de indser, at der alligevel ikke er mange mennesker her i mødesalen. Dette er den største krise, vi nogensinde har haft, og tro mig, det er alvorligt. Jeg vil bede hr. Barroso og hr. Van Rompuy om – når de kommer til orde om nogle få minutter – at fortælle mig, hvad deres plan B er. Der må være en plan B, eller agter De bare at lade dette fortsætte, indtil det synker i grus? Efter min mening er det den største krise, vi endnu har oplevet. Medlemsstaterne er ramt over en bred kam. De skylder befolkningen at have en plan B. Fortæl os venligst om den.

Ildikó Gáll-Pelcz (PPE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne udtrykke min glæde over det faktum, at man anerkendte betydningen af systemiske pensionsreformer under høringsprocessen. Reformerne inden for rammerne af stabilitets- og vækstpagten giver imidlertid ikke lige muligheder for alle aktører.

Ungarn er også modstander af diskrimination og opfordrer EU til at overveje omkostningerne ved pensionsreformer i forbindelse med beregningen af nationale underskud. Hvis ikke man ønsker at diskriminere lande, der udnytter deres valgfrihed, skal der tages hensyn til indbetalinger til private pensionsfonde ved beregning af budgetunderskuddet. Det haster med at få løst dette problem. Det er godt nyt, at muligheden for at finde en tilfredsstillende løsning allerede bliver præsenteret på Rådets møde i december måned. Jeg vil bede Dem om at træffe en ikkediskriminerende politisk beslutning og snarest muligt sende den til Kommissionen, så lovgivningsprocessen snarest muligt kan starte og med tiden ende med et tilfredsstillende resultat for alle berørte parter.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EL) Hr. formand! Grækenland, Irland, Portugal og Spanien lider under følgerne af den økonomiske krise. Hesten er allerede løbet løbsk. Der er ingen vej tilbage, og der skal træffes foranstaltninger. Mistanke og euroskepsis vil ikke hjælpe os med genopretningen efter den internationale økonomiske krise.

Vi har tværtimod brug for fællesskabssolidaritet, politisk vilje, visioner, tillid til Europas dynamik samt først og fremmest samordnede indsatser, der skal give strukturomlægninger på både nationalt plan og EU-plan. Vi har brug for mere beskæftigelse, mere vækst, hurtige procedurer, flere job, gennemførelse af EU-strategien, rationalisering og omstrukturering af virksomhedsledelsen, gennemsigtighed i den økonomiske styring, kontrol af nationale statistikker og en permanent fælles krisestyringsmekanisme i EU, men udelukkende til gavn for europæiske statsborgere.

Krisen vedrører alle og ikke kun de lande, der lider under den. Vi har brug for både fællesskabssolidaritet og en samordnet indsats.

Barry Madlener (NI). – (NL) Hr. formand! Euroområdet er ved at falde sammen, og Kommissionens formand skal føre tilsyn med dette sammenbrud. Når alt kommer til alt har de milliarder af euro, der i årevis er givet i støtte til lande som f.eks. Grækenland, Spanien, Portugal og Irland, ikke betydet, at disse svage økonomier er blevet i stand til at konkurrere med de stærke økonomier i Tyskland og Nederlandene. I stedet har disse milliarder i støtte resulteret i en uacceptabel opførsel hos socialdemokraterne. F.eks. er hver tredje græske arbejdstager tjenestemand. Tsunamien af ikkevestlige indvandrere til Europa har også kostet milliarder af euro for de enkelte lande, og indvandrerne sidder nu hjemme uden job. Det er opførslen hos folk, der primært er socialdemokrater. Husker De? Spanien, der legaliserede en million ulovlige indvandrere for et par år siden, står nu med en arbejdsløshed på 20 %. Nu skal vi fra de stærkere økonomier endnu en gang give disse lande milliarder af euro i støtte, men det bliver blot som et kortsigtet hæfteplaster. På lang sigt bliver det et spørgsmål, om vi er villige til fortsat at støtte de svage lande strukturelt med milliarder af skatteborgerkroner. Svaret er nej. Jeg vil derfor gerne stille følgende spørgsmål til hr. Barroso: Er en genindførelse af Grækenlands egen valuta, drakmen, og også Irlands, ikke den eneste langsigtede løsning, der vil løse disse problemer for os? Drøfter man seriøst denne løsning med de pågældende lande?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Som irsk medlem af Europa-Parlamentet er det ikke nogen fornøjelse for mig at komme her i dag og høre, at næsten alle talere nævner

Irland på grund af vores økonomiske situation, specielt da vi for nogle få år siden nærmest blev betragtet som et mønstereksempel på økonomisk succes i EU.

Jeg mener ikke desto mindre, at der er en vilje i Irland til at rette op på tingene, og jeg tror, at langt størstedelen af befolkningen vil glæde sig over støtten fra vores europæiske venner og kolleger.

Der er nogle få lektier at lære. Jeg tror ikke, at hr. Farage var helt galt afmarcheret, da han sagde, at det skyldtes dumheden og grådigheden hos de irske politikere, der var en del af vennekapitalismen med bankerne og myndighederne, som resulterede i meget af dette. Vi er nødt til at lære lektien. Men det bliver også meget vigtigt, at den tilsynsstruktur, der indføres fra den 1. januar, fungerer, så stressprøverne med videre er tilstrækkelige til at overskue, hvad der sker i fremtiden, og til at få folk til at makke ret, hvis de bliver ustyrlige.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! Det er virkelig godt, at vi nu begynder at tale om meget vigtige emner, dvs. den fælles forvaltning af den fremtidige økonomi. Snart vil vi sikkert også diskutere et muligt fælles skattesystem. I dag kan vi også se den betydelige negative effekt af den styrkede eurovekselkurs i kombination med mange andre faktorer. I dag blev jeg skuffet over, at resultaterne af banktesten endnu ikke er bekræftet, skønt den blev gennemført for seks måneder siden. Det viser, at vi endnu en gang mangler pålidelige oplysninger i EU. Uden dem vil det ikke lykkes os at slippe ud af denne temmelig komplicerede situation. Derfor vil jeg gerne afslutningsvis opfordre Kommissionen til at fremsætte sine forslag langt mere aktivt i fremtiden, da situationen er indviklet og fortsat kræver en enorm indsats, enorme finansielle ressourcer samt måske en helt anderledes forståelse af økonomisk og finansielt tilsyn samt andre former for tilsyn.

Milan Zver (PPE). – (SL) Hr. formand, hr. Van Rompuy, hr. Barroso! Tillad mig at deltage i denne forhandling med et kort indlæg. For mig at se er situationen relativt klar. Hvem er skyld i den store krise, vi befinder os i? Den del af banksektoren, der gjorde forretninger uden den fornødne sikkerhed, og som løb for mange risici. Men også andre – nogle europæiske regeringer, der opfordrede til et overdrevent forbrug og en slags fordelingsmentalitet blandt folk.

Vi har hørt to former for ræsonnement her i dag. Nogle medlemmer opfordrer til større solidaritet, som om de vil sige "hjælp os!", mens andre først og fremmest forsøger at appellere til større ansvarlighed, nu hvor vi er på vej ud af krisen. Det ville ikke være rigtigt, hvis de skyldige i denne store krise nu ledte efter opskrifter på at løse problemerne og finde en vej ud af krisen. De folk, der er kritiske over for betydelige besparelser, er bestemt på vildspor.

Under disse omstændigheder er det kun rimeligt, at man ikke lukker munden på skatteborgerne fra de lande, der har med den nuværende situation at gøre.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand! Det glæder mig, at rapporten om økonomisk styring giver et nyt grundlag for indførelse af et levedygtigt system for vores funktion i denne henseende.

Efter min mening udgør henstillingerne i rapporten vedrørende mere solide institutioner til en mere effektiv økonomisk styring – f.eks. oprettelse på nationalt plan af en offentlig institution, der kan levere uafhængige analyser, vurderinger og forudsigelser vedrørende interne skattepolitiske spørgsmål – grundlaget for oprettelsen af et gennemsigtigt europæisk system.

Jeg finder det helt afgørende at tilbyde de enkelte medlemsstater muligheden for at bevise grundlaget for at analysere og vurdere de enkelte forslag til indenlandske afgiftsmæssige foranstaltninger, så der udvikles en strategi på basis af tillid og gensidig bevidstgørelse.

Jeg vil atter bekræfte behovet for at vedtage særlige foranstaltninger, der vil fremme den økonomiske styring på baggrund af en indgående og gennemsigtig viden, samt behovet for at indlede drøftelser om indenlandske foranstaltninger vedtaget i medlemsstaterne, som kan have en effekt på EU-plan.

Elisa Ferreira (S&D). *(Spørgsmål til hr. Rangel under blåt kort-proceduren i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8) – (PT)* Hr. formand! Mange tak, fordi jeg fik ordet, men jeg bad om at få lov til at tale i henhold til blå kort-proceduren, fordi jeg blev direkte udfordret af hr. Rangel, og derfor ville jeg gerne have haft ordet tidligere.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at bede hr. Rangel om at forklare os alle, hvad han ser som de konkrete forskelle med hensyn til selvstændig gældsforvaltning mellem kansler Merkels og Kommissionens forslag, ligesom jeg vil bede ham om at fortælle os, hvorfor Kommissionens første forslag, der faktisk var europæisk, om selvstændig gældsforvaltning, blev kasseret uden diskussion eller offentlig debat, da man opdagede, at det ikke harmonerede med Tysklands interesser.

Paulo Rangel (PPE). *(Svar på spørgsmålet fra fru Ferreira under blå kort-proceduren i henhold til forretningsordenens artikel 149, stk. 8) – (PT)* Jeg vil gerne ganske kort sige, at der ikke er nogen som helst tvivl om, at der i den europæiske proces selvfølgelig er konstante forhandlinger mellem institutionerne, men at Kommissionen konsekvent har haft den holdning, at den vil fastholde fællesskabsmetoden og slå til lyd for en videreudvikling af den fælles valuta. Selvfølgelig findes der medlemmer, der gerne udfører nationale politikker i Parlamentet, sådan som det er tilfældet med fru Ferreira.

Diogo Feio (PPE). *– (PT)* Hr. formand! EU står over for en periode med store reformer. Det skal derfor finde et svar på krisen og bevare en fælles valuta, der har brug for egne regler, som gælder for alle medlemsstater. Parlamentet har allerede indtaget en førerposition med hensyn til økonomisk styring, hvorved det slår til lyd for et større samarbejde om vækst mellem de 27 medlemsstater, et fast standpunkt vedrørende gennemførelse af stabilitets- og vækstpakken samt solidaritet mellem medlemsstaterne, idet den har været den første institution, der har gjort opmærksom på behovet for en fond til gælden for de forskellige lande, der udgør EU. Vi vil derfor fortsat samarbejde med Kommissionen og byde dens formand velkommen, og vi håber også på at kunne samarbejde med Rådet. I øjeblikket drøfter vi seks rapporter, og vi vil indtage en meget klar holdning til dem.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen.* *– (EN)* Hr. formand! Jeg vil besvare to konkrete spørgsmål og fremsætte en generel bemærkning efter morgens forhandling.

Først og fremmest stillede hr. Schulz et vigtigt spørgsmål om de irske stressprøver. Jeg vil gerne sige følgende. Den fælles metodologi i stressprøverne blev fastlagt på EU-plan. Den var meget streng med ugunstige makroøkonomiske scenarier. Disse prøver blev imidlertid gennemført under de nationale tilsynsmyndigheders ansvar. Gennemførelsen blev koordineret på EU-plan af CEBS, men den lå ikke inden for EU's kompetencer. Jeg vil gerne understrege, at EU indtil for nylig ikke havde denne form for ansvar. Det ændrer sig til januar. Til den tid vil vi have den nye finansforordnings- og tilsynsstruktur på plads efter Kommissionens forslag og i enighed med Rådet og Parlamentet.

Vi vil fortsat have tre europæiske mikrotilsynsførende for bankdrift, værdipapirer og forsikring samt det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici for makrofinansiell stabilitet og de dermed forbundne risici. Og det vil give langt stærkere værktøjer og en styrket infrastruktur til at gennemføre prøverne næste gang på en mere ensartet, streng og sammenhængende måde. Derfor vil jeg gerne fremhæve dette punkt. Inden krisen havde vi ikke de instrumenter, vi opretter nu.

Så kommer jeg til det næste punkt vedrørende vores håndtering af nogle følsomme emner som f.eks. den permanente krisemekanisme. Jeg vil gerne gøre det klart, at jeg ikke havde til hensigt at tage dette spørgsmål op, men jeg er selvfølgelig nødt til at svare på et konkret spørgsmål.

Alle – og jeg gentager alle – stats- og regeringscheferne enedes om at bede om en permanent krisemekanisme med den private sektors mellemkomst. Jeg var en af dem, der advarede Det Europæiske Råd om risiciene ved at tage dette emne op uden ordentlig forberedelse og kommunikation. Men man tog emnet op og traf en beslutning, og nu er vi nødt til at håndtere det på ansvarlig vis. Derfor mener jeg, at nogle af dagens kommentarer har været virkelig nyttige.

Vi lever fortsat under meget vanskelige forhold. Efter min mening er der nu behov for mere handling og ikke flere kommentarer. Vi opererer med meget følsomme globale finansielle markeder. Nogle af kommentarerne har undertiden en selvopfyldende profetisk effekt. Derfor hjælper det ikke at begynde at tænke på, hvilke lande der kan være i fare. Vi er nødt til at bede disse lande om at gennemføre alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at skabe finansiell og budgetmæssig stabilitet.

Derfor vil jeg ikke tænke på en plan B. Sammen med Det Europæiske Råds formand, Van Rompuy, gør vi vores arbejde, og vi drøfter på ansvarlig vis spørgsmålene med vores medlemsstater. Med hensyn til Kommissionens rolle vil jeg atter være helt klar. Kommissionen – og det erkender de fleste medlemmer af Europa-Parlamentet – har altid stillet ambitiøse forslag. Vi går ind for en ambitiøs økonomisk styring af Europa.

Men i sidste ende er vi nødt til at være realistiske. Vi kan ikke gå ud over det, der er fastlagt ved fælles overenskomst med vores medlemsstater. Når der er en aftale – en aftale, som under alle omstændigheder repræsenterer fremskridt sammenlignet med tidligere – nytter det ikke at tale om ideelle løsninger, som man udmærket ved ikke bliver til noget.

Så Kommissionen spiller og vil også fremover spille sin rolle, ligesom den vil bede om større ambitioner med hensyn til fælles vilje, økonomisk styring og et stabilt euroområde – og ikke kun euroområdet.

Det vil jeg gerne gøre helt klart, da det efter min mening ikke skete under dagens forhandling. Nogle af talerne sagde, at problemerne findes i euroområdet. Jeg må desværre sige, at de ikke kun findes i euroområdet. Euroen har ikke været problemet. Jeg er helt overbevist om, at situationen havde været langt værre, hvis ikke vi havde haft euroen.

(Bifald)

Nogle af de tilstedeværende synes at glemme, at landene uden for euroområdet har præcis de samme problemer – og i nogle tilfælde endnu værre problemer med statsgæld – og at et land, der end ikke er medlem af EU, og som nu beder om et EU-medlemskab – Island – gik fallit uden at have euroen. Faktum er, at euroen ikke var årsagen til problemet. Det er intellektuelt og politisk uredeligt at antyde, at euroen er skyld i problemet.

(Bifald)

Nu skal vi anerkende de særlige træk ved situationen i euroområdet, tage fat på problemerne og bede alle medlemsstaterne om at engagere sig i et kollektivt samarbejde mellem medlemmerne af euroområdet og dem, der står udenfor. Jeg tror, at de alle har forstået, at det er i alles interesse at have en fælles tilgang til en løsning af krisen. Det agter Kommissionen at gøre på en ansvarlig måde, hvor den naturligvis stræber efter det højest mulige ambitionsniveau, men hvor den i sidste ende har et godt og loyalt samarbejde med alle institutionerne, med Europa-Parlamentet, hvilket vi allerede har haft, og med Rådet og Det Europæiske Råd. Det er den ansvarlige metode, vi skal følge.

I en periode med ekstremt nervøse markeder bør vi holde hovedet koldt og have en stærk ansvarsfølelse, selvfølgelig også med en stærk følelse af et fælles europæisk formål.

(Bifald)

Herman Van Rompuy, *formand for Det Europæiske Råd*. – (FR) Hr. formand, ærede medlemmer! Tidligere sagde vi, at analysen fra Kommissionens formand var forskellig fra min, men det er første gang, hr. Schulz, at jeg er blevet anklaget for at foregive, at alt er godt, når det ikke er tilfældet. Det er første gang i min karriere.

Jeg kan forsikre Dem for, at jeg ikke på nogen måde undervurderer krisen, og at vi gennemlever en svær tid. Hvis ellers ikke nogle af mine kommentarer tages ud af sammenhængen, er jeg normalt en meget velovervejet mand, og efter min mening fremsættes alt for mange erklæringer – provokerende eller ej – i en EU-sammenhæng og ikke i Parlamentet. Nu skal vi tage den med ro og lade være med hele tiden at nævne krisens alvor. Den er vi allerede bekendt med. Nu er tiden inde til at handle.

Nogle af talerne sagde, at vi skal tage ved lære. Et fransk ordsprog siger, at ”vores handlinger forfølger os”. Da jeg tiltrådte mit embede, var der stabilitets- og vækstpagten, som blev gjort lidt mere fleksibel for et par år siden, og som ikke blev anvendt. Da jeg tiltrådte, arvede jeg Lissabontraktaten, der indeholder bestemmelser om visse procedurer vedrørende f.eks. sanktioner og de beslutninger, der skal træffes, når et land udsættes for proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Rådet træffer disse beslutninger i henhold til Lissabontraktaten. Da jeg tiltrådte, fandtes der ingen krisemekanisme, hvilket vi var nødt til at rette op på.

Vi vil derfor styrke stabilitets- og vækstpagten og for første gang indføre et system med makroøkonomisk tilsyn. Jeg kan forsikre Dem for, at hvis vi havde haft denne mekanisme for nogle få år siden, ville der aldrig være dukket sådanne problemer op, som nogle lande har oplevet. Vi ville have opdaget ejendomsboblerne. Vi ville have opdaget problemerne med konkurrenceevnen i visse lande. Derfor vil vi indføre mekanismen nu. Det er noget nyt og innovativt, der fuldt ud tager hensyn til de lektier, vi har lært af krisen.

Med hensyn til Lissabontraktaten agter vi at ændre den for at give den et retsgrundlag i nogle forfatningsdomstole – et retsgrundlag for en permanent krisemekanisme. Det er den eneste grund. Forhåbentlig risikerer vi ikke at starte endnu en livlig debat om institutionerne, da det efter min mening ikke vil føre til noget i det nuværende klima, men tværtimod vil fjerne endnu mere energi fra en løsning af krisen.

Tidligere havde vi ikke nogen krisemekanisme. Da vi stod med problemet med Grækenland, var vi nødt til at opfinde en mekanisme, da der ingen var. Da vi indførte endnu en

foranstaltning – redningspakken på 750 mia. EUR – var vi nødt til at være kreative i vores fortolkning af Lissabontraktaten for at kunne anvende den.

Vi lærer derfor af krisen, og jeg vil gentage, at vores handlinger forfølger os. Vi havde en stabilitetspagt, der var svag, og som ikke fandt anvendelse; vi havde intet på området for makroøkonomisk tilsyn, og der var ingen krisemekanisme.

Har medlemsstaterne levet op til deres forpligtelser? Mange af dem har. De gennemfører reformer, der ofte er gået imod de store tendenser i den offentlige mening. De har ofte truffet meget modige foranstaltninger – ikke kun i landene med problemer, men også i andre lande. Vi lever op til vores forpligtelser.

Vi skal passe på ikke at tage fejl af, hvem fjenden er. Jeg har ofte indtryk af, at vi fokuserer for meget på regeringer og medlemsstaternes egne parlamenter. Lad os ikke tage fejl af, hvem fjenden er.

I dag taler folk ikke bare om Irland, men også om Portugal. Tillad mig at nævne nogle tal. Portugals offentlige underskud var på 9,3 % i 2009, og det bliver på 7,3 % i 2010 og 4,6 % i 2011. Den gennemsnitlige rente på den portugisiske statsgæld er på 3,6 %, hvilket er meget lavt. Portugal oplever ikke en ejendomskrise eller en ejendomsboble. Finanssektoren er ikke for stor for landet. Dets banker er velfinansierede. Lad os ikke tage fejl af, hvem fjenden er. Der er nogen, der siger, at krisen smitter, men de har ikke det økonomiske belæg eller det fornuftsmæssige grundlag for at gøre det. Jeg vil insistere på, at vi ikke skal tage fejl af, hvem fjenden er.

Jeg kan forsikre dem, der ønsker et større samarbejde mellem institutionerne, for, at formandskaberne gør deres yderste for at samarbejde. Rapporten fra taskforcen er vedtaget af dens medlemmer inklusive Kommissionens repræsentant, hr. Rehn. Vi samarbejder også på andre områder som f.eks. den permanente krisemekanisme.

Forhåbentlig vil vi se den samme samarbejdsånd i forbindelse med udarbejdelsen af budgettet for 2011. Jeg beklager, at vi endnu ikke er nået til enighed.

Jeg har imidlertid en kommentar vedrørende samarbejde. De er alle medlemmer af Europa-Parlamentet og af særlige politiske grupper. Jeg vil gerne nævne, at der nogle gange er stor forskel på det, jeg hører i Det Europæiske Råd fra premierministre og forskellige individer, og det jeg hører her i mødesalen fra de samme medlemmer af de samme politiske grupper. Det er ikke ment som en kritik. Man behøver ikke at være helt enig med sit politiske parti. I min karriere har jeg ofte set konflikter i mit eget parti. Jeg gør imidlertid, hvad jeg kan for at skabe konsistens og samarbejde mellem institutionerne. Jeg vil derfor sige, at vi er nødt til at samarbejde på alle politiske niveauer for at skabe en mere sammenhængende holdning, end vi har i øjeblikket.

Jeg er enig med dem, der siger, at vi har en streng politik, men at det ikke er nok til at få os ud af krisen. De har ret, men vi skal først gennemgå denne fase. Hvis vi havde været mere forsigtige med både makroøkonomien og budgetplanlægningen, ville vi ikke have befundet os i den aktuelle situation. Vi har imidlertid brug for en positiv politik for vækst og beskæftigelse. Trods alle de negative aspekter er jeg glad for, at den økonomiske vækst er vendt tilbage til Europa efter 11 måneders recession. Jeg har sagt det tidligere og også her i Parlamentet: Krisen i 30'erne, der også startede med en finanskrise, blev aldrig helt afsluttet.

Vi genfandt den positive vækst 11 måneder efter finanskrisens udbrud. I år ligger den gennemsnitlige vækst på ca. 1,5 %. I nogle lande – ikke i dem, der står over for førnævnte

problemer – vil væksten ligge på omkring 2 %, og i andre lande kommer den helt op på 3 % eller 3,5 %. Vores gennemsnitlige beskæftigelsesniveauer i EU vil atter vokse fra 2011. Selvfølgelig er ledighedsprocenten for høj, men det glæder mig overmåde, at vores vækstforudsigelser i forhold til for seks måneder siden er langt bedre end forventet, og at væksten er mere stabil, end vi troede. Der er ikke kun tale om vækst baseret på lagerfornyelser, genopretningsprogrammer og eksport. Der er også tale om vækst som følge af en øget intern efterspørgsel.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at jeg trods de mange problemer i nogle lande er overbevist om, at vi atter vil overvinde den aktuelle krise.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (forretningsordenens artikel 149)

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Det Europæiske Råds møde den 28.-29. oktober 2010 repræsenterede et nyt skridt i retning af at undertvinge lande og berøve dem deres suverænitet. Først og fremmest gennem pseudoøkonomisk styring, der i virkeligheden betyder en overtagelse af kontrollen med deres økonomier. Medlemsstaterne tvinges til at få deres budget forhåndsgodkendt af tjenestemænd i Bruxelles; til at få alle deres økonomiske politikker overvåget; til at indføre automatiske præventive sanktioner, selv inden de autoriserede grænser for gæld og underskud er overskredet; og til at acceptere en ophævelse af det skyldige lands stemmerettigheder. Alt dette gives som kompensation til Tyskland for at sikre den finansielle stabiliseringsfond. Denne mekanisme giver imidlertid blot lovkraft til medlemsstaternes og Kommissionens ret til at gældsætte sig eller til at udstede lånegarantier til markederne til fordel for medlemsstater, der er i knibe, fordi de er ofre for markedsspekulation mod deres nationale gæld. Og fordi de tilhører euroområdet. Det er ikke til at fatte. Det Europæiske Råd har også besluttet sig for at reformere traktaterne for at gennemføre krisestyringsmekanismen. Den forenklede revisionsprocedure bliver anvendt for første gang: Den antidemokratiske metode, der ikke giver mulighed for en parlamentsdebat. Det er ikke styring, det er diktatur.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Indtil 2007 var resten af Europa overrasket over den økonomiske udvikling i Irland, "den keltiske tiger", der skabte fantastiske økonomiske resultater gennem lav virksomhedsskat og en beskedent regulering. Men nu har virkeligheden ramt landet. Den keltiske tiger har vist sig at være en krøbling, som resten af Europa skal hjælpe på fode igen. 90 mia. EUR fra euro-redningspakken – det er 300 EUR pr. østrigsk indbygger – går nu til Irland. Det er ikke kun teoretiske statsgarantier, der efter det sorte får, Grækenland, nu går til Irland og derefter måske også til Spanien og Portugal; det er ægte skatteborgerpenge. Der er også tale om, at den monetære union tages et skridt videre hen imod en overførselsunion, hvor de europæiske lande, der forvalter deres økonomier godt, skal åbne deres kasser og betale for andre landes dårlige forvaltning. EU har været alt for længe om at tage fat på problemet, og vi har endnu ikke set, om Det Europæiske Råds beslutninger faktisk bliver ført ud i livet. Vi skal holde op med at spille milliarder af skatteborgernes penge på spekulative banker samt stater, der forvalter deres økonomier dårligt. Der skal gøres en ende på overførselsunionen. Vi har brug for mekanismer, der gør det muligt at erklære konkursramte stater for insolvente og fjerne dem fra euroområdet. Vi kan ikke blive ved med at lappe på en skrantende monetær union. I stedet har vi brug for en stærk og central europæisk monetær union.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Både Grækenland og Irland har været nødt til at bede EU om hjælp. Der skal imidlertid skelnes mellem de to tilfælde: Det irske underskud

eksploderede, fordi landet var nødt til at standse problemerne i banksektoren, der var i krise på grund af de indirekte følger af den globale finanskrisen, der var blevet forværret af en bristet ejendomsboble. Denne intervention under den strukturbetingede krise betød, at de offentlige finanser ikke længere kunne bære en sådan situation. I Grækenland var årsagen til interventionen derimod den noget uforsvarlige forvaltning af de offentlige udgifter, hvilket nødvendiggjorde en kapitalindsprøjtning fra salget af statsobligationer. I lyset af reformen af den økonomiske styring er man nødt til at foretage følgende observation. Vi skal bestemt gennemføre skrappe budgetpolitikker for at føre tilsyn og sørge for, at der ikke opstår lignende situationer i fremtiden. Under alle omstændigheder viser disse to sager, hvor vigtigt det er at være opmærksom på alle faktorer vedrørende et lands finanser og soliditet og ikke kun på struktureret offentlig gæld. Dette kan kun repræsentere det endelige tal, men vi er nødt til at kontrollere elementerne og finde de årsager, der ligger til grund for hele situationen.

Monika Smolková (S&D), *skriftlig*. – (SK) Stabilitets- og vækstpacten har hidtil omfattet sanktioner, men iværksættelsen af sanktioner kræver samtykke fra 2/3 af ministrene, og der har aldrig været den fornødne politiske vilje hertil. Jeg er skeptisk vedrørende antikrisemekanismen. Det Europæiske Råds formand, Van Rompuy, bør ikke ændre Lissabontraktatens artikel 125, ifølge hvilken alle lande er ansvarlige for deres egne forpligtelser. På den anden side bør han overveje at udvide artikel 122, der taler om solidaritet – og indføre gensidig bistand i tilfælde af naturkatastrofer eller energikriser. En ændring af denne artikel kan ophæve et grundlæggende princip i EU's funktion, nemlig solidaritet, hvilket kan føre til et tab af solidaritet. Hvis antikrisemekanismen blev drevet i henhold til artikel 122 om levering af finansiering til individuelle stater, ville Rådet træffe beslutninger på baggrund af et kommissionsforslag, og det ville kun informere Europa-Parlamentet. Vi risikerer at komme i en situation, hvor ansvarlige stater kommer til at betale for særlige staters uansvarlighed.

7. Resultater af G20-topmødet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er Rådets og Kommissionens redegørelser om resultaterne af G20-topmødet.

Olivier Chastel, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, ærede medlemmer! Formandskabet for Rådet og Europa-Parlamentet havde allerede lejlighed til at diskutere G20 den 20. oktober 2010. Det var umiddelbart før G20-ministtermødet, og vi afventede udviklingen i Seoul.

Som europæere var vi velforberedte til disse møder både på ministerplan og på stats- og regeringschefniveau. Vi indså, at manglende samhørighed blandt europæere hurtigt ville udtømme EU's troværdighed på den internationale scene. Det skal siges, at topmødet i Seoul fik blandede reaktioner rundt omkring i verden. Efter min mening bør vi trods alt fortsat være optimistiske, selv om resultaterne ikke var så imponerende, som vi havde håbet.

Inden topmødet i Seoul var vi overbeviste om, at den skrappeste og vigtigste prøve ville blive en fastholdelse af vores momentum. Vi skulle ikke begå den fejl at tro, at vi ikke længere har brug for et globalt samarbejde under påskud af, at vi ikke længere befinder os i samme kritiske situation som for 18 eller bare seks måneder siden. Vi mener fortsat, at politiske ledere har ansvaret for at træffe beslutninger, hvilket er essensen af politik. Jeg mener imidlertid, at de også har et andet og endnu vigtigere ansvar: De skal sørge for, at

beslutningerne ikke forbliver på papiret, men at de får konkrete resultater og gennemføres fuldt ud.

Topmødet i Seoul viste, at den virkelige udfordring for G20 og dermed for os alle består i at forstå, hvordan vi skal fortsætte med og tilmed fremskynde gennemførelsen. Vi er nødt til at omsætte gode intentioner i praktiske resultater, hvilket er vigtigt af mindst to årsager. For det første stiller markederne sig ikke tilfredse med erklæringer alene. De følger den udvikling, der finder sted 2, 10 og 30 dage efter topmødet, efter at medierne er taget hjem. Den europæiske økonomis tilstand skal forstås under ét og ikke kun som resultatet af fremskridt under det to dage lange topmøde. De fremskridt, vi stræber efter, kan kun skabes gennem et kontinuerligt dagligt arbejde, hvilket Europa-Parlamentets medlemmer ved bedre end nogen.

Den anden årsag er lige så vigtig som den første, og den berører alle de tilstedeværende direkte. Efter min mening kan Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter både stå for undersøgelser og for at give politiske incitamenter til den europæiske og den internationale økonomiske dagsorden, så man sikrer en ordentlig gennemførelse mellem det ene og det andet topmøde, og så G20 i stigende grad bliver en proces i stedet for blot en række møder.

Med hensyn til indhold er der et klart billede af EU's bidrag til en stærk, varig og afbalanceret vækst, der bygger på visse principper: finanspolitiske konsolideringsplaner, der skal skabe en bæredygtig og differentieret vækst; EU 2020-strategien for de strukturreformer, der er nødvendige for at støtte specielt jobskabelsen; reformprogrammet for den finansielle sektor og de finansielle markeder samt til sidst styrkelsen af økonomisk styring i EU. Jeg vil tilføje, at EU er meget interesseret i ekspertgennemgangsprocessen i forbindelse med G20. Som europæere er vi vant til dette, og vi ved, hvor nyttig en sådan øvelse kan være. Alle skal selvfølgelig tage deres tørn og vise fornyet vilje til at bidrage til en vækstindsats.

Jeg vil gerne endnu en gang og i ånden af mine tidligere kommentarer sige, at kampen mod protektionisme ikke kan vindes direkte, men kun ved at bevare det nødvendige globale beredskabsniveau på daglig basis.

Ellers vil jeg gerne fremhæve tre vigtige udviklinger i den seneste måned. Den første er reformen af Den Internationale Valutafond (IMF), for EU viste klart, at det var villigt til at gøre sit til at gøre den nye IMF mere repræsentativ for den nye internationale økonomiske virkelighed og dermed til at lade vækstøkonomierne komme til orde og spille en større rolle. Vi blev enige om at reducere vores tilstedeværelse i IMF's bestyrelse, og vi gav betydelige indrømmelser i form af andele. Efter min mening har vi beholdt det, der var vigtigst for os, og det internationale samfund under ét har nydt godt af det.

Den anden udvikling vedrører Basel III-aftalen. Med hensyn til bankernes kapitalkrav mener jeg, at vi bevæger os i den rigtige retning, og det er naturligvis helt afgørende, at alle de berørte medlemsstater bevarer deres målsætning om at gennemføre Basel III. Spørgsmålet om gennemførelse vil selvfølgelig forblive på den politiske dagsorden hos både EU og G20.

Idet jeg tager de seneste ugers udvikling i den såkaldte valutakrig til efterretning, mener jeg, at EU har gjort et godt stykke arbejde, hvor det har formået at forsvare en afbalanceret holdning, hvilket betyder, at valutakurserne skulle afspejle de grundlæggende økonomiske forhold, og at vi ikke behøver gribe til konkurrerende devaluering.

Endelig har Frankrig efter Seoul overtaget formandskabet for G20, hvilket jeg ser som en enestående mulighed for europæerne og EU som sådan. Det bliver meget vigtigt for os at

samarbejde på koordineret vis, så vi kan sørge for, at G20 i det kommende år – og med henblik på G20-mødet i Cannes i november 2011 – vil indfri de forventninger, det har skabt.

Nu består den virkelige udfordring i at vise, at det forum, der blev skabt for at håndtere krisen, også kan levere det nødvendige bidrag og incitament til at nå mellemfristede målsætninger såsom en stærkere, mere bæredygtig og mere afbalanceret global vækst; tydelige og rimelige regler for det internationale finansmarked samt internationale organisationer, der er mere repræsentative for verden af i dag, og som er bedre i stand til at hjælpe de nationale regeringer og EU-institutioner med at håndtere globaliseringen. Efter min mening er det op til G20 i de kommende år at vise, at globaliseringsprocessen ikke kun er økonomisk, men også i høj grad politisk.

José Manuel Barroso, *formand for Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Inden denne måneds topmøde i Seoul frygtede man, at når først presset fra krisen, der bragte G20-landene sammen, lettede, ville G20 finde det umuligt at udfylde sin rolle som det primære forum for global økonomisk koordination. Efter denne måneds topmøde i Seoul kan jeg forsikre Dem for, at det negative scenarie ikke blev bekræftet. Vi har set G20 gå fra krisemodus til en mere stabil tilgang til global styring.

Trods vanskelige debatemner og det faktum, at man ikke nåede til enighed om andre emner såsom beskatningen af finanssektoren, leverede G20 atter et vigtigt budskab om global beslutsomhed. Det leverede et virkeligt og solidt fremskridt med hensyn til håndteringen af globale økonomiske udfordringer. Jeg ved, at resultaterne blev modtaget med nogen skepsis, fordi der ikke var noget spektakulært gennembrud i sidste øjeblik med en perfekt timing i forhold til aftennyhederne. Men hvad skeptikerne ikke forstod, er det faktum, at selve G20-processen er en spektakulær nyhed. Det er ikke ligesom vores mere integrerede europæiske proces, hvor alle omkring bordet deler en fælles forhandlings- og kompromiskultur.

Bortset fra EU og nogle af dets medlemsstater omfatter G20 så forskelligartede lande som USA og Kina, Rusland, Brasilien og Japan, Argentina, Saudi-Arabien, Korea og Sydafrika. Det faktum, at de er involveret i en fælles proces med henblik på at tage fat på den globale ubalance og f.eks. blive enige om en finansforordning, skal anerkendes for det, det er: et vigtigt fremskridt med hensyn til den pågældende proces og iværksættelsen af en ny dagsorden og ikke en spektakulær engangsforestilling.

Så jo, det var en succes, og efter min mening kan EU, der blev repræsenteret af mig og formanden for Det Europæiske Råd, være tilfreds med topmødets konklusioner. Vi ydede faktisk også et meget vigtigt bidrag på finansministerniveau, hvor EU var repræsenteret ved Olli Rehn, der er den ansvarlige kommissær for dette område. Alt i alt afspejler konklusionerne de prioriteringer, som EU opstillede inden Seoul, og EU bør være stolt af dets meget vigtige bidrag til processen.

Jeg vil gerne nævne nogle af de vigtigste resultater. Først og fremmest ønskede EU, at der på dette topmøde skulle gøres fremskridt med hensyn til en fælles indsats for at fremme global vækst og job og finde ud af, hvordan man kan løse problemer med globale ubalancer og valutaspændinger. Vi ved alle, at det ville have været et anstrengende arbejde at blive enige om, hvordan man skulle håndtere globale ubalancer, men efter lange og anstrengende forhandlinger valgte G20 en samarbejdsløsning, der indførte en mekanisme og en tidsfrist, der får vores økonomier til at samarbejde om en løsning på dette problem.

G20-partnerne forpligtede sig til at reducere overdrevne skævheder og til at fastholde de aktuelle kapitalubalancer på et bæredygtigt niveau. De skal ikke undervurdere betydningen heraf. G20-drøftelsen om håndteringen af ubalancer viste, at EU er foran kurven. Resultaterne af vores egen tænkning om EU's interne ubalancer fik G20-lederne til at se det som den bedste metode til håndtering af globale ubalancer. Vores metode med at anvende indikatorer til at udløse en vurdering af makroøkonomiske ubalancer og deres kerneårsager udgør grundlaget for den nye G20-mekanisme. Den bliver indført midt i 2011 med den første evaluering inden det næste topmøde i november 2011.

Nu vil vi fokusere på at styrke denne mekanisme mest muligt og sørge for, at den anvendes ordentligt under det franske G20-formandskab i 2011. Konklusionerne var således vigtige, men jeg er enig i, at vi nu skal se, hvordan de bliver gennemført.

Det andet resultat vedrører valutakurser. Det vil kun lykkes at afbalancere væksten, hvis man også ser på valutaspændinger. Her medvirkede EU også til at skabe enighed blandt G20-landene om samarbejds løsninger. Vi er blevet enige om at arbejde hen imod mere markedsorienterede valutasystemer, der afspejler de bagvedliggende grundlæggende økonomiske principper. Vi blev også enige om at afstå fra at sammenligne vurderingerne og være vagtsomme over for overdreven flygtighed og forstyrrende bevægelser i valutakurserne.

Denne beslutning giver politisk medvind til det franske G20-formandskab, der vil gå ind for en omfattende reform af det internationale monetære system. Jeg er også glad for at se, at G20-topmødet støttede den historiske reform af IMF. Vi har bestemt overgået forventningerne fra Pittsburgh til kvoteforskydning og til vækstøkonomiernes repræsentation. Takket være en åben og samarbejdsvillig holdning hos EU's medlemsstater betyder vores betydelige indrømmelser og vores evne til at dele ansvaret, at fonden nu har den nødvendige legitimitet til at påtage sig de kommende udfordrende opgaver – specielt vedrørende ubalancer og valutaspændinger. Nu skal vækstøkonomierne bevise, at de i stedet for øget repræsentation er villige til at påtage sig et øget ansvar for global økonomisk styring.

Et fjerde resultat af topmødet var en fastholdelse af tempoet i den globale finansielle reguleringsreform med klar fokus på gennemførelse. Vi glæder os over tilslutningen til Basel III-reformen og det faktum, at G20 vil fortsætte arbejdet med systemisk vigtige finansielle institutioner. G20-landene vil fortsætte deres indsats for at skabe finansielle reformer inden for områder som makroprudentielle politiske rammer, skyggebankvirksomhed, råvarebaserede derivatmarkeder samt markedsintegritet og -effektivitet.

EU er førende på mange af disse punkter, og vores interne arbejde vil give næring til G20-processen. Nu er det vigtigt at sikre en fuldstændig og sammenhængende gennemførelse af alle disse forpligtelser i henhold til den vedtagne tidsplan for at sikre lige konkurrencevilkår på globalt plan. Vi har fået et stærkt tilsagn fra USA om, at de deler vores beslutsomhed på dette område. Seoul-topmødet skabte også fornyet fremskridt med hensyn til at afslutte Doha-runden, ligesom G20-landenes engagement i at bekæmpe alle former for protektionisme blev gentaget.

Det er personligt tilfredsstillende for mig, at Seoul-mødets udviklingskonsensus sammenkæder udvikling, handel og investering, således at udvikling er solidt placeret på G20-dagsordenen. Denne nye vækstorienterede tilgang vil komplementere eksisterende donorfokusaktiviteter og FN-systemet. Den vil øge vores indsats for at nå

millennium-udviklingsmålene, og den er helt i tråd med de nylige forslag i Kommissionens grønne bog om udviklingspolitikens fremtid. Denne grønne bog er nu åben for høring, og jeg ser frem til input fra Europa-Parlamentet.

Endelig glæder jeg mig meget over G20's engagement i G20's antikorrupsionshandlingsplan, i det fremtidige arbejde med energispørgsmål og i at sikre et afbalanceret og vellykket resultat af klimaforhandlingerne i Cancún.

(FR) Hr. formand, ærede medlemmer! Den stigende interesse fra virksomheds- og fagforeningsrepræsentanter er et tydeligt bevis på, at G20-processen nu har etableret sig selv som det vigtigste forum for global økonomisk koordinering. Jeg deltog også i G20-erhvervstopmødet, hvor jeg fremhævede betydningen af virksomhedernes sociale ansvar. Jeg bød også velkommen til delegationer af fagforeningsmedlemmer fra Europa, Nord- og Sydamerika og Asien. Jeg var enig med disse delegationer, der var hentet af Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation (EFS), om, at beskæftigelse skal prioriteres, og jeg understregede, at Europa foreslår, at beskæftigelse og den sociale dimension skal medtages i konklusionerne.

Efter Seoul-topmødet er vi begyndt at rette opmærksomheden mod det næste G20-formandskab og Cannes-topmødet i november 2011. Vi skal udnytte denne mulighed for at have en af vores medlemsstater i førersædet. Vi skal straks etablere vores position og aktivt hjælpe med at udforme G20-dagsordenen på koordineret vis.

Kommissionen er klar til at give sin fulde støtte til alle det franske formandskabs prioriteter. En af disse er en reform af Den Internationale Valutafond (IMF), og til dette formål er vi nødt til at oprette en række sammenhængende forslag, specielt for at forbedre stabiliteten og reducere valutakursernes flygtighed.

En anden prioritet vedrører flygtigheden i råvarepriserne. Kommissionen foretager en vurdering af de primære markeder for alle råmaterialer i de kommende måneder.

Vi bør se det franske formandskab som en enestående mulighed for Europa til at sætte sit mærke på den globale G20-dagsorden. Hvis vi fortsat handler sammen på G20-niveau, vil Europa konsolidere sin position i centrum af den globale økonomiske og finansielle debat og spille en central rolle for udformningen af vores svar på globale udfordringer.

Jean-Paul Gauzès, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. formand for det belgiske formandskab, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Hvis jeg er rigtigt informeret, har jeg et minuts taletid.

Først vil jeg gerne fortælle ministeren, at jeg satte stor pris på den klare vurdering af det seneste G20-topmøde, og at jeg støtter forslagene for fremtiden.

Efter min mening bør man virkelig sige, at resultaterne har været temmelig dårlige, skønt Basel III og IMF-reformen blev godkendt. Vi kan kun håbe – ligesom formanden for Kommissionen – at Seoul-topmødet baner vejen for gennemførelsen af det franske formandskabs ambitiøse forslag, der er retfærdiggjort af et øjeblikkeligt behov og de aktuelle vanskelige omstændigheder. EU skal være konsekvent, hvis det skal have den indflydelse, det fortjener.

Konkrete resultater er helt afgørende, og jeg er enig med Kommissionens formand i, at vores medborgere forventer en indsats og ikke kun ord eller erklæringer. Globaliseringen af økonomien og finansvæsenet kræver, at vi skaber ægte fremskridt i den internationale

harmonisering af diverse bestemmelser. Markederne reagerer langt hurtigere end politikerne. Europa må ikke være naiv, og det skal sikre gensidighed.

Udo Bullmann, *for S&D-Gruppen.* – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I sit indlæg her til morgen spurgte fru Harms, hvorfor gnisten ikke længere går fra topmøderne ud til befolkningen, og hvorfor der ikke strømmer nyt mod og ny tillid ud fra topmødedrøftelserne. Da jeg tidligere lyttede til hr. Barroso, hr. Van Rompuy og Rådet, fik jeg en fornemmelse af, hvorfor gnisten ikke videregives. Gnisten går ikke engang videre til medlemmerne her i mødesalen. Se bare rundt på hinanden. Selvfølgelig er det vigtigt, at der er flere medlemmer til stede. Hvorfor er de her ikke? Det er forkert, at de ikke er her. De hører imidlertid ikke noget nyt alligevel. De fortæller os ting, der allerede har stået i aviserne masser af gange, og De besvarer ikke de meget skarpe spørgsmål, der er blevet stillet. Hvad sker der med hensyn til afgiften på finansielle transaktioner? Det har hr. Schulz spurgt om mange gange. Hvor er svaret? Det er ikke på dagsordenen for G20-topmødet i Seoul. Jeg vil gerne have en forklaring.

Jeg vil også gerne vide, hvorfor Det Europæiske Råd, det belgiske formandskab, sagde, at det støtter dette, mens Det Europæiske Råd på sine tre seneste topmøder blot sagde, at det anbefaler en forundersøgelse på globalt plan, men ikke på europæisk plan. Hvorfor dog ikke? Kan Rådet ikke se, at det sender sagen ind i en blindgyde? Jeg vil spørge hr. Barroso én gang til: Hvornår vil hr. Šemeta leve op til kravet fra Europa-Parlamentet i starten af året om, at der også skal gennemføres en forundersøgelse for Europa. Hvis De fremlægger en udtalelse om dette emne, vil mødesalen faktisk være fuld, og vi vil lytte til Dem. Men lad være med fortsat at undgå emnet. For Europa alene taler vi om 200 mia. EUR pr. år. Spørg medlemmerne af Budgetudvalget, hvilke ubetydelige småbeløb de i øjeblikket drøfter med Rådet. Med et initiativ kunne vi gøre fremskridt. Vi er nødt til at puste nyt liv ind i rollerne, og så vil gnisten atter blive sendt videre. Det forventer vi os af Dem.

Marielle De Sarnez, *for ALDE-Gruppen.* – (FR) Hr. formand! Vi kan have lige så mange topmøder og møder, det skal være, men hvis Europa ikke vedtager en fælles offensiv tilgang, har det ingen effekt, og det næste G20-møde bliver blot en uafgjort kamp mellem Kina og USA, hvor vi uundgåeligt vil ende som taberne. Det skorter imidlertid ikke på emner.

Mens euroen har sine egne problemer, der kræver stærke interne reaktioner, befinder det internationale monetære system sig i en meget kritisk periode, hvilket øger vores problemer og skaber en både destabiliserende og uretfærdig konkurrence for Europa. Det er det første punkt. På G20-møderne bør europæerne stille forslag om en ny monetær verdensorden baseret på en regningsenhed, der bygger på en vifte af valutaer, der i særdeleshed omfatter dollar, euro og yuan.

Vi skal også se på finansforordningsspørgsmålet igen. Tilsagnet om at bekæmpe skattelylande er fortsat ikke omsat i praksis, og kreditvurderingsbureauernes aktiviteter kontrolleres fortsat ikke. Det er så meget desto mere beklageligt, da der er andre udfordringer såsom reguleringen af varemarkederne: fossile brændstoffer, mineraler og landbrugsvarer. I denne forbindelse vil jeg gerne stille Dem et forslag. Efter min mening bør europæerne i denne henseende foreslå, at der oprettes en verdensomspændende organisation for råvarer.

Der er bestemt en reel risiko for verdensøkonomien med de mangler, der arrangeres af visse producentlande, og her tænker jeg på Kina. Det er også dybt amoralsk at spekulere i landbrugsvarer, da det oven i klimaforandringsrisikoen udgør en ekstra sultrisiko for udviklingslandene.

Med hensyn til alle disse vigtige spørgsmål, der helt klart vedrører den globale balance, tror jeg på én ting. Jeg tror, at det franske formandskab kun vil være til nogen nytte, hvis det fra starten er placeret inden for europæiske rammer.

Patrick Le Hyaric, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Omfanget af verdenskrisen samt sociale og miljømæssige nødvendigheder kræver en resolut indsats fra EU's side på G20-mødet på baggrund af hensigtserklæringer om reguleringen af den internationale finansiering.

For det første må Verdenshandelsorganisationens forhandlinger ikke gøre verden til en kapitalistisk jungle, men den skal anvende sociale og miljømæssige standarder samt jobskabelsesstandarder vedrørende handelssystemet. De skal håndtere arbejdsløshedssvøben, der i øjeblikket påvirker mere end 250 mio. mennesker på jorden, ved at gøre en ende på de aktuelle sparepolitikker.

Fra det modsatte perspektiv skal man lukke skattelylande og indføre en mekanisme til beskatning af kapitalbevægelser; der skal oprettes en international fond for at stabilisere varepriserne startende med priserne på landbrugsvarer; der skal føres tilsyn med det internationale monetære system med en ny rolle for Den Internationale Valutafond inden for områderne beskæftigelse og bæredygtig menneskelig udvikling samt med oprettelse af en universel verdensvaluta, der kan udfordre dollarens rolle.

Man skal også standse den skandaløse situation, hvor kreditvurderingsbureauer dømmer i deres egne sager udelukkende til fordel for bankerne. Folk bør kunne komme til orde i alle disse spørgsmål, der berører dem.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Der kan ikke herske tvivl om, at offentlighedsundersøgelsen af resultaterne af G20-topmødet var vigtig. En anden gennemlæsning rejser imidlertid vigtige spørgsmål om visse punkter.

For at være helt præcis udsendte 20 industrilande en streng advarsel til alle de lande, der anvender ukoordinerede økonomiske politikker, og alt dette sker i en tid, hvor USA anvender én økonomisk politik med kvantitative lettelser, mens EU anvender en anden politik med aktuel fokus på strenghed, og Kina har valgt at holde sin valuta undervurderet.

Jeg forsøger derfor at forstå følgende. Hvad er pointen med en sådan erklæring, og hvem er den i sidste ende rettet mod? Jeg har meget svært ved at tro, at et sådant budskab er rettet mod lande med beskeden betydning for den globale økonomi. Hvis G20 imidlertid udsendte en sådan erklæring til egen fordel, bør vi virkelig overveje, om der er tale om en meget alvorlig politisk sammensværgelse i en tid, hvor der i økonomisk henseende er behov for en øjeblikkelig indsats.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Hr. formand! Mit spørgsmål var oprindeligt til hr. Barroso, men da han ikke er til stede, vil jeg gerne stille det til det belgiske formandskab.

Nu til dags er det muligt at praktisere handelsdumping uden at krænke Verdenshandelsorganisationens (WTO) antidumpingregler. Med en kronisk undervurderet valuta får man det samme resultat. Selv hvis vi om end noget forsagt begynder at bekæmpe de konkurrenceprægede valutadevalueringer, er spørgsmålet fortsat, hvad EU kan acceptere.

Jeg har følgende spørgsmål til det belgiske formandskab. Hvis ikke det lykkes G20 at gøre en ende på den monetære uorden, tror De så, at WTO-forhandlingerne kan klare sig uskadt igennem?

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Hr. formand! Efter min mening kom der ingen betydelige resultater ud af G20-topmødet i november måned. Det beviste endnu en gang, at USA har en fremtrædende position, og at Kina forsøger at sikre sig en plads på den internationale scene.

Som vi alle ved, startede den globale økonomiske krise i 2007, da den ene investeringsbank efter den anden i Det Forenede Kongerige fik likviditetsproblemer. Som vi har set – og som hele verden ved – var den amerikanske regering tvunget til at trykke flere penge – 700 mia. USD i første omgang og derefter yderligere 600 mia. USD i den nyligt overståede anden fase.

I modsætning til USA's reaktion på monetære spørgsmål er Europa i almindelighed og euroområdet i særdeleshed forblevet trofast mod princippet om budgetdisciplin og en nøje kontrolleret monetær politik, hvilket har givet markederne plads til at spekulere på bekostning af de mindre hårdføre økonomier i Europa i almindelighed samt euroområdet i særdeleshed.

Jeg vil foreslå, at man overvejer spørgsmålet om at udstede flere penge i Europa enten i form af pengesedler eller i form af euroobligationer.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Hr. formand! Vores medborgere har forventninger til os; de har forventninger til Europa i spørgsmålet om global styring. Vi skal være en proaktiv styrke, en afgørende kraft. Adskillige talere har denne morgen pointeret, at det franske G20-formandskab kan være en mulighed for Europa. Jeg er helt enig, og efter min mening bør formandskabet regelmæssigt informere Parlamentet om udviklingen i G20's arbejde. Jeg kan forstå, at den franske præsident vil være villig til at møde op og tale til os, og det synes jeg, at formanden skal invitere ham til at gøre.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! G20 er helt klart en ganske særlig størrelse, hvor alle beslutninger skal træffes ved konsensus. Men som det blev understreget af Kommissionens formand og den belgiske præsident, fortsætter processen, og jeg vil blot tage fat på et af emnerne – nemlig beskatningen af finanssektoren.

Selv om der ikke har været tale om et gennembrud, blev man enige om at arbejde videre med innovativ finansiering under det franske formandskab. EU er parat til at støtte arbejdet i G20 med at undersøge og udvikle en global afgift på finansielle transaktioner. Som sagt træffer G20 konsensusbeslutninger, og på nuværende tidspunkt er der mange G20-partnere, der ikke deler vores holdning i dette spørgsmål, men vi vil fortsat arbejde på at skabe konsensus.

I mellemtiden er vi nødt til at arbejde på andre måder for at sikre, at finanssektoren yder et rimeligt bidrag gennem foranstaltninger såsom en afgift på finansielle aktiviteter. Den 7. oktober 2010 skitserede Kommissionen sit syn på dette emne, og det vil forfølge følgende mål. For det første skal vi sørge for, at finanssektoren yder et rimeligt bidrag til de offentlige finanser. Det er særlig vigtigt i betragtning af den støtte, den modtog under krisen. For det andet skal vi sørge for, at enhver skat, som vi indfører, giver ægte fordele og skaber betydelige indtægter uden at underminere EU's konkurrenceevne. For det tredje skal vi sikre os, at kludetæppet af forskellige nationale skatter i de finansielle sektorer ikke skaber nye hindringer for det indre marked.

På denne baggrund har Kommissionen udarbejdet en togrenet tilgang til beskatning af den finansielle sektor. En afgift på finansielle aktiviteter synes at være den bedste måde at håndtere spørgsmålet på i EU. En beskatning af overskud og lønninger i finanssektoren

kan sikre en retfærdig beskatning og skabe hårdt tiltrængte indtægter. Endvidere kunne en afgift på finansielle aktiviteter være mindre udsat for de risici ved EU-konkurrenceevnen, som andre beskatningsværktøjer ville udgøre, hvis de blev indført ensidigt.

En afgift på finansielle transaktioner skal fremmes på globalt plan. En international transaktionsafgift på den globaliserede finanssektor er den bedste metode til finansiering af internationale mål inden for områder som f.eks. udviklingsstøtte og klimaforandringer. Med det rette valg af afgift og en ordentlig gennemførelse får vi en vigtig ny indtægtskilde, samtidig med at vi bevarer vores konkurrenceevne.

Kommissionen bestræber sig på at fortsætte arbejdet med disse valgmuligheder for at kunne forelægge politikforslag i 2011. Første skridt bliver en impaktanalyse af beskatning af den finansielle sektor, der dækker de opstillede idéer. I denne henseende vil vi også tage hensyn til medlemsstaternes analyse. Det er vigtigt at foretage en vurdering af den kumulative indvirkning på institutioner i finanssektoren af en ny forordning, mulige bankafgifter og skatter inden iværksættelsen af et forslag.

Jeg vil også gerne nævne noget meget vigtigt. G20 tog meget klart udviklingspolitikmål på dagsordenen. Jeg ser det som et godt tegn, at G20-processen med en ordentlig fasthed fra EU's side kan give fordele for borgerne.

Olivier Chastel, *formand for Rådet*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Som afslutning på denne forhandling vil jeg gerne i generelle vendinger endnu en gang sige, at vi umiddelbart før G20-møderne kraftigt understregede, at det var vigtigt for EU at få et tilfredsstillende resultat vedrørende en lang række emner, og at vi var nødt til at arbejde på at sikre, at G20 først og fremmest vedblev at være et troværdigt og legitimt forum, der kunne skabe konkrete resultater – som jeg netop har sagt – og sætte fornyet koordineret politisk skub i globaliseringen, så specielt EU kan blive hørt i denne sammenhæng. Uden at dække over problemerne – som mange af talerne har omtalt – synes jeg, at EU har levet op til sine forpligtelser, og at arbejdet i EU-institutionerne og i de EU-lande, der deltager i disse G20-drøftelser, kan siges at have været tilfredsstillende.

Seoul var det femte topmøde på to år, og et stort antal kollektive forpligtelser blev lagt på bordet. Mange af disse havde positive resultater med hensyn til økonomisk vækst og verdens finansielle stabilitet, skønt dette arbejde er langt fra at være færdiggjort.

Inden for EU og i fortsættelse af det, som Kommissionen netop har fortalt os om bankafgifter og afgifter på finansielle transaktioner, fastslås det klart i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 29. oktober, at arbejdet med disse to emner skal fortsætte både i EU og med hensyn til internationale emner. Med hensyn til afgifter er der stigende enighed om grundlaget for og ånden bag sådanne afgifter. Der er fortsat ikke enighed om hverken målet eller anvendelsen af indtægterne.

Medlemsstaterne er imidlertid i færd med at oprette nationale systemer, der er meget forskellige fra hinanden. Vi er derfor på kort sigt nødt til at indføre et minimalt koordineringsniveau og på mellemlang sigt at bevæge os i retning af resolutionsrammer, der i langt højere grad harmonerer med kriseløsningsarrangementerne – specielt på basis af Kommissionens lovgivningsforslag. På denne baggrund konkluderede Det Europæiske Råd i oktober måned, at de nuværende forskellige afgiftssystemer i højere grad skal koordineres, og Økofinrådet blev inviteret til at vende tilbage med sine konklusioner på Det Europæiske Råds møde i december måned.

Endelig opfordrede Det Europæiske Råd med hensyn til den afgift på finansielle transaktioner, som Kommissionen netop nævnte, Rådet og følgelig Økofin til at undersøge, hvordan vi kan bekæmpe skattelylande og skatteunddragelser, og Økofinrådet pålagde Rådets ekspertgruppe om skatteanliggender at se nærmere på disse vanskelige emner.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (Forretningsordenens artikel 149)

Ioan Mircea Paşcu (S&D), *skriftlig.* – (EN) Vores internationale institutionelle økonomiske og finansielle arkitektur – fra slutningen af krigen – er på nuværende tidspunkt under stærkt pres. Et internationalt system, der gennemgår en stor forandring, som den globale krise strækker til grænsen og tvinger til at tilpasse sig de nye omstændigheder. Derudover oprettes der nye institutioner som f.eks. G20 som reaktion herpå. Det er imidlertid grundlæggende et mellemstatsligt organ, hvis afgørelser, som påvirker os alle, skal gennemføres nationalt. Derfor er det vigtigt, at der i det mellemstatslige organs afgørelser ikke blot tages højde for medlemmerne, men alle os andre også.

Ud fra dette perspektiv er det positivt at opleve, at man på topmødet i Seoul fremhævede betydningen af samarbejde blandt medlemmerne for at sikre, at afgørelserne gennemføres, og at der er basis for at nå til enighed om grundlæggende strukturændringer, og for at fremme vækst gennem jobskabelse uden at miste fokus på udviklingslandenes behov. Vi må håbe, at EU vil drage fordel af afgørelserne fra et organ, som kun nogle af medlemmerne deltager i, og at de lande, der er uden for euroområdet, også vil drage fordel af afgørelserne.

(Mødet udsat kl. 11.55)

(Fra kl. 11.55 til kl. 12.10 var Parlamentet trådt sammen i anledning af overrækkelsen af LUX-prisen)

(Mødet genoptaget kl. 12.05)

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

8. Afstemningstid

Formanden. – Først og fremmest ønsker hr. Schulz efter hændelsen i morges i mødesalen at fremsætte en personlig bemærkning.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Hr. formand! Under forhandlingen om Det Europæiske Råd her til morgen var der en hændelse, som jeg ikke ønsker at drøfte igen, da jeg var målet for en fornærmelse. Jeg ønsker imidlertid at sige følgende: Jeg er generelt ikke let at fornærme, og jeg opfatter det i virkeligheden heller ikke som en fornærmelse, for en person skal have en vis integritet for at kunne fornærme mig. Jeg ønsker dog at takke for de mange udtryk for solidaritet, som jeg har modtaget i Parlamentet efterfølgende. Jeg vil meget gerne takke mine kolleger fra alle grupper. Det er et tegn på den fælles, demokratiske og proeuropæiske overbevisning, som det største flertal af Parlamentet deler. Det ønsker jeg at takke alle for.

(Vedvarende bifald)

Formanden. – Den hændelse, der henvises til, var en protest fra hr. Bloom, hvor han kom med offensive tilråb til hr. Schulz. Formanden understregede, at det var uacceptabelt og opfordrede hr. Bloom til at komme med en undskyldning. Hr. Bloom undskyldte ikke på det pågældende tidspunkt. Det vil jeg så opfordre ham til at gøre nu. Hvis han vælger ikke at undskylde, må han forlade mødesalen.

(Kraftigt bifald)

Godfrey Bloom (EFD). – *(EN)* Hr. formand! Det viser sig endnu en gang, at der gælder andre regler for hr. Schulz end for alle andre. Det er en skandale. Jeg er valgt – genvalgt – til at stemme i Parlamentet af befolkningen i Yorkshire (Deres egen valgkreds, kan jeg tilføje) med et demokratisk mandat, som De ikke selv nyder, hr. formand, da De har skiftet parti, og borgerne stemte for de konservative. Jeg har ikke til hensigt at undskylde, jeg har ikke til hensigt at forlade mødesalen. De må få mig eskorteret ud!

Formanden. – Hr. Bloom, for det første blev jeg ekskluderet af det konservative parti for nylig for at stå fast i en principalsag, der ligger tæt op ad de spørgsmål, som De rejste i formiddag.

(Bifald)

For det andet har De ikke givet en undskyldning for et sprogbrug, som er helt upassende i Parlamentets mødesal, og jeg vil bede Dem om at forlade salen.

(Kraftigt bifald og tilråb med "bemærkning til forretningsordenen" og "De har ikke ret")

Hr. Bloom, jeg beklager, men jeg vil ikke acceptere dette som en bemærkning til forretningsordenen.

Jeg vil foreslå følgende. Jeg kan bede sikkerhedstjenesten om at fjerne hr. Bloom, men jeg ønsker, at vi skal stemme om det. Ønsker Parlamentet, at hr. Bloom skal forlade salen? De medlemmer, der stemmer for, bedes række hånden op.

(Kraftig protest og tilråb med "nej" fra EFD)

De medlemmer, der ønsker, at Hr. Bloom ikke skal forlade salen, bedes række hånden op. De, der undlader at stemme ...

(Yderligere kraftig protest fra EFD og tilråb med "ti stille!" - yderligere vedvarende støj og piften)

Jeg vil acceptere en kommentar fra hr. Farage, lederen af EFD-Gruppen.

Nigel Farage (EFD). – *(EN)* Hr. formand! Årsagen til vreden og uroen er, at vi rent faktisk ikke følger Parlamentets regler korrekt for alle. Hr. Schulz har gentagne gange fornærmet både undertegnede og mange andre parlamentsmedlemmer. Han har udtalt, at euroskeptikerne og nej-sigerne baner vej for fascisme. Vi har oplevet, at Danny Cohn-Bendit har kaldt os mentalt forstyrrede.

Hvis reglerne medfører, at noget betragtes som en fornærmelse, således at et medlem bliver bedt om at forlade salen, er det fair nok. Men vreden – og jeg deler denne vrede – opstår, når reglerne ikke gælder for alle. Hr. Schulz kalder jævnlige andre mennesker for fascister, men når han selv kaldes fascist, skal det pågældende medlem forlade salen. Det er ikke rimeligt. Det er ikke fair.

Formanden. – Hr. Farage, jeg ønsker ikke at forlænge denne diskussion, men jeg bliver nødt til at understrege, at det ikke er rigtigt. Hr. Blooms to afbrydelser – én gang, mens han

havde ordet, og én gang fra sin plads – blev hørt af mange mennesker og var begge uacceptable ud fra et parlamentarisk synspunkt. Parlamentet ønsker, at hr. Bloom forlader salen. Sådan ser situationen ud. Hvis han ikke forlader salen, vil medlemmerne drage den slutning, at det er hans holdning til den demokratiske proces.

Hr. Bloom, jeg følger artikel 152, og hvis De ikke forlader salen, vil jeg få Dem eskorteret ud. Jeg har drøftet situationen med formanden, og jeg har hans støtte.

(Udbrud fra hr. Bloom: "Vær så god!")

Joseph Daul (PPE). *(FR)* Hr. formand! For det første ønsker jeg at gentage fra i formiddag, at hr. Bloom har opført sig uacceptabelt.

For det andet er Parlamentet en demokratisk institution. Vi har på en demokratisk måde besluttet, at hr. Bloom skal forlade salen. Derfor ønsker jeg i demokratiets navn og med tanke på alt, hvad Parlamentet står for, at opfordre hr. Bloom til at forlade salen. Jeg vil bede Dem om at forlade salen af respekt for de demokratiske rettigheder.

De behøver ikke at udfordre mig, hr. Gollnisch. Vi kender Deres metoder. De er uacceptable og antidemokratiske. Det er alt, hvad jeg ønsker at sige til Dem.

(Bifald)

Formanden. – Det er beklageligt, men hændelsen griber i henhold til artikel 152, stk. 4, forstyrrende ind i Parlamentets dagsorden. Jeg vil derfor afbryde mødet i fem minutter.

(Mødet udsat i fem minutter)

Formanden. – Bemærkning til forretningsordenen? *(utydelige kommentarer uden mikrofon og tilråb med "bemærkning til forretningsordenen!")*

Christian Ehler (PPE). – *(EN)* Hr. formand! Som leder af Delegationen for Forbindelserne med Den Koreanske Halvø ønsker jeg at opfordre Parlamentet til at fordømme Nordkoreas artilleriangreb i går mod en sydkoreansk ø.

(Bifald)

Der har været store tab blandt det sydkoreanske militær og især blandt den civile befolkning på øen. Landsbyer er brændt ned, og befolkningen har været nødt til at blive evakueret.

Vi bifalder meddelelsen fra Sydkoreas præsident, Lee Myung-bak, om, at han trods denne voldelige handling vil yde en indsats for at undgå en forværring af situationen på den sydkoreanske ø.

Vi bifalder, at baronesse Ashton, den højtstående repræsentant, sammen med andre internationale aktører, vores allierede og vores strategiske partner, Den Demokratiske Folkerepublik Korea, har givet udtryk for bekymring over situationen og fordømt denne klare overtrædelse af aftalen om våbenhvile mellem FN og Nordkorea. Vi forventer også, at Kina vil fordømme denne handling.

Vi opfordrer Den Demokratiske Folkerepublik Korea til at undgå enhver eskalering af konflikten og træffe de nødvendige foranstaltninger for at opretholde fred og stabilitet på den sydkoreanske ø. Vi ønsker at kondolere ofrenes pårørende.

(Bifald)

Formanden. – Mange tak, hr. Ehler. Lige et øjeblik. Kan vi venligst få lidt ro. Trods risikoen for at blive kaldt en fascistisk diktator har jeg truffet visse foranstaltninger her i formiddag. Men hr. Schulz har foreslået, at jeg vælger en taler ud af dem, der ikke mente, at hr. Bloom skulle forlade salen. Den første person, der bad om ordet her til morgen, var hr. Madlener. Jeg har understreget over for hr. Madlener, at jeg vil gentage de bemærkninger, som hr. Bloom rettede direkte imod hr. Schulz, hvis han tager ordet. Hr. Madlener, De har ordet.

Barry Madlener (NI) . – (NL) Hr. formand! Mange tak for at give mig lov til at komme med en bemærkning til forretningsordenen, da det vigtige i denne sammenhæng naturligvis er, at reglerne følges konsekvent og ens for alle. Jeg ønsker at henlede opmærksomheden på den inkonsekvens, som Parlamentets formandskab udviser. De har netop anmodet hr. Bloom om at forlade salen på grund af dennes bemærkninger til hr. Schulz, selv om hr. Schulz har kaldt min kollega, hr. van der Stoep, en fascist her i Parlamentet, hvilket blev ignoreret af formandskabet. Hr. Schulz har ikke en gang undskyldt endnu, så det ville klæde hr. Schulz, hvis han ligesom hr. Bloom forlod salen nu.

Formanden. – Mange tak. Som jeg har nævnt, vil jeg efter aftale med hr. Schulz og hr. Madlener gentage de bemærkninger, som hr. Bloom højt og tydeligt fremsatte direkte til hr. Schulz her til morgen, og som formanden gjorde indsigelse imod, og som jeg og det meste af Parlamentet også gjorde indsigelse imod.

Hr. Bloom sagde til hr. Schulz: "Ein Volk, ein Reich, ein Führer". Det er helt uacceptable vendinger fra ét medlem til et andet. Det er helt ud over det, man kan betragte som acceptabelt i Parlamentet. Og hermed afsluttes sagen. Den vil blive behandlet af Præsidiet. Nu vil jeg gå videre til afstemningen, da jeg ønsker at afslutte mødet kl. 13.00.

Bruno Gollnisch (NI) . – (FR) Hr. formand! Jeg vil fatte mig i korthed. Jeg vil henlede opmærksomheden på artikel 152.

Formanden. – Nej desværre. Vær venlig ikke at give mikrofonen til hr. Gollnisch. Jeg har forklaret hr. Gollnisch, at han kan få ordet, næste gang formanden har forsædet. Mange tak. Hr. Salatto har bedt om at få ordet.

Potito Salatto (PPE) . – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Ud over dette spørgsmål ønsker jeg at fremlægge et problem til formandskabet.

Jeg mener, at nogle mennesker endnu ikke helt har forstået den rolle, som Parlamentet skal spille efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Jeg ønsker at pege på et grundlæggende problem i denne sammenhæng. Kommissæren for transport, hr. Kallas, har gentagne gange nægtet at mødes med bestyrelsen i intergruppen om luft- og rumfart for at drøfte projektet Cost-Effective Small Aircraft (CESAR), som berører alle i forhold til økonomi, miljø og sikkerhed. Jeg vil indtrængende opfordre formandskabet til at invitere kommissær Kallas til Parlamentet for at klarlægge det program, som han har til hensigt at arbejde videre med inden for denne sektor, som er et uhyre følsomt og vigtigt spørgsmål for Parlamentet.

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er afstemningen.

(Afstemningsresultat og andre oplysninger: se protokollen.

8.1. Forslag til ændringsbudget nr. 8/2010: Sektion III – Kommissionen – Den Europæiske Unions Solidaritetsfond: Oversvømmelser i Irland – Gennemførelse af ESF Mål 1 (2000 til 2006) (A7-0327/2010, László Surján) (afstemning)

8.2. Protokol til partnerskabs- og samarbejdsaftalen EF/Moldova (A7-0300/2010, Graham Watson) (afstemning)

8.3. Oplysninger om receptpligtige lægemidler (fællesskabskodeks for lægemidler) (A7-0290/2010, Christofer Fjellner) (afstemning)

8.4. Oplysninger om receptpligtige lægemidler (fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af lægemidler) (A7-0289/2010, Christofer Fjellner) (afstemning)

– *Inden afstemningen om ændringsforslag 13:*

Christofer Fjellner, *ordfører*. – (EN) Hr. formand! Jeg har et lille mundtligt ændringsforslag som følge af et kompromis i sidste øjeblik mellem grupperne. Det mundtlige ændringsforslag vedrører ændringsforslag 13, hvor følgende er angivet i teksten, som det er formuleret på nuværende tidspunkt: "indtil 60 dage efter modtagelsen". Dette bør ændres til: "indtil 90 dage efter modtagelsen".

Der er enighed om dette ændringsforslag blandt alle de politiske grupper.

(Det mundtlige ændringsforslag blev godtaget)

8.5. Begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr (A7-0196/2010, Jill Evans) (afstemning)

8.6. Handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) (B7-0617/2010) (afstemning)

9. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

Betænkning: Christofer Fjellner (A7-0290/2010)

Jarosław Kalinowski (PPE) . – (PL) Hr. formand! For effektivt at sikre folkesundheden er det af afgørende betydning at garantere, at patienter har omfattende adgang til information af god kvalitet om lægemidler. Harmonisering af lovgivningen på dette område vil gøre det muligt at sikre en langt større bevidsthed om lægemidler blandt de europæiske patienter og medvirke til at udjævne forskelle i alle medlemsstaternes sundhedssystemer. Derudover vil en mere detaljeret lovgivning og navnlig en forpligtelse til at sikre, at patienter har adgang til information, gøre det muligt at forhindre lægemiddelvirksomheders salgsfremmende markedsføring af produkter. Der føres ikke tilstrækkeligt tilsyn med denne procedure. Det er endvidere nødvendigt at indføre særlig lovgivning om apoteksagenter og håndhæve gennemførelsen heraf effektivt i alle medlemsstater. Jeg støtter betænkningen.

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Hr. formand! Allerførst til lykke til hr. Fjellner for et flot resultat. De danske liberale har valgt at stemme for direktivet om information om receptpligtig medicin. Det er vigtigt, at EU's borgere har adgang til god information om receptpligtig medicin, og vi synes sådan set, at vi har fået en god betænkning, der sætter patienten i centrum.

Til gengæld har vi set os nødsaget til at undlade at stemme om selve forordningen. Og det er ikke, fordi vi ikke støtter, at EU-borgere skal have adgang til god information om receptpligtig medicin, men fordi dele af forslaget strider mod en række nationale forfatninger. Flere lande har allerede inden fremsættelsen af lægemiddelpakken gjort Kommissionen opmærksom på, at der er et juridisk problem i forhold til deres nationale forfatninger. Forudgående myndighedskontrol af information, som spredes til offentligheden, strider mod flere landes definition af ytringsfrihed. Vi kan derfor ikke stemme for, at Det Europæiske Lægemiddelagentur skal kontrollere visse typer af information, før informationerne spredes til offentligheden. Vi forventer dog, at både Rådet og Kommissionen vil søge at løse problemet forud for andenbehandlingen, og håber derfor, at vi på det tidspunkt vil kunne stemme for selve forordningen.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! I det beslutningsforslag, som vi har stemt om i dag, og som jeg har støttet, skitseres betydningen af lægemiddelindustrien i dennes følsomme rolle som kilde til ikkesalg fremmende information om lægemiddelvirksomhedernes produkter.

Formidling af mere detaljeret information til patienter har givet lægemiddelindustrien et ansvar, og lægemiddelvirksomhederne skal løse denne opgave klart, tydeligt og målrettet for at medvirke til at undgå overdrevet forbrug af lægemidler som følge af kommercielle motiver. I afstemningen understreges betydningen af, hvordan man skal stille information om lægemidler til rådighed på internettet eller i papirudgave ved at følge specifikke regler, som er fælles for alle medlemsstater.

Med dette fritages sundhedsvæsenet dog ikke for en grundlæggende rolle som den primære og uerstattelige kilde til formidling af information til borgere om sundhed og behandling. Det agenturlignende forhold mellem læge og patient er fortsat unikt og uerstatteligt, og verbal kommunikation bekræftes som grundlaget for enhver medicinsk behandling. Det giver derudover bedre mulighed for at informere patienter mere detaljeret om de lægemidler, som de indtager, og de involveres ligeledes i de behandlinger, som de skal gennemgå, som aktive deltagere i deres eget behandlingsforløb.

Paolo Bartolozzi (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Fjellners betænkninger har til formål at integrere og fuldende de eksisterende EU-regler om emnet og opdatere og tilpasse reglerne i forhold til tackling af de udfordringer, som den teknologiske udvikling har skabt, også for folkesundheden.

Efter vores opfattelse er det væsentlige i denne sammenhæng patienten og hans/hendes ret til information, som nu er både kvalitativt og kvantitativt bedre og skal overvåges, først og fremmest med en mere præcis og nøjagtig skelnen mellem videnskabelige oplysninger og reklamer.

I betænkningen anvendes nøjagtige og standardiserede kriterier til fastlæggelse af, hvilken information der skal fremlægges, hvilke data der er valgfrie, og hvilke kanaler som de pågældende data kan formidles via, hvorved der også fastsættes forpligtelser for lægemiddelvirksomheder og medlemsstater.

Vi ønsker på dette grundlag at give vores støtte til betænkningen i erkendelse af dokumentets kvaliteter, ikke blot på det sundhedsmæssige plan, men også på det sociale plan.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg har naturligvis stemt for hr. Fjellners betænkning, som ud over at beskæftige sig med information til patienter om indlægssedler og den individuelle emballering af lægemidler, primært fokuserer på

lægemiddelvirksomhedernes adfærd. Indtil for nylig kombinerede mange af disse virksomheder information om lægemidler med deres egne reklamefremstød. Efter min opfattelse har de henledt patienternes opmærksomhed på et særligt produkt på en ikkeobjektiv måde.

Jeg er tilhænger af, at patienter skal have den mest fyldestgørende og nyeste information stillet til rådighed, som godkendes på det tidspunkt, hvor et nyt lægemiddel godkendes, f.eks., og jeg mener afgjort, at vi har ydet et væsentligt bidrag hertil. Der skal naturligvis formidles information af god kvalitet på modersmålet på internettet, som er det moderne kommunikationsmedie. Det glæder mig, at vi med vedtagelsen af denne betænkning faktisk har reduceret ulighederne blandt mellem de EU-lande, der halter bagud på dette område, og jeg bifalder, at forholdet mellem læge og patient ikke er berørt på nogen måde. Dette forhold er den vigtigste kilde til information.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Jeg ønsker at først og fremmest at takke hr. Fjellner for den fremragende betænkning. Det skal understreges, at det virkelig er vigtigt at ændre og opdatere den eksisterende lovgivning. Hvis vi taler specifikt om lægemidler og forskningsresultater i relation til indholdet af de pågældende lægemidler, er det også meget vigtigt for patientsikkerheden.

Nu, hvor reklamering spiller en endnu større rolle, er det uhyre vigtigt, at vi fastlægger kriterier, der gør det muligt for forbrugere og patienter at være fuldt ud orienterede og helt sikre på, hvilke bivirkninger de pågældende lægemidler kan have. Disse oplysninger skal være baseret på forskningsresultater og ikke på formodninger eller reklamering. Der er generelt et stort behov for en opdateret lovgivning med fokus på patientsikkerheden.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Spørgsmålet om information om receptpligtige lægemidler er et følsomt emne, da det har stor betydning for beskyttelsen af alle borgeres ret til sundhed og velfærd.

Kommissionen sendte os et forslag om en revidering af direktivet, der kunne have medført en risiko for smutveje i lovgivningen, som ville have gjort det muligt for lægemiddelvirksomheder at udnytte en uklar skelnen mellem definitionerne af formidling af information og reklamering for at fremme deres lægemidler til ulempe for borgerne.

Der skal naturligvis fortsat ydes en stor indsats med hensyn til fastlæggelsen af en relevant strategi for information om lægemidler, men heldigvis har Parlamentet denne gang reageret, som det altid burde. Parlamentet har truffet en beslutning om at beskytte borgerne og forsvare patienternes ret til mere detaljeret information, og Parlamentet er ikke bukket under for presset fra lægemiddelvirksomhederne.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Restriktionerne for og i nogle tilfælde udskrivelsen af alternative lægemidler, naturmedicin og vitamin- og mineraltilskud i høje doser har været en af de store skandaler i den europæiske lovgivning.

Jeg har ingen idé om, hvor effektive disse kure er. Min kone er meget begejstret for naturmedicin, jeg er selv lidt mere skeptisk, men som kong Salomon klogt sagde, er det bedre at have en ret grønt med kærlighed end fedet okse og had derhos. Sjældent har ordsproget om grønt passet så godt som i dette tilfælde.

Men uanset om naturmedicin er gavnlige eller ej, er den i hvert fald ikke sundhedsskadelig. Hvorfor kriminaliserede EU så en overbevisning, som ca. 20 millioner europæiske borgere helt uskyldigt fulgte? Svar: På grund af lobbyvirksomhed fra nogle af de store

lægemiddelvirksomheder, som så muligheden for at komme af med små forhandlere af naturmedicin – noget, som nu er foregået overalt i min valgkreds. Lægemiddelvirksomhederne kunne aldrig have fået godkendt disse regler i de nationale parlamenter. Vi oplever endnu en gang, hvordan man i Bruxelles manipuleres af de store virksomheder.

Philip Claeys (NI) . – (NL) Hr. formand! Jeg ønsker at benytte lejligheden til at gøre indsigelse imod Deres beslutning om at nægte hr. Bloom adgang til salen. Det er sandt, at hans bemærkninger ikke kan accepteres i parlamentarisk sammenhæng. Denne gang var det hr. Schulz selv, som disse bemærkninger var rettet imod. Han bruger meget ofte selv ordet "fascist" ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Hr. Claeys, dette er ikke en bemærkning til forretningsordenen i forbindelse med Fjellner-betænkningen, og jeg kan ikke lade Dem fortsætte. Jeg har forklaret hr. Gollnisch, at han kan komme med en bemærkning til forretningsordenen, næste gang formanden har forsædet, og sådan er det.

Betænkning: Christofer Fjellner (A7-0289/2010)

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Hr. formand! Jeg vil faktisk gerne tale om Fjellners betænkning A7-0289/2010 om oprettelsen af et lægemiddelagentur, som indeholder en række gode og vigtige tiltag. Derfor har jeg stemt for den. Det faldt mig faktisk svært, da jeg egentlig er imod at oprette endnu flere EU-agenturer. Men ét samlet agentur for lægemiddelvurdering og information til offentligheden om receptpligtige medicinske lægemidler både til mennesker og dyr giver for mig en god mening. Især da medicin nu om stunder i stigende grad produceres både inden for og uden for EU's grænser.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Sidste år, da nogle af os fremviste plakater med "folkeafstemning", udtalte hr. Watson, at vores opførsel mindede ham om nationalsocialisterne i den tyske rigsdag. Hr. Schulz har selv udtalt, at vores opførsel mindede ham om Adolf Hitler. Jeg kan godt se, at De befinder Dem i en vanskelig ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Hr. Hannan, jeg kan se, hvor De vil hen med dette. Jeg har sagt, at hr. Gollnisch har anmodet om en bemærkning til forretningsordenen i denne sammenhæng. Han vil komme med en bemærkning til forretningsordenen, når formanden er til stede. Det er efter min opfattelse den rette måde at håndtere sagen på. Hvis De ikke har yderligere kommentarer til hr. Fjellners betænkning, vil vi gå videre til hr. Březina.

Jeg hørte, hvad De sagde. De sagde, at hr. Gollnisch ikke taler for Dem. Det vil jeg rapportere til Parlamentet. Hr. Gollnisch er medlem af gruppen af løsgængere. Gruppen af løsgængere er ikke en gruppe, men han taler for en betydelig del af den. Det accepterer jeg, og jeg har derfor foreslået, at hr. Gollnisch fremlægger sin bemærkning til forretningsordenen, når formanden er til stede.

Jeg vil ikke give Dem ordet, hr. Hannan, for hvis jeg giver Dem ordet, vil alle ønske at få ordet i forbindelse med dette følsomme og vigtige spørgsmål – jeg beklager. Vi vil nu gå videre til stemmeforklaringerne om Evans-betænkningen.

Betænkning: Jill Evans (A7-0196/2010)

Jan Březina (PPE). – (CS) Hr. formand! Med direktivet tages der helt klart et skridt i den rigtige retning i forhold til forebyggelse af udvikling af affald og begrænsning af anvendelsen af farlige stoffer. Jeg sætter imidlertid spørgsmålstegn ved at inkludere PVC i direktivets anvendelsesområde blandt de materialer, der er udvalgt til at blive underkastet en prioriteret gennemgang. Hverken PVC – polyvinylchlorid – eller affald fra PVC er klassificeret som farligt i henhold til EU-retten. Selv om vi accepterer argumentet om, at lovgivningen om farlige materialer og undersøgelserne er 10 år gamle og derfor kan være forældede i nogle sammenhænge, fremgår det klart af tidligere forskning, at PVC kan genbruges, og at der kan være en negativ virkning på miljøet, hvis det erstattes af alternative materialer. Det er derfor umuligt at tilslutte sig det ofte fremførte argument om, at opfordringen til at begrænse anvendelsen af PVC i elektrisk og elektronisk udstyr er berettiget på grund af dioxinmissioner, når det brændes i fri luft. I argumentationen ignoreres fuldstændig den omstændighed, at det ikke er ønskværdigt at brænde nogen form for affald.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE) . – (LT) Hr. formand! Før eller senere vil elektronisk udstyr ende som affald, der desværre stadig består af visse farlige stoffer. Medlemsstaterne har sommetider problemer med at håndtere affald fra elektronisk udstyr, så det er uhyre vigtigt gradvist at bevæge sig i retning af det såkaldte princip om, at "det er bedre at forebygge end at helbrede". Med samlingen af kemikalier via forordningen om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier og direktivet om begrænsning af farlige stoffer er vi i det mindste på rette vej i forhold til at samle andre farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr. Naturligvis vil denne manøvre ikke medføre total harmonisering af alle systemer, og medlemsstaterne vil fortsat have mulighed for fortolkning, men denne harmonisering vil i det mindste fjerne de betydelige forskelle, der eksisterer blandt medlemsstaterne på nuværende tidspunkt. Begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektronisk udstyr og de foranstaltninger, der blev vedtaget i dag, må ikke overstige to grænser. For det første må tiltagene ikke skabe uforholdsmæssigt store problemer for små virksomheder. For det andet må listen over forbudte stoffer ikke hindre den teknologiske udvikling. Vi må ikke være forudindtaget i forhold til stoffer, der i øjeblikket blot afprøves, og som måske i fremtiden vil være banebrydende inden for den teknologiske og elektroniske verden.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har stemt for betænkningen fra fru Evans om omarbejdning af direktivet, da jeg dybt beklager, at alle henvisninger i kompromisteksten, som blev vedtaget efter stærkt pres fra industriens side som følge af lobbyvirksomhed, til PVC og halogenerede flammehæmmere er fjernet, selv om alle Kommissionens undersøgelser helt tilbage fra 2000 viser, at bortskaffelse af de pågældende stoffer udgør alvorlige risici for menneskers sundhed og miljøet.

Overførsel af industriens udgifter til miljøet og borgerne er en strategi, som vi på ingen måde kan støtte, da det ud over at skabe ubalance på det frie marked også er en uacceptabel byttehandel mellem borgernes livskvalitet og virksomhedernes indtægter.

Jeg håber, at borgernes ret til beskyttelse af sundhed og miljø vil have den højeste prioritet næste gang direktivet opdateres – om tre års tid.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Måske De vil tillade mig at henlede opmærksomheden på, at ytringsfriheden i et åbent samfund overtrumfer retten til ikke at blive fornærmet, og at de eneste personer, som i et demokrati skal afgøre, om vi skal sidde og lovgive i en mødesal, er vores vælgere.

Bortvisningen af et medlem kan påvirke resultatet betydeligt.

Hvis vi ikke skal fokusere på anvendelsen af reglerne, burde vi censurere alle tåbelige hentydninger, uanset hvilken side de kommer fra, men jeg mener, at der er noget arbitrært og urimeligt over at kalde euroskeptikere for nazister ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Nej, hr. Hannan, De er gået fra det generelle til det specifikke. Hr. Kamall, hvis det ikke handler om Evans-betænkningen, vil jeg afbryde Dem.

Syed Kamall (ECR). – *(EN)* Hr. formand! Jeg er ikke i tvivl om, at De som sædvanlig vil prøve at afbryde mig, når det drejer sig om ytringsfrihed, men jeg ønsker især at tale om farlige stoffer og giftighed. Jeg tror, at vi alle er enige, og som tidligere elektronikingeniør kender jeg til farlige og giftige stoffer i udstyr. Det er helt på sin plads at tage dette emne op til behandling. Men jeg ønsker endvidere at tale om den giftighed, der har præget forhandlingen og demokratiet i Parlamentet i dag. Når en tysk statsborger taler, når en socialdemokrat taler ...

(Formanden afbrød taleren)

Zuzana Roithová (PPE). – *(CS)* Hr. formand! Det glædede mig at stemme for kompromisversionen af direktivet om farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr. Vi er alle forpligtet til at beskytte naturen og menneskers sundhed, men det er også nødvendigt at opretholde en form for balance. I dag er det midt i en økonomisk krise ikke klogt at øge den økonomiske byrde på små virksomheder og forbrugere gennem meget strenge bestemmelser. Jeg bifaldt derfor, at det interinstitutionelle team opfordrede Kommissionen til at gennemgå den oprindelige liste over farlige stoffer frem for umiddelbart at forbyde dem, som ville have haft negative konsekvenser for SMV'erne og den sociale og økonomiske situation i EU.

Forslag til beslutning B7-0617/2010 (Handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning)

Clemente Mastella (PPE). – *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har stemt for beslutningsforslaget, idet det er resultatet af meget vanskelige forhandlinger mellem Kommissionen og flere tredjelande, herunder Canada, Japan, USA, Australien og Mexico.

Bekæmpelse af forfalskning skal være en af vores prioriteter og en målsætning i alle nationale og internationale politikker. Derfor er det af afgørende betydning, at medlemsstaterne samarbejder for at opnå positive resultater.

Den indgåede aftale vil helt sikkert ikke være tilstrækkelig til at afhjælpe den komplicerede situation på de internationale markeder, men det er et skridt i den rigtige retning. Vores opgave er nu at arbejde videre på civil og toldmæssig beskyttelse af vores geografiske betegnelser, der skades af konkurrencen, som i bedste fald er urimelig på grund af den konstante anvendelse af navne og akronymer, som henviser til de mest velkendte europæiske mærker. De mest åbenlyse problemer vil uden tvivl ramme vores industrier og producenter i sektorerne for landbrugsfødevarer, design, mode og luksusprodukter.

Kommissionen har efter min opfattelse gjort alt for at holde Parlamentet fuldt ud opdateret under alle faser af forhandlingerne om de internationale aftaler. Jeg ønsker i denne sammenhæng at gentage vores anmodning om at give offentligheden og Parlamentet adgang til teksterne. Endelig ønsker jeg indtrængende at opfordre Kommissionen til fortsat

at holde Parlamentet fuldt ud informeret om alle fremtidige initiativer, som den har til hensigt at vedtage om dette spørgsmål.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! På området for beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder skal der lægges særlig vægt på at sikre retten til sundhed, som er tæt forbundet med den grundlæggende ret til livet.

Det er en helt uacceptabel situation, hvor adgangen til nødvendige lægemidler under påskud af streng beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder – som i nogle tilfælde forekommer næsten overdrevet – nægtes store dele af befolkningen, især i udviklingslandene. Jeg vil derfor opfordre Kommissionen til at fremme de grundlæggende principper om beskyttelse af folkesundheden og adgangen til lægemidler, når den skal forhandle de tekniske punkter i handelsaftalen om bekæmpelse af forfalskning.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Hr. formand! Bekæmpelse af forfalskning er et meget vigtigt emne. For 20 år siden var det stadig morsomt, hvis nogen havde købt et Rolex-ur til 10 amerikanske dollars. Markedet inden for dette prisniveau blev ikke berørt heraf. I dag er situationen en helt anden. Især produkter i lavpris- og mellemprisniveauet forfalskes. T-shirts, legetøj og beskyttelsesbeklædning forfalskes og ligeledes intellektuelle rettigheder. I dette tilfælde er det ikke blot et spørgsmål om finansielle interesser, men også om sikkerhed på arbejdspladsen, miljø- og sundhedsbeskyttelse og beskyttelse af sociale standarder. Alle, der ønsker en retfærdig verden, må yde en stor indsats for at bekæmpe forfalskning.

Jarosław Kalinowski (PPE) . – (PL) Hr. formand! Denne situation, hvor der er helt uretfærdige konkurrencevilkår på det europæiske marked med forfalskede varer fra hele verden, er urimelig og naturligvis uacceptabel. Jeg ønsker også at henlede opmærksomheden på den uklare formulering af fastlæggelsen af en forpligtelse til at overvåge internettjenesteydere. Det er i strid med retten til privatlivets fred og ligner et forsøg på censur. Det er endvidere til ulempe for e-handel, der er en del af økonomien, som vi på den ene side ønsker at udvikle meget dynamisk ved anvendelse af mere innovative metoder, men som vi på den anden side kontinuerligt pålægger restriktioner i denne sammenhæng. Med de beslutninger, som er truffet om emnet i dag, ser situationen dog lidt bedre ud.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand! Jeg støttede den fælles beslutning om ACTA, selv om jeg ikke stemte med PPE-Gruppen, da jeg også er af den overbevisning, at vi skal opfordre Kommissionen til at foretage undersøgelser for at besvare de sidste spørgsmål om konsekvenserne af ACTA for de europæiske borgere og tage fat på den store mangel på information fra tidligere tider forårsaget af en uvilje til at fremlægge de forhandlede tekster. Dette vedrører hovedsageligt udtalelsen fra Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, indvirkningsvurderingerne af den eksisterende europæiske lovgivning og forsikringerne om, at undtagelserne for internettjenesteydernes ikke vil blive berørt. Det er imidlertid ret ekstremt, at der i henhold til aftalen fortsat er mulighed for at undersøge de enkelte rejsendes computere og andre personlige ejendele ved grænserne.

Det glæder mig endvidere at støtte beslutningsforslaget fra PPE-Gruppen med en version, der er afbalanceret og af meget høj standard, naturligvis uden det betydningsfulde pres, som hviler på Kommissionen, inden de vigtige forhandlinger om den endelige aftale.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg formoder, at De er klar til at trykke på knappen. Mange har spurgt mig om, hvad ACTA står for, og jeg var en af skyggeordførerne for handelsaftalen om bekæmpelse af forfalskning.

Jeg ved, at der vil være personer, som efter i dag vil sætte spørgsmålstegn ved vores holdning til gennemsigtighed, demokrati og ytringsfrihed, men jeg ønsker at fokusere på de fem begrundelser for vores utilfredshed med beslutningsforslaget. Jeg var meget taknemmelig over det fælles beslutningsforslag fra PPE/ECR. For det første er det ikke mere vidtrækkende end EU's *acquis*. For det andet har Kommissionens proces været gennemsigtig. For det tredje er det ikke forhandlet på WTO-plan, da Kina og Indien var imod aftalen til at starte med. For det fjerde påvirker det ikke kopimedicin i transit over hele EU, og endelig kan udviklingslandene frit tiltræde ACTA-aftalen, hvis de ønsker det. De har blot valgt ikke at tiltræde aftalen. Det er en åben mekanisme, som lande kan deltage i, hvis de ønsker. Det er blot en skam, at vi ikke følger samme principper for ytringsfrihed, når det drejer sig om Parlamentets mødesal.

Skriftlige stemmeforklaringer

Betænkning: László Surján (A7-0327/2010)

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Efter oversvømmelserne i 2002, som forårsagede stor menneskelig og materiel skade i Tyskland, Østrig, Tjekkiet og Frankrig, oprettede Det Europæiske Råd et instrument, der gjorde det muligt at frigøre midler hurtigt til at støtte regioner, der er ramt af naturkatastrofer. I dag er det Irland, der selv er ramt af oversvømmelser, som vil drage fordel af disse midler. Jeg har stemt for ændringsforslaget til EU-budgettet, da det giver mulighed for at støtte vores irske venner. Afstemningen symboliserer europæisk solidaritet i forbindelse med naturkatastrofer. Denne solidaritet kommer til udtryk i dag i Irland og i morgen i Frankrig. Rent faktisk vil Frankrig snart modtage betydelig økonomisk støtte til håndtering af konsekvenserne af stormen Xynthia i februar 2010.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) De oversvømmelser, der fandt sted i november 2009, påvirkede Irland i alvorlig grad og forårsagede store skader, som er beregnet til over 520 mio. EUR. Ændringsbudgettet giver mulighed for at anvende Solidaritetsfonden til at dække skader op til et samlet beløb på 13 022 500 EUR i forpligtelses- og betalingsbevillinger. Som jeg havde mulighed for at sige i går, mener jeg, at anvendelsen af fonden er fuldt ud berettiget, da midlerne har til formål at hjælpe dem, der har lidt mest efter denne naturkatastrofe, og dermed er ændringen i tråd med EU-budgettet.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den 24. september 2010 fremsatte Kommissionen et forslag om Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om anvendelse af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond i overensstemmelse med bestemmelserne i punkt 26 i den interinstitutionelle aftale (IIA) af 17. maj 2006. Det var det første forslag om anvendelse af Solidaritetsfonden inden for regnskabsåret 2010. Den interinstitutionelle aftale giver mulighed for anvendelse af Solidaritetsfonden til at dække skader op til et maksimalt årligt loft på 1 mia. EUR. Det er vigtigt at bemærke, at formålet med fonden ikke er at yde kompensation for private skader, men at reparere infrastruktur, og at fonden er et refinansieringsinstrument.

De irske myndigheder beregner, at de samlede skader, der er forårsaget direkte af katastrofen, beløber sig til 520,9 mio. EUR. Kommissionen foreslår, at der anvendes 13 022 500 EUR af det maksimale loft på 1 mia. EUR i forpligtelses- og betalingsbevillinger i forbindelse med konsekvenserne af oversvømmelsen i Irland. Da de retlige krav er opfyldt, tilslutter jeg mig dette ændringsbudget.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Vi har stemt for anvendelsen af EU's solidaritetsfond til Irland efter den oversvømmelse, der ramte landet i november. Vi ønsker dog endnu en gang at kritisere de forsinkelser, der er forbundet med anvendelse af fonden. Der går mange lange måneder fra tidspunktet for katastrofen og til det tidspunkt, hvor den pågældende medlemsstat modtager støtten. I dette tilfælde er der tale om mere end et år. Denne fond og eventuelt andre fonde – afhængig af omstændighederne for hvert enkelt tilfælde – skal mobiliseres hurtigere for at kunne fremskynde en effektiv og hurtig reaktion på en nødsituation. Der skal være en sammenhængende dimension i forhold til evnen til at håndtere konsekvenserne af katastrofer for at reducere forskellene mellem EU's forskellige regioner og medlemsstater. Vi ønsker endnu en gang at understrege, at det også er vigtigt at styrke forebyggelsen af katastrofer og gennemføre de henstillinger, som Parlamentet vedtog for nylig.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jeg har stemt for forslaget til ændringsbudget nr. 8/2010, da det er uhyre vigtigt, at vi tildeler 13 022 500 EUR til anvendelse af Solidaritetsfonden til fordel for Irland på grund af det voldsomme uvejr, der skabte alvorlige oversvømmelser i november 2009.

Jeg mener, at Solidaritetsfonden er et værdifuldt redskab, der giver EU mulighed for at udvise solidaritet over for befolkningen i regioner, som er ramt af naturkatastrofer, gennem ydelse af økonomisk støtte til sikring af, at man får genoprettet levevilkår for befolkningen, der er så tæt på det normale som muligt. Det samlede budget, der er til rådighed for Solidaritetsfonden, udgør 1 mia. EUR. Der er endnu ikke tildelt midler i 2010 i forbindelse med anvendelse af fonden, og der er således fortsat 1 mia. EUR til rådighed.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jeg har stemt for forslaget om at overføre 13 022 500 EUR fra Solidaritetsfonden til en budgetpost med henblik på at yde støtte til Irland efter den alvorlige oversvømmelse, som ramte landet i november 2009.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Forslaget til ændringsbudgettet er fornuftigt på grund af formålet med de midler, der mobiliseres gennem Solidaritetsfonden. Oversvømmelserne i Irland i november 2009 forårsagede store skader, især på landbrugs- og boligområdet og for virksomheder, vejnettet og anden infrastruktur. Jeg ønsker imidlertid at henlede opmærksomheden på den forsinkelse, der er forbundet med anvendelsen af denne form for støtte. Processen skal være mindre bureaukratisk og hurtigere for at kunne muliggøre en rettidig reaktion på fremtidige katastrofesituationer.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (LV)* Jeg har stemt for betænkningen, da jeg mener, at alle EU-lande skal føle, at de er en del af et forenet EU. Men det vil ikke desto mindre være positivt, hvis ordføreren ikke blot offentliggør tildelingen af midler, men også gør helt klart, hvilke specifikke arbejdsprojekter og foranstaltninger disse enorme beløb (13 022 500 EUR) skal bruges på. Ellers er det umuligt at undgå misbrug af midler og andre overtrædelser. Beløbet skal være specifikt og berettiget.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Der er 1 mia. EUR til rådighed om året til Den Europæiske Unions Solidaritetsfond. I dette kalenderår har der endnu ikke været anmodninger om anvendelse af fonden. Reglerne for anvendelse af fonden, som under ingen omstændigheder har til formål at yde kompensation for private skader, men snarere er rettet imod reparation af infrastruktur, er fastsat helt præcist. Irland har nu anmodet om støtte, som skal anvendes til at afhjælpe de skader, som oversvømmelserne har forårsaget. Jeg stemmer for betænkningen, da fonden endnu ikke har været anvendt i år, og da budgettet virkelig burde anvendes på en gavnlig måde. Derudover opfylder Irland alle kriterier.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jeg har stemt for betænkningen. Som jeg allerede erklærede i går under afstemningen til fordel for hr. Böges betænkning, mener jeg, at det er EU's forpligtelse at yde hjælp og støtte til visse regioner, der er ramt af naturkatastrofer og andre katastrofer. Jeg mener, at konceptet om solidaritet er forbundet med de idéer og værdier, som Den Europæiske Union bygger på. Det er en af de kerneværdier, som har været med til at skabe EU og sikret EU's positive udvikling og udvidelse i løbet af årene. Det er årsagen til, at denne tildeling ikke blot er berettiget og velfunderet, men også på det nærmeste en pligt. Jeg håber derfor, at der også vil blive ydet støtte til de italienske regioner, der er hårdt ramt af de nylige oversvømmelser, som næsten har ødelagt den lokale økonomi.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Da forslaget til ændringsbudget nr. 8/2010 til det generelle budget for 2010 omfatter anvendelse af EU's Solidaritetsfond med et beløb på 13 022 500 EUR i forpligtelses- og betalingsbevillinger efter oversvømmelserne i Irland og den tilsvarende reduktion i betalingsbevillinger på 13 022 500 EUR fra budgetpost 04 02 01 – Afslutning af Den Europæiske Socialfond – mål nr. 1 (2000-2006), har jeg stemt for Rådets holdning om forslaget til ændringsbudget nr. 8/2010.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jeg ønsker at takke hr. Surján for det fremragende arbejde. Jeg har stemt for betænkningen og tilslutter mig godkendelsen af forslaget til ændringsbudget nr. 8/2010, hvorved der tildeles midler til Solidaritetsfonden og Den Europæiske Unions Solidaritetsfond – Medlemsstater – samt 13 022 500 EUR i betalingsbevillinger fra politikområde 4: "Beskæftigelse og sociale anliggender".

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jeg bifalder forslaget til et ændringsbudget, som skaber mulighed for anvendelse af EU's Solidaritetsfond med et beløb på 13 022 500 EUR i forpligtelses- og betalingsbevillinger for at støtte Irland efter oversvømmelserne i november 2009, som forårsagede store tab for landbrugs- og erhvervssektorerne og infrastrukturen, især vejnettet og vandforsyningen, samt på boligområdet, og som beløber sig til et samlet beløb på over 520 mio. EUR.

Raül Romeva i Rueda, (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Ifølge artikel 37, stk. 1, i finansforordningen kan Kommissionen fremlægge forslag til ændringsbudgetter, hvis der er "uundgåelige, helt usædvanlige eller uforudsete omstændigheder". Med hensyn til de forskellige punkter i forslaget til ændringsbudget nr. 8/2010 henviser den betænkning, som vi har vedtaget, til anvendelsen af EU's Solidaritetsfond. Den 24. september 2010 fremsatte Kommissionen et forslag om Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om anvendelse af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond i overensstemmelse med bestemmelserne i punkt 26 i den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006. Betingelserne for berettigelse til fondsmidler er fastsat i afgørelsen samt i Rådets forordning (EF) nr. 2012/2002 om oprettelse af Den Europæiske Unions Solidaritetsfond. Det er vigtigt at bemærke, at formålet med fonden ikke er at yde kompensation for private skader, men at reparere infrastruktur, og at fonden er et refinansieringsinstrument.

Henstilling: Graham Watson (A7-0300/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Kommissionen indleder drøftelser om en gennemgang af den europæiske naboskabspolitik for at definere de fremtidige relationer mellem EU og deres sydlige og østlige naboer. Formålet med EU's østlige partnerskabsinitiativ er at fremme de fælles europæiske værdier med vægt på funktionen af de demokratiske institutioner og respekten for menneskerettigheder og frihedsrettigheder.

Jeg støtter betænkningen, hvori de generelle principper for Republikken Moldovas deltagelse i fællesskabsprogrammer og -agenturer er fastsat. Indgåelsen af protokollen vil efter min opfattelse vil muliggøre en gradvis åbning af eller forstærket deltagelse i visse fællesskabsprogrammer for Moldova, der giver mulighed for yderligere at fremme kulturelle, uddannelsesmæssige, miljømæssige, tekniske og videnskabelige forbindelser ud over styrkelsen af politiske forbindelser. Det er afgørende for Moldova at fortsætte med gennemførelsen af ENP-handlingsplanen og reformerne for at opfylde målsætningerne for politisk stabilitet og demokratisk udvikling.

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg har stemt for hr. Watsons henstilling, da indgåelsen af en protokol vil give Republikken Moldova nye muligheder for at være involveret i de fællesskabsprogrammer, som Moldova er interesseret i. Den gradvise åbning af fællesskabsprogrammer og -agenturer for lande, der deltager i den europæiske naboskabspolitik, vil opmuntre de pågældende lande i deres bestræbelser på at gennemføre reformer og modernisering. Det vil fremme samarbejdet med EU på vigtige områder som f.eks. områderne for told, transport eller konkurrenceevne. Jeg mener, at Republikken Moldovas involvering i de relevante initiativer vil være med til at etablere en forbindelse mellem Moldovas nationale politikker og EU's politikker. Landets involvering vil samtidig fremme forhandlingsprocessen med henblik på undertegnelse af den nye associeringsaftale. Der er allerede sket tilfredsstillende fremskridt i denne retning. Jeg bifalder endvidere Rådets intention om at fortsætte ydelsen af makrofinansiel støtte til Republikken Moldova og ekspertrådgivning til regeringen i Chişinău.

Som det også er fremhævet i statusrapporten fra Kommissionen, har Republikken Moldova ydet en betydelig indsats for effektivt at gennemføre strukturreformerne i tråd med EU's henstillinger. Derudover har den europæiske integrationsplatform i den nuværende administration bidraget til en enestående dynamisk udvikling i forholdet til EU. Derfor er en styrkelse af Republikken Moldovas involvering i fællesskabsprogrammer og -agenturer et naturligt skridt i processen med henblik på at opfylde de europæiske standarder.

Corina Creţu (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg har stemt for at indgå protokollen, som giver Republikken Moldova mulighed for større involvering i visse fællesskabsprogrammer med henblik på at fremme samarbejdet på områderne for kultur, uddannelse, medier, videnskab og teknologi samt konsolidere de politiske forbindelser gennem det østlige partnerskab og fremskynde forhandlingerne om en ny associeringsaftale. Politisk stabilitet og demokratisk udvikling er en afgørende forudsætning for en omfattende gennemførelse af protokollen og indgåelse af de nødvendige fælles hensigtserklæringer. Det nuværende konstitutionelle dødvande i Republikken Moldova er derfor et problem, der bør behandles hurtigt og effektivt. Det er afgørende for Moldova at fortsætte med gennemførelsen af ENP-handlingsplanen og de reformer, som landet har fastlagt i dokumentet "Rethink Moldova". Afholdelsen af valg som foreskrevet i forfatningen er afgørende for den fremtidige stabilitet og velstand i Moldova og udviklingen af republikkens forbindelser med EU.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) Republikken Moldovas indsats for at tilnærme sig Europa som en del af unionen og republikkens forberedelser i denne sammenhæng muliggøres gennem partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem EU og Republikken Moldova, som er omfattet af den europæiske naboskabspolitik. Jeg bifalder Republikken Moldovas involvering i visse fællesskabsprogrammer med henblik på at fremme samarbejdet på områderne for kultur, uddannelse, medier, videnskab og teknologi samt konsolidere de politiske forbindelser gennem det østlige partnerskab og fremskynde forhandlingerne om en ny associeringsaftale.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig.* – (PT) Den lave stemmeprocent i den nylige folkeafstemning om, hvordan præsidenten for Republikken Moldova skal vælges, og det forhold, at landet ledes af en midlertidig præsident, viser problemerne med landets regering og befolkningens desillusionering. Situationen i Transnistrien forværres og lægger særligt pres på myndighederne og den moldoviske befolkning. Landet skal fortsat yde en stor indsats i forhold til institutionel stabilitet og fuld gennemførelse af retsstatsprincippet. Det fortjener derfor særlig støtte og opmærksomhed fra EU. Moldovas involvering i fællesskabsprogrammer er et vigtigt skridt i denne retning.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig.* – (PT) Partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem Republikken Moldova og De Europæiske Fællesskaber blev undertegnet den 28. november 1994, og Moldova har siden 2004 været omfattet af den europæiske naboskabspolitik. Emnet for henstillingen om forslaget til Rådets afgørelse er Republikken Moldovas deltagelse i fællesskabsprogrammer. Den 18. juni 2007 fremlagde Rådet retningslinjer til Kommissionen om forhandling af rammeaftaler om de generelle principper for deltagelse i fællesskabsprogrammer med 13 nabolande. Forhandlingerne med Republikken Moldova blev indledt i marts 2008.

Republikken Moldova bidrager økonomisk til de specifikke programmer, som landet deltager i. Det økonomiske bidrag vil variere fra program til program og er fastsat i hensigtserklæringen. Indgåelsen af protokollen vil muliggøre en gradvis åbning af eller forstærket deltagelse i visse fællesskabsprogrammer for Moldova, der giver mulighed for yderligere at fremme kulturelle, uddannelsesmæssige, miljømæssige, tekniske og videnskabelige forbindelser ud over styrkelsen af politiske forbindelser gennem det østlige partnerskab og forhandlingerne om den nye associeringsaftale. Politisk stabilitet og demokrati er en afgørende forudsætning for fuld gennemførelse af protokollen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig.* – (PT) Partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem Republikken Moldova og De Europæiske Fællesskaber blev undertegnet den 28. november 1994, og Moldova har siden 2004 været omfattet af den europæiske naboskabspolitik.

Den 18. juni 2007 fremlagde Rådet retningslinjer for Kommissionen om forhandling af rammeaftaler om de generelle principper for deltagelse i fællesskabsprogrammer med 13 nabolande, og forhandlingerne med Republikken Moldova blev indledt i marts 2008.

Protokollen indeholder en rammeaftale om de generelle principper for Republikken Moldovas deltagelse i fællesskabsprogrammer og -agenturer. Republikken Moldova bidrager økonomisk til de specifikke programmer, som landet deltager i. Det økonomiske bidrag varierer fra program til program og er fastsat i hensigtserklæringen.

Men de spørgsmål, der rejses, er de krav, som EU stiller i forbindelse med begrebet ”politisk stabilitet og demokratisk udvikling”, og EU’s indblanding i landets indre anliggender og åbenlyse støtte af kræfter i Moldova, der tjener interesserne hos EU’s økonomiske grupper, samt EU’s angreb på landets uafhængighed og suverænitet samt tilsidesættelse af befolkningens ønsker. Derfor kan vi ikke tilslutte os den vedtagne beslutning.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig.* – (EN) Jeg støtter hr. Watsons henstilling og bifalder det fortsatte samarbejde mellem EU og Moldova.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *skriftlig.* – (EN) Jeg har altid opretholdt og støttet de europæiske målsætninger i Republikken Moldova. Jeg tror på et stærkt samarbejde med et land, der for nylig har bevist, at det er rede til at følge de europæiske principper. Moldovas deltagelse i fællesskabsprogrammer vil opmuntre dette naboland til at gennemføre reformer og skabe

mulighed for yderligere at fremme kulturelle, uddannelsesmæssige, miljømæssige, tekniske og videnskabelige forbindelser ud over styrkelsen af politiske forbindelser gennem det østlige partnerskab og forhandlingerne om den nye associeringsaftale. Jeg støtter hr. Watsons henstilling, da den vil medføre en styrkelse af Moldovas deltagelse i flere fællesskabsprogrammer og -agenturer med henblik på støtte af landets bestræbelser på at gennemføre reformer og modernisering.

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Republikken Moldova er et af de fattigste lande i Europa. Forskningsresultater har vist, at et overvældende flertal af landets befolkning lever i ekstrem fattigdom. Interne reformer, som kunne medvirke til at stabilisere økonomien, blokeres som regel af politiske eller etniske konflikter. Derfor bør EU hjælpe Moldova og være med til at skabe stabilitet, sikkerhed og velfærd i landet.

En europæisk politik kan løse det forfatningsmæssige problem, som Republikken Moldova står over for, og det kan så til gengæld medføre yderligere positive ændringer. Moldova har ytret et ønske om at deltage i programmerne i den europæiske naboskabspolitik, og Moldovas økonomiske bidrag er bevis herpå. EU skal støtte sådanne lande med endnu større engagement, og derfor er et forstærket samarbejde med Republikken Moldova helt klart berettiget.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Indgåelsen af denne protokol vil forstærke samarbejdet om visse programmer med Moldova. Det vil resultere i større integration mellem Moldova og EU. I betragtning af det store antal moldoviske statsborgere, der bor og arbejder i Irland og bidrager til samfundet i Irland, er det et velkomment skridt for Europas fremtid.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Den vigtigste foranstaltning til fremme af reformer, modernisering og lettelse af overgangstilstande i lande, der er naboer til EU, herunder Republikken Moldova, er åbning af forskellige fællesskabsprogrammer, -institutioner og -agenturer for deltagelse fra lande, der er omfattet af den europæiske nabopolitik. Jeg har stemt for betænkningen, da EU efter min opfattelse skal støtte Republikken Moldova og lette republikkens adgang til de forskellige fællesskabsprogrammer. Det vil forstærke samarbejdet mellem EU og Republikken Moldova på forskellige områder, f.eks. områderne for økonomi, videnskab, kultur og uddannelse.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg har stemt for betænkningen om protokollen til partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem EU og Moldova. Selv om jeg har alvorlige bekymringer om menneskerettighederne i Moldova, er det positivt at se de nye kommentarer fra Amnesty International, især med hensyn til Moldovas ratificering af Romstatutten om oprettelse af Den Internationale Straffedomstol i oktober, som er et stort skridt i den rigtige retning.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), *skriftlig*. – (CS) Som medlem af Delegationen til Det Parlamentariske Samarbejdsudvalg EU/Republikken Moldova bifalder jeg ethvert skridt i retning af – eller forhåbentlig i retning af – en konsolidering af den politiske situation i Moldova og en bedre levestandard for landets befolkning. De henstillinger, som vi stemmer om i dag, og gennemførelsen heraf, som kan resultere i en styrkelse af en integreret europæisk naboskabspolitik, kan betragtes som netop et sådant skridt. Jeg er enig i ordførerens udtalelse om, at den nuværende krise i Moldova er et problem, som skal løses hurtigt og naturligvis med retlige midler. Det helt uigennemsigtige og vildledende udtryk ”en europæisk løsning” skal fjernes. Ordføreren mener helt tydeligt en løsning i tråd med Det Europæiske Råds aftaler og dokumenter og generelt accepterede demokratiske regler. Vi skal under alle omstændigheder i fællesskab og med fasthed undgå enhver form for

bevidst ekstern indgriben i Republikken Moldovas indre anliggender. Enhver anden strategi vil ganske enkelt resultere i en eskalering af den anspændte situation i Moldova og ikke i en positiv løsning på de problemer, der til dels er forårsaget af EU på grund af vores tidligere noget ujævne strategi.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Moldovas indeks for menneskelig udvikling er et af de laveste i regionen. De fast track-liberaliseringspolitikker, der er udformet til gavn for den økonomiske elite i EU, bærer i høj grad ansvaret for dette. Den skruestik, som Kommissionen og Den Internationale Monetære Fond holder Moldova i med løftet om fremtidig makrofinansiel støtte, vil kun forværre situationen.

Under omstændigheder som disse virker det meget kynisk at lade den moldoviske regering tvinge befolkningen til at finansiere sådanne usikre europæiske fællesskabsprogrammer og -agenturer som f.eks. rammeprogrammet for konkurrenceevne og innovation eller programmet om forskning i lufttrafikstyring i det fælles europæiske luftrum (SESAR), når Moldova ikke en gang er medlem af EU. Jeg stemmer imod betænkningen.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Moldova har i de senere år ydet en stor indsats for at tilnærme sig de europæiske standarder for frihed, demokrati og god regeringsførelse. Den indsats, der er tale om her, har været vedvarende og vist, at Moldova er fast besluttet på at fortsætte bestræbelserne på at indgå i en eventuel udvidelse.

Folkeafstemningen for nylig var ikke vellykket, og det forhold, at landet ledes af en midlertidig præsident, er ikke det bedste tegn på, at der er i færd med at ske en omfattende demokratisk udvikling. I denne sammenhæng er der også spørgsmålet om Transnistrien, som kan medføre nogen ustabilitet. EU skal fortsat gøre alt for at sikre, at de reformer, der skal gennemføres i Moldova, fortsætter planmæssigt i forhold til indgåelsen af protokollen til partnerskabs- og samarbejdsaftalen.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig*. – (FR) En styrkelse af Moldovas deltagelse i fællesskabsprogrammer vil give mulighed for yderligere at fremme kulturelle, uddannelsesmæssige, miljømæssige, tekniske og videnskabelige forbindelser ud over styrkelsen af politiske forbindelser gennem det østlige partnerskab og forhandlingerne om den nye associeringsaftale. Politisk stabilitet og demokratisk udvikling er en afgørende forudsætning for fuld gennemførelse af protokollen. Den mislykkede folkeafstemning om en ændring af forfatningen den 5. september 2010 er beklagelig. Det er afgørende for Moldova at fortsætte med gennemførelsen af ENP-handlingsplanen og de reformer, som landet har fastlagt i dokumentet "Rethink Moldova". Afholdelsen af valg som foreskrevet i forfatningen den 28. november er afgørende for den fremtidige stabilitet og velstand i Moldova og udviklingen af republikkens forbindelser med EU. Dette valg skal bidrage til Moldovas fremskridt i denne retning og opfyldelse af de internationale standarder om afholdelse af frie og retfærdige valg.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Desværre befinder Moldova sig i dag i en meget ustabil situation med økonomiske og politiske ændringer. Protokollen til partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem EU og Moldova om Republikken Moldovas deltagelse i Fællesskabets programmer giver befolkningen i Moldova fornyet håb om positive ændringer. Indgåelsen af protokollen vil forstærke samarbejdet på det kulturelle og uddannelsesmæssige område samt andre områder. Jeg har stemt for betænkningen, da jeg håber, at partnerskabet vil fremme Moldovas integration i forhold til EU.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jeg har som hovedparten af Parlamentet stemt for henstillingen, som jeg bifalder, da vi med denne helt tydeligt viser vores støtte og opmuntring til Republikken Moldovas proeuropæiske tilgang. Moldova, som grænser op til EU, vil ikke overvinde det nuværende dødvande uden sådanne budskaber, som giver fornyet håb til Moldovas befolkning om, at tilnærmelse til Europa er det rigtige valg at træffe. Det er derudover et helt passende og relevant tidspunkt lige nu – et par dage før parlamentsvalget i Moldova.

Justas Vincas Paleckis, *skriftlig. – (LT)* Jeg støtter protokollen, hvori de generelle principper for Republikken Moldovas deltagelse i fællesskabsprogrammer og -agenturer er fastsat. Den vil give Moldova mulighed for yderligere at fremme kulturelle, uddannelsesmæssige, miljømæssige, tekniske og videnskabelige forbindelser med EU-medlemsstaterne. Jeg er overbevist om, at de politiske forbindelser mellem EU og Moldova vil blive styrket med det østlige partnerskab og forhandlingerne om den nye associeringsaftale. Politisk stabilitet og demokratisk udvikling er en afgørende forudsætning for fuld deltagelse i fællesskabsprogrammer, og derfor er det meget vigtigt efter parlamentsvalget at få sat en stopper for den langvarige periode med uro og ustabilitet.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Der har været en positivliste i relation til forbindelserne med Moldova siden 1994, datoen for undertegnelsen af partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem Moldova og De Europæiske Fællesskaber. I 2004 blev Moldova omfattet af den europæiske naboskabspolitik. Et forfatningsmæssigt samarbejde mellem EU og nabolandene kan muligvis resultere i en procedure for et lands tiltrædelse af EU. Uanset resultaterne styres EU som en overnational enhed af en række værdier, der er baseret på fred, frihed og demokrati, som EU betragter som grundlæggende for Europas velfærd.

Det er uhyre vigtigt, at EU i samarbejdet med nabolandene lægger særlig vægt på stabiliteten i disse lande uden indgriben, men med støtte til institutioner, der yder en indsats for at gennemføre retsstatsprincippet og respektere menneskerettighederne fuldt ud. Moldovas ratifikation i oktober i år af Romstatutten om oprettelse af Den Internationale Straffedomstol er et meget positivt skridt i denne retning.

Inden for denne sammenhæng har jeg stemt for forslaget til Rådets afgørelse om indgåelse af en protokol til partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem De Europæiske Fællesskaber og Republikken Moldova og en rammeaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Moldova om de generelle principper for Republikken Moldovas deltagelse i Unionens programmer.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jeg ønsker at takke hr. Watson for hans fremragende arbejde. Jeg har stemt for, da jeg er enig i, at det er afgørende for Moldova at fortsætte med gennemførelsen af ENP-handlingsplanen og de reformer, som landet har fastlagt i dokumentet "Rethink Moldova".

Afholdelsen af valg som foreskrevet i forfatningen er afgørende for den fremtidige stabilitet og velstand i Moldova og udviklingen af republikkens forbindelser med EU. Alle parter bør stå sammen om at finde en løsning og leve op til det moldoviske folks tillid til en europæisk løsning. EU og Europarådet har ydet betydelig bistand og bør fortsætte med at gøre dette for at overvinde dette dødvande i tide.

Mario Pirillo (S&D), *skriftlig. – (IT)* Indgåelsen af protokollen om de generelle principper for Republikken Moldovas deltagelse i fællesskabsprogrammer er helt grundlæggende

vigtigt for at kunne fortsætte i retning af et mere struktureret samarbejde, som forhåbentlig vil resultere i indgåelsen af en associeringsaftale i fremtiden.

Det nuværende konstitutionelle dødvande i Moldova kan påvirke den omfattende gennemførelse af protokollen og de nødvendige fælles hensigtserklæringer. Efter den mislykkede folkeafstemning i september er det meget vigtigt, at alle politiske kræfter handler ansvarligt forud for det kommende valg den 28. november 2010. Politisk ansvarlighed er en afgørende forudsætning for større involvering i fællesskabsprogrammer. Ligeledes vil et målrettet proeuropæisk valg bidrage til at bane vejen for både den økonomiske og demokratiske udvikling i Moldova.

Derfor har jeg stemt for forslaget til Rådets afgørelse i Parlamentet i dag i håbet om, at alle de processer, der er iværksat i Moldova, ledsages af teknisk og videnskabelig støtte fra Europa.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Som led i den europæiske naboskabspolitik er initiativet om en gradvis åbning af forskellige fællesskabsprogrammer og -agenturer med henblik på ENP-partnerlandenes deltagelse en af de mange foranstaltninger, som er truffet for at fremme reformer, modernisering og overgangstilstande i de lande, der støder op til EU. Beslutningen om at indlede forhandlinger med Republikken Moldova blev truffet i marts 2008. Forslaget til protokollen indeholder en rammeaftale om de generelle principper for Republikken Moldovas deltagelse i en række fællesskabsprogrammer og -agenturer på områder som f.eks. transport, fødevarerikkerhed, told, luftfartssikkerhed og andre områder. Jeg har stemt for betænkningen, da betænkningen støtter indsatsen fra Republikken Moldova, der er en EU-nabostat, med henblik på at gennemføre reformer og modernisering.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg har stemt for at indgå protokollen til partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem EU og Moldova, da jeg har det indtryk, at den støtte, som EU har ydet Moldova, er af afgørende betydning for gennemførelsen af de nødvendige reformer og opnåelsen af den ønskede politiske stabilitet i fuld overensstemmelse med principperne for det demokratiske retsstatsprincip.

Raül Romeva i Rueda, (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Betænkningen omhandler forslaget til Rådets afgørelse om indgåelse af en protokol til partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem De Europæiske Fællesskaber på den ene side og Republikken Moldova på den anden side vedrørende en rammeaftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Moldova om de generelle principper for Republikken Moldovas deltagelse i Unionens programmer. Ved at stemme for forslaget tilslutter Parlamentet sig indgåelsen af protokollen.

Traian Ungureanu (PPE), skriftlig. – (EN) Som PPE-Gruppens skyggeordfører for aftalerne mellem EU og Republikken Moldova bifalder jeg i høj grad afstemningen med et overvældende flertal til fordel for indgåelsen af en protokol til partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem De Europæiske Fællesskaber og Republikken Moldova om de generelle principper for Republikken Moldovas deltagelse i Unionens programmer. Allerede inden indgåelsen af en associeringsaftale med Republikken Moldova har landet fået tilbudt en retlig mulighed for at deltage i EU's interne programmer og agenturer og fortsætter dermed sin tilnærmelse til EU's standarder, navnlig på områder som transport, fødevarerikkerhed, told og luftfartssikkerhed. På selve aftenen for valget i Republikken Moldova sender Parlamentet et stærkt signal om støtte til de proeuropæiske reformer i dette naboland og behovet for målrettet at forfølge disse målsætninger. Det glæder mig at kunne konkludere, at Parlamentet har udvist enstemmighed på tværs af

partierne på ethvert trin i gennemgangen af dette spørgsmål i Parlamentet og dermed vedtaget en fælles holdning om nødvendigheden af at indgå protokollen hurtigst muligt og dermed tilbyde Republikken Moldova alle muligheder for at udnytte fordelene af sine forbindelser med EU.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig*. – (LT) EU, herunder de nye medlemsstater som Litauen, har ansvaret for at værne om vores østlige naboers interesser. Et forstærket samarbejde mellem EU og Moldova og Moldovas deltagelse i fællesskabsprogrammer vil medvirke til at bringe det pågældende land i overensstemmelse med EU's standarder. Partnerskabs- og samarbejdsaftalen vil skabe nye tættere forbindelser mellem EU og Republikken Moldova på de kulturelle, uddannelsesmæssige og teknologiske områder. Det er især vigtigt for EU at vise ungdommen i Moldova fordelene ved et fremtidigt EU-medlemskab. Moldoviske udvandrere, der arbejder i andre europæiske lande, sommetider illegalt, stod sidste år for 19 % af Moldovas BNP. Fattigdom, korruption og menneskehandel er problemer, som vi skal løse sammen. Moldova står over for at skulle gennemføre mange alvorlige strukturreformer i forbindelse med forberedelserne til tiltrædelse af EU.

EU skal fortsat støtte den indsats, som Moldova har ydet. Det er især vigtigt at styrke demokratiet og retsstatsprincippet. Konflikten i forhold til Transnistrien er et problem for Europa, men det er også en mulighed for EU for at opnå et forstærket samarbejde med Moldova, Rusland og Ukraine. Det må vi ikke ignorere. Jeg håber, at parlamentsvalget den 28. november vil gøre det muligt for Moldova at opnå yderligere resultater.

Betænkning: Christofer Fjellner (A7-0290/2010)

Damien Abad (PPE), *skriftlig*. – (FR) Parlamentet har i dag vedtaget to lovgivningsbetænkninger ved førstebehandlingen, nemlig en forordning om forhold, der er særegne for EU, og et direktiv om de regler, medlemsstaterne skal anvende på nationalt niveau. Medlemsstaterne vil være ansvarlige for de nationale lovgivninger for at sikre, at offentligheden har adgang til objektiv og upartisk information. Det omfatter information på emballage, produktevalueringsrapporter og information om sygdomsforebyggelse. Patienter bør få bedre adgang til information af god kvalitet om receptpligtige lægemidler. Det omfatter information om en given medicins egenskaber og de sygdomme, den bruges til at behandle. Vi har en forpligtelse til at beskytte forbrugerne og informere dem på en gennemsigtig måde. Vores arbejde som parlamentsmedlemmer er også at skabe et Europa, som beskytter og informerer, og derfor har jeg stemt for disse to tekster.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Med direktiv 2001/83/EF oprettes der en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler. Der fastlægges regler for de informationer, der skal vedlægges lægemidler om deres egenskaber og anvendelse. Imidlertid fastsættes der ikke bestemmelser for harmoniserede rammer for indholdet og kvaliteten af ikkesalg fremmende information til patienter. Desuden har erfaringen vist, at forskellige fortolkninger af teksterne kunne medføre, at offentligheden udsættes for skjult reklame, navnlig på internettet. Kommissionen har foreslået et direktiv, hvori den eksisterende lovgivning ændres for at forbedre den måde, hvorpå information om receptpligtige lægemidler udbredes til offentligheden. Formålet er at skabe retlige rammer for spredning af specifik information om lægemidler fra indehaverne af markedsføringstilladelser til offentligheden. Parlamentet har udarbejdet et forslag til lovgivningsmæssig beslutning, som er mere ambitiøst end Kommissionens forslag. Jeg stemte for denne tekst, da den giver

en forbedring af de informationer, patienter får adgang til, og også gør informationerne lidt sikrere.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jeg stemte for denne vigtige beslutning, hvis mål er at gøre patienter i stand til at få bedre informationer om de lægemidler, de får ordineret. Der er betydelige problemer med den eksisterende lovgivning og med situationen i Europa, hvad angår patienters adgang til informationer om receptpligtige lægemidler. Forskellene i medlemsstaternes fortolkninger af direktivet betyder, at patienter i forskellige dele af Europa har forskellig adgang til udførlig information af høj kvalitet om lægemidler. I nogle medlemsstater har patienter ikke nem adgang til selv den mest grundlæggende information om de lægemidler, de ordineres. På grund af medlemsstaternes forskellige fortolkninger af direktivet mener jeg, at der er behov for større klarhed i bestemmelserne, således at alle EU-borgere kan få de informationer, de har brug for i forbindelse med lægemidler. Med de ændringsforslag, Parlamentet har vedtaget, sikres det også, at informationer om receptpligtige lægemidler kun gives til offentligheden via særlige kommunikationskanaler, herunder specialiserede og autoriserede hjemmesider, der varetager patienters interesser og søger at begrænse medicinalvirksomhedernes muligheder for reklame.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Hvis man giver patienter bedre adgang til kvalitetsinformation om den behandling, de får ordineret, øger det muligheden for, at de forstår den beslutning, der direkte angår dem. Der ligger derfor vældig gode intentioner bag dette. Det skal dog være en del af en mere omfattende sundhedsoplysningsstrategi med fokus på patienten og ikke på medicinalvirksomheden. Der er mange problemer med den eksisterende lovgivning og med situationen i Europa, hvad angår patienters adgang til informationer om receptpligtige lægemidler. Forskellene i medlemsstaternes fortolkninger af direktivet betyder, at patienter i forskellige dele af Europa har forskellig adgang til information af høj kvalitet om de relevante lægemidler. I nogle medlemsstater er det vanskeligt at få adgang til selv den mest grundlæggende information om de lægemidler, der ordineres. Det skaber sundhedsmæssig ulighed. Patienter har på få sekunder ubegrænset adgang via internettet til ukontrollerede og ofte ukorrekte informationer om receptpligtige lægemidler. Imidlertid har de brug for adgang til kontrollerede og sikre informationer for ikke at komplicere situationen yderligere. Derfor er der brug for en opdatering af bestemmelserne for information om receptpligtige lægemidler.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jeg vil gerne lykønske ordføreren, min kollega hr. Fjellner, med arbejdet med denne betænkning. Jeg stemte for, da jeg mener, det er væsentligt at garantere patienter adgang til information om receptpligtige lægemidler.

Både Parlamentet og patientorganisationer har i nogen tid efterspurgt en ændring af de eksisterende forordninger, idet disse efter deres mening ikke garanterer den nødvendige information. Faktisk viser det sig alt for ofte, at den tekniske udvikling og den nemme adgang på internettet til information om anvendelse af lægemidler er illusorisk og urigtig.

Jeg er enig i betænkningens bagvedliggende ånd, idet målet er at gøre 'patientens ret til at vide' til det centrale i lovgivningen, hvorfor det følgelig anbefales, at medicinalvirksomhederne giver patienter grundlæggende information.

Jeg håber derfor på en større sikkerhed i lovgivningen, som ofte kommer til kort, delvis på grund af, at medlemsstaterne har gennemført det foregående direktiv i forskelligt omfang. Det er derfor nødvendigt at opdatere bestemmelserne om information om receptpligtige lægemidler og at vedtage nye regler, idet sundhedskompetence fremmes, og

sundhedsindustrien i højere grad inddrages i at påtage sig en grundlæggende rolle med hensyn til at forbedre folkesundheden.

Alain Cadec (PPE), *skriftlig*. – (FR) På sundhedsområdet garanterer adgang til udførlig information af god kvalitet bedre resultater, for så vidt som patienter er mere tilbøjelige til at følge en behandling, de kan forstå. Jeg er enig med ordføreren i at understrege, at det i nogle EU-lande er svært at få adgang til sådanne informationer på grund af medlemsstaternes forskellige fortolkninger af direktivet om information om lægemidler såvel som denne informations utroværdige og uklare karakter. Vi skal gøre den mere tilgængelig, i overensstemmelse med patienters ret til information. For at undgå at skabe ubalance mellem medlemsstaterne er det imidlertid afgørende at klarlægge de metoder, der skal anvendes til at udbrede denne information, og ikke favorisere ét frem for andre. Endelig er det væsentligt at skelne klart mellem information og reklame og forhindre medicinalvirksomheder i at udnytte disse informationskampagner til at fremme deres produkter.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) De ændringsforslag, Parlamentet har fremsat til Kommissionens forslag om information om lægemidler, har fået min jastemme, da jeg finder det væsentligt for offentligheden at have nem adgang til viden om medicin, navnlig ved at information gøres tilgængelig på internettet på alle EU-sprogene.

Françoise Castex (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte imod denne tekst, da vi ikke kan lade medicinalvirksomhederne og Kommissionen gøre sundhed til en vare som enhver anden. Forbindelsen mellem medicinalindustrien i Europa og lægemiddelovervågning er endnu en gang et centralt spørgsmål i forhandlingen. Vi kan ikke lade medicinalvirksomhederne informere offentligheden, som de lyster, og heller ikke tillade, at der reklameres direkte over for offentligheden for receptpligtige lægemidler. Disse virksomheders kommercielle interesser er faktisk uforenelige med de generelle målsætninger for vores sundhedspolitikker, og det ville være risikabelt at vende det blinde øje til.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) Kommissionens oprindelige direktivforslag om oplysninger til offentligheden om receptpligtige lægemidler har åbnet dørene på vid gab for, at medicinalvirksomheder kan reklamere for deres lægemidler. I dag ændrede forsamlingen Kommissionens oprindelige forslag, der var skræddersyet til medicinalindustrien. Jeg stemte for alle de ændringsforslag, som gav en betydelig forbedring af den oprindelige tekst, i og med at de indebar, at fokus i lovgivningen blev ændret fra medicinalindustriens ret til at reklamere for deres produkter til patienters ret til at få troværdige, objektive og uafhængige informationer. Jeg stemte også for de ændringsforslag, der indeholder forbud mod at informere om lægemidler både på tv, i radioen og i pressen. Trods de forbedringer, vi har foretaget, er skillelinjen mellem information og reklame dog stadig uklar, og der er stadig en række svagheder og smuthuller i teksten. Jeg undlod at stemme i den endelige afstemning, fordi jeg mener, den bedste løsning ville være, at Kommissionen revurderer sit direktivforslag på grundlag af de retningslinjer, vi har givet den i dag. Det er heller ikke tilfældigt, at medlemsstaterne næsten enstemmigt afviste dette dokument i Rådet.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg mener, at patienter skal have adgang til bedre informationer om receptpligtige lægemidler. Det betyder, at der skal gives objektiv information om lægemidlernes egenskaber og de sygdomme, de anbefales anvendt til behandling af, såvel som at man skal undgå uopfordret information eller skjult reklame.

Christine De Veyrac (PPE), *skriftlig. – (FR)* At skelne mellem information og reklame i forbindelse med lægemidler er afgørende vigtigt for at beskytte offentligheden. Derfor stemte jeg for hr. Fjellners betænkning, hvori det kræves, at der på lægemiddelemballager angives en objektiv beskrivelse til brug for patienter. Desuden vil adgangen til klare og troværdige oplysninger blive styrket, idet de gøres tilgængelige på alle EU-sprogene på godkendte hjemmesider og i officielle brochurer. Jeg bifalder vedtagelsen af dette forslag, som markerer et reelt fremskridt hen imod større gennemsigtighed i sundhedsspørgsmål.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jeg stemte imod denne betænkning, som jeg altid har udtrykt min stærke modstand imod. Jeg bifalder tanken om at give patienter bedre information, men jeg misbilliger de midler, der anvendes til formålet. Medicinalindustrien vil aldrig få filantropi som målsætning. Desuden er der en meget hårfin grænse mellem information og reklame. Det er sandt, at teksten, som blev vedtaget næsten enstemmigt, ikke har noget at gøre med Kommissionens oprindelige idé, der simpelthen ville have åbnet døren for reklame under dække af 'information'. Derudover stemte dette forslag overens med lægemiddelsektorens klare forventning om at kunne komme af med det retlige forbud mod reklame for lægemidler. Betænkningen, som den er vedtaget i dag, indeholder mange flere garantier, f.eks. at informationer, som medicinalvirksomheder udsender med henblik på udbredelse, i særlig grad vil blive tjekket på forhånd og ikke vil blive udbredt af medierne. Ikke desto mindre betyder tilladelsen til at offentliggøre resuméer af indlægssedler, at der vil være forhold, der skal fremhæves, og andre, som f.eks. bivirkninger, som meget vel jævnlige kan blive udeladt i resuméerne, fordi de ikke 'sælger' godt. Er det ikke allerede en reklamehandling? Var det virkelig hensigten? Var det virkelig umagen værd?

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jeg stemte for betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2001/83/EF, for så vidt angår oplysninger til offentligheden om receptpligtige lægemidler. Med dette direktiv fastlægges der en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, og direktivet bidrager til at sikre patienters ret til troværdig, tilgængelig og uafhængig information, der er godkendt af de kompetente myndigheder, om de lægemidler, der forefindes.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (ES)* Med direktiv 2001/83/EF, hvori der fastlægges en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, fastsættes der bestemmelser for harmoniserede rammer for lægemiddelreklamer på fællesskabsniveau, rammer, der stadig hører ind under medlemsstaternes ansvarsområde. Denne lovgivning medfører et forbud mod reklame over for offentligheden for receptpligtige lægemidler.

Bestemmelser for information om lægemidler er imidlertid ikke reguleret, eftersom det kun foreskrives, at information om visse forsyningsaktiviteter er undtaget fra reklamebestemmelserne. EU-lovgivningen forhindrer således ikke medlemsstaterne i at fastlægge deres egen tilgang til at informere om lægemidler, forudsat de ovennævnte regler for reklame overholdes. Jeg er enig i ordførerens forslag om at udelukke muligheden af at gøre information fra medicinalvirksomheder tilgængelig i aviser, tidsskrifter og lignende publikationer eller på tv og i radio.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Med dette direktivforslag ændres det tidligere direktiv for så vidt angår oplysninger til offentligheden om receptpligtige lægemidler. Overordnet set fokuseres der for det første på medicinalvirksomhedernes ansvar med hensyn til at informere offentligheden, idet det sikres, at informationerne ikke har karakter af reklame. For det andet får Kommissionen den rolle at overvåge og træffe beslutninger via delegerede retsakter om definitionen af, hvad der er informationer, og hvad der er

reklame. Vi mener, at denne tilgang betyder, at informationsansvaret i høj grad koncentrerer hos medicinalvirksomhederne og hos Kommissionen, og at dette informationsansvar bør varetages suverænt og bør koordineres og godkendes af særlige nationale myndigheder, således at der sker en forbedring af de informationer, patienter og offentligheden modtager, og at disses rettigheder sikres.

Elisabetta Gardini (PPE), *skriftlig. – (IT)* En godkendelse af den nye lovgivning om oplysninger om lægemidler er endnu et skridt hen imod at garantere patienter klarere og mere effektive oplysninger om de lægemidler, de anvender og får ordineret.

Vi har brug for en harmoniseret lovgivning i EU, der ikke kun opretholder forbuddet mod reklame for receptpligtige lægemidler, men også tager højde for patienters ret til oplysning. Det er ikke nogen lille sag, for den undertiden flydende grænse mellem 'produktfremme' og 'produktinformation' vil kunne forvirre patienter.

Vi skal huske, at patienter spiller en stadig større og mere aktiv rolle i sundhedssektoren i hele EU. En bedre adgang til ikkesalgsfremmende information kan derfor bidrage til, at offentligheden får en bedre forståelse af de behandlinger, de får ordineret, og at de kommer sig, alt sammen naturligvis til gavn for deres helbred.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege betydningen af, at man på en gennemsigtig måde definerer typerne af lægemiddelinformationer og de kanaler, hvorigennem sådanne informationer kan udbredes. Vi skal nedbringe risikoen for skjult reklame og om nødvendigt risikoen for en overflod af ukontrollerede og vildledende informationer.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jeg stemte for dette direktivforslag, for så vidt angår oplysninger til offentligheden om humanmedicinske, receptpligtige lægemidler, fordi jeg mener, at en harmonisering af lovgivningen på dette område er et grundlæggende middel til at sikre, at patienter i EU får informationer. Det er faktisk et meget følsomt spørgsmål, fordi det angår sundhedsbeskyttelse, som er en grundlæggende menneskerettighed. Jeg bakker helt op om Parlamentets krav om, at der skelnes klart mellem terapeutisk information og reklame. Medicinalvirksomheder skal afgjort ikke bruge patienters ret til information som redskab til at skjule deres reklameformål, men skal i stedet bruge den til at garantere EU-forbrugere en reel produktforståelse ved på videnskabelig baggrund at angive produkternes egenskaber, mærkning og evalueringsrapporter. Det bør også bemærkes, at bedre adgang til informationer, både i elektronisk form via internettet og i trykt form, også kan bidrage til, at man opnår bedre medicinske resultater, fordi en patient, der er informeret om sin ordinerede medicin, kan spille en aktiv og mere vidende rolle i behandlingsforløbet.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jeg stemte for denne betænkning, som er en del af en pakke, der vil indebære en ændring af det eksisterende direktiv fra 2001 om humanmedicinske lægemidler. Den har særligt fokus på oplysning af offentligheden om receptpligtige lægemidler. Direktivets formål er angiveligt at give patienter bedre adgang til information og at klarlægge de regler, der i øjeblikket fortolkes forskelligt i EU-landene, hvilket fører til ulighed på sundhedsområdet. Direktivet omhandler også information på internettet, der ikke er dækket p.t., og det er et særlig vanskeligt spørgsmål, fordi det er så svært at lovgive om.

Marisa Matias (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Dette forslag, som i dag blev vedtaget af et stort flertal i Parlamentet, udgør en stor forbedring af det oprindelige forslag, Kommissionen fremsatte, da det på en bedre måde taler for patienters ret til information. Trods de klare

forbedringer i Parlamentets betænkning undlod jeg dog at stemme, fordi der stadig er svage punkter i de garantier, der ville være nødvendige, for at folk kan få adgang til klar og uafhængig information om lægemidler.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Ikke alle Parlamentets ændringsforslag til Kommissionens og Rådets forslag følger de rigtige linjer. De holder sig strengt til princippet om et indre marked for lægemidler, og håndkøbsmedicin betragtes stadig som enhver anden vare. Forslagsstillerne ender endog med at tale om 'forbrugere' i stedet for patienter. Det foreslås ikke i ændringsforslagene at forhindre medicinalvirksomheder i at informere offentligheden om deres lægemidler.

Forslagene indeholder dog det positive, at man søger at sætte medlemsstaterne i stand til i videst muligt omfang at lovgive om udbredelse af information, der offentliggøres af disse virksomheder. Navnlig får de ret til offentligt at fordømme virksomheder, som offentliggør information, der ikke er i overensstemmelse med staternes officielle oplysninger, eller som udbreder information på en vildledende måde. Det er bedre end ingenting. Jeg kan dog ikke stemme for en så svag tekst og vil derfor undlade at stemme.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Adgang til kvalitetsinformation om receptpligtige lægemidler vil bidrage til at opnå bedre resultater med hensyn til patientsundhed, for jo bedre informeret patienterne er, jo større er sandsynligheden for, at de bedre vil kunne forstå de beslutninger, der træffes om deres behandling. Målsætningen for dette forslag kan derfor ikke være begrænset til en harmonisering af EU-lovgivningen, den bør også omfatte sundhedsfremme via forbedret viden på sundhedsområdet. Medicinalindustrien spiller en vigtig rolle med hensyn til at fremme sundhedskompetence, men denne rolle bør defineres klart, og sektorens deltagelse bør underlægges en streng regulering, så man undgår, at kommercielle hensyn medfører et for stort medicinforbrug.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Ældre mennesker og især kronisk syge får ordineret en mængde forskellig medicin, som kan indvirke negativt på hinanden – fordi én læge naturligvis ikke ved, hvad en kollega har ordineret. Sideløbende sælges stadig flere produkter uden recept, lige fra aspirin over præparater mod forkølelse til sovemedicin. Er der overhovedet nogen, der tænker på, at selv naturlige plantebaserede produkter måske kunne interagere med forskellige lægemidler? Patienter bidrager også til forvirringen, for der bliver ikke sagt noget om, at vi har taget ordinerede lægemidler på et forkert tidspunkt, eller at vi selv har besluttet at ophøre med eller ændre på brugen af et lægemiddel osv. De økonomiske følger af, at man ikke i tilstrækkelig grad overholder behandlingsforskrifter, løber op i milliarder. Derfor er det vigtigt med den klare skelnen mellem reklame og information, som ordføreren har krævet. Det vil forhåbentlig give større klarhed over, at ikkereceptpligtige lægemidler også kan interagere med receptpligtige lægemidler. Den ordinerende læge skal stadig være den primære informationskilde, da kun han vælger et lægemiddel, der er afpasset efter patientens alder, køn, vægt, kendt overfølsomhed osv. På baggrund af disse overvejelser undlod jeg at stemme.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for hr. Fjellners betænkning, da jeg mener, at dens budskab og retningslinjer er yderst vigtige. De europæiske forbrugere er ofte rådvilde, når de står med indlægssedler for lægemidler, som de finder komplicerede, og som indeholder informationer, der ofte er forvirrende.

Selve formålet med direktivforslaget, for så vidt angår oplysninger til offentligheden om receptpligtige lægemidler, er at sørge for enkel information, som er let at forstå og anvende,

men som ikke har karakter af reklame. Det er også vigtigt, at informationen er tilgængelig ad andre kanaler ud over indlægssedler, og jeg bifalder derfor offentliggørelse på internettet.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg mener, at den skelnen mellem information og reklame, som etableres i henseende til lægemidler, er af grundlæggende vigtighed for beskyttelsen af borgerne. Min stemme for Fjellner-betænkningen var et resultat af de klare forbedringer, der blev indført i direktiv 2001/83/EF. Det store flertal, der godkendte dette dokument, ønskede at forsvare patienters ret til information. Det arbejde, Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed har udført ved at forbedre Kommissionens oprindelige forslag, fortjener at blive fremhævet.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jeg vil gerne takke hr. Fjellner for hans fremragende arbejde. Jeg stemte for, idet jeg er enig i, at ikkesalg fremmende information om lægemidler skal gøres tilgængelig for patienter og offentlighed af indehaverne af markedsføringstilladelser i henhold til "pull"-princippet, hvorved patienterne/offentligheden har adgang til information, hvis de har brug for det, i modsætning til "push"-princippet, hvorved indehaverne af markedsføringstilladelser udbreder oplysningerne blandt patienterne og den brede offentlighed.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) De informationer, patienter får, bør opfylde følgende hovedkriterier:

- Troværdighed: Informationer til patienter bør være baseret på den nyeste videnskabelige viden med tydelige referencer til de kilder, hvorfra denne viden stammer.

- Uafhængighed: Det skal klart fremgå, hvem der giver informationerne, og hvem der finansierer dem, således at forbrugerne kan identificere eventuelle interessekonflikter.

- Informationer bør være lettilgængelige for forbrugerne og patientorienterede. De bør være forståelige, og der bør være let adgang til dem, idet man tager højde for forbrugernes særlige behov, som f.eks. alder, kulturelle forskelle og tilgængelighed på alle EU-sprog. Information til patienter om receptpligtige lægemidler bør være en del af en bredere patientinformationsstrategi og en bredere sundhedsoplysningsstrategi.

Patienter og alle andre interesserede bør kunne finde præcise og uhildede informationer om sund livsstil og sygdomsforebyggelse samt specifikke sygdomme og forskellige behandlingsmuligheder. Derfor mener jeg, at dette forslag skal suppleres med et sæt etiske regler for information til patienter, som skal udarbejdes i samarbejde med patientorganisationer. Dermed vil patienternes stemme blive hørt.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for denne betænkning, eftersom jeg bifalder, at de kompromisændringer, der er indarbejdet i Kommissionens oprindelige forslag, har bidraget afgørende til at garantere patienters adgang til troværdige og uafhængige informationer om de receptpligtige lægemidler, der findes på markedet.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Reklame for receptpligtige lægemidler er forbudt i EU, og det bliver det ved med at være. Medicinalvirksomhederne skal overholde klare regler for objektivitet i de ikkesalg fremmende informationer, de udbreder. Det er de to vigtige budskaber her ved frokosttid, hvor lovpakken om patientinformation blev vedtaget. En konsensusafstemning i Parlamentet (558 stemmer mod 48), der blot bekræfter enstemmigheden, med undtagelse af én stemme fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed. Talrige beskyttelsesforanstaltninger er blevet indarbejdet. Kommissionen foreslog et forbud mod information om receptpligtige lægemidler på tv og i radio, og

Parlamentet har besluttet at udvide dette til de trykte medier. Producenter er underlagt forskellige forpligtelser såsom produktbeskrivelser, forbedret mærkning og forudgående godkendelse fra sundhedsmyndigheder. Jeg forstår ikke alt det postyr, dette spørgsmål har forårsaget, især i det fransktalende Belgien, blandt forbrugersammenslutninger og gensidige selskaber, der har fået opbakning fra visse parlamentsmedlemmer, som havde fordømt disse to love, allerede før drøftelserne var indledt. Det er en letkøbt politisk positur, som jeg finder beklagelig i betragtning af patienters høje forventninger, når de står over for sygdom, og i betragtning af, at uden disse love ville offentligheden være overladt til internetcowboyernes nåde.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Vi besluttede, at vi ville stemme for eller undlade at stemme, afhængig af resultatet af tredje del af ændringsforslag 31, hvori det sikres, at medicinalvirksomheder kun kan udsende informationsmateriale til sundhedspersonales egen brug, ikke til patienter via sundhedspersonale. Det var væsentligt for Verts/ALE. Da det endelig blev vedtaget, besluttede vi at støtte betænkningen i den endelige afstemning.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE), *skriftlig*. – (IT) Vores stemme for dette tiltag er en følge af, at der er foretaget en formel skelnen mellem information om lægemidler og reklame.

Vi støtter en større udbredelse af information om lægemidler, hvis dette øger patienternes bevidsthed. Vi er ikke og bliver aldrig enige i nogen former for foranstaltninger, hvormed man klart eller i det skjulte forsøger at indføre reklame og således gør et etisk lægemiddel til et kommercielt produkt. At informationer om lægemidler ikke vil blive tilladt offentliggjort i aviser eller blade og langt mindre via radio eller tv hilses derfor velkomment.

Det er også godt, at man i dette direktivforslag klarlægger, hvilken slags informationer der kan og skal oplyses, og i hvilket omfang, herunder videnskabelige informationer, og at reklamemateriale udelukkes klart.

Det ændringsforslag, hvormed der indføres certificering og overvågning af websteder, hvor informationerne offentliggøres, giver os yderligere sikkerhed for, at informationerne ikke vil indebære reklame. Et apotek yder og skal fortsat yde grundlæggende sundhedsservice og skal som sådan forblive et beskyttet område, hvad angår handels- og konkurrenceregler. Vi mener, at denne regel hjælper apoteker til at udføre deres vanskelige rolle med hensyn til lægemiddelovervågning og information om korrekt anvendelse af lægemidler.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig*. – (NL) I en tidsalder, hvor folk selv søger information, skal patienter informeres klart, objektivt, troværdigt og godt om lægemidlers virkninger. Selv om reklame for lægemidler er forbudt i Unionen, har Kommissionen skabt en åbning. I dens forslag, som jeg ikke støttede, manglede der en sådan strategi, og der blev ikke skelnet tilstrækkeligt mellem information og reklame. Desuden gav Kommissionen medicinalindustrien for mange rettigheder og for stort ansvar. Nu, hvor Parlamentet har foretaget betydelige ændringer, kan jeg imidlertid støtte forslaget. Virksomhedernes brug af officielle dokumenter (produktresuméer, evalueringsrapporter) og de kanaler, hvorigennem de gør informationer tilgængelige, begrænses, idet sundhedsaviser og -blade, websider og breve til patienter ikke længere tillades. Al vejledning om lægemidler skal tjekkes og forhåndsgodkendes af de kompetente myndigheder. Det forhindrer selvregulering, hvilket det oprindelige forslag ikke gjorde. Jeg er stadig i tvivl med hensyn til muligheden for at gennemføre forslaget, eftersom en informationsstrategi pålagt af myndighederne stadig ville virke bedre, end at myndighederne overvåger virksomhedernes

politikker. Ikke desto mindre stemte jeg for lovforslaget, da det, når alt kommer til alt, sikrer patienter bedre informationer.

Marc Tarabella (S&D), *skriftlig.* – (FR) Fjellner-betænkningen om oplysninger om lægemidler giver anledning til berettiget bekymring, hvad angår medicinalvirksomhedernes muligheder for at reklamere over for patienter. Mine kolleger i Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed har bestemt forbedret teksten ved at nægte at støtte flere former for skjult reklame og ved at foreslå, at medlemsstaternes sundhedsmyndigheder tjekker meddelelser fra medicinalvirksomhederne til offentligheden om deres receptpligtige lægemidler. Ikke desto mindre er jeg stadig meget forbeholden omkring den yderst uklare grænse mellem information og reklame.

Jeg er f.eks. en indædt modstander af tanken om at tillade virksomheder at reklamere for deres lægemidler over for patienter via sundhedspersonale. Jeg ønsker ikke, at læger bliver sat under pres og bliver sælgere for medicinalindustrien. Trods den strenge overvågning, mine kolleger har indarbejdet, undlod jeg derfor at stemme for en tekst, som jeg fandt yderst problematisk.

Thomas Ulmer (PPE), *skriftlig.* – (DE) Jeg stemte for betænkningen, fordi den indebærer en klar og bæredygtig forbedring af informationer til patienter om lægemidler. Reklame for lægemidler er fortsat forbudt. Forholdet mellem læge og patient vil ikke blive negativt påvirket af direktivet, og tjenesteyderens tilladelse til at ordinere lægemidler forbliver klar. Alt i alt står vi med et meget vellykket direktivforslag fra lægemiddelpakken til andenbehandlingen.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig.* – (DE) Med dette direktiv vil der for første gang blive indført ensartede regler for udbredelse af visse informationer til offentligheden om receptpligtige lægemidler. Den nødvendige information består i at forklare patienter, hvilke fordele og risici der er forbundet med receptpligtige lægemidler, således at de kan træffe kvalificerede beslutninger. Efter samråd med bl.a. patientorganisationer og fagfolk i sundhedssektoren vil Kommissionen vedtage kvalitetskriterier for information. Disse kriterier vil bidrage til at sikre troværdighed i de oplysninger, der gives – herunder på websider og internetportaler – og til at holde medicinalindustrien ansvarlig for de informationer, den giver.

I hr. Fjellners ændringsforslag anbefaler man også informationskampagner med henblik på at øge offentlighedens bevidsthed om risikoen ved forfalskede lægemidler, idet sådanne allerede har medført dødsfald i medlemsstater som f.eks. Det Forenede Kongerige. I årevis har toldmyndighederne i EU bemærket en hurtig stigning i importen af forfalskede lægemidler, især antibiotika, smertestillende midler og endog kræftmedicin. I modsætning til hvad nogle medier rapporterer, omhandler direktivet kun receptpligtige lægemidler. Ingen behøver frygte for deres urtete.

Betænkning: Christofer Fjellner (A7-0289/2010)

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig.* – (FR) Jf. forordning (EF) nr. 726/2004 er der fastlagt fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler samt oprettet et europæisk agentur for lægemiddelvurdering. I forslaget til ændring af direktiv 2001/83/EF er der lagt vægt på bedre patientinformation, navnlig hvad angår skelnen mellem information og reklame. Efter dette ændringsforslag bør forordningen for sin del ændres, således at visse informationer om de produkter, den omfatter, også kan underlægges forudgående overvågning fra det europæiske agentur for lægemiddelvurdering.

Med dette mål i tankerne har Kommissionen fremsat et ændringsforslag til forordningen om spredning til offentligheden af information om receptpligtige humanmedicinske lægemidler. Parlamentet, der er blevet opfordret til at udtrykke en holdning til forslaget, har stillet en række ændringsforslag til Kommissionens tekst. På baggrund af disse forhold har jeg stemt for beslutningen om at ændre direktiv 2001/83/EF. Disse to sæt love vil tilsammen bidrage til at forbedre informationen til patienter om de lægemidler, de får ordineret.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *skriftlig. – (EL)* Det græske kommunistparti stemte imod begge forordningsforslag og de tilhørende parlamentsbetænkninger, fordi de indebærer, at ansvaret for ansvarlig, troværdig og præcis patientinformation skifter fra offentlige myndigheder til multinationale medicinalvirksomheder. Patientinformation er et myndighedsansvar, ikke et individuelt ansvar. Monopolmedicinalkoncerners profitter og beskyttelse af den offentlige sundhed udelukker gensidigt hinanden. Det nylige vaccinations-fupnummer i forbindelse med den formodede svineinfluenzapandemi er et typisk eksempel på, hvordan målrettet information omsættes til milliardprofitter for de internationale medicinalvirksomheder. Vi fastholder, at ansvaret for at informere borgerne om lægemidler i almindelighed, ikke blot receptpligtige lægemidler som anført i forordningen, udelukkende bør ligge hos myndighederne. Det er det absolutte mindstekrav i forhold til beskyttelse af patienter og arbejdere. Lægemidler, lægemiddelforskning og midler til at udbrede viden og information håndteres af de multinationale selskaber, hvis eneste kriterium er profit. Arbejdere og sundhedsansatte kan ikke være sikre på lægemidlers kvalitet og virkeevne og på de informationer, de får. Denne politik skal bekæmpes, så kommercielle hensyn fjernes fra sundheds- og lægemiddelområdet. Vi har brug for statslige lægemiddelagenturer og gratis sundhedstjenester.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Jeg stemte for denne betænkning, hvis formål er at sikre EU's hovedmålsætning med hensyn til at sikre, at det indre marked for humanmedicinske lægemidler fungerer ordentligt, og at forbedre beskyttelsen af EU-borgernes sundhed. Med det dokument, der er vedtaget i dag, vil der blive skabt basis for at planlægge klare rammer for oplysning om receptpligtige lægemidler til forbrugerne med det formål at fremme mere velbegrundede forbrugervalg. Det vil også sikre, at direkte reklame for receptpligtige lægemidler til forbrugerne fortsat vil være forbudt. Ifølge Parlamentets forslag skal der oprettes en offentligt tilgængelig database for lægemidler, i EU og på alle officielle EU-sprog, med forsikring om, at den vil blive opdateret og administreret uafhængigt af medicinalvirksomhedernes kommercielle interesser. Oprettelsen af databasen vil betyde forenklet informationssøgning, og at informationer kan forstås af lægmand.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jeg stemte imod denne betænkning, som jeg altid har udtrykt min stærke modstand imod. Jeg bifalder tanken om at give patienter bedre information, men jeg misbilliger de midler, der anvendes til formålet. Medicinalindustrien vil aldrig få filantropi som målsætning. Desuden er der en meget hårfin grænse mellem information og reklame. Det er sandt, at teksten, som blev vedtaget næsten enstemmigt, ikke har noget at gøre med Kommissionens oprindelige idé, der simpelthen ville have åbnet døren for reklame under dække af 'information'. Derudover stemte dette forslag overens med medicalsektorens klare forventning om at kunne komme af med det retlige forbud mod reklame for lægemidler. Betænkningen, som den er vedtaget i dag, indeholder mange flere garantier, f.eks. at informationer, som medicinalvirksomheder udsender med henblik på udbredelse, i særlig grad vil blive tjekket på forhånd og ikke vil blive udbredt af medierne.

Ikke desto mindre betyder tilladelsen til at offentliggøre resuméer af indlægssedler, at der vil være forhold, der skal fremhæves, og andre, som f.eks. bivirkninger, som meget vel jævnligt kan blive udeladt i resuméerne, fordi de ikke 'sælger' godt. Er det ikke allerede en reklamehandling? Var det virkelig hensigten? Var det virkelig umagen værd?

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 726/2004, for så vidt angår information til offentligheden om receptpligtige humanmedicinske lægemidler. Med denne forordning fastlægges der fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering, og forordningen bidrager til at sikre patienters ret til troværdig, tilgængelig og uafhængig information, der er godkendt af de kompetente myndigheder, om de lægemidler, der forefindes.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) I betragtning af, hvor vigtigt det er for at opnå vellykkede behandlinger, at patienter følger deres behandling, og at lægemidler ordineres korrekt, er det afgørende, at offentligheden, dvs. patienterne, har adgang til reklamefri information af god kvalitet, der er sandfærdig, aktuel og ikke vildledende samt i overensstemmelse med produktresuméerne. Det organ, der bedst er i stand til at give aktuelle og præcise oplysninger om hvert enkelt lægemiddel, er dettes indehaver af markedsføringstilladelsen. Parlamentet har med rette besluttet at fokusere på og beskytte patienternes rettigheder. Jeg kunne ikke være mere enig i denne holdning, selv om jeg ikke mener, der er behov for at begrænse mulighederne i Kommissionens forslag om medicinalindustriens offentliggørelse af informationer i henhold til 'push'-princippet. Dette forslag var afbalanceret og tog højde for alle parters interesser, idet fagfolk på sundhedsområdet blev inddraget, og offentligheden blev beskyttet mod reklame for receptpligtige lægemidler, hvilket absolut med rette forbliver forbudt. Jeg tror ikke, at der med den tekst, der lige er vedtaget, reelt set vil ske nogen særlige ændringer i patienters adgang til informationer, hvilket jeg finder er en forpasset mulighed.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Det er vigtigt for patienterne at få bedre informationer om al slags medicin, de tager. Det er også vigtigt, at alle de informationer, de får, er objektive, og at medicinalindustrien ikke udvisker grænsen mellem information og reklame. Økonomi- og Valutaudvalget (ECON) har gjort et godt stykke arbejde med hensyn til ændring af dette forslag, og jeg kunne støtte denne betænkning.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg går ikke ind for, at reklame rettes direkte mod forbrugerne i forbindelse med lægemidler. Det er vigtigt for patienterne at have adgang til informationer om den medicin, de tager, men jeg mener, at denne form for reklame kan underminere lægens rolle som kontrollør og risikere at skade lægens ansvar over for patienterne.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jeg lykønsker hr. Fjellner med hans vigtige arbejde, hvad angår information til offentligheden om receptpligtige humanmedicinske lægemidler og navnlig om EU-procedurer for godkendelse og overvågning af medicinske lægemidler.

Den nuværende lovgivning i EU for videnskabelig information til de europæiske forbrugere giver mange problemer, især hvad angår de enkelte medlemsstaters forskellige fortolkninger af direktivet.

Med den betænkning, der er vedtaget i dag, tilstræber man en øget harmonisering af forordningerne inden for sektoren i et forsøg på at lukke de huller og fjerne de misforhold, der findes i dag i forhold til at sikre retten til sundhed. Alt dette foregår inden for en bredere

strategi for sundhedskompetence, hvor målsætningen er at sikre offentligheden i EU en reel og nem adgang til videnskabelig information om receptpligtige lægemidler.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jeg stemte for denne betænkning, fordi jeg er særlig interesseret i sundhedsrelaterede emner, navnlig hvad angår lige adgang for patienter til medicinsk behandling og information. I øjeblikket varierer informationsniveauet i forbindelse med de lægemidler, der fås på markedet, enormt i Europa, hvilket jeg finder urimeligt over for patienter. Patienter skal have ret til at få fuldstændig og korrekt information om lægemidler. Forslagene fra min kollega, Christofer Fjellner, er gået i nøjagtig denne retning, således at patienten kommer i centrum. I Parlamentets ændringsforslag til Kommissionens lovforslag fremhæves det, at producenter af lægemidler skal sørge for grundlæggende informationer som f.eks. produktbeskrivelse, etiket, indlægsseddel og en offentligt tilgængelig version af evalueringsrapporten. For at vi kan sikre, at informationen er troværdig, mener jeg dog, at de nationale myndigheder skal føre strengt tilsyn med de særlige websider, der bringer den slags oplysninger.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Denne betænkning er en påmindelse om, hvad det europæiske agentur for lægemiddelvurdering burde være. Man kan ikke være imod et udkast, der indeholder indlysende fakta som f.eks. nødvendigheden af at 'sætte fokus på patienters rettigheder og interesser', nødvendigheden af at pålægge virksomhederne at offentliggøre medicinbivirkninger og nødvendigheden af at offentliggøre information på alle officielle EU-sprog.

Det kan imidlertid komme bag på én, at det skulle være nødvendigt at påpege sådanne banaliteter, 15 år efter at agenturet blev oprettet. Parlamentet bør fordømme agenturets mangel på gennemsigtighed og højt og klart sige, at det bør rekonstrueres til gavn for alle.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Adgang til kvalitetsinformation om receptpligtige lægemidler vil bidrage til at opnå bedre resultater med hensyn til patientsundhed, for jo bedre informeret patienterne er, jo større er sandsynligheden for, at de bedre vil kunne forstå de beslutninger, der træffes om deres behandling. Målsætningen for dette forslag kan derfor ikke være begrænset til en harmonisering af EU-lovgivningen, den bør også omfatte sundhedsfremme via forbedret viden på sundhedsområdet.

Medicinalindustrien spiller en vigtig rolle for fremme af sundhedskompetence, men denne rolle bør defineres klart, og sektorens deltagelse bør underlægges en streng regulering, så man undgår, at kommercielle hensyn medfører et overforbrug af lægemidler. Det er også nødvendigt at undgå vildledende reklame og at tilstræbe bedre oplysning af forbrugerne (patienterne), som har adgang til en masse ukontrollerede informationer på internettet, hvilket ikke er tilfældet, når det drejer sig om troværdig information fra medicinske laboratorier.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig. – (FR)* For at beskytte patienters rettigheder og interesser bør patienterne kunne drage nytte af lægemiddelinformation, der er af god kvalitet og er objektiv, troværdig og ikkesalgsfremmende. Hvis vi ønsker at værne om sundheden, skal indlægssedler være så klare og omfattende som muligt, og de skal overholde basale kvalitetskriterier. Ud fra det samme ønske om at beskytte patienter og informere offentligheden skal vi fremme den lettest mulige adgang til information, navnlig i form af produktresuméer og indlægssedler herover i både elektronisk og trykt form. Derfor skal vi sørge for adgang til godkendte og registrerede websider med betydelige mængder uafhængig, objektiv og ikkesalgsfremmende information.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Hr. Fjellners betænkning kommer i rette tid. Den skjulte reklame for lægemidler er uacceptabel. Læger skal kunne anbefale lægemidler til deres patienter. Læger skal regulere og ordinere lægemidler til patienter for at undgå, at lægemiddelproducenter spekulerer og konkurrerer indbyrdes. Medicinalvirksomheder skal begrænses til at kunne yde støtte i form af information, men de må under ingen omstændigheder få lov til at forsøge at påtvinge patienter deres produkter. Læger er ansvarlige for behandlinger, og de skal også beslutte, hvilke lægemidler patienterne skal ordineres i behandlingsforløbene.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) I betragtning af, at der alene i Tyskland dør omkring 25 000 mennesker hvert år på grund af bivirkninger og interaktioner, og at 3 % af alle ulykker kan tilskrives receptpligtige lægemidler, er det klart, at vi skal give patienterne bedre information. Vi kunne f.eks. bruge Frankrig som forbillede. Her er alle former for påvirkning af trafiksikkerheden klart angivet på pakningerne. Vi skal give patienterne informationer, men vi skal også vejlede dem gennem lægemiddeljunglen, f.eks. ved at nå til enighed om dagsdoser, design af pakninger eller særlige etiketter. Det vil spare den offentlige husholdning for milliarder og patienterne for bivirkninger og interaktioner. Dette forslag indeholder et par initiativer, hvis formål er at gøre patienter i stand til at blive bedre informeret om de lægemidler, de er blevet ordineret, og om brugen af dem. Om patienterne rent faktisk vil gøre brug af denne forbedrede adgang til information af høj kvalitet er diskutabelt i lyset af mange patienters adfærd. Ikke desto mindre er det naturligvis vigtigt, at informationerne gøres tilgængelige i hele EU. Af den grund stemte jeg for betænkningen.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Da der i betænkningen fokuseres på patienters ret til information, bakker jeg fuldt op om betænkningen, som indeholder nogle væsentlige nye tiltag.

Det første vedrører internettet. Parlamentet har til hensigt at gøre forbrugerne klar over risikoen ved at købe medicin online, samtidig med at det skubber på, for at der foreslås af hoc-lovgivning for denne salgsmetode.

Det andet vedrører forbuddet mod reklame for receptpligtige lægemidler, idet det er vigtigt at skelne mellem generiske og ikkegeneriske lægemidler, ikke kun på grund af de informationer, patienter skal modtage, men frem for alt med hensyn til overholdelse af god praksis inden for produktion af aktive stoffer, især uden for Europa.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) I betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 726/2004 for så vidt angår information til offentligheden om receptpligtige humanmedicinske lægemidler indføres der nye regler for informationens gennemsigtighed og effekt, idet man sætter fokus på patienternes interesser og beskytter dem. Det var grunden til, at jeg stemte for. Væsentlige punkter er oprettelsen af et europæisk lægemiddelagentur og en klar indsats for at garantere patienters ret til troværdig, tilgængelig og uafhængig information, der er godkendt af relevante myndigheder i forbindelse med de lægemidler, der forefindes.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Der findes mange kilder til uafhængige og evidensbaserede oplysninger om de til rådighed værende behandlingsmuligheder i EU. Disse kilder tager hensyn til kulturelle særegenheder og sammenhænge for befolkningen, herunder faktorer, der har indflydelse på sundheden. Øget adgang til information af god kvalitet vil bidrage til, at der opnås et bedre sundhedsresultat for patienterne, fordi velinformerede patienter er langt mere tilbøjelige til at fortsætte en nødvendig behandling

og langt bedre forstår beslutninger om behandlingen. Forslaget vil således tilføre merværdi, hvis det udformes og gennemføres korrekt.

Den forordning, der drøftes, tager ikke højde for hverken den tekniske udvikling eller internettets muligheder og udfordringer. Patienter i Europa har allerede og på få sekunder ubegrænset adgang via internettet til ukontrollerede og ofte ukorrekte informationer om receptpligtige lægemidler. Men adgang via internettet til kontrollerede og sikre informationer om medicin er meget begrænset for de fleste patienters vedkommende. Det er især et problem for dem, der har brug for informationer på deres eget sprog. Derfor kan formålet med forslaget ikke kun være en harmonisering af EU-lovgivningen, men også en forbedring af sundheden via forbedret viden på sundhedsområdet.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 726/2004 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering, for så vidt angår information til offentligheden om receptpligtige humanmedicinske lægemidler. Jeg mener, at det er afgørende vigtigt at garantere patienter adgang til troværdig og uafhængig information om receptpligtige lægemidler, der findes på markedet.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig*. – (IT) På mødet i dag stemte vi ved førstebehandlingen om forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning, for så vidt angår information om lægemidler (EU-procedurer for godkendelse og overvågning af lægemidler). Parlamentet og patientorganisationer har længe efterspurgt et sådant forslag, således at patienter kan blive bedre informeret om de lægemidler, de får ordineret og anvender.

Den nuværende forordning er ikke på højde med den tekniske udvikling eller med internettets muligheder og udfordringer. Patienter i Europa har allerede og på få sekunder ubegrænset adgang via internettet til ukontrollerede og ofte ukorrekte informationer om receptpligtige lægemidler.

Ordføreren foreslog at ændre forslagets fokus og give medicinalvirksomheder mandat til at give patienter visse informationer og dermed sætte 'patienternes ret til at vide' i centrum for lovgivningen. Øget adgang til information af god kvalitet vil bidrage til, at der opnås bedre sundhedsresultater for patienterne, fordi velinformerede patienter er mere tilbøjelige til at fortsætte en nødvendig behandling og bedre forstår beslutninger om behandlingen. Forslaget vil således tilføre merværdi.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Med denne betænkning bifaldes Kommissionens forslag om information til patienter om receptpligtige lægemidler (Kom(2008)0662-0663). Parlamentet og patientorganisationer har længe efterspurgt et sådant forslag, således at patienter kan blive bedre informeret om de lægemidler, de får ordineret og anvender. Øget adgang til information af god kvalitet vil bidrage til, at der opnås et bedre sundhedsresultat for patienterne, fordi velinformerede patienter er mere tilbøjelige til at fortsætte en nødvendig behandling og bedre forstår beslutninger om behandlingen. Forslaget vil således tilføre merværdi, hvis det udformes og gennemføres korrekt. Derfor kan formålet med forslaget ikke kun være en harmonisering af EU-lovgivningen, dets formål må også være en forbedring af sundheden via større sundhedskompetence. Medicinalindustrien spiller en vigtig rolle med hensyn til at fremme sundhedskompetence og sundhed, men dens rolle bør defineres klart, og dens engagement

bør underlægges en streng regulering, så man undgår, at kommercielle hensyn medfører et overforbrug af lægemidler.

Christel Schaldemose (S&D), *skriftlig*. – (DA) Vi, de danske socialdemokrater i Europa-Parlamentet (Dan Jørgensen, Christel Schaldemose, Britta Thomsen og Ole Christensen), har undladt at stemme om betænkning om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 726/2004 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering for så vidt angår information til offentligheden om receptpligtige humanmedicinske lægemidler. Selvom betænkningen indeholder en række gode forslag, mener vi ikke, at vi kan stemme for et forslag, som strider mod den danske Grundlov.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 726/2004 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering, for så vidt angår information til offentligheden om receptpligtige humanmedicinske lægemidler, så der fremover garanteres lovmæssige rammer i EU, der bevirker, at EU-borgerne får lige adgang til korrekt og klar information om lægemidler.

I Kommissionens rapport af 20. december 2007 om 'den aktuelle praksis vedrørende lægemiddelinformation til patienter' står der, at medlemsstaterne har indført forskellige regler og praksis med hensyn til lægemiddelinformation, hvilket har medført, at patienter og offentlighed har ulige adgang til denne information. EU-borgerne har ret til adgang til korrekte og klare informationer om lægemidler. Jeg finder det vigtigt, at forordningen beskytter patienters interesser og sikrer, at de nyeste kommunikationsmedier anvendes til at give offentligheden informationer, der er korrekte, tilgængelige og letforståelige, på en gennemsigtig måde og uafhængig af medicinalvirksomhedernes kommercielle interesser.

Betænkning: Christofer Fjellner (A7-0290/2010), (A7-0289/2010)

Göran Färm (S&D), *skriftlig*. – (SV) I lyset af at jeg i et tidligere job fungerede som konsulent for én af interessenterne i denne sag, har jeg i dag undladt at stemme om disse betænkninger, med andre ord A7-0289/2010 og A7-0290/2010.

Betænkning: Jill Evans (A7-0196/2010)

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) I Europa er der hvert år anslået 9,3 mio. t elektronisk affald. Det er et faktum, at dette udstyr ofte indeholder en betragtelig mængde yderst forurenende materialer. Dette affald udgør en betydelig miljøudfordring. Ser man bort fra oparbejdning, synes det absolut nødvendigt, at man fra starten begrænser brugen af disse farlige stoffer. Store industrikoncerner er allerede begyndt at begrænse brugen af dem. Ikke desto mindre har vi brug for klare regler, så der skabes fælles rammer for denne vigtige opgave. Jeg stemte derfor for Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning om vedtagelse af et direktiv om begrænsning af anvendelsen af disse stoffer. Det har dog ikke været nogen nem afstemning. Faktisk indeholder forslaget en række dispensationer, særlig hvad angår solenergianlæg. Eftersom de bidrager til at nedbringe drivhusgasemissionerne, fandt vi det formålstjenligt at tolerere de stoffer, de indeholder. Dette blev imidlertid naturligvis genstand for en debat om prioriteringer i Unionens miljøpolitik, som desværre omfatter indbyrdes modstridende spørgsmål.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig.* – (LT) Jeg støttede denne betænkning. Alene i EU afsættes der hvert år anslået 9,3 mio. t elektrisk og elektronisk udstyr (EEE), hvoraf størstedelen er store husholdningsapparater og it- og telekommunikationsudstyr. Da markedet fortsat vokser, og innovationscyklusser bliver stadig kortere, øges tempoet i udskiftningen af udstyr, og dette gør, at affaldsstrømmen af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) er den affaldsstrøm, der vokser hurtigst. Mængden af WEEE anslås at vokse til 12,3 mio. t i 2020. WEEE indeholder adskillige farlige stoffer, som kan frigives til miljøet og skade menneskers sundhed og miljøet, navnlig hvis de ikke håndteres på passende måde. Disse problemer er ikke blevet løst med RoHS 1.0.

Jeg bifalder dokumentets forslag om, at Kommissionen bør styrke forebyggelse af anvendelse af skadelige stoffer og med regelmæssige mellemrum undersøge, om det er muligt at forbyde andre farlige stoffer og erstatte dem med mere miljøvenlige alternative stoffer eller teknologier, der kunne sikre et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau for menneskers sundhed og for miljøet.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig.* – (FR) Under den ordinære lovgivningsprocedure og ved førstebehandlingen har Parlamentet ratificeret aftalen med Rådet ved at godkende det omarbejdede direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr. Det er godt nyt for de europæiske forbrugere, idet det elektriske og elektroniske udstyr, der sælges i EU, udgør en betragtelig andel af salget af forbrugsvarer. Mængden af elektrisk og elektronisk udstyr, der sælges hvert år alene i EU, anslås at ligge på 9,3 mio. t. Den stadig hyppigere udskiftning af disse forskellige typer udstyr giver et affaldsproblem og et problem med de farlige stoffer, der findes i affaldet. Af sikkerheds- og folkesundhedsmæssige grunde er det nødvendigt at begrænse anvendelsen af dem. Tanken bag omarbejdningen af det nuværende direktiv, som er fra 2003, er at nå endnu længere med hensyn til at begrænse anvendelsen af farlige stoffer. Kommissionen skal også revidere sin lovgivning om tre år for at tilpasse lovgivningen yderligere til fremtidens innovationer.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig.* – (IT) Jeg vil gerne lykønske ordføreren, fru Evans, med hendes arbejde og det gode kompromis, det lykkedes hende at opnå mellem vores politiske grupper.

I den vedtagne tekst, der er en omarbejdning af det nugældende direktiv, sigter man efter at fastlægge mere ambitiøse parametre for anvendelsen af elektrisk og elektronisk udstyr (EEE). Det bør bemærkes, at EU-institutionerne i de seneste år med en stor indsats har gjort bemærkelsesværdige fremskridt med hensyn til at vise mere respekt for miljøet og menneskers sundhed ved bortskaffelsen og produktionen af elektronisk udstyr.

Jeg stemte for denne foranstaltning, som passer ind i konteksten og afgjort udgør både en byrde og en mulighed for selskaber og små og mellemstore virksomheder. Faktisk er evnen til at tilbyde forbrugerne mindre forurenende produkter en god mulighed for virksomhederne til at forbedre deres forretningsmæssige processer og deres globale konkurrenceevne. Endelig vil de nye parametre, der er undersøgt i denne betænkning, garantere både en bedre beskyttelse af forbrugerne i EU og en større respekt for miljøet.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig.* – (PT) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr (omarbejdning), da jeg mener, at den aftale, der er indgået med Rådet, indfrier målsætningen om at bidrage til at beskytte menneskers sundhed

og miljøet, ved at der sker en forenkling af og skabes en større sammenhæng i den eksisterende lovgivning.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Ifølge Kommissionen afsættes der hvert år alene i EU 9,3 mio. t elektrisk og elektronisk udstyr (EEE), hvoraf størstedelen er store husholdningsapparater og it- og telekommunikationsudstyr. Da markedet fortsat vokser, og innovationscyklusser bliver kortere, er affaldsstrømmen af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) den affaldsstrøm, der vokser hurtigst. Det anslås, at WEEE vil vokse til 12,3 mio. t i 2020. Med omarbejdningen af direktivet om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer sigter man efter at udvide direktivets anvendelsesområde og styrke dets forebyggende del, således at der kan gribes ind over for miljøskader fortrinsvis ved kilden, jf. traktatens artikel 174, stk. 2. I direktivet fokuseres der imidlertid hovedsagelig på store distributører, hvorved man glemmer den budgetmæssige indvirkning, det kan få for små og mellemstore virksomheder (SMV'er), der producerer EEE. Desuden indeholder direktivet ingen løsningsmodeller i kølvandet på KOM(2008)0809-forslaget og rapporten om biointelligens, hvori der stod, at med denne nye ordning vil SMV'er, der producerer udstyr til medicinsk kontrol og overvågning, sandsynligvis få problemer.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Denne omarbejdning vedrørende begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr (RoHS) er ifølge Kommissionen nødvendig grundet usikkerhed med hensyn til anvendelsesområde, manglende klarhed med hensyn til lovbestemmelser og misforhold i medlemsstaterne med hensyn til overensstemmelse mellem de pågældende produkter.

Forud for afstemningen modtog jeg adskillige opfordringer til at afvise at inkludere PVC på listen over de stoffer, man vil prioritere en gennemgang af inden for bilag III i RoHS-direktivet. Jeg vil gerne fremføre, at jeg er uenig i denne inkludering, idet den opstilling af en række mistænkte produkter, herunder PVC, uden at være baseret på nogen kriterier, ikke giver nogen mening. Hvis man på forhånd, uden videnskabeligt belæg, er indstillet på, at et produkt skal forbydes fremover, forårsager det en uacceptabel situation, hvor der mangler en lovgivningsmæssig definition. Hvad PVC angår, konkluderedes det i en foreløbig vurdering i regi af REACH-forordningen, at det ikke er særlig farligt, og at det ikke er et stof, hvis inkludering i bilag III skal opprioriteres. Jeg stemte for betænkningen, fordi denne liste blev trukket tilbage under de drøftelser, der gik forud for afstemningen i Parlamentet. Kommissionen bør nu foretage en revurdering, tre år efter at denne lovgivning trådte i kraft.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Omsætningen af elektrisk og elektronisk udstyr i EU og den uundgåelige øgede mængde affald fra dette udstyr betyder, at der er behov for at erstatte visse farlige stoffer i udstyret, så dets indvirkning på miljøet minimeres, og forbrugerne og folkesundheden beskyttes. Vi har indset, at det er nødvendigt, og anser det for værdifuldt at søge at finde løsninger, der kan give et svar. Vi stemte derfor for denne betænkning. I løbet af de drøftelser, der har fundet sted de seneste måneder, er Rådet nået til enighed med Parlamentet efter forhandlinger om visse mere kontroversielle og bekymrende problemer. Vi respekterer, at polyvinylchlorid er taget ud af direktivet i forslagens endelige udformning, hvilket har den positive effekt, at produktionen i visse industrisektorer kan opretholdes, idet disse sektorer kunne være blevet alvorlig ramt, hvis det var blevet inkluderet som foreslået.

Robert Goebbels (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg undlod at stemme om Evans-betænkningen om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr,

fordi jeg finder Parlamentets holdning besynderlig. På den ene side, og uden videnskabeligt belæg, er man i betænkningen ubarmhertigt imod nanopartikler, som, fordi de er små, nødvendigvis må være farlige. På den anden side udelukkes affald fra solenergianlæg fra direktivforslaget, idet man hævder at ville fremme udviklingen af teknologier inden for vedvarende energi. Enten er elektriske stoffer farlige, eller også er de ikke. Hvis formålet er at indføre 'forsigtighedsprincippet', så bør det også gælde for solteknologi.

Matthias Groote (S&D), *skriftlig*. – (DE) Jeg stemte for betænkningen om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr (RoHS), fordi det afgjort er en forbedring, at anvendelsesområdet udvides til at dække alle former for elektronisk udstyr. Jeg synes dog, det er problematisk, at der er så mange undtagelser. Navnlig på området for vedvarende energi er solcellemoduler, der til dels består af cadmiumtelluridforbindelser, ikke omfattet af dette direktiv. Dette stof er ikke blot sundhedsskadeligt, det er også farligt og burde derfor medtages inden for RoHS-direktivets anvendelsesområde. Der ville ikke opstå nogen risiko for, at solenergianlæg som følge deraf helt ville forsvinde fra tagene. Tværtimod er der adskillige alternativer på markedet, der ikke indeholder cadmiumtellurid. I denne henseende er jeg derfor uenig med flertallet i Parlamentet og med Rådet.

Françoise Grossetête (PPE), *skriftlig*. – (FR) Affaldsmængden fra elektrisk og elektronisk udstyr stiger konstant, og det indeholder mange farlige stoffer. Disse stoffer kan frigives til miljøet og skade menneskers sundhed, hvis ikke de behandles korrekt.

Dette direktiv vil sætte talrige virksomheder i stand til at gøre endnu større fremskridt med hensyn til at udvikle nyt elektrisk og elektronisk udstyr, der er mere sikkert, idet den teknologiske innovation fremmes. En forudgående reduktion i antallet af farlige stoffer vil også medføre en reduktion i omkostningerne ved genanvendelse. Endelig, og hvad der er væsentligt, har vi opnået en undtagelse for solenergianlæg for at tilskynde til udvikling af teknologier inden for vedvarende energi i Europa.

Małgorzata Handzlik (PPE), *skriftlig*. – (PL) Polen er en af Europas største producenter af tv-, radio- og elektriske husholdningsapparater. Det er også et land, hvor omsætningen af sådanne apparater stiger år for år. Teknologiuudviklingen og den stigende efterspørgsel efter denne type varer forårsager også en stigning i mængden af det, der kaldes e-affald, og der er problemer med at oparbejde dette affald og med indvirkningen af denne oparbejdning på miljøforureningen. Derfor er de nye bestemmelser i RoHS-direktivet yderst vigtige for producenter af disse apparater. De bliver pålagt at eliminere skadelige stoffer og at højne sikkerhedsstandarderne for apparater, der er beregnet til daglig brug. Det er også godt nyt for forbrugerne, for med de nye regler indføres der en forpligtelse til at anvende stoffer, som er sikre for sundheden og miljøet, og det gælder alle producenter af elektriske apparater i hele EU.

Jutta Haug (S&D), *skriftlig*. – (EN) Om end kompromiset efter førstebehandlingen ikke er særlig ambitiøst, betyder det en forbedring af den nuværende lovgivning, og jeg stemte derfor for. Foruden den nye metodologi til begrænsning af stoffer er der en afgørende forbedring, nemlig det åbne anvendelsesområde, idet alt elektrisk og elektronisk udstyr, herunder udstyr til produktion af elektrisk strøm, på mellemlang sigt vil falde ind under RoHS-lovgivningen. Det er dog en væsentlig ulempe, at der er en lang liste over undtagelser, som bl.a. omfatter solenergianlæg. At udelukke denne afgørende og 'rene' teknologi fra miljølovgivningen vil sende et forkert signal, både i hele EU og globalt. Det drejer sig om at skaffe de rigtige lovgivningsmæssige rammer for sammenhængende og bæredygtige

investeringer! Selv om en produktion af solenergianlæg med farlige stoffer som f.eks. cadmiumtellurid måske er mere omkostningseffektiv, har der længe eksisteret mindre problematiske alternativer, som har vist sig at fungere udmærket. Jeg kan derfor ikke se nogen grund til at dække vores tage og marker med potentielt farligt affald og således lade fremtidige generationer tage sig af bortskaffelsesudfordringen. På dette punkt er jeg stærkt uenig i flertalsholdningen og -beslutningen i Parlamentet og Rådet.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Det forhandlingskompromis, min kollega, Jill Evans, har skaffet, markerer et fremskridt på dette lovområde. Den retssikkerhed, det giver, vil medføre forbedringer i miljøbeskyttelsen, og jeg stemte således for betænkningen.

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Den konstant stigende produktion af fjernsyn, radioer og elektrisk husholdningsudstyr er et resultat af udviklingen af moderne teknologier og den stigende efterspørgsel efter denne type produkter. Som forbrugere forventer vi, at disse apparater er funktionelle og ergonomiske, men vi bør frem for alt kræve, at de forskellige produkttyper er i overensstemmelse med de normer, der regulerer sikkerhedsstandarderne for såvel brugeren som miljøet. Vi skifter gamle apparater ud med nye og producerer alarmerende mængder affald, og de farlige stoffer, der anvendes til at producere disse apparater, forvolder uoprettelig skade på økosystemet.

Det er derfor altafgørende, at der indføres lovgivningsbestemmelser, som begrænser anvendelsen af skadelige stoffer i produktionen af apparater, der kommer ind i vores hjem, og som på samme tid støtter fabrikanternes indsats for at iværksætte nyskabende, miljøvenlige foranstaltninger.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Det nuværende RoHS-direktiv begrænser anvendelsen af seks farlige materialer, der engang var indeholdt i visse former for elektrisk og elektronisk udstyr. Det omarbejdes med henblik på at forenkle det og gøre det lettere for fabrikanterne at finde ud af, hvilke stoffer der er forbudt, så vi undgår unødigt forvirring, der kan være farlig for forbrugerne og medføre spild af virksomhedernes ressourcer.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) EU havde brug for et detaljeret regelsæt om anvendelsen af visse stoffer, der opfattes som værende farlige, i elektrisk og elektronisk udstyr. Dette fremgår klart af Kommissionens oplysninger, som viser, at der hvert år alene i EU anslået afsættes 9,3 mio. t elektrisk og elektronisk udstyr (EEE).

Da markedet fortsat vokser, og innovationscyklusser bliver stadig kortere, øges tempoet i udskiftningen af udstyr, og dette gør, at affaldsstrømmen af elektrisk og elektronisk udstyr er den affaldsstrøm, der vokser hurtigst. Efter en kort overgangsfase, således at virksomhederne har mulighed for at tilpasse sig den nye lovgivning, vil anvendelsen af farlige stoffer blive forbudt i alt elektrisk og elektronisk udstyr, dog med enkelte undtagelser såsom solcellepaneler. Foranstaltningen kræver endvidere, at industrier i tredjelande overholder de samme forpligtelser som dem, vores egne virksomheder skal overholde, med det udtrykkelige krav om, at importerede produkter skal overholde de sikkerhedsstandarder, der garanteres i EU-lovgivningen.

Jeg mener derfor ultimativt, at det er en prioritet at beskytte visse primære aktiver såsom folkesundheden og miljøet, selv om vi arbejder under betingelser, der i meget høj grad bestemmes af den alvorlige økonomiske krise, der har ramt Europa og resten af verden.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for denne betænkning om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr. Det nuværende direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer begrænser anvendelsen af

seks farlige materialer i fremstillingen af visse former for elektrisk og elektronisk udstyr. Det har til formål at undgå giftigt affald, når udstyret smides væk, for at sikre, at Europas uønskede mobiltelefoner, computere og køleskabe ikke skader miljøet eller menneskers sundhed som følge af udsivning af kemikalier på lossepladser eller afgivelse af giftige dampe ved forbrænding. Direktivet er ved at blive forenklet.

Marisa Matias (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Anvendelsen af farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr er et stort problem for folkesundheden, miljøet og affaldshåndteringen. Risiciene øges yderligere af genanvendelses- og nyttiggørelsesaktiviteter under dårlige forhold i udviklingslande, især i tilfælde af illegal eksport til deponering på lossepladser i fattigere lande. Med dette lovgivningsforslag vil alle de pågældende materialer blive omfattet af direktivets anvendelsesområde. For fremtiden skal alle materialer derfor overholde direktivets bestemmelser, hvis dette findes nødvendigt i en miljøvurdering.

Dette direktiv hjælper med at opstille klare regler i medlemsstaterne med hensyn til at bringe disse stoffer i omsætning og efterfølgende genbruge dem. Direktivet vil i høj grad forbedre den aktuelle situation, og derfor stemte jeg for. Jeg mener dog, at nogle farlige stoffer, der blev udeladt fra direktivets anvendelsesområde, burde indlemmes i det inden for de kommende tre år efter en revision og en vurdering af deres virkning.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den stigende anvendelse af elektrisk og elektronisk udstyr kombineret med deres omfattende teknologiske udvikling har udmøntet sig i en endnu kortere livscyklus. Dette har igen medført alvorlige problemer med hensyn til anvendelsen af farlige stoffer i dette udstyr samt problemer med håndteringen af de hele tiden tiltagende mængder affald. Derfor har dette direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer (RoHS) til formål at udvide direktivets anvendelsesområde og styrke dets forebyggende del, så der bliver grebet ind over for miljøskader fortrinsvis ved kilden, jf. traktatens artikel 174, stk. 2. Denne omarbejdning er væsentlig for at opnå en succesfuld reduktion af farlige stoffer i denne type udstyr.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Jeg støtter fuldt ud fru Evans' betænkning. Jeg vil dog gerne tilføje, at dette emne burde få større opmærksomhed. Anvendelsen af bly, magnesium, kviksølv og sjældne jordarters metaller i elektronik og industriteknologi er uundgåelig. Vores opgave består i at tvinge fabrikkerne til at gå over til mindre skadelige materialer. Når dette ikke er muligt, er det vigtigt, at offentligheden informeres om den potentielt skadelige virkning på forbrugere af alle de skadelige stoffer, der er blevet anvendt.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Direktivet om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr (RoHS) regulerer anvendelsen af farlige stoffer i udstyr og komponenter. Det er endvidere et vigtigt redskab for opstilling af en europæisk – og global – standard for producenterne. Udvidelsen af direktivets anvendelsesområde har til formål også at tage højde for behandlingen af farlige stoffer i affaldsfasen. Jeg afholdt mig fra at stemme, da betænkningen endnu ikke helt løser alle de problemer, der er forbundet med håndteringen af farlige stoffer.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Der er bestemt sket en hurtig vækst på markedet for elektrisk udstyr, navnlig inden for områderne it og telekommunikation. Dette og de stadig kortere innovationscykluser udmønter sig endvidere i stadig stigende mængder elektrisk affald. Omarbejdningen af RoHS-direktivet har til formål at forhindre anvendelsen af farlige stoffer, der risikerer at skade miljøet eller menneskers sundhed. Nogle af forslagene er kontroversielle. På den ene side har store computerfabrikanter som HP, ACER og Sony Ericsson udtalt sig til fordel for et forbud mod alle bromerede flammehæmmere i elektrisk

og elektronisk udstyr. På den anden side er resultaterne af Kommissionens undersøgelser klart ikke særlig konkluderende, i hvert fald ikke med hensyn til den potentielle skade på miljøet. Derudover udtrykker industrien bekymring over forbuddet mod pvc, navnlig inden for kabelindustrien. Pvc'ens negative egenskaber bestrides, og der er frygt for, at omkostningerne vil stige, hvis der udstedes et forbud mod pvc-beklædte kabler. Disse argumenter skal afvejes, inden der udstedes specifikke forbud. Jeg afholdt mig derfor fra at stemme.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for betænkningen af flere grunde. Jeg er enig i, at faste anlæg og solcellepaneler bør udelukkes fra direktivets anvendelsesområde. Jeg glæder mig ligeledes over vedtagelsen af en metode til gennemgang af listen over farlige stoffer i bilag IV, da dette betyder, at listen over stoffer, som Kommissionen skal gennemgå (bilag III), kan fjernes. Jeg mener endvidere, at den ikke alt for brede definition af afhængighed som værende noget, der behøver elektricitet for at kunne fungere, er korrekt. Jeg mener desuden, at det er for tidligt at lade lovgivningen omfatte nanomaterialer, som for øjeblikket undersøges af Kommissionen. Endelig glæder jeg mig over, at anvendelsesområdet er "åbent" for alt elektrisk og elektronisk udstyr.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg stemte for betænkningen om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr (omarbejdning) på grund af de forbedringer, der er blevet indført efter aftale med Rådet, som bør bidrage til væsentlige forbedringer i beskyttelsen af folkesundheden, miljøet og affaldshåndteringen. Jeg vil gerne fremhæve den ny lovgivnings forenkling og øgede konsekvens. Omorganiseringen og begrænsningen af anvendelsen af farlige materialer var påkrævet i lyset af den omfattende stigning i salget af elektrisk og elektronisk udstyr i EU.

Med denne lovgivning er vi med til at forhindre, at det affald, vi producerer med elektrisk og elektronisk udstyr, såsom mobiltelefoner, computere og køleskabe, skader miljøet og menneskers sundhed som følge af udledningen af kemikalier til miljøet fra lossepladser eller afgivelsen af giftige gasser ved forbrænding.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jeg vil gerne takke fru Evans for hendes fremragende arbejde. Jeg stemte for, da jeg er enig i, at RoHS-omarbejdningen skal ses i sammenhæng med EU's internationale forpligtelser til at nedbringe de samlede udslip af dioxiner og furaner med henblik på løbende minimering og, hvor dette er muligt, eliminering af disse stoffer.

Det er fortsat uklart, hvordan store mængder affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) i sidste ende vil blive håndteret. Forbrænding ved høje temperaturer er fortsat undtagelsen. Der er fortsat risiko for, at store mængder WEEE vil blive behandlet på en måde, der ikke lever op til den generelle standard – i EU eller i tredjelande. Emissioner af dioxiner og furaner kan kun tackles via materialevalget på designstadiet.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Der afsættes hvert år alene i EU anslået 9,3 mio. t elektrisk og elektronisk udstyr (EEE), hvoraf størstedelen er store husholdningsapparater og it- og telekommunikationsudstyr. Da markedet fortsat vokser, og innovationscyklusser bliver stadig kortere, øges tempoet i udskiftningen af udstyr, og dette gør, at affaldsstrømmen af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) er den affaldsstrøm, der vokser hurtigst. Mængden af WEEE anslås at vokse til 12,3 mio. t i 2020.

De centrale aspekter ved denne omarbejdning af direktivet er følgende:

- åbent anvendelsesområde
- sondring mellem RoHS og REACH
- ændringer af undtagelseskriterierne
- kriterier for fastlæggelse af varigheden af en undtagelses-/henstandsperiode
- fælles beslutningsprocedure i forbindelse med fremtidige begrænsninger i stedet for komitologi
- særlige bestemmelser om nanomaterialer.

Det glæder mig, at man nåede til enighed under førstebehandlingen. Jeg stemte for denne betænkning, da det nye forslag til direktiv er enklere og vil gøre det lettere for fabrikanterne at klassificere deres produkter i de af direktivet omfattede kategorier. Det tager endvidere hensyn til de socioøkonomiske virkninger i forbindelse med sundheds- og miljøbeskyttelse ved ændring af undtagelseskriterierne.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Ifølge Kommissionen er det tilrådeligt at omformulere det nuværende direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr, der blev vedtaget i 2003, af hensyn til dets klarhed og retssikkerhed. Denne omarbejdning kræver naturligvis en udvidelse af direktivets anvendelsesområde med henblik på at bidrage til beskyttelsen af menneskers sundhed og miljøvenlig genanvendelse og bortskaffelse af affald af elektrisk og elektronisk udstyr. For så vidt angår dette spørgsmål, er det nu afgørende at tage højde for de anbefalede løsnings potentielle virkning på små og mellemstore virksomheder.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig. – (FR)* For knap otte år siden vedtog Europa-Parlamentet et direktiv om begrænsning af farlige stoffer (RoHS-direktivet) og efterkom dermed et stærkt forbrugerkrav om sikre og uskadelige hverdagsprodukter. Denne sikkerhedsforanstaltning blev gennemført ved et forbud mod anvendelse af bly, kviksølv og cadmium i produkter så forskellige som husholdningsapparater, radioer og fjernsyn, elektriske tog og videospil. Jeg glæder mig over den revision, der blev vedtaget i dag, som udvider direktivets anvendelsesområde til andre produkter, men ikke på forhånd dømmer stoffer så vigtige som pvc. Tilsvarende var det vigtigt at genoverveje den restriktive holdning om nanomaterialer, som Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed fremsatte i juni. Denne revolution i det uendeligt små fortjener bedre end en forenklet holdning – for eller imod, som i forbindelse med genetisk modificerede organismer (gmo'er). Det er endvidere afgørende, at RoHS-direktivet kommer til at fungere, og i denne forbindelse glæder jeg mig over, at der er blevet taget hensyn til disse stoffers potentielle virkning på sundhed og miljø, at der er blevet fastsat en metode, og at komplementariteten med forordningen om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH) er blevet garanteret.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig. – (IT)* På mødet i dag stemte jeg for revisionen af direktivet om anvendelsen af farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr.

Teksten, som er en omarbejdning af direktivet fra 2003, søger til dels som følge af ny videnskabelig viden om emnet at indføre begrænsninger for anvendelsen af materialer såsom cadmium, klor, kviksølv og polyvinylchlorid (pvc), som påviseligt skader menneskers sundhed.

Selv om vi er bevidst om den stærke modstand fra fabrikanternes side, navnlig mod begrænsningerne for anvendelse af pvc, mener jeg, det er en af politikkers og dermed af de demokratisk valgte politikeres væsentligste opgaver at forsøge at kontrollere anvendelsen af stoffer, der – også selv om det kun er potentielt – kan skade menneskers sundhed. På samme tid skal vi opmuntre til anvendelse af alternative og substitutionsstoffer inden for den tilgængelige teknologiske grænser.

Jeg mener, at den endelige håndtering af affald af elektrisk og elektronisk udstyr er af særdeles stor betydning, navnlig i tilfælde, hvor affaldet indeholder materialer, der senere anerkendes som værende farlige. I sådanne tilfælde skal bortskaffelsen ske med endnu større omhu og forsigtighed.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Ifølge Kommissionen afsættes der hvert år alene i EU anslået 9,3 mio. t elektrisk og elektronisk udstyr (EEE), hvoraf størstedelen er store husholdningsapparater og it- og telekommunikationsudstyr. Da markedet fortsat vokser, og innovationscyklusser bliver stadig kortere, øges tempoet i udskiftningen af udstyr, og dette gør, at affaldsstrømmen af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) er den affaldsstrøm, der vokser hurtigst. Mængden af WEEE anslås at vokse til 12,3 mio. t i 2020. WEEE er en kompleks affaldsstrøm, der indeholder adskillige farlige stoffer. Disse stoffer eller de produkter, de omdannes til, kan frigives til miljøet og skade menneskers sundhed, navnlig hvis de ikke håndteres på passende måde. Risiciene for menneskers sundhed og miljøet øges yderligere af genanvendelses-/nyttiggørelsesaktiviteter i udviklingslande, der ikke lever op til den generelle standard. Der skal gribes ind over for miljøskader fortrinsvis ved kilden, jf. traktatens artikel 174, stk. 2. Affaldshierarkiet i affaldsrammedirektivet prioriterer forebyggelse højt. Forebyggelse defineres bl.a. som fastlæggelse af affaldsforebyggelsesforanstaltninger, der begrænser indholdet af skadelige stoffer i materialer og produkter. Jeg håber virkelig, at denne betænkning vil hjælpe med til at få løst disse problemer.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *skriftlig*. – (EN) Elektronisk udstyr producerer den hastigst voksende affaldsstrøm i Europa, og reduktionen af kræftfremkaldende og giftige stoffer fra denne affaldsstrøm skal prioriteres højt. Lovgivningens åbne anvendelsesområde, som Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer sikkerhed anbefaler, er en langt bedre tilgang end den af Kommissionen foreslåede. En definitiv liste over specifikke produkter kunne udelukke nye produkter fra bestemmelserne, og vi er nødt til at sørge for, at lovgivningen ikke blot letter, men også holder trit med industriens innovation. Det er opmuntrende at se, at flere virksomheder nu udfaser anvendelsen af nogle af disse potentielt skadelige stoffer fra deres produkter. Vi er dog fortsat nødt til at vedtage en ambitiøs lovgivning, som kan opmuntre resten af industrien til at følge i andres fodspor og innovere med henblik på at sikre en bedre miljøbeskyttelse.

Bart Staes (Verts/ALE), *skriftlig*. – (NL) Jeg stemte for betænkningen om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr. Denne betænkning er et skridt i den rigtige retning. Den udvider kategorien for udstyr til bl.a. at omfatte medicinsk udstyr. Ud over tungmetaller såsom kviksølv og bly forbydes også en række bromerede flammehæmmere. Derudover fastsætter betænkningen et åbent anvendelsesområde, som gør, at alt elektronisk udstyr – med en række særligt definerede undtagelser – og andre farlige stoffer vil være omfattet af direktivet i fremtiden. Der fastsættes klare kriterier herfor. Jeg beklager dog, at direktivet ikke indbefatter et forbud mod pvc, således som Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance foreslog det. Det er meget vigtigt at få reduceret mængden af farlige stoffer i elektronisk affald. Selv om

europæisk lovgivning forbyder eksport af farligt affald til genanvendelse, har undersøgelser vist, at over to tredjedele af Europas elektroniske affald eksporteres. Ofte dumpes dette e-affald illegalt på steder som f.eks. i Vestafrika, hvor affaldsbehandlingen slet ikke lever op til den generelle standard og forårsager enorme sundhedsproblemer og miljøforurening. Der er mange penge at tjene på dette hastigt voksende affaldsmarked, så der er brug for pålideligt tilsyn og pålidelig overvågning for at få indstillet den illegale eksport af elektronisk affald.

Marianne Thyssen (PPE), *skriftlig*. – (NL) Det er blevet umuligt at forestille sig en hverdag uden elektrisk og elektronisk udstyr. Det europæiske system til begrænsning af farlige stoffer (RoHS), som regulerer anvendelsen af farlige stoffer i dette elektroniske udstyr, er virkelig blevet et universelt system, der anvendes i ikke mindre end 28 ikke-EU-lande. På baggrund af det nuværende RoHS-direktiv er der hidtil blevet indført begrænsninger for kviksølv, bly, cadmium og en række flammehæmmere. Hastige teknologiske fremskridt og bedre videnskabelig viden har tvunget os til at omarbejde denne lovgivning. Omarbejdningen af direktivet er endvidere nødvendig for at gøre RoHS til et effektivt og fleksibelt instrument. Fra nu af vil det være muligt at udelukke farlige stoffer hurtigere, hvilket vil komme menneskerne og miljøet til gode. Derudover fastlægges forholdet mellem forordningen om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH) og RoHS-direktivet, hvorved dobbeltregulering undgås. Af disse grunde har jeg med overbevisning stemt for den aftale, som Parlamentet har været i stand til at indgå med Rådet. Jeg håber, at der også hurtigt vil blive indgået en aftale om direktivet om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE). Disse to lovgivningsinstrumenter hænger jo uløseligt sammen.

Thomas Ulmer (PPE), *skriftlig*. – (DE) Dette er en god betænkning, som på en afbalanceret måde tager hensyn til de fleste af industriens bekymringer og de miljøbeskyttelsesmæssige bekymringer. Selv om det nok ikke er muligt at opnå fuld tilfredshed inden for et så komplekst område, er denne betænkning meget tæt på.

Kathleen Van Brempt (S&D), *skriftlig*. – (NL) Jeg har stemt for Evans-betænkningen, fordi den overordnede balance i den med Rådet indgåede aftale er positiv. Ikke desto mindre vil jeg gerne som skyggeordfører give udtryk for min utilfredshed med, at solcellepaneler er blevet udelukket fra direktivets anvendelsesområde efter sektorens intense lobbyaktivitet. Det betyder, at der fortsat må anvendes cadmium i solcellepaneler, der markedsføres i Europa, i (mindst) 10 år, mens stoffet ikke må anvendes i andet elektrisk og elektronisk udstyr. Jeg er især imod en situation, hvor en sektor, der burde fremstå som en drivkraft i vores udvikling mod en grøn økonomi, har arbejdet ivrigt for at slippe uden om denne vigtige miljølovgivning, og hvor et flertal i Parlamentet og Rådet har givet efter for en bestemt type teknologisk interesse (anvendelsen af solcellepaneler i tynd film produceret af cadmiumtellurid).

Artur Zasada (PPE), *skriftlig*. – (PL) Under dagens afstemning stemte jeg for betænkningen om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr. Vi har på det seneste kunnet se omfanget af det problem, som den vedtagne lovgivning tager fat på, idet flere millioner husholdninger i EU har skiftet deres CRT-fjernsyn ud med moderne LCD-skærme. I dag overvejer de selvsamme husholdninger at skifte deres LCD-fjernsyn ud med LCD/LED-skærme.

Ekspertter siger, at brugt elektrisk og elektronisk udstyr er blevet den hurtigst voksende kilde til affald. Derudover har analyser udført af forskningsinstituttet Öko-Institut påvist

den negative virkning af pvc og halogenerede flammehæmmere på miljøet og menneskers sundhed. Jeg er sikker på, at det dokument, der er blevet vedtaget i dag, vil være med til at mindske mængden af farlige stoffer af denne type.

Forslag til beslutning B7-0617/2010 (handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA))

Damien Abad (PPE), *skriftlig*. – (FR) Parlamentet vedtog i dag forslaget til beslutning om en handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) med henblik på at sikre bedre international gennemførelse af foranstaltningerne til bekæmpelse af forfalskning. ACTA er et instrument, som gør de eksisterende normer mere effektive, og som beskytter rettighedsindehaverne mod krænkelse af deres ophavsret, varemærker, patenter, design og geografiske betegnelser. Jeg stemte for denne beslutning, som min politiske gruppe, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), fremlagde, da jeg mener, at ACTA udgør et beskyttende skjold for europæisk industri. Vi vil således kunne beskytte ophavsretten samt kreativiteten og innovationen inden for kulturelle og videnskabelige områder. Ja, vi bør i dag stoppe op og overveje, hvordan vi kan bekæmpe piratkopiering bedre, og denne internationale aftale er et skridt i retning af en mere effektiv gennemførelse af foranstaltningerne til bekæmpelse af forfalskning.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for det fælles beslutningsforslag fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Konservative og Reformister om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning, der går under betegnelsen ACTA. Denne aftale har til formål at bekæmpe udbredelsen af forfalskning og den tiltagende piratkopiering af ophavsretligt beskyttede produkter ved at opstille en ny international ledelsesstruktur. Jeg mener, det er ekstremt vigtigt at beskytte kreativitet mod tyveri, for det er jo det, piratkopiering og forfalskning i virkeligheden er. EU, som sigter mod at blive den mest konkurrencedygtige videnbaserede økonomi i verden, kan ikke se stort på dette alvorlige problem. Derfor glæder jeg mig over vedtagelsen af denne beslutning. Det er en stærk tekst, der burde have forenet alle Parlamentets medlemmer. Desværre blev den kun vedtaget med et spinkelt flertal. Mens Kommissionen tilbød stærke garantier med hensyn til overholdelsen af de grundlæggende rettigheder, foretrak Parlamentets venstrefløj at klamre sig til ubegrundede protestsloganer. EU skal efter min mening gå forrest i denne kamp mod forsømmelighed og manglende engagement, som Kina og Rusland ofte gør sig skyldig i inden for dette område. Det er vores konkurrenceevne i den globaliserede økonomi, der står på spil.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Bekæmpelsen af forfalskning er et centralt element i EU's politiske strategi, som sigter mod at garantere retfærdighed, samme vilkår for EU-producenter, arbejdspladser for EU-borgerne og overholdelse af retsstatsprincipperne. Med de digitale teknologiers gennembrud fik forfalskningen en ukontrollerbar international dimension, så internationalt samarbejde er det vigtigste instrument til at bekæmpe dette problem. Jeg støttede dette beslutningsforslag, som fastsætter Europa-Parlamentets mål og prioriteter i de multilaterale forhandlinger om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning, som for første gang sigter mod at opstille en omfattende international ramme for mere effektiv bekæmpelse af krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Jeg mener, det er vigtigt at sikre, at IPR-håndhævelsesforanstaltningerne ikke bliver en hindring for innovation og konkurrence, at IPR-begrænsningerne og beskyttelsen af personoplysninger ikke indskrænkes, at den frie informationsstrøm ikke begrænses, og at den lovlige handel ikke hæmmes ubegrundet.

Françoise Castex (S&D), *skriftlig.* – (FR) Jeg stemte imod denne tekst. Den europæiske højrefløj har givet efter for visse regeringers krav og de kulturelle industriers pres på bekostning af de europæiske borgeres grundlæggende rettigheder. Alle de beskyttelsesforanstaltninger, vi anmodede Kommissionen om, er uden videre blevet forkastet af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater). Det sender et dårligt signal til Kommissionen forud for Sydneyforhandlingerne i næste uge. Derudover kunne den vage definition af termen ”erhvervsmæssig størrelsesorden” i forbindelse med stigningen i strafferetlige sanktioner i tilfælde af krænkelse af ophavsrettigheder online tilskynde stater til at vedtage lovgivning, der vil føre til kriminalisering af private brugere og formidlere. ACTA må ikke give EU ret til at foretage undersøgelser af privatpersoner eller indføre fleksible reaktionssystemer eller lignende. Endelig skal Kommissionen hurtigt – hellere forud for end efter ACTA’s gennemførelse – foretage en analyse af konsekvenserne af aftalens gennemførelse og af dens konsekvenser for grundlæggende rettigheder, databeskyttelse og direktivet om elektronisk handel.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig.* – (PT) Dette vil gøre det muligt at styrke det internationale samarbejde vedrørende bekæmpelse af forfalskning og skabe et instrument til effektiv beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder (IPR). Det har ikke til formål at skabe nye rettigheder, men at sikre overholdelsen af de eksisterende rettigheder gennem repressive foranstaltninger og opstilling af en omfattende international ramme for bistand til aftalens parter. Det er en problematisk aftale med modstridende interesser, der baner vej for kontroversielle fortolkninger af dens virkninger. Det er vigtigt at beskytte IPR, men på den anden side er det afgørende at sikre en balance, så ytringsfriheden og innovationen ikke trues, og så privatpersoners mulighed for at udøve deres borgerlige og grundlæggende frihedsrettigheder ikke indskrænkes. Forfalskning er et meget alvorligt problem, der er forbundet med enorme risici for europæisk industri, økonomi og innovation.

Jeg håber, at denne aftale bliver et skridt i den rigtige retning, og at det under de kommende forhandlinger bliver muligt at afhjælpe de dobbeltydigheder og undladelser, der fortsat plager teksten, som f.eks. i forbindelse med henvisningen til forfalskede geografiske betegnelser. Jeg vil gerne takke Kommissionen for dens indsats med hensyn til at øge forhandlingernes gennemsigtighed, og jeg håber, den vil holde fast ved denne holdning og holde Parlamentet fuldt ud orienteret om de fremskridt, der gøres under forhandlingerne.

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig.* – (RO) Jeg stemte for det fælles beslutningsforslag om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning, som Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet stillede sammen med tre andre politiske grupper fra den europæiske lovgivende forsamling. Hensigten med denne beslutning var både at overholde de grundlæggende frihedsrettigheder og de individuelle rettigheder og at holde adgangen fri til internettet. Beslutningen stræbte også efter at garantere adgangen til lægemidler i udviklingslande. Det er beklageligt, at beslutningen ikke vandt Parlamentets stemme, på trods af at socialdemokraterne varetog de europæiske borgeres interesser.

Mário David (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jeg er i det store og hele enig i dette beslutningsforslag, som handler om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA), der er blevet vedtaget efter flere måneders langvarige forhandlinger for og bestræbelser på at finde en kompromisløsning mellem de forskellige politiske grupper, hvilket desværre ikke lykkedes. For at sikre velfungerende markeder, beskytte det indre marked og de europæiske virksomheders konkurrenceevne inden for en global økonomi samt skabe og bevare arbejdspladser i EU er det vigtigt, at EU prioriterer foranstaltninger til bekæmpelse af

forfalskning i alle dens afskygninger i sin interne og internationale politik. Selv om jeg er bevidst om, at ACTA ikke indeholder en løsning på et komplekst og flerdimensionalt problem som forfalskning, som nævnt i punkt 3, så mener jeg fortsat, at ACTA er et instrument, som gør de eksisterende normer mere effektive, hvilket vil være til fordel for EU's eksport og beskytter rettighedsindehaverne, når de opererer på det globale marked, hvor de i øjeblikket er udsat for systematiske og omfattende krænkelse af deres ophavsret, varemærker, patenter, design og geografiske betegnelser.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jeg stemte imod denne beslutning, som fastsætter Europa-Parlamentets holdning forud for paraferingen af handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA), da det konservative flertal i Parlamentet nægtede at rejse behovet for grundlæggende beskyttelsesforanstaltninger for vores borgere i forhold til denne globale aftale om ophavsret. Parlamentet skal have forelagt dokumentation for, at retsgrundlaget for disse forhandlinger er i overensstemmelse med Lissabontraktaten, inden aftalen paraferes. Kommissionen skal ligeledes dokumentere over for os, at samarbejdet mellem tjenesteudbydere og rettighedsindehavere ikke vil begrænse borgernes grundlæggende rettigheder, herunder privatlivets fred, retten til ytringsfrihed og retten til retfærdig rettergang. Dette kræver en vurdering af konsekvenserne af ACTA's gennemførelse for databeskyttelse og grundlæggende rettigheder. Vi skal have Rådets og Kommissionens garanti for, at ATCA ikke nødvendiggør ændringer i fællesskabsretten, for så vidt angår strafferetlige foranstaltninger i forbindelse med håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder. Civile håndhævelsesbestemmelser for patenter kan endvidere påvirke adgangen til generiske lægemidler negativt, og Kommissionen bør tage dette problem op. Vi bør holde vores tilsagn til ACTA tilbage, indtil vi har fået skriftlige garantier vedrørende disse kritiske spørgsmål.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Der er fortsat et problem med indholdet i handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA). Det primære mål med denne aftale, der i årevis er blevet ført forhandlinger om i dybeste hemmelighed mellem 10 lande eller sådan noget, er at bekæmpe forfalskning og at beskytte intellektuelle ejendomsrettigheder. Ikke desto mindre skal det bemærkes, at hverken Kina eller Brasilien eller Indien har deltaget i disse forhandlinger. Det er rigtigt, at forfalskning skal bekæmpes, men de velkendte bestemmelser i den berørte traktat indebærer iværksættelse af foranstaltninger, der kan opfattes som angreb på individuelle frihedsrettigheder, såsom overvågning af internetudbydere, styrkelse af grænsekontrollen og større vanskeligheder i forbindelse med transport af generiske lægemidler til overkommelige priser til udviklingslande. Alle disse bekymringer er blevet bragt op af mange medlemmer af Parlamentet, som ikke ønsker at udvise blind tillid til de forhandlinger, som Kommissionen fører. Beslutningen, som blev vedtaget med et spinkelt flertal – med nød og næppe – kan ikke rigtig ses som en støtte, da der fortsat er tvivl om, hvorvidt teksten er i overensstemmelse med fællesskabsretten, og hvorvidt den er forenelig med respekten for de grundlæggende rettigheder.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jeg afholdt mig fra at stemme om beslutningen om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA), da jeg mener, at den, selv om den indeholder nogle væsentlige punkter, er overdrevent kritisk over for den pågældende aftale. Generelt mener jeg, at ACTA tilgodeser EU's økonomiske interesser, og at den skaber balance mellem beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder og sikringen af de grundlæggende rettigheder.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Efter kraftige opfordringer fra Europa-Parlamentets side er der sket en markant forbedring af gennemsigtighedsniveauet for forhandlingerne om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA), og siden forhandlingsrunden i New Zealand er Parlamentet blevet underrettet fuldt ud. Forhandlingsteksten afspejler de primære bekymringer, som Parlamentet har givet udtryk for, navnlig vedrørende spørgsmål som respekt for de grundlæggende rettigheder, beskyttelse af privatlivets fred og databeskyttelse, respekt for et frit internets vigtige rolle samt beskyttelse af tjenesteudbydernes rolle og af adgangen til medicin. Bekæmpelsen af forfalskning er en prioritet, og det internationale samarbejde er en vigtig faktor for at nå dette mål. Da der er mulighed for, at nye vækstlande og udviklingslande vil tiltræde aftalen og dermed fremme den vidtrækkende beskyttelse af de intellektuelle ejendomsrettigheder, vil ACTA kunne opnå den påkrævede multilateralisme.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Den forhandlede aftale er et vigtigt skridt fremad i bekæmpelsen af forfalskning og er et centralt element i EU's politiske strategi for at garantere retfærdighed, samme vilkår for EU-producenter, arbejdspladser for EU-borgerne og overholdelse af retsstatsprincipperne. Bekæmpelsen af forfalskning bør prioriteres i strategien for intern og ekstern international politik, og det internationale samarbejde er en vigtig faktor for at nå dette mål.

ACTA er et instrument, som gør de eksisterende normer mere effektive, hvilket vil være til fordel for EU's eksport og beskytter rettighedsindehaverne, når de opererer på det globale marked. Jeg vil gerne understrege, at det er vigtigt for europæiske virksomheder og beskæftigelsen i EU, at de geografiske betegnelser beskyttes, og jeg glæder mig over Kommissionens indsats for at få beskyttelsen af geografiske betegnelser indlemmet i ACTA's anvendelsesområde. Endelig vil jeg gerne understrege, at det er vigtigt, at Kommissionen bekræfter, at gennemførelsen af ACTA ikke vil påvirke de grundlæggende rettigheder og databeskyttelsen eller EU's igangværende bestræbelser på at harmonisere IPR-håndhævelsesforanstaltningerne.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig. – (FR)* Hvis ikke jeg havde besluttet mig for at boykotte mødet efter det jammerlige eksempel på social-eurokratisk totalitarisme, vi netop har været vidne til, ville jeg have stemt for venstrefløjsgruppernes fælles beslutningsforslag om aftalen vedrørende forfalskning. Jeg ville ikke have gjort det, fordi min politiske overbevisning har ændret sig, men fordi jeg mener, at denne aftale er utilstrækkelig til at beskytte vores industrier mod forfalskning, at den er ude af stand til at garantere respekten for geografiske betegnelser, at den kun tjener et begrænset formål, hvis ikke den omfatter Kina, verdens største forfalsker, og at den er til fare for borgernes rettigheder og frihedsrettigheder, da den vedrører immaterielle ejendomsrettigheder. Jeg er også for alle opfordringerne til forudgående orientering, konsekvensanalyser osv., der fremgår af beslutningen. Kort sagt er denne aftale, som den ser ud nu, meningsløs og potentielt skadelig. Den burde ikke engang være under forhandling, og da slet ikke forhandles af Kommissionen alene i lyset af de emner, den vedrører.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig. – (FR)* Jeg stemte imod beslutningsforslaget om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Konservative og Reformister, da teksten overhovedet ikke er tilstrækkelig til at beskytte de individuelle frihedsrettigheder. Parlamentets medlemmer har regelmæssigt givet udtryk for deres mange bekymringer omkring forhandlingerne om denne internationale aftale, og før aftalen blev definitivt ratificeret af medlemsstaterne og EU, var det vigtigt at få rejst en række problemer, navnlig

problemerne i forbindelse med adgangen til lægemidler, internetudbydernes ansvar og kontrollen af rejsendes personlige bagage ved grænser. Beslutningsforslaget fra Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, som jeg stemte for, og som gav udtryk for disse bekymringer, kunne desværre ikke vedtages, da det ikke opnåede det krævede antal stemmer.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jeg er skuffet over, at den beslutning, som min gruppe støttede i dag, ikke blev vedtaget. Handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) kan potentielt få en ekstremt negativ indvirkning på de borgerlige frihedsrettigheder, og dagens afstemning gjorde ikke noget for at mindske denne frygt.

Elisabeth Köstinger (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jeg stemte for beslutningsforslaget fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Konservative og Reformister om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA). Beslutningen giver udtryk for de samme bekymringer som dem, de europæiske borgere giver udtryk for med hensyn til databeskyttelse. Den forkaster udtrykkeligt en "three strikes"-ordning, der er blevet drøftet som en foranstaltning, der kunne anvendes i tilfælde af krænkelse af ophavsretten. Beslutningen påpeger endvidere, at aftalen skal være i overensstemmelse med fællesskabsretten. Forfalskede produkter og internationale krænkelse af ophavsretten skader den europæiske økonomi og sætter dermed også europæiske arbejdspladser på spil. Der skal iværksættes resolute foranstaltninger for at modgå dette.

Edvard Kožušník (ECR), *skriftlig*. – (CS) Jeg glæder mig over, at de mest kontroversielle bestemmelser er blevet fjernet fra den endelige udgave af denne internationale aftale, herunder tredjeparters ansvar, obligatorisk kontrol af computerhukommelser, når man krydser grænserne, og obligatorisk anvendelse af den digitale guillotine. Selv om jeg glæder mig over den indsats, der her er blevet gjort for i højere grad at beskytte de intellektuelle ejendomsrettigheder, er jeg ikke overbevist om, at formen af den aftale, vi har fået forelagt, er optimal. Jeg er meget bekymret over, at lande som Kina og Rusland ikke har underskrevet aftalen. Det forhold, at aftalen lægger større vægt på at beskytte rettighedsindehaverne end de egentlige ophavsmænd, gør mig bekymret over, hvorvidt aftalen rent faktisk vil være med til at beskytte de intellektuelle ejendomsrettigheder generelt, eller om den blot vil beskytte rettighederne for en snæver gruppe enheder, primært med base i USA.

Derudover bekræfter det forhold, at det ikke var muligt at få geografiske betegnelser med i aftalen, blot min frygt. Det er måske ikke nødvendigt endnu en gang at kommentere den metode, der er blevet anvendt under aftaleforhandlingerne, men jeg tror ikke, at man igen vil vælge en uigennemsigtig forhandlingsform som den, man har valgt til ACTA, og for fremtiden vil Parlamentet blive underrettet i god tid om forhandlingsproceduren for lignende aftaler og om aftalernes indhold.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) har øget og øger fortsat effektiviteten af de regler, der fremmer EU's eksport og beskytter dem, der i stigende grad udsættes for omfattende krænkelse af deres intellektuelle ejendomsrettigheder, når de opererer på det globale marked.

Som det understreges i det fælles beslutningsforslag, er bekæmpelsen af forfalskning på globalt plan et centralt element i EU's politiske strategi for at garantere samme konkurrencevilkår for alle europæiske producenter. Jeg mener, at det mellemstatslige

samarbejde nu er blevet klart accepteret i denne sektor såvel som i andre sektorer. Beskyttelsen af ophavsret, varemærker, patenter, design og geografiske betegnelser er bestemt et følsomt emne, da det hænger sammen med de grundlæggende menneskerettigheder, men det foreliggende forslag udgør en seriøs opfordring til at fortsætte i den rigtige retning. Kommissionen skal forpligte sig til at garantere indarbejdelsen af virkningsfulde håndhævelsesmetoder, hvad angår beskyttelsen af geografiske betegnelser, da dette er vigtigt for de europæiske virksomheder og beskæftigelsen i EU.

Constance Le Grip (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for forslaget til beslutning om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Konservative og Reformister. Denne PPE/ECR-beslutning påpeger, at bekæmpelsen af forfalskning prioriteres i EU's strategi for intern og eksternt international politik, og at internationalt samarbejde er en vigtig faktor for at nå dette mål. Aftalen gør de nuværende regler mere effektive, idet den tager Europa-Parlamentets og vores medborgeres bekymringer op, herunder respekt for de grundlæggende rettigheder, beskyttelse af privatlivets fred og databeskyttelse, respekt for et frit internets vigtige rolle samt beskyttelse af tjenesteudbydernes rolle og af adgangen til medicin. Den har til formål at yde bedre beskyttelse mod alle former for krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, varemærker, design og patenter til gavn for Fællesskabets eksport og rettighedsindehaverne. I modsætning til det, dens modstandere har sagt, er aftalen i fuld overensstemmelse med fællesskabsretten. Den indfører f.eks. ikke den såkaldte "three strikes"-procedure.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for beslutningsforslaget om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA), da det 1. er i fuld overensstemmelse med fællesskabsretten, 2. vil have en positiv indvirkning på foranstaltningerne til beskyttelse af de intellektuelle ejendomsrettigheder globalt og på beskyttelsen mod andre territorier såsom Asien, Australien, Stillehavsområdet osv., og 3. vil beskytte konkurrencen på EU-plan og den kulturelle mangfoldighed samt bidrage til jobskabelsen.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for denne beslutning om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA). ACTA handler om håndhævelsen af lovgivningen om intellektuel ejendomsret på internationalt plan og vedrører erhvervs-mæssige krænkelse af ophavsretten. Dette er et meget følsomt emne, hvor vi skal yde rettighedsindehaverne passende beskyttelse og et rimeligt afkast på deres investeringer uden på den anden side at krænke de borgerlige frihedsrettigheder, begrænse adgangen til lægemidler eller kriminalisere privatpersoner for ubetydelige brud på ophavsretten. Det rigtige sted for denne vurdering er i Udvalget for International Handel, når det skal afgøre, hvorvidt Parlamentet skal give sit tilsagn til ACTA.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), *skriftlig*. – (CS) Beskyttelse mod forfalskning og beskyttelse af intellektuel ejendomsret er utvivlsomt et vigtigt element på internationalt plan. Den foreslåede ACTA-aftale indeholder imidlertid ikke noget klart budskab med hensyn til betydningen af høj kvalitet og især afbalanceret beskyttelse af alle EU-medlemsstatsborgernes interesser. Denne aftale, som har været længe undervejs, har manglet gennemsigtighed på flere niveauer i de forberedende etaper, og dens kontekst er mere rettet mod en enkelt gruppes interesser. Selv om aftalen bl.a. omfatter styrkelse af relevante organers overvågning af transitvarer og eksportordningen og forhandlinger på eget initiativ, rejser der sig her et spørgsmål om aftalens anvendelsesområde og andre

muligheder for at håndhæve aftalen, da dens virkning synes at være diskutabel, hvis ikke den ratificeres af en lang række vigtige lande på verdensplan.

For så vidt angår selve beskyttelsen af den intellektuelle ejendomsret, kan man sige, at der nu på globalt plan findes en række anerkendte, funktionelle og tilstrækkeligt dokumenterede instrumenter, institutioner og kontraktarrangementer, der for øjeblikket sikrer beskyttelsen mod forfalskning. På samme tid fortjener forsikringen om, at det ikke er nødvendigt at ændre fællesskabsretten for et dokument af denne vigtighed og karakter, en mere tilbundsående juridisk analyse.

Marisa Matias (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Jeg stemte for dette beslutningsforslag, da det udgør et stort skridt fremad i bekæmpelsen af forfalskning uden at så tvivl om emner som transport af generiske lægemidler, og da det sikrer de grundlæggende rettigheder såsom retten til privatlivets fred og databeskyttelse.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) blev forhandlet på plads bag ryggen på vores borgere og i modstrid med FN og FN's Verdensorganisation for Intellektuel Ejendomsret, som er det eneste organ, der legitimt kan affatte en sådan aftale. I forbindelse med ACTA har en håndfuld lande forhandlet med hinanden om de regler, der skal finde anvendelse inden for området intellektuelle ejendomsrettigheder. Denne tilegnelse af folkeretten til fordel for de rigeste lande og deres nærmeste allierede er fuldstændig uacceptabel.

Eftersom der hersker usikkerhed om muligheden for at udtage patenter på levende væsener og om de potentielle hindringer for transporten af generiske lægemidler, er det væsentligste ikke, om vi er bekymrede over eller beklager det ene eller det andet punkt, men om vi accepterer, at vi er blevet stillet over for et *fait accompli*. Jeg stemmer imod denne tekst.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Indførelsen af udkastet til en handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning den 2. oktober 2010, efter forhandlingsrunden i Tokyo, er meget vigtig. Det er endvidere nødvendigt, at Kommissionen gør ACTA-aftalens endelige ordlyd tilgængelig for Parlamentet og offentligheden efter det møde, der blev afholdt i Sydney fra den 30. november til den 3. december 2010 for at forhandle de tekniske aspekter på plads.

Bekæmpelsen af forfalskning prioriteres i strategien for intern og ekstern international politik, og internationalt samarbejde er en vigtig faktor for at nå dette mål. Vi er udmærket klar over, at den forhandlede aftale ikke vil løse det komplekse og flerdimensionale problem med forfalskning, men den er et skridt i den rigtige retning for at få sat en stopper for dette alvorlige problem, som påfører den europæiske økonomi og medlemsstaternes bruttonationalprodukt alvorlige tab.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (LV)* Det er vigtigt, at denne aftale træder i kraft så hurtigt som muligt. Enhver forsinkelse vil bane vejen for simpelt tyveri af intellektuel ejendom. Fabrikanternes omkostninger overstiger selv de højeste beløb, vi kan forestille os. Piratkopiering på internettet er et ekstremt aktuelt emne nu til dags. Mange internetudbydere og EU-borgere er involveret i uetiske aktiviteter. I denne forbindelse skal vi regulere alle de operationer, der har at gøre med downloading og såkaldt udveksling af oplysninger. Passivitet med hensyn til forebyggelsen af forfalskning fremmer straffriheden og virker kynisk. Jeg støtter dette beslutningsforslag fuldt ud.

Vital Moreira (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jeg afholdt mig fra at stemme om det fælles beslutningsforslag om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning fra Gruppen

for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance og Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, da jeg mener, at den pågældende tekst er overdrevent kritisk, og at den bør være mere afbalanceret. Af den forelagte udgave fremgår det klart, at vores endelige holdning vil være imod vedtagelsen af aftalen. Jeg mener, at aftalen generelt tilgodeser EU's økonomiske interesser, især da vi ønsker, at vores økonomi skal være baseret på innovation, forskning og udvikling – eller intelligent vækst.

Jeg mener derfor, at bedre beskyttelse af industrielle ejendomsrettigheder, herunder patenter, er afgørende for den europæiske konkurrenceevne. På den anden side mener jeg også, at de indledende bekymringer om generiske lægemidler, beskyttelse af retten til internetadgang og beskyttelse af geografiske betegnelser eller oprindelsesbetegnelser blev ryddet af vejen på tilfredsstillende vis i de endelige forhandlinger. Vi kan ikke ignorere de fremskridt, der er blevet gjort. Ikke alt er perfekt, naturligvis, men en international aftale skal vurderes overordnet.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg stemte for beslutningsforslaget fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Konservative og Reformister og imod de øvrige, da den internationale ACTA-aftale gør det muligt at bekæmpe forfalskning mere effektivt, hvilket vil give en bedre beskyttelse af ophavsret og dermed vil hjælpe med at beskytte europæisk industri. Derudover vil ACTA hjælpe med at beskytte forbrugerne mod forfalskede produkter, som bliver mere og mere udbredte på de europæiske markeder.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jeg stemte for beslutningsforslaget om ACTA fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), da jeg mener, at det er vigtigt, at denne aftale bliver gennemført. Det skal ske hurtigt og uden yderligere forsinkelser og mere tidsspilde, for ellers risikerer vi, at forhandlingerne går i hårdknude, hvilket vil være til skade for både fabrikkerne og de europæiske forbrugere.

Europa er forpligtet til fortsat at koncentrere sin indsats omkring to emner. Det første emne er, at det skal være obligatorisk at beskytte europæiske geografiske betegnelser i såvel civil som toldmæssig henseende, da disse betegnelser i dag lider skade, som ikke kun påvirker landbrugsfødevarerindustrien, hvor de forfalskede produkter, som de europæiske produkter udsættes for illoyal konkurrence fra, typisk anvender navne, der kopierer og vækker minder om kendte europæiske mærker, men også industrier inden for design- og modesektorerne. Det andet emne er det obligatoriske behov for fælles regler for kontrol af onlinesalg. Denne sektor har oplevet en stigning i salget af bøger, film, musik og millioner af forfalskede varer, hvilket ikke blot er til skade for forbrugerne, men også for de europæiske fabrikker.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig*. – (EL) Jeg stemte for beslutningsforslaget fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Konservative og Reformister om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA), da det er en aftale, der har til formål at beskytte retfærdighed og sund konkurrence. Med aftalen indføres en fuldstændig international ramme til styrkelse af bekæmpelsen af krænkelse af intellektuelle ejendomsrettigheder. Den fremmer andre udviklingslandes muligheder for at tiltræde aftalen, da deltagelsen i ACTA ikke er begrænset.

Forhandlingerne om aftalen tager nu højde for EU's væsentligste bekymringer, herunder respekt for de grundlæggende rettigheder og privatlivets fred, databeskyttelse, respekt for

et frit internets vigtige rolle, beskyttelse af tjenesteudbydernes rolle og behovet for at beskytte adgangen til medicin og folkesundheden.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jeg er overbevist om, at dette beslutningsforslag udgør et vigtigt skridt i retning af bekæmpelse af forfalskning, og samtidig bevarer den nødvendige balance mellem modstridende værdier. Den drager ikke ytrings- og innovationsfriheden i tvivl og sikrer de grundlæggende rettigheder såsom retten til privatlivets fred og databeskyttelse.

Der er modstridende interesser, der gør det vanskeligt at nå til enighed, men det, man er nået frem til her med nogen succes, er en aftale, der i det væsentligste er et møde mellem fælles ønsker. Vi skal glæde os over Kommissionens gennemsigtighed under disse forhandlinger med hensyn til dens underrettelse af Europa-Parlamentet, og jeg håber, det under de kommende forhandlinger bliver muligt at afhjælpe de dobbeltydigheder og unkladelser, som fortsat påpeges af alle parter. Jeg mener, at den aftale, man er nået frem til, vil styrke det internationale samarbejde om bekæmpelsen af forfalskning, idet den skaber et instrument til effektiv beskyttelse af intellektuel ejendomsret og sikrer de grundlæggende rettigheder. Det er endvidere vigtigt at sikre overholdelsen af de eksisterende rettigheder gennem repressive foranstaltninger og opstilling af en omfattende international ramme for bistand til de involverede parter.

Miguel Portas (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Jeg stemte for dette beslutningsforslag, da det udgør et stort skridt fremad i bekæmpelsen af forfalskning uden at så tvivl om emner som transport af generiske lægemidler, og da det sikrer de grundlæggende rettigheder såsom retten til privatlivets fred og databeskyttelse.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Bekæmpelsen af forfalskning, som er et globalt fænomen, kræver en multilateral tilgang baseret på en styrkelse af samarbejdet mellem de væsentligste parter, der er involveret på globalt plan. Derfor er jeg overbevist om, at aftalen er et skridt i den rigtige retning, selv om jeg godt ved, at den ikke vil løse det komplekse problem med forfalskning.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig. – (IT)* I dag stemte jeg for den for nylig færdiggjorte internationale handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA).

Formålet med den nye multilaterale ACTA, der er blevet indgået mellem EU, USA, Australien, Canada, Japan, Mexico, Marokko, New Zealand, Singapore, Sydkorea og Schweiz, er at styrke beskyttelsen af intellektuel ejendomsret og bidrage til bekæmpelsen af forfalskning og piratkopiering af produkter som f.eks. store tøjmærker, musik og film.

Jeg ved godt, at den forhandlede aftale ikke vil løse det komplekse og flerdimensionale problem med forfalskning, men jeg mener, den er et skridt i den rigtige retning. Jeg opfordrer under alle omstændigheder Kommissionen til at bekræfte, at teksten ikke får nogen indvirkning på de grundlæggende frihedsrettigheder og EU-lovgivningen. Jeg vil endvidere gerne bemærke, at Parlamentet har vetoret i forbindelse med internationale aftaler.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Europa-Parlamentet var kun få stemmer fra at vedtage en beslutning, som kræver, at Kommissionen afklarer og vurderer konsekvenserne af handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA). Der var 306 stemmer for, 322 imod og 26 hverken/eller. Beslutningen var fremsat af De Grønne (herunder Piratpartiet), Socialdemokraterne, De Liberale og venstrefløjen. I stedet blev en alternativ beslutning fremsat af De Kristelige Demokrater og den konservative gruppe vedtaget. Denne beslutning støtter grundlæggende det, forhandlerne hidtil har lavet, uden

at stille specifikke krav til Kommissionen om yderligere forklaringer og vurderinger. Dette var et nederlag, men det er langt fra det sidste ord, der vil blive sagt i sagen. Beslutningen har ingen formel virkning overhovedet, men er udelukkende et udtryk for Parlamentets holdning. Den afgørende afstemning vil (sandsynligvis) finde sted i starten af næste år, når Parlamentet bliver bedt om at give sit tilsagn til aftalen. Hvis vi til den tid stemmer nej, vil aftalen blive kasseret. Afstemningen i dag var en påmindelse om, at vi skal blive ved med at arbejde hårdt for at få flere oplysninger om ACTA's konsekvenser, så Europa-Parlamentet kan træffe en informeret beslutning under den endelige afstemning om Parlamentets tilsagn.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), *skriftlig*. – (FR) Handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) er en aftale, der beskytter vores borgere, vores designere, vores kunstnere og vores virksomheder, og derfor støtter jeg den. Den hjælper med at afklare de klagemuligheder, der er tilgængelige i forbindelse med åbenlyse brud på de intellektuelle ejendomsrettigheder i et af de lande, der har undertegnet aftalen. Kommissionen har handlet gennemsigtigt. ACTA kan ikke gå videre end fællesskabsretten, kan ikke gå længere end de foranstaltninger, der iværksættes inden for rammerne af de europæiske direktiver, og kan ikke under nogen omstændigheder være i modstrid med de grundlæggende rettigheder. Den er blevet forhandlet på plads uden for de traditionelle internationale institutioner (Verdenshandelsorganisationen osv.), da Kina og Indien var imod enhver form for aftale. Endelig er ACTA en åben aftale, og alle de stater, der frit ønsker at deltage i den, kan slå følgeskab med os, så vi sammen kan yde vores medborgere juridisk og fysisk beskyttelse mod de skader, som forfalskning forvolder. Jeg stemte derfor for dette beslutningsforslag.

Olle Schmidt (ALDE), *skriftlig*. – (SV) Europa-Parlamentet har ved flere lejligheder givet udtryk for sin holdning til ACTA-aftalen. Jeg stemte f.eks. for Parlamentets beslutningsforslag i marts 2010 vedrørende den manglende offentlige kontrol med og den manglende gennemsigtighed i forhandlingerne, og jeg underskrev Parlamentets skriftlige erklæring om ACTA. Dengang fortjente Kommissionen kritik, ligesom den gør nu, for den manglende gennemsigtighed i forhandlingerne i forhold til såvel Parlamentets medlemmer som de europæiske borgere. Jeg mener, at som tingene ser ud lige nu, er Parlamentets tidligere udtalelser passende, og jeg stemte imod alle forslagene i beslutningen. Det er vigtigt, at Parlamentet tager sit ansvar for internationale aftaler meget højtideligt. Kommissionen forhandler og undertegner aftalerne. Parlamentet har ret til at blive holdt øjeblikkeligt og fuldt ud underrettet under denne proces, og når Kommissionen har undertegnet aftalen, har det ret til at godkende eller forkaste den. Det er fornuftigt, at Parlamentet gør sin holdning klar, hvilket vi har gjort på mange måder, for at sikre sig, at Kommissionen ikke forhandler aftaler, der ikke har Parlamentets støtte. I det fælles beslutningsforslag kræves det, at Kommissionen forelægger en række tidskrævende analyser, før den undertegner aftalen, hvilket ville indebære en risiko for, at andre parter ville begynde at tvivle på, hvorvidt Europa rent faktisk er en seriøs partner at indgå internationale handelsaftaler med. Dette ville ødelægge Europas chancer for at deltage i forhandlinger om internationale frihandelsaftaler i fremtiden.

Bogusław Sonik (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jeg støttede Europa-Parlamentets beslutningsforslag om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA), da jeg mener, det som led i bekæmpelsen af piratkopiering er nødvendigt at opstille fælles principper for håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder. Problemet med forfalskning af varer og uautoriseret anvendelse af andres intellektuelle ejendom er fortsat udbredt. Det er særlig stort i forbindelse med immateriel ejendom, såsom ophavsretten til

musik og litterære værker samt patenter. ACTA er et godt instrument til oprettelse af en fælles juridisk platform, hvis mål det er at bekæmpe forfalskning og piratkopiering.

Thomas Ulmer (PPE), *skriftlig.* – (DE) Det glæder mig meget, at betænkningen fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Konservative og Reformister blev vedtaget. Det betyder, at oppositionens ødelæggende, demagogiske arbejde ikke virkede. Jeg vil gerne takke ophavsmændene, vores koordinator, hr. Caspary, og hele gruppen for, at de har stået sammen i denne vigtige sag.

Dominique Vlasto (PPE), *skriftlig.* – (FR) Jeg stemte for min gruppes beslutningsforslag, fordi bekæmpelsen af forfalskning er altafgørende og skal udføres på verdensplan, hvis den skal være effektiv. Forfalskning er en voksende paralleløkonomi, der i høj grad muliggør hvidvaskning af penge. Derudover kan vores industrier, der allerede straffes rent eksportmæssigt af den undervurderede yuan og den svage dollar, ikke tolerere, at forfalskede produkter, der produceres uden for EU, udøver illoyal konkurrence mod deres produkter på det indre marked. Dette globalt organiserede tyveri har en alvorlig indvirkning på kreativiteten og innovationsaktiviteterne og katastrofale konsekvenser for vores arbejdspladser og for de vildledte forbrugeres sikkerhed. Vores udviklingsmodel, som fokuserer på videnøkonomien, kræver international beskyttelse af den grundlæggende rettighed, som intellektuel ejendomsret er. Denne afstemning baner vej for en fremtidig ratificering af handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning, som vil gøre det lettere at indgive klager, når intellektuelle ejendomsrettigheder krænkes i et af de undertegnende lande. På denne måde støber vi fundamentet til en multilateral strategi, som beskytter det, der gør vores økonomiske udvikling så dynamisk, nemlig vores opfindelser, vores mærker og vores kunstneriske arbejde.

10. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.20 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

11. Finanstilsyn (undertegnelse af retsakterne)

Formanden. – Lad mig kort introducere vores undertegnelse af finanstilsynspakken. Det vil ske om et par minutter. Denne pakke kommer til at repræsentere vores aktiviteter på finanstilsynsområdet, der blev vedtaget i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure.

I dag indskrives vi Det Europæiske Råd for Systemiske Risici i lovgivningen, som vil få ansvaret for at føre tilsyn med finanssystemet i EU og bidrage til et velfungerende indre marked.

Derudover opretter vi tre andre europæiske tilsynsmyndigheder, som skal beskytte offentlighedens interesser. De skal føre tilsyn med banker, værdipapirer og markeder samt forsikrings- og arbejdsmarkedspensionsordninger.

Endelig undertegner vi et omnibusdirektiv, som ændrer et helt sæt på 11 direktiver med henblik på at bringe dem i overensstemmelse med det europæiske finanstilsynssystem og Lissabontraktaten.

Der er blevet gjort en enorm indsats, og jeg synes, der har fundet et fremragende samarbejde sted mellem de europæiske institutioner. Proceduren har været meget hurtig og effektiv. De på hinanden følgende spanske og belgiske formandskaber har været yderst aktive, og jeg vil gerne takke dem for deres samarbejde. Kommissionen har været yderst aktiv, og samarbejdet har været rigtig tæt. Til Europa-Parlamentets medlemmer, der bliver her i salen, mens vi går hen og undertegner retsakterne, og til kommissæren vil jeg gerne sige, at det er en rigtig god deal. Jeg vil gerne takke Kommissionen, der har været så aktiv hele vejen igennem de forberedende møder og alle drøftelserne, for dens indsats.

Men vores arbejde er endnu ikke færdigt. Vores pakke om økonomisk forvaltning, som vi skal drøfte om kort tid, er også meget vigtig. Vi ved, at den er på vej igennem vores lovgivningsprocedure, og vi håber, vi bliver klar så hurtigt som muligt.

Hvad kan jeg sige for at runde af? Hele den pakke, vi undertegner i dag, træder i kraft i EU fra og med den 1. januar 2011, altså meget snart. Det er en meget vigtig pakke for os alle, for markederne og for vores borgere, for den har til formål at hjælpe vores borgere. Lad os gå hen og undertegne lovgivningspakken.

(Retsakterne blev undertegnet af formanden og Olivier Chastel (formand for Rådet), Michel Barnier (medlem af Kommissionen), José Manuel García-Margallo y Marfil (ordfører), Sylvie Goulard (ordfører), Antolín Sánchez Presedo (ordfører) og Peter Skinner (ordfører))

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

12. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde: se protokollen

13. Frem mod en ny energistrategi for Europa 2011-2020 (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning (A7-0313/2010) af Kolarska-Bobińska for Udvalget om Industri, Forskning og Energi om "Frem mod en ny energistrategi for Europa 2011-2020" (2006/2212(INI)).

Lena Kolarska-Bobińska, *ordfører.* – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Vi har på det seneste talt meget om de institutionelle ændringer, som Lissabontraktaten har medført. De omfatter Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og procedurerne i forbindelse med budgetarbejdet, men Lissabontraktaten henviser også til EU's strategier. I dag drøfter vi den første energistrategi efter Lissabon, som Kommissionen har udarbejdet for 2011-2020.

Det skal understreges, at både Kommissionens strategi og Parlamentets betænkning afspejler ånden i Lissabontraktaten – det, den siger om energisolidaritet, og dens bekymringer om energisikkerhed og energiforsyning. Kommissionens strategi og Parlamentets betænkning lægger ligeledes vægt på at styrke energipolitikken og gøre den mere europæisk. Det kan vi opnå ved at iværksætte visse foranstaltninger.

For det første skal vi omgående gennemføre den nuværende europæiske energilovgivning i medlemsstaterne. Vi støtter derfor Kommissionen fuldt ud i dens iværksættelse af skrappe tiltag mod de regeringer og virksomheder, der undlader at handle inden for dette område. For det andet skal det fælles energimarked fungere godt, hvis vi skal nå vores fælles mål. Det gælder også behovet for at etablere et marked for vedvarende energi i Europa. For at nå vores mål er det derfor vigtigt at udvide og modernisere den europæiske samt den grænseoverskridende energiinfrastruktur. Dette modarbejdes ofte af monopoler og de

regeringer, der beskytter dem. Med et rent europæisk net vil EU's centrale målsætninger imidlertid ikke blive nået.

Der er to væsentlige hindringer, der skal overkommes her, nemlig administration og finansiering. For så vidt angår administrationsspørgsmålene, skal vi frem for alt have opstillet klare prioriteringer og regler for udvælgelsen af nøgleprojekter. Uden disse kriterier og uden klare regler vil projektudvælgelsen medføre store konflikter og stor uenighed og skabe mistanke i stedet for håb. På nationalt plan er reguleringstiltagene imidlertid afgørende, navnlig i forbindelse med grænseoverskridende projekter.

Lad os gå videre til det største problem – finansiering af infrastrukturen. Vi er bekendt med de spændinger, der for øjeblikket er forbundet med godkendelsen af næste års budget, men det er endnu større spændinger, der kommer til at påvirke den finansielle ramme efter 2013. Men de udgifter, vi planlægger, skal afspejle EU's politiske målsætninger, og dermed mener jeg borgernes energisikkerhed. Vi bliver også nødt til at finde nye måder at tiltrække investeringer på fra virksomheder og banker. Det taler vi om i betænkningen.

Energipolitikken hænger i dag i stigende grad sammen med EU's udenrigspolitik. Vores forbindelser med eksterne energipartnere bør formgives efter det europæiske indre markeds principper. Udenlandske virksomheder, der trænger ind på det europæiske marked, skal handle på en gennemsigtig måde og i henhold til loven og skal forvaltes i henhold til gennemsigtige aftaler. Det gælder både rørledninger, der opføres i fremtiden, og dem, der er under opførelse for øjeblikket.

Jeg værdsætter den hjælp, De har ydet Polen i vores forhandlinger med Rusland om Yamal-rørledningen, hr. kommissær. Jeg så dog gerne lignende tiltag i forbindelse med andre rørledninger, herunder Nord Stream. Jeg vil gerne understrege, at gennemsigtigheden skal gælde for alle nuværende og fremtidige projekter og ikke kun for nogle af dem.

Unionen har kort sagt brug for en langsigtet vision for energipolitikken. Vi har brug for et europæisk energifællesskab. Hvis Kommissionen vil fremskynde tiltag fra virksomhedernes og medlemsstaternes side, skal også den være troværdig og iværksætte denne rigtig gode strategi – samt en infrastrukturpakke. Europa-Parlamentet vil i fremtiden overvåge strategiens gennemførelse, da den skal have reel indflydelse på situationen og ikke blot være et udtryk for vores ønsketænkning.

Endelig er medlemsstaternes attitude over for de mål, der opstilles i Kommissionens strategi og i min betænkning, meget vigtig. Er de klar til at lægge en dæmper på de nationale interesser til fordel for det fælles europæiske gode? Vil de gå imod store interessegruppers aktiviteter og tage hensyn til forbrugernes sikkerhed og deres velbefindende? Det insisterer vi på som medlemmer af Europa-Parlamentet. Tak for denne energistrategi for de kommende 10 år.

Günther Oettinger, medlem af Kommissionen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lægge ud med at sige, at jeg er imponeret over antallet og kvaliteten af Deres idéer, kritiske kommentarer og konstruktive bidrag vedrørende det, Kommissionen forelagde som et udkast til en energistrategi for 2011 til 2020. Jeg vil gerne takke fru Kolarska-Bobińska for hendes betænkning, for, at hun har samlet bidragene fra hendes kolleger på en intelligent måde, og for, at hun har opstillet en række prioriteringer, hvilket er noget, som jeg personligt finder meget vigtigt. Det vil glæde os at indlemme Deres betænkning i vores arbejde i de kommende uger, da de næste par uger bliver meget travle ud fra et energipolitisk synspunkt. Mødet i Rådet (energi) den 3. december, efterfulgt af

den unikke mulighed for stats- og regeringscheferne til at tage fat på energispørgsmålet den 4. februar, vil give vores fælles mål og energipolitikens europæisering nyt liv. For mig er Parlamentet en ekstremt vigtig partner i dette arbejde.

Vores udgangspunkt kunne beskrives som værende ekstremt vanskeligt. Vi har et indre marked, der endnu ikke er helt færdiggjort. I 12 år har det været lov på elektricitets- og gasområdet, men det er endnu ikke blevet gennemført. Vi har flere undermarkeder og regionale grænser, og vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at sikre, at det indre marked inden for de kommende fem år også bliver gennemført for industri og forbrugere med henblik på at opnå større konkurrenceevne og gennemsigtighed.

For det andet har vi en åbenlys mangel på infrastruktur. Hvis De kigger på det indre markeds fundament for andre produkter, varer og tjenesteydelser – veje, jernbaner, luftruter, lufthavne, den digitale verden, vandveje – kan De se, at vi stadig er langt fra det, vi har brug for, når det gælder infrastruktur til transport af energi, navnlig gas og elektricitet, med henblik på at opfylde vores europæiske energipolitiske målsætninger, nemlig at forbedre forsyningssikkerheden, solidariteten, konkurrenceevnen og tilgodese forbrugernes interesser. Vi skal gøre en del fremskridt i de næste to årtier, for så vidt angår det, der er blevet udviklet i de seneste to århundreder på vej- og jernbaneområdet og i de seneste 10 år på det digitale område. Dette skal gøres med folkets accept og gennemsigtighed. Vi har brug for gennemsigtighed med henblik på at opnå større accept af udviklingen af infrastruktur til elektricitet og gas, og vi har brug for passende finansielle ressourcer, som primært skal komme fra forbrugerne via energipriser, men som, når de europæiske interesser står på spil, også er et offentligt ansvar, der skal opfyldes via det europæiske budget.

For det tredje har vi et i vid udstrækning uudnyttet potentiale inden for området energieffektivitet. Enhver, der ligesom os er afhængig af import og på samme tid ønsker at gøre fremskridt med hensyn til bæredygtighed, klima- og miljøbeskyttelse, skal gå imod energispild og vise vejen frem med målrettede energiinitiativer, energibesparelser og øget energieffektivitet i den offentlige, industrielle og private sektor. Energieffektiviteten vil derfor blive det næste punkt på dagsordenen for os begge. Jeg ser med stor interesse frem til Parlamentets initiativbetænkning, som er tæt på at være færdig, med udgangspunkt i hvilken vi vil forelægge vores strategi for energieffektivitet for offentligheden, Parlamentet og Rådet næste forår.

En anden del af vores strategi vedrører spørgsmålet om energi til rimelige priser. Det belgiske formandskab påpeger med rette, at især elektriciteten risikerer at splitte samfundet, da energi bliver dyrere og derfor ikke længere er tilgængelig for alle. Det betyder, at vi skal udvide forsyningssikkerheden i vores strategi til også at omfatte spørgsmålet om energi til rimelige priser til industrien, erhvervslivet og de private husholdninger. Forskning er et andet vigtigt aspekt. Europa kan ikke tage sig af alting, men energiforskning kan være et fokuseringspunkt for det europæiske budget over de næste par år og for et partnerskab mellem de offentlige myndigheder og industrien, der forestår forskningen.

Dernæst er der spørgsmålet om de eksterne forbindelser, den eksterne dimension. Fru Kolarska-Bobińska har allerede henledt vores opmærksomhed på dette. Vi har brug for en fælles samordnet europæisk strategi i vores eksterne energipolitik, som tilgodeser Europas væsentligste interesser. Vi er fortsat det største marked for energi ud fra et forbrugsmæssigt synspunkt, større end Kina og USA. Hvis vi sætter fokus på vores købekraft og vores infrastrukturstrategier, får vi gennemslagskraft. Hvis vi benytter det gamle del og hersk-princip, vil andre have nemt ved at gå imod os. Det ønsker vi ikke. På baggrund heraf vil jeg gerne sige Dem tak for Deres alsidige og intelligente bidrag og for Deres betænkning.

Den vil vejlede mig i mit fortsatte arbejde med vores strategi, som vi efterfølgende vil forelægge Det Europæiske Råd.

(Bifald)

Pilar del Castillo Vera, for PPE-Gruppen. – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne starte med at takke ordføreren, som har gjort et fremragende stykke arbejde. Hendes betænkning er lige så ambitiøs, som den er omfattende, og jeg må sige, at den er et resultat af hårde, vellykkede forhandlinger, der gjorde, at Udvalget om Industri, Forskning og Energi vedtog den praktisk taget enstemmigt.

Med hensyn til dette emne vil jeg gerne påpege noget, som vi alle er klar over, men som det ikke skader at sige en gang til. Energisituationen i Europa er ikke ligefrem optimal. Ikke blot bliver vi i stigende grad afhængige af energiimport fra lande uden for Europa, men vi skal også håndtere de enorme investeringer, der er nødvendige i vores energiinfrastrukturer, på et tidspunkt, hvor Europa stadig lider under følgerne af den økonomiske krise. Og vi har undladt at gennemføre vores egen energilovgivning.

I denne valgperiode har vi et instrument, som vi ikke havde adgang til i den foregående periode. Lissabontraktaten indeholder ikke blot en række klare mål, såsom det indre energimarked, forsyningssikkerhed, energieffektivitet og fremme af energinet, men giver også EU en juridisk ramme og et fornuftigt retsgrundlag – artikel 194 – for at handle på det energipolitiske område.

I denne nye kontekst, inden for hvilken denne forhandling finder sted, anmoder jeg mine kolleger om at støtte denne betænkning, som indeholder forslag til en række foranstaltninger, der har til formål at sikre energiforsyningen og den fuldstændige gennemførelse af eksisterende lovgivning og eksisterende programmer. Den understreger endvidere behovet for at investere i forskning, fremmer udviklingen af paneuropæiske energinet og prioriterer oprettelsen af det indre energimarked lige så højt, som det fortjener.

Jeg anmoder alle om at støtte denne betænkning i morgen.

Marita Ulvskog, for S&D-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren, fru Kolarska-Bobińska, for hendes fremragende og åbne samarbejde. For mig som socialdemokrat var det vigtigt at arbejde for at opnå en energipolitik og en energiforsyningsstrategi, der har et klart forbrugerperspektiv, og som endvidere skaber markedsgennemsigtighed i energihandelen og sikrer, at klimakrisen har betydning for vores beslutninger om overgangen til vedvarende, bæredygtige og sikre energikilder og energisystemer. I denne henseende har vi haft en vis form for succes, som jeg glæder mig over. Formuleringen vedrørende forbrugernes rettigheder er blevet bedre og gjort mere klar, og det samme gælder, som kommissæren netop sagde, retten til at købe energi til rimelige priser, så husholdningerne kan få råd til det. Der skal gøres et eller andet for at tackle energifattigdommen. Formuleringen vedrørende klimaspørgsmålet er også blevet gjort mere klar, selv om der stadig er lang vej igen i denne forbindelse.

Jeg mener endvidere, det er vigtigt, at medlemsstaternes ansvar for f.eks. energimixet fremgår klart af strategien. Den største skuffelse er, at betænkningen ikke indeholder nogen bindende mål for energibesparelser og øget effektivitet. Det er en skam. Medlemsstaterne vil sandsynligvis ikke nå målet på 20 %, hvilket er en meget stor fiasko efter vores målestok, for energibesparelser er en af de bedste måder at mindske vores afhængighed af import på, styrke vores konkurrenceevne og skabe arbejdspladser. Vi vil vende tilbage til dette emne

i Parlamentet i en anden sammenhæng, og så håber vi, vi får kraftig støtte fra hele Parlamentet og fra Kommissionen.

Jens Rohde, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Allerførst vil jeg gerne takke fru Kolarska-Bobińska for en fremragende betænkning, og lad mig så lægge ud med en lille historie fra den virkelige verden. For 10 år siden producerede Kina ikke en eneste vindmølle. I dag huser Kina et af verdens 10 største vindenergiselskaber. Om to år regner de med at have to selskaber blandt top fem. For 10 år siden var der intet. I dag står Kina for 50 % af den globale vindmølleproduktion. Kina bevæger sig, og de bevæger sig hurtigt.

I lyset heraf er jeg ked af at måtte sige, at Kommissionens nye energistrategi er nedslående i sin mangel på ambitioner for en grønnere fremtid. Vi har brug for en ambitiøs energistrategi for Europa, ikke blot i en COP-16-resolution, som der alligevel ikke er nogen, der læser. Vi har brug for at gennemføre ambitiøse, konkrete politikmål i Europa. Rådets og Kommissionens strategi synes at være, at vi kan blive ambitiøse, når den tid kommer. Men tiden er kommet, og vi kan ikke læne os tilbage og slappe af, mens vi venter på en stor international bindende aftale, inden vi griber ind.

For at en energistrategi skal kunne påvirke klima, vækst og beskæftigelse, har vi brug for en langt mere ambitiøs og markedsbaseret tilgang, så vi kan bruge markedsmekanismen til vores fordel. Det er op til os selv at få sat gang i markedet, at vise pionererne, hvor vi vil hen, så de kan følge os på vej. Derfor opfordrer ALDE EU til at bevæge sig i retning af et CO₂-reduktionsmål på 30 %. Kulstofmarkedet, den væsentligste mekanisme for vores CO₂-reduktioner og grønne investeringer, virker ikke. Det oversvømmes med kvoter, og priserne er for lave, så der er ingen incitamentter til at investere i grønne teknologier. Vi mener, at EU skal tage dette skridt til fordel for vores økonomiske vækst, vores klima og vores energisikkerhed. Kom så, Europa, kom så Kommission. Lad os omsætte ordene til handling.

(Bifald)

Claude Turmes, for Verts/ALE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg og min gruppe gerne takke for det arbejde, som Lena Kolarska-Bobińska og alle skyggeordførerne har udført. Det var sikkert ikke let at få os samlet alle sammen – som når man passer får – men det lykkedes.

Mit første budskab er ”gennemførelse, gennemførelse, gennemførelse”. Vi har ikke brug for en ny energipolitik. Vi skal gennemføre klimapakken, den tredje pakke vedrørende det indre marked og gasforsyningsikkerheden. Dernæst skal vi tilføje målrettede politikker. De nævnte energieffektivitet. Det er ekstremt vigtigt, og vi ser frem til hr. Bendtsens betænkning, som går mere i detaljer med dette emne.

Det andet vedrører det indre marked. Jeg synes, De har gjort et glimrende stykke arbejde med infrastrukturpakken, hr. kommissær, men jeg håber ikke, der kommer en vis afslapning, om jeg så må sige, med hensyn til konkurrencepolitikken. Vi har opnået gode resultater gennem de seneste fem år, hvor vi er gået imod markedsdominering, og dette skal være et centralt holdepunkt for vores europæiske energipolitik.

Hvad angår vedvarende energikilder, er vores betænkning langt mere åbenhjertig, og Deres EU-strategi og Energi 2020-strategien er meget vage. Jens Rohde har ret. Over de kommende 10 år vil 70 % af alle energiinvesteringer i Europa være investeringer i vedvarende energi. De vedvarende teknologier er vores største eksportmarked inden for alle energiteknologier. Jeg mener ikke, det er det rigtige budskab at udvande vedvarende energikilder i EU

2020-strategien. Vi kunne godt bruge et særligt kapitel om det, der vil udgøre de største investeringer i de kommende 10 år.

I vores betænkning er vi også langt mere forsigtige med hensyn til at genåbne drøftelserne om nationale tilpassede systemer og andre systemer. Regeringerne vil have nationale støtteordninger, og vi må ikke forvirre denne debat ved at genåbne den tidligere.

Gas bliver ligesom olie vigtig i fremtiden. Jeg har to konkrete spørgsmål til Dem. Hvordan ser De gasmarkedet inden for energisektoren i det kommende årti? På Deres pressekonference var De helt klar omkring peak-olie samt risikoen for at nå op på 200 USD pr. tønde. Hvordan passer dette sammen med transportpolitikken på kommissionsplan?

Konrad Szymański, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! Jeg vil naturligvis gerne tilslutte mig dem, der har takket ordføreren for hendes rigtig gode samarbejde i forbindelse med udarbejdelsen af denne meget vanskelige betænkning. Betænkningen understreger alle de største udfordringer, som den europæiske energipolitik står over for. Jeg mener, at Unionen frem for alt skal tage fat på antimarkedsklausulerne i aftaler med tredjelande. Det er en af de største hindringer.

Rusland begrænser adgangen til gasrørledninger og forbyder genudførelse, hvorved landet begrænser de europæiske virksomheders ejendomsrettigheder med hensyn til den gas, der allerede er købt. Det var dét, der skete i forbindelse med den polske kontrakt, som kommissæren er bekendt med. Formålet med den russiske politik er at bevare et monopol på gasmarkedet så længe som muligt. Gazprom-monopolet i Centraleuropa opretholdes på bekostning af fællesmarkedet, på bekostning af konkurrencen og i sidste ende på bekostning af forbrugernes rettigheder. I sådanne tilfælde skal EU reagere meget beslutsomt, og det må ikke se bort fra den diplomatiske faktor og den højtstående repræsentant for udenrigsanliggendes rolle. Ellers vil vores reaktion være uafbalanceret.

EU-diplomatiet bør generelt udvise større opmærksomhed omkring spørgsmål vedrørende råmaterialer. Det er et emne, der bliver mere og mere vigtigt, og det er en væsentlig udfordring for vores tjenester i betragtning af kompetencerne inden for EU's handelspolitik. I vores energipolitik bør vi helt bestemt støtte de moderne teknologier fuldt ud, herunder anlæg til flydende naturgas, geotermisk energi og skifergas. Før vi har garanteret gasforsyningsikkerheden og -mangfoldigheden kan vi ikke tillade os at gå for pludseligt væk fra kul. Ellers vil vi blot øge vores afhængighed af gas, især i Centraleuropa, hvor kul fortsat spiller en ekstremt vigtig rolle.

Lige én ting til. Jeg mener, at der bør gøres opmærksom på et vist institutionelt problem. Alle de spørgsmål, som fru Kolarska-Bobińska tog op i sin betænkning, blev behandlet meget upassende i Kommissionens meddelelse, som helt klart er blevet udarbejdet uden hensyntagen til Parlamentets holdning. Det er rigtig uheldigt, og det er gået rigtig skidt med denne proces. Jeg mener ikke, vi bør handle sådan.

Niki Tzavela, for EFD-Gruppen. – (EL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Kolarska-Bobińska for hendes fremragende og meget ihærdige arbejde. Da vi har hørt en masse ambitiøse mål her – og min kære ven, hr. Turmes, talte gentagne gange om gennemførelse – mener jeg, vi alle bør takke Kommissionen for dens seneste meddelelse om energistrategiske spørgsmål, som den offentliggjorde i november. Det er den første realistiske strategi, vi har fået forelagt. Kommissionen henviser specifikt og klart til vanskelighederne. Den definerer dem og fastslår, hvilke vanskeligheder der er, og hvor der er plads til, at vi kan nå de mål, vi har opstillet.

Eftersom De har forelagt os en realistisk energipolitisk strategi, hr. kommissær, og det glæder jeg mig virkelig over, vil jeg gerne foreslå Dem en praktisk og realistisk løsning på South Stream. Vi har to små rørledninger, ITGI og TAP. De er klar, de er oppe i omdrejninger. De kan gå videre med dem. Nabucco er stor og derfor kompliceret, og der kan opstå forsinkelser. Så gå videre med de to små rørledninger.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Hr. formand! Jeg vil gerne give udtryk for min støtte til den betænkning, der er blevet udarbejdet, især til den sidste del af den, hvor der opfordres til, at borgernes interesser får forrang over politiske argumenter.

Grunden hertil er, at der findes et meget enkelt eksempel på dette. To store projekter er for øjeblikket under udvikling, nemlig South Stream og Nabucco. Nogle radikale fraktioner i Bulgarien siger, at disse to projekter er uforenelige med hinanden. Det handler nærmest om at få enten South Stream eller Nabucco. Jeg mener, at konkurrencen mellem disse to projekter er den eneste måde, hvorpå man kan sikre de europæiske borgere sikker, billig energi.

Et andet ekstremt vigtigt emne, som vi ikke på nogen måde må glemme, er kerneenergien og dens udvikling i forhold til politiseringen af dette emne. Grunden til, at jeg nævner dette, er, at beslutningen om at lukke reaktorerne på Kozloduy-kraftværket i Bulgarien var en politisk beslutning. I stedet for at tjene flere milliarder euro på dem, hvoraf en del endda kunne være gået til EU's budget, skal medlemsstaterne nu betale erstatning som følge af den politiske beslutning om at lukke disse reaktorer.

Derudover har vi i den seneste tid været vidne til et vist hysteri omkring spørgsmålet om kernekraftværker. Jeg vil gerne opfordre Dem til på vores vegne at gå imod de aktivistorganisationer, der iværksætter upartiske foranstaltninger imod dette emne. Mest af alt fordi de ikke tilbyder noget alternativ. Kerneenergi er rent faktisk også en løsningsmulighed, der kan garantere sikker, billig energi.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Hr. formand, hr. Oettinger, mine damer og herrer! Også jeg vil gerne takke fru Kolarska-Bobińska for hendes yderst konstruktive og intensive arbejde. Det, at jeg siger tak, betyder også, at jeg støtter betænkningen, i modsætning til nogle af mine kolleger, der roser betænkningen, men som ved hjælp af en række centrale ændringsforslag i morgen vil forsøge at foretage radikale ændringer af flere af dens passager. Jeg vil derfor gerne tage fat på det krav, der er blevet stillet så mange gange, om, at vi skal være mere ambitiøse. Jeg er ikke sikker på, om det, der er blevet sagt i denne henseende, er ambitiøst, eller om det er overdrevet.

Jeg er meget glad for, at fru Kolarska-Bobińska har forelagt en realistisk strategi, for det er dét, der er brug for i en tid med økonomisk og finansiel krise. Det er ikke nødvendigt at afsløre nye drømme, men at forelægge noget, der giver os mulighed for inden for et, to, tre eller fire år at påvise, at vi har klaret det.

Jeg glæder mig meget over, at hun nævner energimixets betydning og medlemsstaternes ansvar, så de selv bestemmer, hvad de vil. Vi vil ikke fremture med, at der kun er ét fremtidsperspektiv, og at det er vedvarende energi. Perspektivet omfatter vedvarende energi, kul, olie, gas og kerneenergi samt kernefusion. Det ville glæde mig meget, hvis alt det, som fru Kolarska-Bobińska har skrevet, og som har opnået tilslutning fra et stort flertal, rent faktisk blev vedtaget.

Hun nævnte spørgsmålet om finansiel ansvarlighed, behovet for at udvikle og opføre infrastruktur og ikke blot stille krav herom og sige, at pengene skal komme et eller andet sted fra. Hun påpegede også virksomhedernes ansvar.

Det bringer os videre til det indre marked. I denne henseende er det ikke nødvendigt at kræve en ny pakke og ny lovgivning. I stedet skal vi kræve gennemførelse og revision og være realistiske, så de standarder, vi har opstillet, også bliver anvendt i praksis. Sidst, men ikke mindst, må vi ikke blot klaske nye ting oven på og så i sidste ende blive overraskede, når energipriserne bliver så høje, at borgerne ikke længere har råd til at betale dem. Er det ambitiøst, eller er det uansvarligt bare at fylde nye ting på, øge omkostningerne, og så klage over energifattigdommen blandt borgerne?

Nogle gange handler forhandlingerne kun om industrien, men de vil ramme borgerne med fuld styrke i de kommende måneder og år. Under nogle forhandlinger kunne jeg godt tænke mig, at vi fra starten af tænkte på, hvordan slutresultatet vil blive.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Hr. formand, hr. kommissær! Allerførst vil jeg gerne takke fru Kolarska-Bobińska og skyggeordføreren fra min gruppe, fru Ulvskog, samt de øvrige skyggeordførere for deres fremragende arbejde.

Da der er tale om en strategisk betænkning, er den meget omfattende, og den beskæftiger sig på detaljeret vis med de forskellige aspekter af EU's energipolitik, idet den bygger strategien op på den store mængde lovgivning, vi har vedtaget i de senere år. På den korte tid, jeg har, vil jeg gerne fremhæve to meget vigtige aspekter af denne betænkning, nemlig sammenkoblinger og beskatning.

Lige nu er der et presserende behov for fuldt ud at anvende de lovgivningsmæssige og finansielle mekanismer, vi har til rådighed, til i tide at styrke de svage led i de transeuropæiske energinet, hvilket er meget vigtigt.

Hvad angår beskatning, mener jeg, at der ikke blot er brug for særlige beskatningsforanstaltninger med henblik på at udvikle effektiviteten, energibesparelserne og de vedvarende energikilder, så de passer til markedsniveauerne, men også for skatteincitamenter i form af passende fradrag eller fritagelser.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Hr. formand! Vi har enorme problemer med energimarkedet og nettet i Europa, og derudover er energiproduktionen primært baseret på fossile energikilder. Hvis nogen siger "gennemførelse, gennemførelse, gennemførelse", siger jeg "fokus, fokus, fokus", og jeg skal nævne et par eksempler.

Vi mangler stadig 50 % af finansieringen til SET-planen. Vi har budgetforhandlinger, der går i en helt anden retning end denne energistrategi. Vi måtte kæmpe – undskyld, jeg vil ikke føres ud af salen – som ind i helvede for EERP, energieffektivitet og alternative brændstoffer, og inden for forskningsområdet har vi det samme problem.

I den uge, hvor vi drøfter det, som jeg må indrømme til dels er en god strategi, stemmer vi også om en betænkning om støtte til kul, i hvilken det hedder, at Spanien støtter kul på et ikkekonkurrencedygtigt kulmarked, med ikke mindre end 50 000 EUR pr. job, mens gennemsnittet er 17 000 EUR pr. job. Hvordan skal vi kunne være konkurrencedygtige og moderne, hvis vi træffer sådanne beslutninger? Det underminerer hele strategien.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Erfaringerne fra tidligere år, hvor afbrydelsen af gasforsyningen fra Ukraine og de udbredte strømsvigt i en række EU-lande viste, at vores energisystem mangler de reserver, der er nødvendige for at håndtere krisesituationer, har

lært os, at alle løsninger kræver omfattende investeringer. Når vi træffer beslutninger om de nødvendige ændringer, skal vi derfor handle koordineret og forsigtigt med henblik på at anvende de investerede ressourcer så effektivt som muligt.

Den indgivne betænkning er en meget omfattende reaktion på denne tingenes tilstand, idet den tager stort set alle de spørgsmål op, der skal besvares med henblik på at løse vores energiproblemer. Dette vedrører alt fra retsgrundlag og fordeling af beføjelser til handelsregler, netmodernisering og finansiering.

Betænkningen vil garantere energisikkerhed og støtte til forskning og udvikling og glemmer ikke behovet for større energieffektivitet og anvendelsen af vedvarende energikilder. Med sin omfattende og afbalancerede tilgang er betænkningen efter min opfattelse et godt udgangspunkt for yderligere arbejde med at forbedre det europæiske energisystem.

Bendt Bendtsen (PPE). – (DA) Hr. formand! Først tak til ordføreren for et flot stykke arbejde og en velafbalanceret betænkning. At der er et kraftigt stigende behov for en ny energistrategi for Europa, er der ingen tvivl om, heller ikke hos europæiske virksomheder. Vi bliver mere og mere afhængige af gas fra Rusland og olie fra Mellemøsten. Energistrategien er både blevet en del af Europas udenrigspolitik og sikkerhedspolitik og et spørgsmål om forsyningsikkerhed. Vores beslutninger i Europa er af afgørende betydning for vores konkurrenceevne. Der er behov for massive investeringer i fremtiden, så vi får et fuldt og også sammenhængende indre marked – ligesom der er behov for massive investeringer i energieffektivitet. Hvad der er sparet er også tjent. Og energieffektivitet er den billigste måde at nedbringe CO₂-emissionerne på.

Jeg vil gerne sige tak til kommissær Oettinger i dag for hans bemærkninger omkring energieffektivitet. For så vidt angår energieffektivitet – uanset om målene er bindende eller ej – er jeg tilfreds med Kommissionens meddelelse, hvori der opremses en hel del områder, hvor vi kan gøre mere. Endvidere er jeg åben over for at give Kommissionen mere magt til at afvise de nationale handlingsplaner, hvis de ikke er tilstrækkelige til at nå vores 20 % målsætning i 2020.

Hertil kommer, at USA og Kina investerer massivt i områderne for energieffektivitet. Alle er klar over, at prisen på energi vil stige i fremtiden, og Europa lider i øjeblikket af manglende konkurrencekraft i en global verden. Derfor er der behov for, at vi ved hjælp af gode investeringer i energieffektivitet, infrastruktur, smarte net med mere giver vores virksomheder mulighed for at opnå større konkurrencekraft. Sidegevinsten bliver nye job, innovative virksomheder i et Europa, som i øjeblikket taber tusindvis af arbejdspladser.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren og hans kolleger for denne vellykkede betænkning. Oprettelsen af et paneuropæisk energimarked er i alle europæeres interesse. Ved at åbne vores energimarkeder har vi dog glemt spørgsmålet om markedets gennemsigtighed og alsidighed.

Jeg er bekymret over, at mens elektricitet, gas og CO₂-emissionskvoter til en værdi af flere hundrede milliarder EUR skifter hænder på markederne, er der et klart hul i tilsynet og lovgivningen. Jeg glæder mig derfor over Kommissionens initiativ til at udfylde dette hul. Jeg håber, at Kommissionens meddelelse, der vil blive vedtaget om kort tid, vil fokusere på forbrugerbeskyttelse og opstille en klar paneuropæisk lovgivningsramme, som fastsætter utvetydige regler og definitioner med henblik på at undgå insiderhandel og markedsmanipulation og øge markedets likviditet.

Jeg mener, at ACER, EU's energireguleringsmyndighed, der blev indført ved den tredje pakke vedrørende det indre marked, på et tidspunkt bliver nødt til at overvåge handelen med elektricitet, gas og emissioner, og jeg foreslår, at overvågningen af disse tre markeder sker under ledelse af én enkelt reguleringsmyndighed i medlemsstaterne.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det glæder mig, at Kommissionens 2020-energistrategi henviser til den igangværende revision vedrørende indirekte ændringer af arealanvendelsen. Det er afgørende, at Kommissionen opfylder sin forpligtelse til at stille et forslag herom inden årets udgang, både for at dæmme op for udbredt bekymring i offentligheden om, at nogle af de biobrændstoffer, der for øjeblikket findes på markedet, muligvis ikke giver nogen nettoreduktion af drivhusgasemissionerne, og for at hjælpe industrien, der udvikler innovative processer, hvis merværdi fortjener anerkendelse.

For så vidt angår spørgsmålet om energisikkerhed, vil jeg gerne opfordre Kommissionen til at tage dens bemærkninger om harmoniseringen af nationale støtteordninger for vedvarende energikilder op til fornyet overvejelse. Jeg går helhjertet ind for handling på europæisk plan, når det giver merværdi, men medlemsstaterne har først for nylig forelagt deres nationale handlingsplaner for vedvarende energi og arbejder med at få dem gennemført, så en sådan harmonisering ville være at gå for vidt.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne lægge ud med at takke ordføreren for hendes fremragende arbejde med denne betænkning. Energisektoren er drivkraften bag økonomisk vækst. Europa har haft en strategi for energi og bekæmpelse af klimaændringer siden 2008. Det er afgørende, at denne strategi bliver gennemført, men med Lissabontraktaten kan vi gå et skridt videre og bane vejen for et egentligt energifællesskab i Europa.

Vi skal uddybe det indre energimarked, oprette og skabe forbindelser mellem nettene, sikre energisolidariteten og sætte forbrugeren i centrum for vores aktiviteter. Der er behov for at øge den offentlige finansiering og udviklingen af instrumenter og programmer til fremme af energieffektiviteten. Videnskabelig forskning og teknologi spiller en afgørende rolle for opfyldelsen af disse målsætninger.

Jeg glæder mig derfor over, at der er blevet indledt forskellige europæiske industriinitiativer i henhold til den europæiske strategiske energiteknologiplan, og jeg opfordrer Kommissionen til at iværksætte resten af planens foranstaltninger. Det ottende rammeprogram bør endvidere prioritere forskning og udvikling af innovative teknologier på energiområdet. Det er derfor afgørende, at der er tilstrækkelige midler til at støtte rene og bæredygtige teknologier. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan bevare vores industris konkurrenceevne, fremme den økonomiske vækst og skabe arbejdspladser.

Kathleen Van Brempt (S&D). – (NL) Hr. formand! Det ord, vi har hørt flest gange i dag, er med rette "strategi". Vi glæder os således over Kommissionens strategi. Vi synes dog, den er en lille smule skuffende, da en god strategi indebærer udførelse af en fornuftig vurdering – en vurdering af forsyningsproblemerne og især af de miljømæssige problemer og de sociale problemer – og det er med udgangspunkt i denne strategi, at vi opstiller vores prioriteringer. Jeg tillægger ordet "prioritering" meget stor betydning, da det betyder at stille noget op i rækkefølge. Energieffektivitet står øverst i rækkefølgen. Det har De nævnt. Men hvis vi mener, at energieffektiviteten er så vigtig, hvorfor er det så så svært at opstille målsætninger, som vi kan håndhæve i vores medlemsstater? Det er så vigtigt. Vi ved, det virker, og det er en måde at nå det, vi skal, på. Derfor vil jeg gerne opfordre kommissæren

til at tage denne prioritering op og rent faktisk forelægge den i Deres forberedelser til det vigtige topmøde i februar.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Hr. formand! I dag træffer vi beslutning om energiudviklingen frem til 2020, men denne periode er alt for kort. Det tager mange år at få energifaciliteter op at køre. Og det tager også ganske lang tid at få opført net og elværker. Levetiden for sådanne anlæg er flere årtier. Derfor har investorerne brug for rimeligt stabile politiske retningslinjer for en langt længere periode. Hvis vi vil nå vores mål for klimaændringer og bæredygtighed på energiområdet, skal vi opstille en politikramme, der går meget længere ind i fremtiden. Vi har brug for et strategidokument vedrørende energiudvikling, der mindst strækker sig til 2050.

Kerneenergi bliver mere og mere en af fremtidens energikilder, og jeg vil derfor gerne fremhæve tre opgaver, som vi står over for på europæisk plan i den henseende. For det første skal vi træffe lovgivningsmæssige foranstaltninger for at garantere sikker nedlæggelse af kernekraftværker og bortskaffelse af radioaktivt affald i overensstemmelse med princippet om, at forureneren betaler.

For det andet skal vi gennem effektive og gennemsigtige procedurer sikre, at de nye elværker opføres i henhold til de højeste sikkerhedsstandarder. Det kan vi gøre ved at indføre minimumsstandarder for designgodkendelse og -certificering for nye kernekraftværker. Derudover skal vi overveje licenser til nye typer kernekraftværker på europæisk plan. Det ville hjælpe os med at drage fordel af vores kombinerede viden og hjælpe de lande, der først nu indfører kerneenergi, samt landene med relativt små administrative organer.

For det tredje skal vi gøre beslutningsprocessen på kerneområdet mere demokratisk. Kerneenergi er blot en af mange potentielle energikilder, og derfor skal beslutningsprocedurerne være de samme som for kul, vedvarende energikilder, gas og olie. Europa-Parlamentet skal have medbestemmelsesret. Det er ikke nødvendigt at revidere Euratomtraktaten, da dette kan gøres via en interinstitutionel aftale.

Adam Gierek (S&D). – (PL) Hr. formand! Energien står for omkring 40 % af produktionsomkostningerne, mens arbejdskraften kun står for 15 %, men fremskaffelsen af råmaterialer til energiproduktion kræver også selv energi. Derfor afhænger den økonomiske konkurrenceevne af energien. Dogmet vedrørende indvirkningen på det globale klima og fremme af det, der går under betegnelsen "kulstoffattig økonomi", er meningsløst. Når vi kører fast i bindende mål for CO₂-emissioner, er det et eksempel på forslag, der er socialt og økonomisk uansvarlige, nøjagtig ligesom den CCS-teknologi, der er blevet obligatorisk for kulfyrede kraftværker – men hvorfor ikke for andre brændstoffer? Hvorfor er drivkraften bag fremskridt ikke effektivitet?

Jeg må advare om social utilfredshed i forhold til skabelsen af energifattigdom. I de nye medlemsstater går omkring 40 % af husholdningernes udgifter til energi. Jeg må også advare om tabet af energisikkerhed som følge af den lovgivning, der er blevet gennemtvunget, navnlig klima- og energipakken. En sidste ting. Hvorfor kan medlemsstaterne ikke selv bestemme, hvordan de vil mindske deres CO₂-emissioner, ligesom de kan træffe bestemmelse om deres energimix?

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Hr. formand! Den nye Lissabontraktat har gjort energi til EU's og medlemsstaternes fælles ansvar. Den anden energipakke, der danner udgangspunkt for denne strategi, fortjener klart en række tilføjelser, og betænkningen indeholder en god analyse i den henseende. Men medlemsstaterne og deres private og

offentlige parter skal også være med. De operationelle programmer mellem og internt i medlemsstaterne bliver mere og mere vigtige. Der er blevet opstillet tilstrækkeligt høje procentmål for både klima og energi. Der er ikke behov for nye supplerende bindende mål. Som det allerede er blevet sagt, er det gennemførelsen, der tæller, idet vi husker på borgerne – forbrugerne. Det er også muligt, at Kommissionen skal forbedre sin vurdering af disse nationale programmer, og at vores ressourcer, evt. euroobligationer, skal gøres afhængige heraf. Der er stadig langt fra ord til handling. Det første af to holdepunkter er energieffektiviteten, som er en enorm mulighed. Den er med til at øge vores virksomheders konkurrenceevne og beskæftigelsen – f.eks. i bygge- og anlægssektoren. Tag et kig på Deres eget land. Energieffektiviteten har skabt titusindvis af arbejdspladser i Tyskland. Det andet holdepunkt er – ja, det sagde De også – infrastrukturen, der forbinder landene internt og med hinanden, og de intelligente net. Det er her, euroobligationerne er nødvendige. Jeg har et spørgsmål til kommissæren. Vil der blive gjort fremskridt i retning af disse euroobligationer i december? Vi taler om nye ressourcer – vi har brug for penge – og jeg vil gerne have Dem til at fortælle, om De vil rejse midler ad denne vej? Handling – det er dét, der er brug for.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Hr. formand! EU's energistrategi skal fokusere på energieffektivitet, sænkelse af det primære energiforbrug og energifattigdommen samt fremme af energi fra vedvarende energikilder og EU's energisikkerhed. Det er imidlertid absolut afgørende, at EU's energistrategi også hænger sammen med industripolitikken, transportpolitikken, forsknings- og innovationspolitikken og politikken for bekæmpelse af klimaændringer.

Vi opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at udarbejde de finansielle og skattemæssige instrumenter, der er nødvendige for at forbedre energieffektiviteten, navnlig inden for byggesektoren, og at betragte energieffektivitet og intelligent energiinfrastruktur som en prioritet i den fremtidige flerårige finansielle ramme.

EU skal lægge større vægt på det østlige partnerskab, især på området omkring Sortehavet, som er af særlig geopolitisk betydning for energisikkerhed og diversificering af EU's energiforsyningsveje.

Vi opfordrer endvidere Kommissionen og medlemsstaterne til at gå videre med gennemførelsen af EU's sydlige gaskorridor, navnlig rørledningsprojektet Nabucco, som i væsentlig grad kan øge gasforsyningsikkerheden.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Hr. formand! Både fru Kolarska-Bobińska og kommissær Oettinger fortjener ros for deres arbejde, for de har bestemt ydet en stor indsats. I henhold til Lissabontraktaten skal EU's energistrategi opbygges på fire nye søjler, nemlig det indre energimarked, forsyningssikkerhed, energieffektivitet og sammenkobling af europæiske energinet.

Ved kortlægningen af vores nye energistrategi skal vi huske på et par udfordringer. Mens vores fossile brændstoflagre gradvist mindskes, kan vi øge de tilgængelige lagre ved at finde nye områder til udvinding af råmateriale og ved at gøre en indsats inden for forskning og udvikling. Europas energiafhængighed øges proportionalt med befolkningsstigningen. I 2030 vil Europa være tvunget til at sikre 65 % af sin energiimport fra lande uden for EU. Hvad angår naturgasforsyninger, kan dette tal nå helt op på 80 %. Vi skal sigte mod i højere grad at diversificere transportveje og indkøbskilder. Restaurering af eksisterende kraftværker kan også få stor betydning.

Det er ikke nok at afsætte store summer til nedlukning af forældede kraftværker – vi skal også tænke på at vedligeholde dem. Medlemsstaterne skal generelt revidere deres holdning til kerneenergi. Vi skal fortsætte vores indsats inden for området kerneenergiudvikling, ellers vil vi ikke være i stand til at nå vores mål vedrørende klimaændringer. Jeg anbefaler, at vi udviser forsigtighed på dette område, så vores ambitiøse planer ikke bliver en trussel mod vores industrielle og handelsmæssige konkurrenceevne. I denne henseende har vi fået forelagt en afbalanceret betænkning, som indeholder forpligtelser, der realistisk set kan overholdes, og derfor støtter jeg den kraftigt.

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! At garantere bæredygtig, sikker og tilgængelig energi er helt sikkert en af de største udfordringer, som Europa står over for i de kommende år.

EU's politiske målsætninger kræver en række tiltag, der ikke må ses igennem fingre med. Den fuldstændige færdiggørelse af det indre energimarked er et mål, der kun kan nås, hvis den eksisterende lovgivning vedrørende energipakken gennemføres af samtlige medlemsstater.

Jeg mener, at hvis vi skal opfylde strategiens målsætninger fuldt ud, må vi ikke vige tilbage for at investere i moderne og intelligent infrastruktur, navnlig inden for forskning i og anvendelse af vedvarende energikilder. Disse investeringer udgør ikke blot den økonomisk mest fordelagtige løsning for nedbringelsen af EU's energiafhængighed, men vil også være med til at bekæmpe klimaændringerne.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne sende en stor tak til ordføreren og skyggeordførerne samt til Dem, hr. Oettinger, for det, De har gjort i de seneste dage og uger, er afgørende for EU's udvikling. Ligesom fru Van Brempt, hr. Turmes og flere andre mener jeg dog, at vi er nødt til at gå et skridt videre, for en fornuftig, miljøvenlig energipolitik er – om jeg så må sige – nærmest en affyringsrampe for grøn vækst og grønne arbejdspladser.

Vi drøftede endnu en gang dette med Kommissionens formand i går. Der er desværre kun blevet sagt meget lidt om det i dag. Ikke desto mindre er vi nødt til at tage disse ekstra skridt. Meget af det, der har at gøre med miljøorienteret energipolitik, er naturligvis stadig mere omkostningskrævende. Men hvis vi ser på de miljømæssige fordele og på, hvad det betyder for europæisk industri at spille en fremtrædende rolle, ser vi, at det også er meget vigtigt for beskæftigelsen.

Hr. Reul har ret. Vi har brug for mange energikilder. Måske ikke dem alle sammen – i den henseende er vores holdninger forskellige på mange punkter. Men vi er nødt til at vide, i hvilken retning energieffektivitet, energibesparelser og vedvarende energikilder går. Det er dem, der er drivkraften bag en fremtidsorienteret europæisk økonomi.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand! Energispørgsmålet er en væsentlig prioritet, som vi ikke kan tillade os at udskyde. Det er vigtigt, at den fremtidige handlingsplan for 2011-2020 yder et væsentligt bidrag til styrkelsen af EU's fælles politik.

Vi kræver tæt samarbejde, navnlig inden for området energiinfrastruktur, samt passende EU-finansiering. Jeg mener, at vi ud over at opnå offentlig og EU-finansiering bør lægge

større vægt på den private sektor og investeringer derfra med henblik på at udvikle en europæisk strategisk infrastruktur, som omfatter udvidelse og integration af alle lokale, regionale og europæiske energimarkeder.

Jeg mener, at en god måde at gøre dette på er at fremme offentlig-private partnerskaber ved at tilbyde den nødvendige politiske og administrative støtte, en vis grad af finansiering og nogle offentlige garantier. Det vil hjælpe os med at opnå den finansiering, der er så vigtig for enhver energipolitik fremtid.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Hr. formand, hr. kommissær! I dag vil jeg gerne tale kort om vores borgeres velfærd og om øer. Normalt har vi rare tanker om øer, vi kan godt lide at rejse derud – solen, varmen. De sydlige øers isolation fremmer endda øboernes velfærd, da den tiltrækker turister, men når det handler om energi, er isolation og østatus særdeles skadeligt for befolkningen. Det er lige nøjagtigt det, der ikke er brug for. Hvorfor? Isolation på energiområdet betyder normalt, at et monopol dominerer det pågældende marked, og for indbyggerne er det ensbetydende med både usikker forsyning og høje priser. Denne betænkning har løsningen. Infrastruktur, infrastruktur, infrastruktur. Lad os koble EU sammen, bringe os alle sammen tættere på hinanden, så vores borgere kan få rimelige priser og forsyningssikkerhed.

Francesco De Angelis (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne give udtryk for min værdsættelse af denne beslutning, som er et fremragende stykke arbejde i fire henseender.

For det første fastslår den, at energieffektivitet og energibesparelser er økonomisk fordelagtige prioriteringer med henblik på at mindske Europas energifafhængighed og bekæmpe klimaændringer. For det andet lægger den vægt på intelligent infrastruktur. For det tredje opfordrer den os til at gennemføre eksisterende europæisk lovgivning fuldt ud. For det fjerde stræber den efter at skabe en energipolitik med en stærk og sammenhængende international dimension.

Til slut vil jeg gerne understrege betydningen af energisikkerhed og investering i forskning, udvikling og innovation for at beskytte forbrugernes, virksomhedernes og borgernes interesser bedst muligt.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Hr. formand! Jeg tror virkelig, at samtlige EU's medlemsstater for øjeblikket er voldsomt bekymrede over deres energi, og jeg vil gerne allerførst takke ordføreren og skyggeordførerne for, at vi stort set alle, alle medlemsstaternes repræsentanter, har haft mulighed for at stille vores egne forslag, og takket være en række intelligente kompromiser har et rigtig godt dokument set dagens lys. Derudover mener jeg ikke, det er så vigtigt at have ambitiøse planer, som det er at have reelle planer, dvs. reelle infrastrukturer, sammenkoblinger, en reel mulighed for folk for at vælge den energileverandør, de ønsker at købe deres energi af, og selvfølgelig en reel markedspris. Jeg mener, at hvis vi kan opnå dette, har vi allerede gjort en hel del. Jeg mener, at vi i fremtiden bør få bedre styr på medlemsstaternes ønsker og interesser, for hvis vi opretter et fælles energimarked, skal disse interesser forenes. Jeg vil endvidere gerne takke Dem, hr. kommissær, for, at De reagerede omgående på undertegnelsen af visse aftaler, og jeg er taknemmelig for, at solidaritetsprincippet har dybe rødder på EU-plan.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg har læst betænkningen omhyggeligt, og jeg er generelt for den. Jeg blev dog noget forundret over flere henvisninger til kullet fremtid i den europæiske strategi, navnlig i punkt 52, hvor

Kommissionen opfordres til at udarbejde retsregler, der muliggør opførelse af kulfyrede kraftværker.

For flere år siden blev der i USA startet en politisk borgerbevægelse, som faktisk medførte en slags moratorium vedrørende opførelsen af kulfyrede kraftværker. Ligesom CO₂-emissionerne er denne beslutning baseret på problemet med at håndtere asken, som indeholder mange giftige stoffer. Derfor vil jeg absolut ikke forsvare de kulfyrede kraftværker, og jeg skal bemærke, at det såkaldt rene kul i mange tilfælde er mere et slogan end en realitet.

Jeg har desuden hørt flere kolleger forsvare kerneenergien indædt, både ud fra et omkostnings- og et sikkerhedssynspunkt. Dem, der siger det, viser desværre, at de ikke aner, hvad de snakker om. Der findes alternativer, de er vedvarende, de er rene, og EU skal udstikke sin rute for det kommende årti i den retning.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Denne betænkning indeholder nogle meget interessante punkter derved, at den med udgangspunkt i den grundlæggende idé om, at Europa skal give sig selv fælles energipolitikker, omhyggeligt analyserer både metoder og tidshorisonter.

Da jeg talte på Det Europæiske Energiforum, som formand Buzek afholdt, blandt repræsentanter for de 27 EU-medlemsstater og Europa-Parlamentet, talte jeg til fordel for en fælles energiplan, der vil give private og virksomheder lige muligheder for adgang til energi, og som således fjerner den nogle gange store prisforskel.

Jeg beklager, at de nu uundgåelige henvisninger til EU's ansvar i bekæmpelsen af klimaændringer er kommet med i en så god betænkning. Der findes specifikke dokumenter vedrørende dette emne, og jeg synes, det er unødvendigt, at vi bliver ved med at tilføje henvisninger til det for at tilfredsstille visse miljøekstremister.

Efter vores opfattelse kan en ny forpligtelsesperiode til Kyotoprotokollen kun ske i en global kontekst med deltagelse af alle de største økonomier gennem en juridisk bindende aftale.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Hr. formand! Jeg vil gerne takke ordføreren og kommissæren, som ser så positivt på energistrategi og -politik. Vi har ambitiøse mål om at mindske klimaændringsprocessen. For så vidt angår miljøbeskyttelsen, kan energien være en allieret, men den kan også være en fjende. I EU er vi afhængige af fossile brændstoffer, som anvendes til at udvinde energi. Med de svindende europæiske ressourcer er vi i stigende grad afhængige af tredjelande, så det er ikke blot vigtigt at udvikle vedvarende energi, men også at investere i forskning i øget energieffektivitet. På det foregående møde drøftede vi tildelingen af supplerende midler til energi under den europæiske økonomiske genopretningsplan. Det ville måske også være passende at tildele midler fra andre europæiske finansielle mekanismer, som er øremærket til overordnet energieffektivitet. Vedvarende energi er vigtig for os, ikke blot på grund af klimaændringerne, men også af hensyn til energisikkerheden. Nogle medlemsstaters bilaterale aftaler om gennemførelse af projekter såsom Nord Stream skaber mistillid, ikke blot i forbindelse med miljøspørgsmål, men også til solidaritetsprincipperne, og derfor skal der være gennemsigtighed på dette område.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Efter min mening er den bedre udnyttelse af EU's potentiale med hensyn til vedvarende energi en af betænkningens centrale elementer. Derfor vil jeg gerne minde om, at Dobrogeaområdet i det sydøstlige Rumænien om få år

bliver Europas største vindmøllepark. Opførelsen af de 522 vindmøller afsluttes i 2011. Dermed kan Dobrogea dække 50 % af det nationale energiforbrug.

Infrastruktur er et andet centralt element for et effektivt energimarked. EU skal vælge blandt de projekter, der dokumenterer deres effektivitet og økonomiske rentabilitet. AGRI-sammenkoblingen, som er et af Rumæniens væsentligste bidrag til udviklingen af energiinfrastruktur, er forbundet med lave omkostninger og giver et alternativ.

Diversificering af energiforsyningskilderne er også et *must* i oliesektoren. Det er P8-rørledningen et godt eksempel på. Rumænien og Serbien har for nylig genoptaget feasibility-undersøgelserne vedrørende opførelsen af det første afsnit af rørledningen mellem Constanța og Pancevo.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Hr. formand! Diversificering af kilder, ny energiinfrastruktur og forøgelse af de vedvarende energikilders andel er vigtige kriterier for EU's energimæssige fremtid. På samme tid skal vi imidlertid ikke holde op med at anvende gamle energikilder, som uden tvivl kan forbedres ved anvendelse af innovative teknologier, alt efter de enkelte medlemsstaters muligheder og behov.

Det vigtigste for mig og de borgere, jeg repræsenterer, er imidlertid, at vi skal fastholde en rimelig pris for alle forbrugere samt bevare og skabe nye job inden for dette område.

Vi må ikke ende i en situation, hvor der bliver overskudsenergi til rådighed på det europæiske energimarked, for den vil ikke blive købt på grund af de høje priser.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). – (EL) Hr. formand! Jeg mener, at det i henhold til Lissabontraktaten siger sig selv, at Europa-Parlamentet vil kunne bidrage langt mere til energipolitikken.

Jeg er enig i alt, hvad ordføreren siger, og jeg vil gerne understrege, at energipolitikken nu til dags – både direkte og indirekte – i langt højere grad hænger sammen med udenrigspolitikken generelt, både i medlemsstaterne og i EU. Jeg er enig i, at der i dag er brug for det nødvendige arbejde, infrastrukturarbejdet, og at vi derudover har brug for regler for, hvordan aftalerne skal gennemføres.

I dag vil vi have klare kontrakter, gennemsigtighed og specifikke henvisninger til vedvarende energikilder. Det, vi ser foran os, er imidlertid behovet for et fælles energimarked. Det ville især hjælpe EU's små østater, så vi på et stort marked kunne tackle de store energimæssige problemer på gennemsigtig vis.

Nick Griffin (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne sige til kommissæren, at betænkningen om den nye energistrategi har overset elefanten i stuen, nemlig peak-olie. Men i det mindste er Kommissionen endelig vågnet op over for denne gigantiske, umiddelbare trussel. Når man anerkender peak-olie, bliver størstedelen af denne i vid udstrækning velmenende betænkning desværre til brændstof til et forbrændingsanlæg.

Den enorme energikløft, der åbner sig, kan umuligt afhjælpes blot med vedvarende energikilder eller skiferkulstoffer. Kul, kernefusion – og på længere sigt kernefusion plus -fission – er de eneste energikilder, der er kompakte nok til at redde os, når oliealderen slutter.

Hr. kommissær! Nu, hvor dette er blevet anerkendt, kan vi så se frem til en ny seriøs tilgang til energi? Vi skal droppe al den sludder om vindkraftnet og global opvarmning og koncentrere os om de virkelige videnskabelige løsninger på peak-oliekrisen.

Günther Oettinger, *medlem af Kommissionen*. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi er nu på vej ind i forhandlingen, og hvis jeg tager de punkter, som Deres taler har fokuseret på, har vi et bredt energimix i EU, i medlemsstaterne – og i Parlamentet. Jeg har hørt om alt lige fra 100 % vedvarende energikilder til kernefusion, kernekraft og kul. Det varme spørgsmål er så, om vi kan enes om en langsigtet strategi? Vil vi opnå konsensus i Europa? Og hvis vi gør, hvordan kommer denne konsensus så til at se ud?

Vi arbejder for øjeblikket med strategien, som omfatter de tre mål om 20 % vedvarende energikilder, 20 % CO₂-reduktion og 20 % effektivitetsforbedring. Det er strategien for det nye årti. Det er rigtigt, at vi har brug for en langsigtet strategi. Den er indeholdt i den køreplan, som vi forelægger Dem et groft udkast til næste forår. Med denne køreplan agter vi inden for det kommende år at se på de næste 40 år sammen med Dem og medlemsstaterne og at indsende prognoser for energikrav, energimix, miljømål og forsyningsikkerhed i de næste fire årtier. Det er ikke noget simpelt forehavende. Forestil Dem et kort øjeblik, at vi står i 1970 inden oliekrisen, før murens fald og med kun et par medlemsstater, og at vi skal bruge den ekspertise, vi havde i 1970, til at kaste lys over 2010 og den nuværende situation på energiområdet. Vores skøn ville have været fuldstændig forkerte. Ved vi, hvilke tekniske egenskaber der vil se dagens lys i de kommende 40 år? Hvilke nye politiske interesser vil medlemsstaterne få? Ikke desto mindre er jeg for forsøget på at udarbejde køreplanen for 2050.

Dernæst blev spørgsmålet om, hvorfor vi har brug for bindende CO₂-reduktionsmål, rejst, og hvorfor medlemsstaterne ikke kan stå for dette. Det er ganske enkelt fordi, det er dét, der er blevet besluttet. Jeg accepterer 20 % CO₂ og 30 %, hvis vi finder andre partnere på verdensplan. Dette er en beslutning truffet af Parlamentet, som De er medlem af, og af Rådet, og jeg gennemfører den. Hvis noget skal være anderledes, så lad mig det vide. Jeg tror, at hvis ikke der var nogen bindende mål, ville medlemsstaterne ganske enkelt ikke overholde dem. Hvis vi går væk fra bindende mål, vil medlemsstaterne gøre mindre eller slet ingenting, især i svære økonomiske tider.

Emnet energieffektivitet blev nævnt. I vores strategi vil vi kun udarbejde overskrifterne for dette. De nærmere oplysninger om, hvordan energieffektiviteten skal gennemføres i praksis, og instrumenterne, foranstaltningerne og den finansielle korridor følger til foråret, når vi skal forelægge den energieffektivitetsstrategi, som De drøfter for øjeblikket.

Der er blevet stillet spørgsmål om det indre marked. Tro mig, hr. Almunia. Vi vil sikre fuld overensstemmelse med den anden og tredje pakke om det indre marked, vi vil tage os af traktatbrudsspørgsmål og gøre, hvad vi kan, for at sikre, at gas og elektricitet inden for de kommende fem år får et indre marked med konkurrence og gennemsigtighed. I de seneste par uger har vi rådgivet medlemsstaterne – den polske regering i Yamal-sagen, den bulgarske regering i South Stream-sagen og med hensyn til den bulgarske gasforsyning. Medlemsstaterne er nemlig ikke altid villige eller i stand til selv at sikre overensstemmelse med interne markedsregler i deres bilaterale aftaler. Når man spørger os til råds, rådgiver vi, men det kræver også, at medlemsstaterne medvirker. Der er også store medlemsstater, hvor det indre marked ikke virker. Et af landene ligger ikke langt herfra og er måske endda det, vi befinder os i netop nu. Jeg vil derfor stille de franske medlemmer følgende spørgsmål: Er De klar til at arbejde sammen med mig om at oprette et indre marked i Frankrig og i andre lande? Jeg har brug for Deres støtte – ikke på nationalt plan, men på europæisk plan.

I forbindelse med den sydlige korridor tror jeg, at beslutningen om Nabucco, TAP eller ITGI vil blive truffet i det første kvartal af det nye år. En gasinfrastruktur kræver imidlertid,

at vi drøfter spørgsmålet om, hvor meget gas der vil være brug for til opvarmning og elektricitetsomstilling i de kommende årtier? For øjeblikket ligger behovet på 500 mia. m³ om året. Vil det være mere eller mindre? Dette vil vi også se på i køreplanen for 2050.

Hr. Rohde nævnte eksemplet med Kina. Kina er altid et godt eksempel at bruge til sammenligninger, men ikke et foregangseksempel. De har ret i, at der er blevet investeret kraftigt i vindenergi i Kina. Det er rigtigt, men De glemte at sige, at Kina for øjeblikket opkøber verdens kullagre og investerer meget mere i kul. I det seneste år har Kina investeret mere i vedvarende energikilder end Tyskland, det er rigtigt. Ikke desto mindre er andelen af den vedvarende energi, der produceres i Kina, faldende, da der investeres meget mere i kernekraft og kul. Derudover opfatter Kina kernekraft som en form for vedvarende energi. Det er jeg ikke enig i. Det er altså vigtigt at sammenligne med Kina, men jeg skal på det kraftigste fraråde, at man fører Kina frem som et foregangseksempel for vores europæiske arbejde.

Jeg har også brug for Dem, når det gælder det europæiske budget. Der er blevet opfordret til, at der skal gøres mere, og til, at der skal stilles flere ressourcer til rådighed til forskning og infrastruktur. Den er jeg med på. Jeg tager imod hver eneste euro, De giver mig, men det er Rådet og Parlamentet, der træffer beslutning om budgettet. På baggrund af vores gode erfaringer med SET-planen, med finansieringen af energiforskning og med den økonomiske genopretningsplan håber jeg, at vi får udarbejdet et godt forslag om infrastruktur, og at De vil støtte det, så der i det kommende tiår kan stilles tilstrækkelig europæisk finansiering med merværdi til rådighed for hensigtsmæssige europæiske foranstaltninger inden for områderne infrastruktur og forskning. I lyset heraf har vi bestemt tilstrækkelige muligheder for et konstruktivt samarbejde.

Lena Kolarska-Bobińska, *ordfører*. – (PL) Hr. formand! Som man kan se, er forhandlingsemnerne og de holdninger, der gives udtryk for i Europa-Parlamentet, meget varierede og forskellige. Denne betænkning er derfor et resultat af det kompromis, vi har søgt at opnå. Jeg synes, det er en rigtig god betænkning, for vi har skabt konsensus.

Jeg vil gerne takke skyggeordførerne – fru Ulvskog, hr. Rohde, hr. Turmes, hr. Szymański med flere – for, at vi har skabt denne konsensus på så god en måde. Jeg vil også gerne takke fru Castillo Vera for hendes samarbejde, hjælp og støtte, fru Toth fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) for hendes hjælp, hr. Hillman og kommissæren samt Kommissionens tjenestegrene, som har besvaret mine mange spørgsmål og reageret på mine forskellige idéer.

I Bruxelles udkæmpes der i dag en kamp mellem tilhængerne af det mellemstatslige samarbejde og dem, der ønsker at handle ud fra solidaritetskonceptet. Både Europa-Parlamentet og Kommissionen står imidlertid over for nødvendigheden af at garantere, at solidariteten sejrer over de individuelle nationale interesser på Det Europæiske Råds kommende møder. Vi er nået frem til en vis konsensus. Vi har en strategi, og som hr. Turmes sagde, skal vi gennemføre den, gennemføre den og endnu en gang gennemføre den, samtidig med at vi forsvarer os mod forskellige særinteresser.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen torsdag den 25. november kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jeg mener, at denne nye energistrategi er afgørende for indførelsen af en konkurrencedygtig, bæredygtig og sikker strategi. På et tidspunkt, hvor Europa bliver mere og mere afhængigt af energiimport, mener jeg, at det er vigtigt, at det bliver ved med at spille en dominerende hovedrolle i energianliggender ved at fokusere på innovation og teknologi. At gøre vores energistrategi mere bæredygtig vil kræve, at der løbende fokuseres på vedvarende energi ved indførelse af øget konkurrence i sektoren, så vi på effektiv vis kan få gennemført det indre energimarked. Det vil få omkostningerne til at falde og økonomiens konkurrenceevne til at stige samt skabe velstand og arbejdspladser, hvilket er vigtigt for en sund handelsbalance. Jeg kommer fra en region i den yderste periferi, som for øjeblikket har en grad af energiselvforsyning på ca. 27 %, og som sigter mod at nå op på 75 % i 2012. Azorerne har opstillet mere ambitiøse specifikke mål end EU med resultater, der allerede anerkendes på europæisk plan, navnlig med hensyn til geotermisk energi, gennem en ambitiøs energipolitik baseret på partnerskaber mellem regionen og de bedste nationale og internationale forskningscentre. EU bør kaste et blik på disse eksempler og øge sin støtte inden for områderne forskning, innovation og projektudvikling.

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig*. – (RO) Tiden er inde til at tale om en egentlig europæisk energistrategi. Der er for øjeblikket huller i gennemførelsen af EU's energilovgivning. Lissabontraktatens bestemmelser giver EU en solidt retsgrundlag for at udvikle et effektivt indre marked, som garanterer forsyningssikkerhed, bæredygtighed, sammenkobling af netværk samt solidaritet. I denne forbindelse har de nye medlemsstater, som er langt mere sårbare over for eksterne forstyrrelser af deres energiforsyning, behov for EU's støtte til at tackle disse udfordringer.

Derudover vil jeg gerne indtrængende opfordre Dem til at fastholde muligheden for, at medlemsstaterne kan støtte kulminer, mindst frem til 2018. I en kapitalistverden er termen "ukonkurrencedygtig" synonymt med "social straf". Vi skal tage hensyn til den menneskelige faktor og tænke på de negative socioøkonomiske konsekvenser af lukningen af kulminer, som er en væsentlig kilde til beskæftigelse, før vi kategoriserer en mine som ukonkurrencedygtig.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Denne betænkning forsøger at bidrage til en ny energihandlingsplan inden for rammerne af Europa 2020-strategien. I princippet kan en ny plan vise sig at være et vigtigt initiativ, hvis man har taget ved lære af tidligere planers fejl og mangler. Det er meningsløst at køre frem med de selvsamme tiltag og forslag, der har gjort, at vi nu befinder os langt fra det sted, hvor vi burde være.

Den europæiske energipolitiks strategiske mangler, som bør tages i betragtning, omfatter følgende punkter.

Energipolitikken har fremstået som et tillæg til en "miljøpolitik", hvis ultimative mål er at åbne op for nye områder til finansiel spekulation ved at gøre drivhusgasemissionstilladelser profitable. Energispørgsmålet fortjener imidlertid en skræddersyet tilgang baseret på forbedring af specifikke indikatorer såsom energiintensitet og energiunderskud.

På energiområdet har man endvidere den opfattelse, at hvis man gennemfører fungerende markeder der, hvor de private investorer opererer, så vil alle problemer blive løst som ved et trylleslag. Der er allerede blevet udarbejdet tre på hinanden følgende lovgivningspakker, der er blevet brugt offentlige midler, og alligevel har vi endnu ikke konkurrencedygtige markeder, infrastrukturinvesteringer og energi, der er tilgængelig for forbrugerne. Dette er en fiasko ud fra alle aspekter af de fastsatte målsætninger.

Argumentet om, at biobrændstoffer udelukkende er forbundet med miljømæssige fordele og i høj grad vil udvikle landbruget og industrien i de europæiske lande, er faldet til jorden.

András Gyürk (PPE), *skriftlig*. – (HU) Det glæder mig at se, at der er et voksende engagement i Europa med hensyn til oprettelsen af et indre energimarked. Dette kan man helt klart udlede deraf, at både fru Kolarska-Bobińskas betænkning og Kommissionens seneste prioriteringer inden for energistrategi og infrastruktur kræver strukturelle ændringer. Endelig er vi alle sammen begyndt at forstå, at mærkbar fremgang kræver omfattende investeringer, konkrete handlingsplaner og lempelse af de administrative byrder. Det er den eneste mulighed, hvis alle medlemsstater skal nå de væsentligste målsætninger i Lissabontraktaten, som handler om det indre marked, forsyningssikkerhed, energieffektivitet og udvikling af vedvarende energikilder.

Det er efter min mening et afgørende skridt fremad, at de tidligere nævnte dokumenter behandler energiudviklingsindsatsen i Central- og Østeuropa som en presserende prioritet. Sidste års gaskrise gjorde det endvidere klart for de vestlige lande, at medlemsstaterne i vores område er alvorligt afhængige af én enkelt gaskilde, og at det indre marked ikke fungerer her. Europa har indset, at adgangen til alternative gaskilder, oprettelsen af nord-syd-gaskorridoren og afskaffelsen af isolerede markeder øger den regionale forsyningssikkerhed og samtidig er et stort skridt i retning af færdiggørelsen af et indre marked.

På samme tid øger styrkelsen af elnettene og den regionale sammenkobling af olierørledninger også fleksibiliteten i vores område. Engagementet må dog ikke stoppe med oprettelsen af en strategi. Jeg tror på, at der snart vil blive gennemført strukturelle ændringer, som støtter den effektive færdiggørelse af et indre marked, og at vi vil få en hurtig og gennemsigtig godkendelsesprocedure, skabe regionale initiativer og give adgang til nye finansieringsinstrumenter.

Tunne Kelam (PPE), *skriftlig*. – (EN) Efter flere dramatiske oplevelser med energiforsyninger er det blevet klart, at energi er en central faktor for EU's sikkerhed. Behovet for en langsigtet strategisk vision for energi er åbenlyst. Den nye foreslåede energistrategi har til formål at efterkomme dette behov. For det første har Europa brug for et sammenhængende og harmoniseret indre energimarked, som omfatter forskellige energinet og forbinder dem med hinanden. Dette er en absolut prioritet for EU's stabilitet og sikkerhed. I dag er der fortsat isolerede regioner i EU, der er stort set 100 % afhængige af eksterne energiforsyninger. I forbindelse med importeret gas gælder dette for de tre baltiske medlemsstater. De er afhængige af gaseksport fra Rusland, som Moskva bruger som et udenrigspolitisk værktøj. Resultatet er, at de baltiske stater, som er umiddelbare naboer til Rusland, betaler 30 % mere end Tyskland for den samme russiske gas. Den nye Østersøstrategi bør sigte mod at udvikle integrerede net omkring Østersøen. Jeg støtter tildelingen af en større del af budgettet til den fælles energipolitik. Udviklingen af moderne og effektive energiinfrastrukturer vil kræve prioriterede investeringer. Forbedringen af energieffektiviteten er ensbetydende med større investeringer i forskning og udvikling og i nye energiteknologier.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Den foreslåede energistrategi skal på lang sigt fremme en diversificeret kombination af energikilder, som ikke blot omfatter vedvarende energikilder, men også kerneenergi. Strategien vil dog ikke være levedygtig, så længe transmissionsnettet ikke styrkes, så det kan støtte markedsintegrationen og udviklingen af storstilet bæredygtig energiproduktion.

Derudover er konsolideringen af sammenkoblinger med og forbindelser til tredjelande af altafgørende betydning. Der er et presserende behov for at udvide og modernisere distributionsnettene med henblik på at integrere de voksende mængder decentral produktion. Det siger sig selv, at markedsintegrationen også kræver bedre anvendelse af de eksisterende operationelle net baseret på grænseoverskridende harmonisering af markedsstrukturen og udvikling af fælles europæiske modeller for forvaltning af sammenkoblingerne. Sidst, men ikke mindst, er det endvidere uhyre vigtigt, at der oprettes et europæisk intelligent net, som er i stand til at forvalte, distribuere og måle alle de forskellige produktions- og forbrugsmodeller i realtid med henblik på at garantere sikker og effektiv drift af det fremtidige elektricitetssystem.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jeg vil gerne takke for denne betænkning, navnlig henvisningerne til udnyttelsen af bioenergisektorens fulde potentiale. Denne sektor har et stort uudnyttet potentiale i Europa. En relevant faktor i denne forbindelse er, at nogle medlemsstater oplever en situation, hvor enorme landbrugsarealer hvert år står udyrkede hen. Disse arealer kunne også anvendes til vedvarende energiformål. Det er situationen i Rumænien, som jeg kender bedst, et klart eksempel på. Omkring 3 mio. ha land står uudnyttet, mens den energi, der mistes på tværs af dette område, er på ca. 187 terawatt i timen. Jeg mener, at dette spørgsmål bør tages op under forhandlingerne om den fælles landbrugspolitik fremtid. Kommissionen opfordres med rette til at foreslå politiske rammer og støtte yderligere foranstaltninger til fremme af anvendelsen af bæredygtige andengenerationsbiobrændstoffer i Europa, og jeg håber, at EU vedtager dette.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Energiproduktion er en af de største udfordringer, som verden står over for i dag. For lang tid siden støttede EU en politik for energiproduktion ved anvendelse af teknologier, der sikrer lave CO₂-emissioner. Ordførerens anerkendelse af denne idé som et strategisk mål kommer ikke som nogen overraskelse og har min fulde opbakning. Det andet strategiske mål – at garantere energisikkerhed for alle medlemsstater – har også min fulde støtte. Ordføreren knytter dette mål til oprettelsen af en kulstoffattig økonomi. Dette er særdeles vigtigt for Polen. Det er ingen hemmelighed, at Polens energisikkerhed er baseret på kul. For at nå dette mål er det derfor afgørende at modtage kraftig finansiel støtte fra EU. Polen – og mange andre medlemsstater – anerkender behovet for at opbygge en kulstoffattig økonomi, men landet er ikke i stand til at nå dette mål uden europæisk støtte. Endelig vil jeg gerne give udtryk for min tilfredshed med ordførerens anerkendelse af behovet for at sikre energi til borgerne til rimelige priser som et af de strategiske mål for den nye energistrategi for Europa. Jeg støtter de tre primære strategiske mål i den nye energistrategi for Europa, og jeg vil gerne give udtryk for min uforbeholdne støtte til forslaget til beslutning om "Frem mod en ny energistrategi for Europa 2011-2020".

Indrek Tarand (Verts/ALE), *skriftlig*. – (SV) Det glæder mig meget, at vi igen i dag har lejlighed til aktivt at drøfte spørgsmål vedrørende energisikkerhed i Europa-Parlamentet. Vi må endelig ikke tage fejl. Dette emne er lige så følsomt som gasspørgsmålet. I de senere år har EU som helhed øget sin afhængighed af energiforsyninger fra bestemte tredjelande. Markedet er forbundet med en iboende risiko, ikke blot med hensyn til det økonomiske aspekt, men også som følge af de manglende demokratiske rettigheder og menneskerettigheder og indblandingen af virksomheder uden sunde forretningskoncepter. Vi er desværre nødt til at erkende, at fru Kolarska-Bobińskas betænkning, som er et fremragende stykke arbejde, bliver drøftet og stemt om en smule for sent. Kommissionen offentliggjorde allerede sin energistrategi for Europa 2011-2020 den 10. november, så det

er formentlig for sent at få indflydelse på den. Men bedre sent end aldrig. Jeg skal derfor føje til dagens udtalelser, at Frankrig har besluttet sig for at sælge et krigsskib af Mistral-klassen til Rusland. Vi går ud fra, at landet alvorligt beklager denne beslutning.

Zbigniew Ziobro (ECR), *skriftlig. – (PL)* Det forelagte beslutningsforslag mangler fortsat udtrykkelige henvisninger til to vigtige emner. Det første er den finansielle støtte fra EU-budgettet til forskning i alternative brændstofkilder såsom skifergas. Takket være anvendelsen af skifergas har USA nu gjort sig uafhængig på energiforsyningsområdet. Forskere og geologer rapporterer, at der er begyndt at vise sig lignende muligheder for energiuafhængighed for EU. Jeg mener, det er vigtigt at ændre EU's politik på dette område, så den støtter udvindingen og anvendelsen af skifergas. Det er endvidere vigtigt at sikre finansiell støtte til institutioner, der er involveret i udviklingen af teknologier til udvinding og transport af skifergas – herunder anvendelsen af CO₂ i forbindelse med fraktureringen af skifer. Det andet emne er den manglende udtrykkelige henvisning til specifikke investeringer i brændstoftransmissionsprojekter. Dette er et andet dokument, som ikke har nogen tilknytning til strategien. Europa-Parlamentet skal langt om længe udpege energiprojekter, der er vigtige for den europæiske sikkerhed, og de måder, de vil blive finansieret på. Trods de erklæringer, der er blevet fremsat i forbindelse med både det østlige partnerskab og Sortehavssynergien, bliver man ved med at udsætte opførelsen af Nabucco-gasrørledningen, som skal forbinde lagre i Asien med brugere i Europa. Strategien mangler ligeledes en henvisning til den mulige anvendelse af lagre i Afrika og det arktiske område. Det sidste, der er blevet udeladt, er en entydig forklaring af begrebet "EU's energisikkerhed". Hvad betyder det egentlig? Henviser det til EU som helhed eller til en tilstand med forsyningsikkerhed for de enkelte medlemsstater, der i dag udgør EU?

14. Forberedelser til klimakonferencen i Cancún (29. november – 10. december) (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om forberedelser til klimakonferencen i Cancún (29. november – 10. december).

Joke Schauvliege, *formand for Rådet. – (NL)* Hr. formand, mine damer og herrer! Efter konferencen i København besluttede EU sig ret hurtigt for at indtage en trinvis, pragmatisk holdning i fremtiden. Det er ikke længere muligt at fokusere på en "alt eller intet"-holdning. Byggeklodserne til en ramme efter 2012 skal stilles op én efter én. Vi har indset, at fremskridtene i forhandlingerne om oprettelsen af en ambitiøs ordning til bekæmpelse af klimaændringer efter 2012 er sket meget langsomt. Deltagerne har meget forskellige synsvinkler, hvilket blev åbenlyst for kort tid siden under den seneste officielle forhandlingsrunde i Tianjin, hvor der blev gjort meget begrænsede fremskridt.

Det var med udgangspunkt heri, at Rådet (miljø) og Det Europæiske Råd lagde sidste hånd på EU's holdning til konferencen i Cancún. I denne forbindelse blev der taget højde for de øvrige institutioners holdninger og naturligvis også for Deres beslutningsforslag. Det ligger allerede fast, at Cancún ikke vil udmønte sig i en juridisk bindende ramme for perioden efter 2012. Da indholdet af foranstaltningsspakken til Cancún endnu ikke er klart, omfatter EU's holdning, som også vil give de europæiske forhandlere den nødvendige fleksibilitet, flere forskellige elementer. Det er under alle omstændigheder klart, at pakken af foranstaltninger til Cancún skal være afbalanceret, hvilket betyder, at den skal indeholde elementer, der gør det muligt at tilgodese både udviklingslandene og de udviklede lande. Hvordan ser de væsentligste elementer af EU's holdning så ud?

For det første er der behovet for at opnå et afbalanceret resultat, at skabe balance mellem forhandlingsrettighederne i henhold til Kyotoprotokollen og konventionen på den ene side og rammerne på den anden side.

For det andet er der betingelserne for en anden forpligtelsesperiode i henhold til Kyotoprotokollen.

For det tredje er der udkastet til de væsentlige bestanddele af Bali-handlingsplanen, nemlig en fælles vision, lettelse, tilpasning, teknologier og finansiering. EU fastholder, at et enkelt juridisk bindende instrument er den bedste måde at formgive rammen for perioden efter 2012 på. Da denne holdning sidste år gav anledning til en masse misforståelser, og da dette også er meget vigtigt i internationale forhandlinger, agter EU at indtage en fleksibel holdning. Flexibel med hensyn til en anden forpligtelsesperiode, men underkastet opfyldelsen af visse betingelser. Hvilke betingelser? Alle de største økonomier skal være omfattet af denne ramme for perioden efter 2012. Rammen skal være ambitiøs og effektiv, den miljømæssige integritet skal sikres, og der skal gøres fremskridt med reformen af de aktuelle markeds mekanismer og med indførelsen af nye mekanismer. Derudover skal de udviklede lande vise, at de rent faktisk overholder deres finansielle forpligtelser, navnlig med hensyn til den hurtige opstartsfinansiering. EU og dets medlemsstater har forelagt den første tilbundsgående, gennemsigtige betænkning om gennemførelsen af disse finansielle forpligtelser og vil i 2010 have bidraget med 2,2 mia. EUR. Jeg håber, at denne betænkning vil være med til at genskabe tilliden blandt parterne.

Det belgiske formandskab er af den opfattelse, at der er behov for håndgribelige specifikke foranstaltninger for at leve op til parternes forventninger og sikre tilliden til den multilaterale proces inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC). Vi skal gøre en stor indsats for at bidrage til opnåelsen af EU's mål. I denne henseende sætter vi også vores lid til Dem, mine damer og herrer, og til, at De vil hjælpe med at formidle og naturligvis støtte dette budskab.

Connie Hedegaard, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg er naturligvis helt enig i det, vi lige har hørt fra det belgiske formandskab. Jeg glæder mig også til at samarbejde med Dem i Cancún. Det er indlysende, at den retligt bindende aftale, som EU var parat til sidste år, og som vi stadig er parate til, desværre ikke vil blive opnået i Cancún – ikke på grund af os, men på grund af andre, som ikke er parate til den. Det er rigtigt, at vi bevæger os hen mod en pakke, der er afbalanceret, men også væsentlig og ambitiøs, vil jeg sige.

Vi var faktisk de første, der i dette forår – i februar/marts – fremlagde idéen om at benytte en trinvis tilgang for at bygge videre på Københavnsaftalen og sikre det momentum, der nu fortsætter i Cancún. Der er tilsyneladende enighed om, at det er det, vi skal have med hjem fra Cancún – en afbalanceret pakke – og vi kan nemt blive enige om, at det er, hvad alle parter gerne vil, men det er vanskeligere at blive enige om, hvad det så betyder.

Hvad er en væsentlig og afbalanceret pakke? Her vil jeg sige, at det fra et europæisk perspektiv er klart, at vi skal insistere på behovet for at forankre tilsagnene om afbødningsforanstaltninger, etablere et forbedret system til overvågning, rapportering og verifikation og fremme CO₂-markederne. Vi skal naturligvis også træffe beslutninger om REDD+, tilpasning, teknologi, finansiering og kapacitetsudvikling. Alle disse elementer skal afspejles i en pakke, der er afbalanceret efter vores standarder.

Jeg vil gerne understrege, at vi, EU, fortsat skal være utvetydige, når det gælder vores betingelser for en anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen. Vi skal bruge disse

betingelser til at hæve ambitionsniveauet og få de andre til at flytte sig. De betingelser, der er knyttet til en eventuel anden forpligtelsesperiode, er meget vigtige for den miljømæssige integritet og ambitionen om et fremtidigt klimasystem. EU alene under en anden forpligtelsesperiode er hverken nok eller troværdigt. Vi skal derfor holde fast i vores betingelser for at opnå positive svar fra vores partnere. Jeg må sige, at det er mit klare indtryk – også fra "pre-COP" – at vores argumenter i denne henseende vinder mere og mere anerkendelse.

Det beslutningsforslag, vi behandler i dag, omhandler alle de områder, jeg lige har nævnt. Kommissionen glæder sig i høj grad over de retningslinjer, der udstikkes af Parlamentet, selv om vi ikke kan følge dem alle.

Jeg vil nævne ét enkelt eksempel. Nogle af Dem foreslår, at vi indfører et andet mål end 2 °C-målet. En hovedprioritet for os i Cancún er ikke at påbegynde en genåbning af Københavnsaftalen eller begynde at bakke ud af det, vi allerede har.

Jeg vil også benytte lejligheden til at understrege, at EU skal opfylde sine tilsagn om hurtig opstart fra København. Jeg kan ærligt betro Dem én ting: Vi er der næsten. Men vi mangler stadig 200 mio. EUR fra medlemsstaterne for at nå derhen, hvor vi lovede at være i København. Jeg er sikker på, at De kan høre forskellen mellem at kunne sige: "Vi har opfyldt vores løfte" på vegne af EU i Cancún og "Vi har næsten opfyldt vores løfte". Vi skal efter min mening udnytte den sidste tid inden Cancún til at forsøge at opfylde alt det, vi lovede i København.

Jeg har ikke sagt noget om mål – ikke fordi de ikke er vigtige, hvilket de bestemt er, og EU vil i år ligesom sidste år sige, at vi stadig er parate til at gå op på 30 %, hvis alle de andre også opfylder deres løfter. Der er ingen ændringer her. Hvis mål ikke drøftes så intenst nu, skyldes det efter min mening, at mange andre parter ikke er særlig parate – af velkendte årsager – til at drøfte mål i Cancún. Det er vigtigt, at vi forankrer tilsagnene fra Københavnsaftalen i den formelle tekst. Ud fra det kan vi forbedre tingene.

Men jeg må også sige, at det – uanset resultaterne af Cancún – er afgørende, at vi efter Cancún fortsat har en intelligent klimapolitik med ambitiøse mål, samtidig med at vi tager fat om vores energiproblemer, som De netop har drøftet. Vi kan skubbe på for at skabe innovation og beskæftigelse, og vi kan fastlægge ambitiøse mål.

Endelig vil jeg fremhæve, at vi naturligvis arbejder for at sikre Lissabontraktatens gennemførelse, og jeg kan forsikre Dem, at vi i hver fase informerer Parlamentets delegation om fremskridtet i forhandlingerne. Vi vil naturligvis informere Parlamentets delegation dagligt, og vi vil forsøge at arbejde tæt sammen.

Vi glæder os meget over den støtte, Parlamentet tilkendegiver i beslutningsforslaget med henblik på at sikre, at EU taler med én stemme. Det er efter min mening én af de vigtigste udfordringer i Cancún. Uanset hvem der taler på vegne af EU, kan vores partnere uden for Europa være sikre på, at de vil blive mødt af de samme prioriteter og de samme budskaber. Det er sådan, vores prioriteter bedst vil blive hørt.

Karl-Heinz Florenz, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru Schauvliege, fru kommissær! Hvis vi kan lære noget af København, hvor De, fru kommissær, naturligvis var formand, så må det være, at EU skal tale med én stemme på sådanne konferencer i fremtiden. Vi kan være uenige her om et eller to punkter, men hvis vi som europæere er splittet med hensyn til det, vi siger dér, fremstår vi ikke som troværdige, og hvis vi ikke er troværdige, vil de andre ikke følge os. Hvorfor skulle de det? De tal, vi vedtog under

kansler Merkel, bør derfor grundlæggende fastholdes og bruges som udgangspunkt for denne forhandling. Jeg er enig med Dem i, at der ikke må sås alvorlig tvivl om det ambitiøse 2 °C-mål, og at vi ikke må overveje et betydeligt lavere mål, fordi det vil gøre det meget vanskeligere at opfylde målene, og fordi andre vil vende sig væk fra os.

Jeg er meget foruroliget over, at vi bringer vores intellektuelle ejendom i fare. Vores industri investerer penge og arbejdskraft i udvikling. Hvis vi nu slækker på forsvaret omkring denne intellektuelle ejendom og efterlader huller i det nuværende forsvar, vil vi miste elementer af stor værdi, nemlig vores intellektuelle ejendom. Jeg går helt ind for teknologioverførsel, men vores virksomheder skal også kunne se fornuften i at investere i den, og derfor må vi ikke udhule den intellektuelle ejendom.

Hvad angår tilsagn, skal vi efter min mening også kræve seriøse tilsagn fra vores partnere i hele verden. De skal dog være troværdige, og disse lande skal have mulighed for at gennemføre dem. Ellers vil de gøre det præcist modsatte af det, som vi ønsker, at de skal gøre – de vil med andre ord skabe afstand til os. Det er derfor vigtigt, at vi fremstår på en troværdig måde i Cancún. De vigtigste beslutninger vil så blive truffet senere i Johannesburg, men vi skal gøde jorden i Cancún. Jeg er landbruger. Hvis jorden ikke er gødet tilstrækkeligt, bliver der ingen høst. Lad os koncentrere os om at gøde jorden ordentligt.

Marita Ulvskog, for S&D-Gruppen. – (SV) Hr. formand! Inden topmødet i København havde vi meget store forventninger. Resultatet var ikke så godt. Da vi forlod København, sneede det kraftigt, og der var meget koldt i mødelokalerne. Det er ikke kun København, der oplevede de isnende temperaturer, men hele miljødebatten. Det kan siges, at klimaet i dag ligger endnu længere nede på den politiske dagsorden end før København. Det er beklageligt, men det er vores opgave at sikre, at der opnås bedre resultater på topmødet, så vi kan tage fat om og forbedre resultatet af København. Hvordan skal vi gøre det? Det skal vi ved som repræsentanter for Europa at påtage os en førende rolle. Det er netop, hvad FN's klimachef, Christina Figueres, opfordrede til, da hun talte under en videokonference med os medlemmer af Parlamentet, der rejser til Cancún. Vi skal vise lederskab, og det skal vi gøre ved bl.a. at gennemføre alt, hvad vi lovede i København – ikke kun næsten alt, men absolut alt.

Derefter skal vi selvfølgelig sikre, at vi får flere med om bord. Sammen med andre konkrete beslutninger i Cancún om skovrydning, teknologioverførsel og vejen frem mod en anden forpligtelsesperiode under Kyoto kan dette bane vejen for en international klimaaftale i 2011. Vi bør ikke være for lave forventninger inden Cancún.

Chris Davies, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Der hersker ikke megen entusiasme for at håndtere den globale opvarmning i øjeblikket, snarere udbredt skepsis i befolkningen. I begyndelsen af året oplevede vi sne, men hvis vi ser på tallene, kan vi se, at de første seks måneder af året var de varmeste, der er registreret på jorden. Det er en simpel kendsgerning.

Jeg ønsker, at vi opnår en international aftale så hurtigt som muligt, men jeg har betænkeligheder ved karakteren af en sådan aftale. Sondringen mellem udviklede lande og udviklingslande forekommer mig mærkelig. Jeg gad nok vide, hvor lang tid der vil gå, inden nogle af udviklingslandene overhaler de fattigste lande i Europa. Tænk på klimakonferencerne og Saudi-Arabiens entusiasme med hensyn til forslaget om, at CO₂-opsamling og -oplagring skal være omfattet af CDM (mekanismen for bæredygtig udvikling). Saudi-Arabien kan helt sikkert investere nogle af sine egne processer i dette. Hvorfor skal vi bidrage til det?

Jeg er bekymret for, at EU vil sakke bagud på grund af forandringerne tempo, og jeg mener, at klimaændringsinitiativer og vores evne til at håndtere den globale opvarmning udgør fantastiske muligheder. Kina planlægger at reducere sin CO₂-intensitet med 45 % i løbet af det næste årti. Det betyder investering i nye kraftværker til erstatning for de gamle. Det betyder forbedring af landets energieffektivitet. Det udgør et reelt problem. Hvis vi ikke kan konkurrere med kineserne nu, hvordan skal vi så kunne konkurrere med et mere energieffektivt Kina i de kommende år?

Jeg mener, at vores mål skal skærpes. Lad os hæve det fra 20 % til 30 %. Jeg mener, at CO₂-priserne skal hæves, så vi fremtvinger investeringer i lavemissionsløsninger i fremtiden. Jeg ville ønske, jeg kunne have mere tiltro til, at der i Kommissionen er enighed om, at dette skal overvejes og gennemføres. Jeg synes bare ikke, at det sker i øjeblikket. Jeg kender denne kommissærs entusiasme for emnet. Jeg er ikke sikker på, hun har Kommissionens fulde opbakning. Men måske vi har brug for et alternativ?

Vi har brug for et alternativ, og det skal grundlæggende bestå i at drive vores energieffektivitet frem. For få minutter side hørte vi kommissær Oettingers planer om at fremlægge lovgivning i det nye år. Den lovgivning skal være ambitiøs. Vi skal spare på ressourcerne. Vi skal blive mere konkurrencedygtige.

Yannick Jadot, *for Verts/ALE-Gruppen.* – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg kunne have begrænset mit indlæg til blot at genkalde denne sommers billeder fra Rusland eller det sydlige Asien for at minde Dem om det absolut påtrængende behov for at bekæmpe klimaændringerne, og – eftersom vi taler om Europa – omgående eller så hurtigt som muligt vedtage et mål på 30 % inden 2020 for emissionen af drivhusgasser. Hvis vi ikke vedtager ændringer nu, vil vi i nå 19 %. Vi har praktisk talt nået det mål, vi satte for os selv, så vi kan ikke længere tale om europæiske ambitioner, hvis vi taler om 20 %.

For mit vedkommende er jeg ikke umiddelbart tilhænger af CO₂-markedet, men hvis vi fastholder de 20 %, kan vi være sikre på, at vi vil behandle CO₂-markedet som en udryddelsestruet art og ikke som en løftestang i kampen mod klimaændringer. Hvis vi vedtager 30 %, vil det kunne rejse 8 mia. EUR til de europæiske budgetter gennem handelen med emissionskvoter. Vi ved, at de 30 % kan nås. Et bindende mål for energieffektivitet på 20 % vil navnlig kunne skabe en million europæiske arbejdspladser. Det repræsenterer besparelser på 1 000 EUR pr. husstand i Europa, og – eftersom kommissær Oettinger nævnte Nabucco, så svarer det til 15 Nabuccoer.

Vil det så betyde lukning af europæiske virksomheder, hvis vi indfører 30 %? Nej, naturligvis ikke. Alle undersøgelser bekræfter det. Nogle sektorer risikerer at blive berørt, men midlerne findes, og indtil nu har de sektorer, som truer Europa med udryddelse, været de sektorer, som har nydt godt af den europæiske energipolitik. De har tjent milliarder af euro takket være den europæiske klimapolitik.

Hvis vi går op på 30 %, vil vi klart tilslutte os dem, der skaber forandringer, og dem, der skaber morgendagens verden. Jeg vil også gerne citere nogle tal. I henhold til Ernst & Young 2010 Barometer er Kina og USA de mest attraktive lande, når det gælder udvikling af vedvarende energi. I henhold til en nylig undersøgelse findes kun tre ud af de 50 virksomheder, som er verdens førende inden for grøn teknologi, i Europa. De øvrige findes i Asien og USA.

Det er derfor afgørende, at vi går op på 30 %, og jeg vil afslutte med at gentage Barack Obamas ord, nemlig at vi kan overgive fremtidens arbejdspladser til vores konkurrenter, eller vi kan udnytte århundredets mulighed, som de allerede er begyndt at gøre. Den nation, der går forrest med hensyn til fremtidens energi, vil gå forrest i det 21. århundrede. Han tabte valget. Lad os overtage førerskabet inden for energiomstilling og den nye økonomi.

Miroslav Ouzký, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand! Selv om jeg er medunderskriver af beslutningen om den kommende klimakonference, har jeg visse kritiske bemærkninger og forbehold til beslutningen. Jeg glæder mig som bekendt over, at den optimisme, som vi har udbasuneret over for omverdenen inden alle de foregående konferencer, og som derefter er blevet vendt til enorm skepsis, ikke er så udbredt denne gang. Det glæder mig, at vi erkender, at denne konference ikke vil resultere i en global aftale, og alle i Parlamentet ved, at Europa alene og uden en global aftale ikke vil have den ringeste indflydelse på de globale klimaændringer, selv om vi ambitiøst fordoblede vores egne planer.

Den blinde skærpelse af vores standarder kan bringe Europa i en risikabel situation, og jeg må indrømme, at jeg er helt uenig i den skjulte indførelse af europæiske afgifter under det påskud, at de bidrager til bekæmpelsen af klimaændringer.

For ikke at være fuldstændig negativ nærer jeg større forhåbninger til det understøttende samarbejde med udviklingslandene, herunder navnlig beskyttelse af drikkevandet, og vores indsats for at sikre adgangen til drikkevand for alle mennesker, navnlig i udviklingslandene. Selv om jeg har kritiske forbehold, trækker jeg ikke min støtte tilbage, og jeg håber, at den kommende konference trods alt vil resultere i yderligere fremskridt.

Bairbre de Brún, for GUE/NGL-Gruppen. – (GA) Hr. formand! Vi må ikke begå de samme fejl, som vi begik i København sidste år. Der er behov for reelt lederskab og reel politisk vilje, hvis temperaturgrænsen skal holdes på 1,5 °C. Dette mål er vigtigt.

EU skal handle ensidigt for at hæve målet for emissionsreduktion for 2020 og overtale de øvrige udviklede lande til at acceptere et overordnet mål for emissionsreduktion på 80 % til 95 % inden 2020. Det vil ikke kun bidrage til forhandlingen i Cancún, men også gavne os selv.

De udviklede lande skal også tilvejebringe tilstrækkelig klimafinansiering, og vi skal sikre hurtig startfinansiering sammen med et stærkt politisk engagement og fuld gennemsigtighed. Der er også brug for nye kilder til langsigtet finansiering. Det kan f.eks. være internationale afgifter og finansielle foranstaltninger samt finansiering fra den internationale fly- og skibsfart.

Jeg opfordrer Dem til at stemme imod de ændringsforslag, der ønsker et svagere budskab fra Parlamentet. Der er brug for et stærkt budskab. Den globale økonomiske krise kan ikke bruges som en undskyldning for ikke at gøre noget eller afvise klimaretfærdighed. Klimaændringer er et problem, der skal løses globalt, og det kan vi kun gøre, hvis vi skaber tillid mellem os.

Oreste Rossi, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Selv om jeg både i udvalget og i Parlamentet havde forudsagt, at klimakonferencen i København og det dokument, som Parlamentet havde fremlagt, ville blive en fiasko, har denne erfaring ikke lært os noget.

Hvis vi bliver ved med at opfordre Europa til ensidigt at reducere emissionerne med meget større mængder end dem, der er fastlagt i Kyotoprotokollen, vil det næste topmøde i Cancún – COP16 – også blive en fiasko, og endnu en gang vil Parlamentet se frygtelig ud.

Den beslutning, som udvalget har vedtaget, understreger ikke kun, at bidragene til vækstlandene ikke må være lavere end 30 mia. EUR om året inden 2020, men den opfordrer også EU til at lette oprettelsen af en grøn klimafond, der skal yde 100 mia. USD om året fra 2020.

I beslutningen angives det også, hvordan vi skal finde midlerne, nemlig ved at beskatte alle mulige kilder, herunder f.eks. afgifter på finansielle transaktioner, handel og flyrejser, så vi i bund og grund henter pengene direkte i borgernes og virksomhedernes lommer.

Der fremføres derefter utopiske anmodninger. Vi anmodes endda om at reducere CO₂-emissionerne til atmosfæren med 30 % i stedet for 20 % inden 2020, og Kommissionen opfordres til at fremsætte et forslag, så EU ensidigt pålægger sig selv disse mål.

Kravet om, at vores befolkning og virksomheder skal yde sådanne ofre i en tid med økonomisk krise som den nuværende, er den seneste i en lang række europæiske tåbeligheder. Vi har samme holdning som Rådet, nemlig at EU kun kan overveje en anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen, hvis dette sker inden for en overordnet ramme, der omfatter alle de vigtigste økonomier, og som er forløberen for en global, retligt bindende aftale.

Nick Griffin (NI). – (EN) Hr. formand! Det var et godt træk at vælge det solrige Mexico til COP16. Vi vil undgå en gentagelse af sidste års pinlighed, hvor de "globale opvarmere" rystede af kulde i Københavns koldeste december i årtier. Brugen af det svigagtig tvetydige ord "klimaændring" i stedet for "global opvarmning" kan ligeledes få et par britiske skatteydere til at overse ironien ved at afholde konferencen netop, som en usædvanlig kold sommer afløses af en tidlig isvinter. Et endnu bedre trick ville være at holde disse begivenheder i foråret: Se, det bliver varmere hver dag.

Hvor meget længere kan det fascistiske EU pålægge almindelige borgere endnu flere straffende afgifter og kontrolforanstaltninger under påskud af menneskeskabt global opvarmning, når et stadig stigende antal forskere afviser teorien som ubegrundet og modbevist? AGW er grundløs propaganda, en stor løgn i Josef Goebbels-skala fra den grønne industri, som ønsker massive overførsler fra de almindelige borgere til CO₂-handlende skurke, som f.eks. Al Gore og Goldman Sachs. Det udnyttes af den venstreorienterede politiske elite til at fuldende afindustrialiseringen af vesten, fordi de skvattede konservative er for sønderskudte af hysteriet om global opvarmning til at rejse sig og fortælle den virkelige og uvelkomne sandhed: Menneskeskabt klimaændring er historiens mest svindelnummer.

Dette års Bilderberg-konference, der blev afholdt i Spanien i juni, omfattede et møde om farerne ved global afkøling. Hvornår vil den nye realisme blandt de mennesker, der reelt former den globale politik, liste sig ind her blandt de mennesker, der blot tror, de gør det?

Richard Seeber (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er i sandhed chokeret over de idéer, der fremføres her af personer som hr. Griffin i klimaændringernes navn. Hvordan fascisme kan kædes sammen med klimaændringer, er et komplet mysterium for mig. Det, som han siger her, er efter min mening skandaløst, og sådanne bemærkninger hører ikke hjemme i Parlamentet, fordi problemet er alt for alvorligt til det.

Jeg er også bekymret over, at mængden af drivhusgasemissioner rent faktisk er steget i vores atmosfære. Se på tallene fra Den Meteorologiske Verdensorganisation. Jeg er også chokeret over det lave niveau af erkendelse i befolkningen. Hr. Griffin rider også på denne bølge, og det er chokerende, at de største udledere, som f.eks. USA og Kina, ikke er parate til at indgå en international aftale af denne art.

Prøv at tænke tilbage på vores forhandling i Parlamentet sidste år inden København. Hvis vi ikke er for ambitiøse og har en realistisk holdning i disse forhandlinger, kan vi i Europa – en mindre vigtig udleder – stadig opnå noget.

Hvordan kan vi det? Jeg sætter pris på kommissærens entusiasme, men det er efter min mening afgørende, at vi kommunikerer med borgerne. De forstår ikke problemet. Hvorfor? Fordi Den Meteorologiske Verdensorganisations tal er klare – de er gennemsnitstal. Det er sandt, at Europa i øjeblikket er koldere end for få år siden, men generelt er temperaturen dog stigende i hele verden. Det skal vi formidle, og hvis vi ikke gør det, vil vi ikke vinde borgernes støtte, og det vil sætte mennesker, som f.eks. hr. Griffin, i stand til at knytte fascisme sammen med spørgsmålet om klimaændringer. Det er problemet. Derfor opfordrer jeg kommissæren til at forsøge at gennemføre forbedringer i denne henseende.

Lad os dernæst gennemføre omstillingen til vedvarende energi med de incitament, vi sætter pris på. Min kollega har fremlagt tallene. De bedste virksomheder er i Kina, og her i Europa er vi knap så gode. Vi skal derfor komme med idéer, der kan få vores virksomheder til rent faktisk at gennemføre denne omstilling. Er disse bindende mål i virkeligheden den mirakelkur, de altid hyldes for at være?

Vi skal naturligvis have ærlighed på markederne. De ting, der sker i forbindelse med mekanismen for bæredygtig udvikling – 60 % af midlerne går til Kina – bør ikke tillades. Det er ikke godt nok at gemme sig bag rent retlige argumenter i den henseende. Lad os gå ind i forhandlingen med ærlighed, fordi denne sag er for vigtig. De har vores støtte, fru kommissær!

(Taleren indvilligede i at besvare et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort i henhold til artikel 149, stk. 8)

Lucas Hartong (NI). – (NL) Hr. formand! Hr. Seeber sagde, at borgerne ikke forstår klimadebatten. Jeg vil gerne spørge ham om følgende: Kan det være, at borgerne forstår den, men simpelthen har en anden holdning end min kollega?

Richard Seeber (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg ved ikke, om jeg har forstået spørgsmålet korrekt. Det vigtige er blot, at vi fører denne debat med vores borgere åbent og – som jeg sagde – på grundlag af tallene fra Den Meteorologiske Verdensorganisation. De er gennemsnitstal for verden, der viser, at temperaturen stiger med 0,63 °C, men i Europa er vores værdier forskellige. Det skyldes, at vejret er et lokalt fænomen, og vi taler om klimaet, som er et langsigtet globalt fænomen. Lad os derfor træffe denne beslutning. Hvis vi siger, at det bliver koldere og koldere, og vintrene begynder tidligere, skal vi også formidle det korrekt. Min opfordring til styrket kommunikation er derfor vigtig.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Hr. formand, fru Schauvliege, fru kommissær! Det bekymrer mig, at vi går fra den ene yderlighed til den anden. Inden København var vi måske for ambitiøse, og nu er jeg bange for, at vi inden Cancún ikke er ambitiøse nok. Det er derfor godt, at Parlamentet i sin beslutning tager fat om alle de spørgsmål, der efter vores mening er nødvendige, hvis vi skal opnå fremskridt, og hvis vi skal opnå resultater i Cancún.

Vi har ét vigtigt krav, og det er, at EU skifter strategi. Inden København gjorde vi os afhængige af det, der blev gjort i USA, og måske det, der blev gjort i Kina. Det fungerede ikke dengang, og det vil heller ikke fungere i Cancún. Vi skal derfor iværksætte klimaforanstaltninger for at beskytte vores egne interesser. Derfor opfordringen fra flertallet i udvalget – og forhåbentlig fra flertallet på plenarmødet i morgen – til, at vi hæver vores mål fra 20 % til 30 %. Det vil under alle omstændigheder være nødvendigt i processen. Vi skal senest opnå dette mål, inden vi rejser til Sydafrika. Vi er efter min mening også stadig på det forkerte spor med hensyn til Kyoto. Her sætter vi også vores lid til alle andre. Vi skal tilbyde at oprette Kyoto II. Det vil ikke være noget problem. Vi kan gøre det.

Med hensyn til EU's evne til at tale med én stemme: Jeg så, hvordan det fungerede i Nagoya. Vi havde én mikrofon til EU. Forskellige personer kunne tale, men de skulle formidle det samme budskab. Det er, hvad jeg gerne vil se Rådet og Kommissionen gøre i Cancún.

Corinne Lepage (ALDE). – (FR) Hr. formand, fru Schauvliege, fru kommissær! Der er i hvert fald én ting, som er sikker efter København, nemlig at den misinformationskampagne, der var iværksat inden København, mislykkedes, og at de oplysninger, vi har modtaget fra Det Mellemsstatslige Panel for Klimaændringer (IPCC), er blevet bekræftet fuldt ud af alle de eksperter, FN råder over. Det er det første punkt, jeg vil understrege.

Det viser vigtigheden og alvoren af det, som vi skal gøre. Vi skal tage konsekvenserne af det tilbageskridt, vi oplevede i København, og derfor er det absolut afgørende, at EU fastlægger mål for sig selv af egen uindskrænket fri vilje. Derfor er det afgørende – også af hensyn til klimaet, vores industrier og vores økonomi – at det mål på 30 %, der er omhandlet i beslutningen, vedtages i morgen.

Som en kollega lige har fremhævet, er målet på 20 % praktisk talt opnået. Hvis vi vil sætte skub i vores industrier, hvis vi vil forblive førende eller blive førende inden for de nye sektorer, uanset om det drejer sig om energieffektivitet eller vedvarende energi, er det afgørende, at vi vedtager dette mål for os selv i EU.

Det andet punkt vedrører troværdighed. Vi skal stå ved vores forpligtelser over for landene i syd, samtidig med at vi skelner mellem de forskellige kategorier af lande i syd, fordi vi ikke kan skære Kina og Afrika over én kam. Derfor er det efter min mening vigtigt – og det er en personlig holdning og ikke nødvendigvis hele gruppens, jeg nu fremsætter – at vi indfører en afgift på finansielle transaktioner, der vil sætte os i stand til at tilvejebringe de 100 mia. USD, vi har fastlagt for 2020.

Endelig håber jeg, at aftalen om reduktion af emissioner fra skovrydning og skovforringelse (REDD) i det mindste vil blive indgået i Cancún, fordi det virkelig ville være et stort fremskridt. Vi skal huske, at skovrydning tegner sig for 20 % af drivhusgasemissionerne.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg er enig med alle, der har tilkendegivet deres støtte til en forhøjelse af målet for reduktion af emissionerne i EU til 30 %. Det handler ikke kun om menneskehedens fremtid. Det er i vores egen interesse, at vi er konkurrencedygtige i den energiteknologiske revolution, der er begyndt.

For at EU kan være en troværdig leder, skal det i Cancún fremme en ægte strategi for klimabeskyttelse og ikke skabe nye smuthuller. Desværre fungerer EU tilsyneladende på en anden måde, når det drejer sig om regnskabsregler for skove som dræn for CO₂. EU godkender tilsyneladende fremtidsprognoser som benchmark for skove som dræn, hvilket uundgåeligt vil være vilkårligt. Det vil betyde mere besvær for de industrialiserede lande og er ikke en lille foranstaltning. Det besvær, jeg taler om, vil angiveligt svare til 3-5 % af

deres samlede emissioner, hvilket er det samme som den kombinerede forpligtelse til reduktion af emissionerne for alle industrialiserede lande under Kyotoprotokollen inden 2012.

Et andet problem ved EU's politik er overførslen af emissionsreduktioner til udviklingslandene via mekanismen for bæredygtig udvikling. Det er både kortsigtet og uklogt, hvad angår retfærdig konkurrence, hvis vi bruger denne mekanisme til at støtte de industrielle sektorer i Kina, der f.eks. klager om risikoen for CO₂-lækage. Projektbaserede kreditter skal begrænses til de fattigste udviklingslande.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Hr. formand! Kampen mod global opvarmning er uden tvivl blevet et af EU's vigtigste mål. En væsentlig faktor i den forbindelse er en rationel politik for reduktion af emissionen af CO₂ og drivhusgasser til atmosfæren. En del af Parlamentets beslutningsforslag, som er udformet før Cancúnkonferencen, omhandler en væsentlig reduktion – med mere end 20 % – af medlemsstaternes CO₂-emissioner. Når der foreslås en politik af denne art, tænker EU tilsyneladende slet ikke på konsekvenserne for medlemsstaternes økonomier.

Mens der er en så stor reduktion fra EU's side, er der en meget vag tilkendegivelse af EU's holdning til en reduktion af emissionerne i USA og de asiatiske lande. Det er en stor fejl. Nu hvor Europa oplever økonomisk nedgang, bør vi i højere grad koncentrere os om foranstaltninger, der kan styrke EU's økonomi, og som ikke skaber yderligere omkostninger. Det er ikke EU's medlemsstater, som er de største udledere, men de hurtigt voksende økonomier i udviklingslandene, som f.eks. Kina og Indien, og de agter ikke at reducere deres emissioner. Vi risikerer derfor, at industriel produktion og dermed arbejdspladser eksporteres til lande uden for EU. Vores økonomi vil blive svagere, og emissionerne vil ikke falde, men stige. Denne politik fører ikke til noget. Vi skal derfor genoverveje retningen for politikken for bekæmpelse af global opvarmning.

Sabine Wils (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! Klimakonferencen i Cancún skal lægge positivt pres på vores lande med henblik på at skabe fremskridt i det internationale samarbejde og den nationale lovgivning vedrørende beskyttelse af klimaet. Som en del af en ansvarsalliance skal EU udvise politisk lederskab, uanset hvad USA gør, så EU kan blive vurderet efter princippet om klimaretfærdighed. Det betyder, at der skal være en anden forpligtelsesperiode for de industrialiserede lande under Kyotoprotokollen. Der skal tilvejebringes yderligere midler til finansiering af klimaforanstaltninger. Hvad angår langsigtet finansiering, skal EU lægge kortene på bordet i forhandlingerne. EU skal fremlægge ambitiøse mål for reduktion af drivhusgasserne. Den globale temperatur må under ingen omstændigheder stige med mere end 1,5 °C. Dette mål vil resultere i tekniske nyskabelser og skabe arbejdspladser i en tid med økonomisk krise.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Hr. formand! I december drager alle, embedsmænd, politikere, journalister, aktivister og mange andre til topmøde i Mexico. Også dette Parlament deltager, om end der stadig er kaos om, hvor mange parlamentarikere, der får lov til at tage af sted.

Når vi tager til klimatopmødet, er der én vigtig ting, vi skal huske at tage med i bagagen. Realismen. Jeg ved godt, det ikke er så populært at sige det, men det er vigtigt, hvis verdens befolkninger skal tro på os. EU bør være "front runners", lyder det så flot – det vil sige gå forrest som et godt eksempel. Fint! Men vi må passe på, at vi ikke løber så meget foran, at ingen følger efter os. Det nytter ikke, at vi fører en politik, som kun få lande er villige til at

følge eller kan følge. Derved opnår vi faktisk kun en ting, nemlig at flytte vore egne arbejdsintensive industrier ud af Europa til lande med en langt mere lempelig lovgivning, lavere lønninger og dårligere arbejdsforhold. Vi kommer til at mangle vores arbejdspladser, og det vil skade vores europæiske økonomier. Derfor bør vi arbejde for løsninger, som fremadstormende lande som Kina, Indien og det sydamerikanske kontinent kan være med i. Jeg håber, at vi tager ved lære af sidste års møde i København og i år går efter det opnåelige i stedet for at sigte efter det umulige.

Lucas Hartong (NI). – (NL) Hr. formand! I næste uge afholdes FN's klimakonference i Cancún. Det er en komplet parodi, at EU deltager i konferencen, eftersom der ikke er noget galt med vores klima. Det, som vi oplever, er almindelige temperatursvingninger. Tillad mig at dvæle ved de reelle kendsgerninger bag denne overflødige konference. I næste uge flyver hundredvis af deltagere til Mexico, og det vil skabe CO₂-emissioner. Hvad var målet med klimakonferencen? Nå ja – reduktion af CO₂-emissionerne. I øjeblikket ryddes 11 000 hektarer mangroveskov i Cancún. Hvad var målet med klimakonferencen igen? Nå ja, beskyttelse af skovene. Må jeg give EU et beskedent råd? Overlad klimapolitikken til specialister, der reelt er uafhængige, eftersom alt dette koster skatteyderne enorme summer. Den har ikke skabt resultater i de sidste årtier med undtagelse af partiske rapporter fra Det Mellemstatslige Panel for Klimaændringer (IPCC) og dets charlatanformand Rajendra Pachauri.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Hr. formand, fru Schauvliege, fru kommissær! Jeg vil indlede med at sige, at både formanden for Rådet og kommissæren efter min mening i deres indlæg tilkendegav et meget anderledes perspektiv for Cancúnkonferencen end deres perspektiv for Københavnskonferencen. Det er et mere realistisk og meget mere levedygtigt perspektiv, og derfor er der også meget større chance for, at det er effektivt.

Hvis København var alt eller intet-topmødet – som formanden for Rådet sagde – så må Cancún blive det topmøde, der tilvejebringer en række levedygtige og effektive muligheder.

Kampen mod klimaændringer er grundlæggende kendetegnet ved to ting: Den skal for det første være global og involvere alle de største forurenere lige fra USA til Brasilien, Kina og Indien. Dernæst skal den omfatte en række foranstaltninger, der har en effektiv indvirkning på klimaændringerne. Indvirkningen skal kunne måles, og den må ikke skade den økonomiske vækst.

I den henseende skal vi være ydmyge nok til at anerkende, at den globale udfordring med at håndtere klimaændringerne giver en række teknologiske og politiske muligheder.

Der er og kan være bindende aftaler. Der er sektoraftaler, teknologioverførsel og støtte til forskning. Alle mulighederne skal bringes i spil sammen med en radikal forbedring af energieffektiviteten inden for alle dele af økonomien og samfundet. Det er vores eneste mulighed for effektivt at løse problemerne med klimaændringer. Hvis Cancún er det topmøde, der tilvejebringer en række levedygtige og effektive muligheder, vil det i den henseende blive en stor succes.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Hr. formand, fru kommissær! Jeg er enig med hr. Leinen i, at vi virkelig er gået fra den ene yderlighed til den anden. Vi havde meget høje forventninger til København, og vi bør måske nu have meget lave forventninger til Cancún.

Vores krav vedrører grundlæggende to områder, nemlig REDD-aftalen og finansiering. Hvis vi ikke opnår fremskridt på disse to områder, risikerer vi, at der ikke opnås fremskridt

i forhandlingerne overhovedet, og de vil komme i fare. Hvis der ikke opnås fremskridt i Cancún, vil det bringe hele forhandlingsprocessen i fare. Derfor sætter vi vores lid til, at De med Deres indsats, EU's indsats, kan skabe fremskridt, selv om det kun sker inden for disse to områder, og holde forhandlingerne som helhed uden af risikozonen.

Adskillige medlemmer har sagt, at vi faktisk opnåede en reduktion af emissionerne i 2009 på 17,3 %. Målet på 20 % inden 2020 er inden for rækkevidde. Vi kan opnå det i løbet af et par år. Der er ingen grund til, at vi ikke skal gå op på 30 % eller mere, hvis vi ønsker at modernisere vores økonomi, skabe nye arbejdspladser og blive konkurrencedygtige igen.

Fru Hassi talte også om LULUCF. Hun har fuldstændig ret. EU's holdning – at vi ikke bør sammenligne reduktionerne af LULUCF-relaterede emissioner med 1990 og skal bruge den sædvanlige forretningsgang, uforholdsmæssige emissioner, og hvor meget mindre vi udleder, end målene ville have været – er en absurd holdning.

Vi sætter vores lid til, at De kan skabe resultater på disse to vigtige områder under forhandlingerne i Cancún.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Hr. formand! Jeg vil takke kommissæren og den belgiske formand for Rådet for deres indledende bemærkninger, men jeg vil også minde Parlamentet om, at Københavnsaftalen var meget svag, og at aftalens indhold endda nogle gange glemmes. 2 °C-målet eller endda 1,5 °C-målet er omhandlet i Københavnsaftalen, og hvis vi vil opnå det, skal vi virkelig komme i gang med at reducere vores egne emissioner – med mere end 20 % – og også med at tilvejebringe midler til de første tre år. I Københavnsaftalen anføres det tydeligt, at disse midler skal komme fra nye og yderligere kilder. Kommissær Hedegaard siger, at vi næsten er der, men midlerne er ikke nye og yderligere, og derfor er der langt igen, inden vi er der. Lad os være ærlige på det punkt. Så er der spørgsmålet om EU's rolle, om lederskab. Dette er faktisk et spørgsmål til det belgiske formandskab: Hvordan skal vi gøre det i Cancún? Vi har nu fået et mandat fra Rådet, men der skal føres forhandlinger i Cancún. Hvis vi justerer dette, kræves der igen enstemmighed mellem alle medlemsstaterne, eller kan ændringer vedtages ved et kvalificeret flertal? Først derefter kan vi i sandhed gøre denne førende rolle til virkelighed. Flere ambitioner, flere midler og bedre forhandlinger – det er, hvad der er behov for.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Udfordringen for Cancún er kompleks, og det haster, og alligevel kan jeg se lys forude, idet resultatet af Nagoya efter min mening var håbefuldt og hjertevarmende. Der har været stor uenighed om, hvordan EU skal deltage i disse forhandlinger. Stræber vi efter en reduktion på 20 % i CO₂ eller endda 30 %? Mindre CO₂ er efter min mening ikke ensbetydende med mindre økonomisk aktivitet, og derfor kan vi fokusere på et reduktionsmål, der er højere end 20 %, da det vil skabe muligheder for flere grønne job, innovation og bæredygtig økonomisk vækst. Samtidig vil jeg opfordre Det Mellemstatslige Panel for Klimaændringer (IPCC) til at tage kritikken af dets rapporter alvorligt og etablere en åben videnskabelig debatplatform, så alle relevante oplysninger tages i betragtning og ikke forsvinder ud i det blå. Hvis det ikke gør det, vil en atmosfære af mistillid fortsat omgive IPCC's rapporter, hvilket er unødvendigt og uønskværdigt efter min mening.

Marisa Matias (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! Jeg vil berøre nogle af de ting, der er blevet sagt her. Det er blevet nævnt, at Cancún forventes at blive et vigtigt mellemtrin i bekæmpelsen af klimaændringer, og at det ikke kan gå videre eller være mere ambitiøst København eller acceptere resultatet af Københavnsstopmødet. Vi ved, at det var magert. Hvis de videnskabelige beviser og data, vi har til rådighed, ikke har ændret sig, er der alligevel

efter min mening tale om en ændring i den politiske vilje og en mangel på mod her, og vi rejser til Cancún i frygt.

Tilbagetrækning fra en af de alvorligste kriser i vores tid er ikke en mulighed. Vi har mulighed for at afprøve os selv i Cancún inden for forskellige områder, der er nævnt her, og afprøve vores kapacitet til at omfordele og yde støtte til fattigere lande og de fattigste mennesker. Ved at reagere på miljøkrisen kan vi efter min mening samtidig reagere på den økonomiske og sociale krise, som vi oplever i øjeblikket, på en forenet og retfærdig måde. Se, sådan er man realistisk.

Derek Roland Clark (EFD). – (EN) Hr. formand! Det glæder mig at læse dette indlæg på vegne af hr. Bloom, der – efter min mening uretfærdigt – har fået forment adgang til Parlamentet denne eftermiddag.

Vi oplevede en fiasko for et år siden i København, hvor 15 000 ukvalificerede mennesker, herunder medlemmer af Parlamentet og hele følget, flokkedes til byen og fordoblede dens CO₂-aftryk i to uger, og hvor de blev håbløst indviklet i "climategate", som var omhyggeligt tilrettelagt med det formål at sætte en kæp i hjulet.

Ja, vi husker alle, at University of East Anglia blev udstillet for det, det er, nemlig et center for forfalsket forskning, der sprøjtes ud af købte og betalte forskere, hvis forskning og laboratorier finansieres af EU's Generaldirektorat for Forskning og FN's halvoffentlige superinstitution, og hvis lønninger betales af de britiske skatteydere. De blev afsløret som datasvindlere, som havde forfalsket klimamodeller, skjult ubelejlige data og gået i sammensværgelse med Obamas grønne håndlangere.

Skatteyderne opdagede med al ønskelig tydelighed, at EU og den globale grønne dagsorden kun handler om at hæve vores CO₂-afgifter og skræmme os til at billige det.

Det vil naturligvis ikke være nær så skidt i Cancún. Der er meget varmere. Det er en dejlig vinter, og de sammensvorne vil være meget mere omhyggelige med at skjule deres dagsorden for global regeringsførelse i år. Men pas på! Vi, folket, holder øje med Dem.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Hr. formand, fru kommissær! Jeg deler Parlamentets forhåbninger. Jeg ønsker, at forslagene fra den europæiske delegation opnår den støtte, de fortjener i Cancún.

I forbindelse med denne forhandling er der behov for at fremme betydningen af byer, når det drejer sig om at bevare miljøet. Der er indgået en aftale mellem mere end 1 000 borgmestere i EU, og det viser, at problemet anerkendes af disse myndigheder, som skal handle, for at vi kan opnå succes. Vores fine ord er ikke noget værd, hvis vi ikke nyder godt af borgmestrenes samarbejde.

For at sikre dette samarbejde skal emissionerne offentliggøres, eftersom byerne producerer 80 % af drivhusgasserne. Emissioner offentliggøres ikke på nuværende tidspunkt, og hvad der er værre, så er der ingen fælles standard for målingen af dem.

Der er en ngo med navnet "CO₂ disclosure project" (CO₂-oplysningsprojekt), som indsamler oplysninger fra tusindvis af virksomheder, der efter min mening også kunne bruges af de lokale myndigheder. Uden samarbejde med de lokale myndigheder og borgmestrene vil miljøindsatsen være forgæves, og det er netop, hvad vi ønsker at undgå.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Hr. formand! En alvorlig miljøskandale er under opsejling, og den skal behandles på Cancúnkonferencen. 60 % af de CDM-rettigheeder, der

sælges i emissionshandelssystemet, vedrører destruktion af den industrielle drivhusgas, HFC-23, og sælges til en pris, der er 70 gange højere end den reelle pris, og det er især de europæiske elektricitetsforbrugere der må betale omkostningerne.

Indtil videre har vi spildt omkring 1,5 mia. EUR, og hvis denne situation fortsætter, vil vi spille endnu 3,5 mia. EUR inden 2013, og det skal sammenlignes med den reelle værdi af destruktionen af gassen, som blot er 80 mio. EUR. Dette skaber massive uberettigede indtægter for få virksomheder i verden uden miljømæssig gevinst, eftersom mængden af HFC-23 i atmosfæren er steget i de seneste år.

Dette er en uacceptabel situation, der sår tvivl om integriteten af vores miljøpolitik og Kyotomekanismen. Europa skal rejse dette problem inden for rammerne af COP16, fordi en ændring af den internationale politik i forbindelse med dette problem vil skabe reel mulighed for drastisk og omgående at begrænse emissionen af drivhusgasser med meget lave omkostninger til følge. Det vil endvidere gøre det muligt at opfordre lande, som f.eks. Kina, der i øjeblikket pumper enorme mængder HFC-23 ud i atmosfæren, som kunne reduceres til nul, hvis Kina brugte nogle af de penge, landet får ind via afgifter på disse uberettigede indtægter, til at deltage mere aktivt i indsatsen for at bekæmpe klimaændringer.

Det er uacceptabelt at spille over 4 mia. EUR af de europæiske skatteyderes penge. Det er vores opgave i Parlamentet at forsvare offentlighedens og forbrugernes interesser.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Hr. formand! Den internationale baggrund for denne konference er ikke gunstig. Der er den globale økonomiske krise, politisk og administrativ usikkerhed i USA og hårdknuden i forhandlingerne mellem USA og Kina. Forventningerne er derfor lave, men Cancúntopmødet skal alligevel ses som en lejlighed til at genskabe tilliden til den multilaterale proces og klimaændringer og til at konsolidere Københavnsaftalen. Det er det mindste, der kan gøres, og selv dét kræver beslutsomhed og politisk lederskab under forhandlingerne, og det kræver ambitioner i beslutningsprocessen. Der skal først og fremmest opnås fremskridt på de områder, der påvirker udviklingslandene, dvs. finansiering, teknologioverførsel og kapacitetsudvikling. Hvad angår afbødning, forventes der fremskridt dog især med hensyn til at fastlægge ambitiøse og bindende mål for reduktion af emissionerne og overførsel af processer, herunder navnlig overvågning, information og kontrol.

Uanset resultatet af de internationale aftaler bør EU forfølge målet om at reducere CO₂-emissionerne med over 20 % med henblik på at skabe "grønne" job og økonomisk vækst. Resultaterne af Cancún bør kort sagt hjælpe med at fastlægge definitioner for tiden efter 2012 med henblik på at opnå en international aftale i 2011, som er retligt bindende og opfylder det globale mål om at begrænse den globale temperaturstigning til to grader.

Roger Helmer (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg vil personligt minde medlemmerne af Parlamentet om, at offentligheden har mistet troen på den menneskeskabte globale opvarmning. Vælgerne er trætte af at blive bebrejdet for klimaændringerne og er ikke længere parate til at betale for dem.

Flere og flere forskere sætter offentligt spørgsmål ved de ortodokse klimateorier. IPCC's troværdighed er blevet sønderskudt. Nylige mindre klimaændringer er fuldstændigt i overensstemmelse med de veldokumenterede, langsigtede naturlige klimacykluser. København var en fiasko af den samme grund, som Cancún vil blive en fiasko. USA vil med sit nye republikanske flertal i Repræsentanternes Hus ikke købe systemet med øvre grænser og handel. Indien og Kina vil ikke gå glip af fremskridt på grund af denne

sortsynthed. Vores grønne politikker er sandsynligvis unødvendige og helt sikkert ineffektive og ruinerende dyre.

Hvis Europa handler alene, vil vi ødelægge vores økonomier og forarme vores børnebørn, mens det ikke hjælper klimaet. Vi vælger fattigdom i navnet af en omtvistet videnskabelig teori. Det er på tide, at vi ændrer kurs.

Catherine Soullie (PPE). – (FR) Hr. formand, fru Schauvliege, fru kommissær! Enhed og realisme vil forhåbentlig være fremtrædende i morgen, når vi stemmer om vores beslutning om denne 16. partskonference om klimaændringer. Jeg håber derfor, at den ansvarlige kommissær vil være i stand til at fastholde de pragmatiske mål, som vi skal opfylde sammen, men også til at forsvare de tilknyttede betingelser, som Europa har fastlagt, og som absolut ikke kan forhandles.

Vi må i disse forhandlinger heller ikke glemme de forventninger om en retfærdig balance, som vores medborgere og industrier har. Det er verden, der skal bekæmpe klimaændringerne, ikke Europa alene.

Det er derfor afgørende, at vi anerkender vigtigheden af effektiv beskyttelse af intellektuel ejendom. Grønne teknologier skal gavne så mange som muligt, men det betyder ikke, at vi skal sælge vores nuværende og fremtidige viden billigt, heller ikke af hensyn til den vigtige kamp mod klimaændringer.

Det er ligeledes et legitimt krav og ikke forhandlingstaktik, når vi ønsker fælles metoder til at beregne emissioner samt verifikation og offentliggørelse af data, så alle udledende industrier vurderes efter samme skala.

Mere kontroversielle er endelig, og min kollega har netop rejst dette, smuthullerne i den nuværende mekanisme for bæredygtig udvikling, som også er blevet fremlagt. Vi er alle klar over, at den reelle forhandlingsmagt desværre ikke ligger hos Europa-Parlamentet. En række medlemmer, herunder undertegnede, ønsker at arbejde for og deltage i et positivt resultat af denne conference, og dette skal opmuntres og ikke ignoreres, hvilket vi ellers har følt i de sidste par dage. Hvis Europa ønsker at have en central placering i internationale dialoger, skal alle dets lovgivere have det samme.

Rovana Plumb (S&D). – (EN) Hr. formand! Som et optimistisk menneske tror jeg, at vi kan opnå fremskridt i Cancún i form af en afbalanceret pakke, der vil sætte landene i stand til at iværksætte hurtigere og stærkere foranstaltninger på tværs af alle områder, der er berørt af klimaændringer. Det er derfor meget vigtigt, at vi genopretter Europas førende position i forbindelse med de internationale klimaforhandlinger ved at indføre princippet om klimadiplomati, og at EU og dets medlemsstater definerer og gennemfører princippet om klimaretfærdighed. De skal derfor slå til lyd for en billighedsklausul i fremtidige internationale klimaforhandlinger.

Jeg understreger vigtigheden af at oprette en mekanisme, der regulerer finansieringen af de finansielle aspekter af klimaændringer. Der er behov for nye innovative indtægtskilder, f.eks. en afgift på finansielle transaktioner, grønne fonde eller private kilder, for at rejse de midler, der er nødvendige for at gennemføre projekter, som kan tilpasse til og afbøde klimaændringerne, og for at skabe grøn vækst, som vil bidrage til et godt liv for borgerne, og retfærdig vækst. Vi må heller ikke glemme ligestillingsdimensionen i klimaændringspolitikken.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Kløften mellem forventningerne til og resultaterne af Københavnskonferencen var uacceptabel bred, og derfor skal vi gennemføre forskellige ændringer. Denne gang rejser vi til Cancún med meget mere realistiske og alligevel ambitiøse mål. De fortjener kredit for denne gang at have sikret, at EU drager mere velforberedt til klimakonferencen, fru kommissær, og det vil jeg gerne takke Dem for.

Jeg har dog en bemærkning til nogle af de stillede ændringsforslag. Den aftale, vi opnåede i København, har skabt betydelige resultater. Ét af dem er uden tvivl beslutningen om, at vi nu skal iværksætte foranstaltninger for at begrænse den globale temperaturstigning til under 2 °C. Vi skal fastholde dette mål, og tiden er ikke den rette til at ændre det, selv om det måtte betyde, at vi sigter efter et lavere mål. Vi skal forblive troværdige. Vi kan ikke ændre så vigtige beslutninger fra det ene år til det andet.

Jeg har også en bemærkning til forslaget om, at EU ensidigt skal reducere drivhusgasemissionerne med 30 %. Vi bør efter min mening ikke igen lægge afstand til tredjelande. Vi skal hæve dette mål, og det vil vi gøre, men først når omstændighederne er de rette. Vi skal dog sikre, at vi på forhånd fastlægger proceduren for at træffe den beslutning, og at Parlamentet naturligvis inddrages i beslutningsprocessen.

Vi skal også stimulere udviklingen og brugen af rene teknologier på globalt plan. Aftalen om teknologioverførsel er meget vigtig, men vi skal også indføre de nødvendige ordninger for at beskytte vores intellektuelle ejendom. Kun på den måde vil klimaændring blive en mulighed og ikke kun en byrde.

Med hensyn til finansieringen af indsatsen for at mindske indvirkningen af klimaændringerne på udviklingslandene vil jeg endelig understrege, at EU allerede har én finansiel mekanisme til det formål, nemlig EU's emissionshandelssystem (ETS). Vi skal sikre, at dette system fungerer korrekt og effektivt, og vi skal sikre gennemsigtig og målrettet udbetaling af midler. Det er efter min mening upassende at skabe nye finansielle byrder i en tid med finansiell og økonomisk krise.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (LT) Hr. formand! Snart vil verden igen modtage gode eller – som det har været almindeligt på det seneste – dårlige nyheder om klimaændringer, denne gang fra Cancún. Langt de fleste forskere siger, at tiden er ved at rinde ud for menneskets mulighed for at standse klimaændringerne, men der er ikke sket et fald i det antal mennesker, som afviser alt eller nægter at gøre noget. EU var og skal forblive den drivkraft, der kan skabe fremskridt i forhandlingerne. I Cancún skal EU koordinere medlemsstaternes holdninger mere effektivt. Det er vigtigt, at vi laver vores hjemmearbejde og beviser, at der er muligt at have bæredygtig økonomisk udvikling og en miljøvenlig livsstil. Kun ved at ændre os selv kan vi opfordre andre til at følge vores eksempel.

Jeg støtter fuldt ud et ensidigt skridt fra EU's side med det formål at reducere drivhusgasemissionerne med 30 % inden 2020. Det er især vigtigt, at det nye princip om klimaretfærdighed indgår i overvejelserne i Cancún. Hvis klimaændringerne ikke standses eller i det mindste begrænses, vil de fattigste lande og de fattigste mennesker være de første, der forbrændes af vores overophedede planet.

Nogle mennesker, virksomheder og lande følger tilsyneladende det gamle, men omskrevne ordsprog: Efter mig – når jeg har fået et massivt overskud – kommer oversvømmelsen. Denne holdning må ikke vinde i Cancún.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Hr. formand, fru Schauvliege, fru kommissær, mine damer og herrer! Europas ønske om at fastlægge ambitiøse mål inden den næste klimakonference er bestemt et tilsagn om at arbejde videre med ihærdighed, og resultaterne af dette vil være afgørende for jordens fremtid.

Men det er netop grunden til, at vi skal være realistiske og mere forsigtige i vores forventninger. Så vidt vi ved, lykkedes det under de indledende internationale forhandlinger inden Cancúnkonferencen ikke at opnå bemærkelsesværdigt fremskridt hen imod en global aftale, og varsomheden og modstanden mod de forpligtelser, der blev accepteret i København, blev også bekræftet.

Det er allerede nævnt, men jeg vil her gerne henvise til Kina. Kina tillader f.eks. sig selv at øge sine CO₂-emissioner med 5 mia. t inden 2020, og det har konsekvenser, som kun kan opvejes, hvis Europas industrielle emissioner reduceres med 100 % inden samme år 2020 – og selv det er muligvis ikke nok.

Denne kendsgerning bevirker ikke kun, at forslaget om en ubetinget reduktion på 30 % er urealistisk – og vi tager på det kraftigste afstand fra dette forslag – den får også mange uafhængige observatører til at antage, at der vil ske en stigning, endda en betydelig stigning, i de globale emissioner inden den dato. I denne modstridende situation ville det som minimum være risikabelt og endda demagogisk at komme med tal og skitsere attraktive, men urealistiske scenarier, hvor de ukendte mængder uundgåeligt afspejles i omfanget af omkostninger.

Vi håber, at EU bringer et fælles, realistisk og bæredygtigt forslag med til Cancún, fordi en aftale, der skaber reelle, håndgribelige resultater, altid og under alle omstændigheder er bedre end forventninger, som uundgåeligt vil blive skuffet og få regeringernes indsats på miljøområdet til at fremstå endnu mere utroværdig i den internationale offentlighed, og det vil være særdeles vanskeligt at udbedre.

Jolanta Emilia Hibner (PPE). – (PL) Hr. formand, fru Schauvliege, fru kommissær! Vedtagelsen af beslutningen om den 16. partskonference i Mexico er første skridt i en global forhandling. Den repræsenterer et meget vanskeligt kompromis for alle lande. Vi må ikke bilde os selv ind, at vi vil opnå omgående succes. Vi skal indgive et forslag, der er så vidtrækkende som muligt, men som også samler så mange af de lande, der deltager i konferencen, som muligt.

Den vigtigste målsætning, der er anført i beslutningen, er at opnå et kompromis om kampen mod klimaændringer og global opvarmning. Hvis vi vil opfylde denne målsætning, skal vi opnå støtte fra de største lande og de største udledere, herunder USA og Kina. Vi skal drøfte dette med dem og anmode dem om at overveje deres økonomiske muligheder. Vi skal koncentrere os om at opfylde de målsætninger, vi allerede har integreret i EU's miljøpakke. Nogle kolleger siger, at det er en beskeden pakke, fordi den kun omhandler en reduktion af drivhusgasserne på 20 %. Lad os først tage dette første skridt, og lad os derefter tale om det næste.

Det er også vigtigt at have forpligtelser, som alle lande kan acceptere. Hvis vi igen medtager forpligtelser, som ingen vil gennemføre, vil de ikke have nogen virkning og vil kun eksistere på papiret. Vi skal også være opmærksomme på de lande, der er svage med hensyn til økonomisk udvikling, og som har dårligt udviklede økonomier. Vores mål er dog, at der bestemt skal ydes midler til de fattigste lande. De skal have adgang til penge fra EU. På

vegne af alle kolleger vil jeg sige, at vi alle krydser fingre for kommissæren. Også jeg erklærer mig parat til at yde omfattende assistance i forhandlingerne.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil først takke kommissær Hedegaard for hendes særdeles gode og engagerede arbejde med disse klimaspørgsmål på europæisk og globalt plan.

Jeg er klar over, at forhandlinger i FN-regi om alle de internationale spørgsmål er vanskelige i øjeblikket, og derfor skal vi efter min mening udnytte den handlingsbaserede tilgang fuldt ud. Vi ved, at udfordringen ligger foran os globalt i alle lande, så indsatsen for at forhindre klimaændring vil altid være gunstig, både fra et miljømæssigt og økonomisk synspunkt.

En lang række undersøgelser viser, at EU kan reducere sine CO₂-emissioner med 30 % eller endda 40 % inden 2020 på en måde, der vil være økonomisk levedygtig og profitabel. Det vil først og fremmest kræve, at der sættes en stopper for alle skadelige tilskud, som f.eks. de årlige 6 mia. EUR i Europa til fossile brændstoffer, og at der indføres strengere lovgivningsstøtte til ETS, ressourceeffektivitet, energieffektivitet og redskaber, som f.eks. det strengere direktiv om miljøvenligt design.

Kun ved at vise vejen frem kan vi overbevise andre om, (a) at vi er seriøse, (b) at dette er profitabelt, og (c) at vi gør det af hensyn til miljøet og den europæiske økonomis succes.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Hr. formand! Jeg takker min gruppe for at give mig mulighed for at sige et par ord om dette emne, som jeg er meget interesseret i.

(EN) Resultatet af Cancúnkonferencen er vigtigt for EU, både hvad angår optik og resultater. Vi skal fremstå realistiske, og vi skal tale med én stemme. Det skal tydeligt formidles, at global opvarmning er et globalt problem, der kræver en global løsning med globale og bindende mål.

Vi skal derfor holde fast i vores mål om 20 % inden 2020. Alt andet vil være undergravende. Det vil kunne forringe vores økonomi og ødelægge vores konkurrencedygtighed, mens udviklingslandene galoperer frem.

Hvis vi i 2015 eller der omkring har nået målet på 20 %, kan vi ændre det til 25 % eller 30 % – så vil det blive opfattet som en PR-succes. Alt andet – at gå efter 30 % og ikke opnå det – vil blive betragtet som en PR-katastrofe, som vi så med Lissabonstrategien. Det har vi haft nok af. Tiden er inde til at være smarte. Vi skal yde vores del, men samtidig sikre, at resten af verden gør det samme.

Endelig har jeg hørt, at nogle medlemmer af Parlamentet muligvis rejser til Cancún for at protestere. Det har de selvfølgelig ret til, men jeg håber, de gør det som privatpersoner og ikke som akkrediterede delegerede.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Hr. formand! Mine kolleger har mange gange understreget behovet for én intern holdning til klimapolitikken. Jeg vil dog henlede opmærksomheden på den kendsgerning, at vi på den kommende klimakonference også bør udnytte vores største aktiv, der samtidig – som det viste sig sidste år – er vores største svaghed. Jeg tænker på de multilaterale forhandlinger og forsøget på at forstå vores partners argumenter og også det kompetente forsøg på at opnå et tilfredsstillende kompromis. Lad os forsøge at bruge vores europæiske knowhow i klimapolitikken. Den isolation, som kommissæren talte om, afhænger af inddragelsen af USA, Kina, Brasilien, Rusland og Indien. Uden den vil der ikke være mening med nogen af de foranstaltninger, som EU gennemfører.

Det skal også siges tydeligt, at vækstøkonomierne skal påtage sig større forpligtelser, når de nu ønsker at spille en større international rolle. BRIC-landene kan ikke altid appellere til deres behov for at indhente udviklingen som begrundelse for deres manglende accept af radikale foranstaltninger til beskyttelse af miljøet. Større myndighed medfører større ansvar.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Hr. formand! Et vellykket resultat af Cancúnkonferencen om klimaændringer er afgørende for troværdigheden af forhandlingsprocessen i FN-regi. Det er afgørende, at der gives konkrete tilsagn og fastlægges realistiske mål. En aftale om aspekter, som f.eks. politikker vedrørende skovbeskyttelse, teknologioverførsel til udviklingslandene og finansiering, er vigtig.

Hvis vi ikke opnår en global aftale, bør Europa stadig være indstillet på at overveje en anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen, men med betingelser, herunder især med hensyn til protokollens miljøintegritet, ændring af mekanismen for bæredygtig udvikling og bekræftelse af tilsagn fra de største forurenere i verden, som f.eks. Kina og USA.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! I optakten til klimakonferencen i Cancún skal EU og dets medlemsstater endelig erkende, at fastlæggelse af flere og flere nye ensidige måltal ikke hjælper med at lægge pres på USA, Kina og Indien eller hjælper med at inddrage vækstøkonomierne i kampen mod klimaændringer. I lyset af det forekommer forpligtelsen til en ensidig reduktion af CO₂-emissionerne på 40 %, som foreslås af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance overdreven. Selv en ensidig forpligtelse på 30 % vil kun give mening, hvis den følges op af reelle foranstaltninger. Jeg er enig med fru Hedegaard i, at EU kun kan genvinde sin førende rolle, hvis det opnår konkrete resultater, investerer i forskning og udvikling, skaber grønne arbejdspladser, udvikler et intelligent energinet og fører en politik om bæredygtig grøn vækst.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Hr. formand, fru Schauvliege, fru kommissær! Parlamentet har allerede ved flere lejligheder klart forpligtet sig over for klimabeskyttelsesforanstaltningerne. Denne holdning er desværre tilsyneladende mindre udbredt blandt beslutningstagerne i medlemsstaterne. Miljøministrene, som ofte er meget ambitiøse, må i mange tilfælde klare sig selv. Finans- og økonomiministrene og dem, der er ansvarlige for økonomien, tænker forhåbentlig også i mere langsigtede baner. Foranstaltninger iværksættes dog oftest inden for et klart defineret tidsrum, nemlig det tidsrum, der leder op til det næste valg. Naturen kan dog ikke tage hensyn til de daglige politiske behov. Den reagerer på klimaændringer med de tilknyttede negative konsekvenser for mennesker og menneskeheden som helhed. Hvis det ikke lykkes for os at formidle den hastende karakter af denne sag og især det påtrængende behov for at handle, vil det være nødvendigt at bruge en betydelig del af vores midler til katastrofehjælp i den ikke alt for fjerne fremtid.

Under mottoet "én planet, én stemme" ønsker jeg Dem, fru kommissær, held og lykke i Cancún af hensyn til de kommende generationer.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg sætter stor pris på kommissær Hedegaards tilstedeværelse og det standpunkt, hun har taget. Jeg vil takke Dem for Deres indsats for løbende at holde Parlamentet orienteret om optakten til Cancún.

Kampen mod klimaændringerne skal føres på globalt plan med alles deltagelse, men idéen om, at vores holdning skal afhænge af de andre landes, er uansvarlig og yder ikke

retfærdighed til den rolle, som EU har defineret for sig selv, nemlig en førende rolle i kulturelle revolutioner på globalt plan, primært kampen mod klimaændringer.

Vi skal fastlægge stadig mere ambitiøse mål for os selv og sikre, at de opfyldes af de forskellige medlemsstater. Jeg takker derfor kommissæren, fordi hun for nylig har mindet Italien om, at det skal overholde dets løfte om at yde 200 mio. EUR til bekæmpelsen af klimaændringerne. Jeg må desværre oplyse Kommissionen, at den italienske regerings budget tilsyneladende ikke omfatter disse midler på nuværende tidspunkt.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen til at benytte alle de midler, den har til rådighed, med henblik på at få medlemsstaterne til at opfylde deres løfter, navnlig når det handler om en så vigtig kamp for den umiddelbare fremtid for verdens befolkning ...

(Formanden afbrød taleren)

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Hr. formand! EU var medvirkende til fiaskoen i København og blokeringen af fremskridtet i de internationale forhandlinger. Det er ikke nok at erklære, at man er ambitiøs, og fastlægge mål for andre udviklede lande, selv om de ikke opfylder anbefalingerne fra Det Mellemsstatslige Panel for Klimaændringer, hvis der ikke er fokus på de midler, der skal bruges til at gennemføre målene. Midlerne til at opnå målene er vigtigere end selve målene, som har været omdrejningspunktet i denne forhandling, og det er et centralt spørgsmål.

EU insisterer på en markedstilgang med markedsinstrumenter, der indtil videre har vist sig at være to ting, nemlig ineffektive og forkerte. Dette er manna for de finansielle spekulanter. Det er ikke længere kun mad, ikke længere kun de enkelte landes statsgæld, men også selve atmosfæren, den luft, vi indånder, som kan sikre en ny milliardærordning og skabe fiktive finansielle aktiver.

Vi kan, fru kommissær, spore årsagerne til klimaændringerne tilbage til urimeligheden ved dette økonomiske og sociale system. Vi vil finde løsningen ved at bryde med dette system.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Hr. formand! Klimaændringerne er uden tvivl den største udfordring for menneskeheden i dag.

Forventningerne til Cancúnkonferencen er desværre ret beskedne på baggrund af fiaskoen i København. I København forventedes de udviklede lande at støtte udviklingslandenes handlingsplaner for bekæmpelse af virkningerne af klimaændringerne med forskellige midler. Indvirkningen af den økonomiske krise, som især mærkes hårdt af EU's medlemsstater, tvinger os til også at fokusere på andre vigtige områder.

Det er afgørende, at vi opnår en aftale om reduktion af CO₂-emissionerne. I Cancún skal EU tilkendegive sin fælles holdning til de mål, der skal opfyldes, og erindre, at den vellykkede gennemførelse af Europa 2020-strategien kræver, at klimamålet opfyldes. I den henseende vil jeg fremhæve den rolle, som partnerskaber spiller, når det drejer sig om at udvikle potentialet for vedvarende energi på regionalt plan og opmuntre regioner til at bruge vedvarende energi.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Hr. formand, fru kommissær! Vi ved, hvor engageret De er, og vi ved, at De ønsker, at Europa i Cancún endelig vil tale med én stemme. Jeg vil derfor gerne høre Deres mening om to spørgsmål, to forslag, der er omhandlet i vores beslutning, som vi stemmer om i morgen. Jeg vil gerne offentligt høre Deres mening om disse to forslag inden afstemningen i morgen.

For det første om oprettelsen af en grøn fond, der endelig vil tilvejebringe 100 mia. USD om året fra 2020, som vi kan bruge til at hjælpe de fattigste lande.

Dernæst om indførelsen af en afgift på 0,01 % på finansielle transaktioner, der vil skabe en fond på 20 mia. EUR, som også skal bruges til at hjælpe de fattigste lande. Dette er efter min mening et vigtigt finansielt emne, som vil sætte os i stand til hurtigere at gå endnu videre.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Hr. formand! Formålet med klimakonferencen er at opnå enighed om en efterfølger til Kyoto-protokollen, som udløber i 2012. Vi skal omgående sikre fremskridt i bekæmpelsen af klimaændringerne. Generelt er EU godt på vej – relativt set – til at opfylde sine klimamål. Det er dog afgørende, at vi, EU, sammen med USA og Kina arbejder for at fastlægge de retlige forudsætninger for en global klimabeskyttelsesaftale. Især i disse vanskelige tider vil styrkelsen af miljøpolitikken skabe betydelige økonomipolitiske muligheder, f.eks. gennem investering i vedvarende energi og energieffektivitet.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Hr. formand! Gennem to årtier har drøftelserne om klimaændringer kørt i internationale fora. Trods den stigende bevidsthed om dette i sandhed globale problem må det fra et politisk perspektiv siges, at vi har spildt disse to årtier.

Kyoto-protokollen gælder ikke længere fra 2012, og sidste års fiasko på klimakonferencen i København levner intet håb om en snarlig ændring til det bedre. Klimaforhandlingerne i oktober bekræftede skismaet mellem de udviklede lande og udviklingslandene, og der vil derfor være meget at gøre i Cancún. Hvis vi ønsker, at Cancúnkonferencen skal blive vellykket, skal de rige lande grundlæggende skifte holdning. Vi skal for det første reducere mængden af interne emissioner betydeligt. Den såkaldte CO₂-udligning er ingen løsning i den sammenhæng. Hvis de rige lande køber tillader fra de fattige lande for at blive ved med at producere emissioner, vil det ikke hjælpe klimaet på nogen måde.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). – (EL) Hr. formand! Det spørgsmål, vi skal besvare, er, om vi kan opnå fremskridt på klimaområdet i Cancún. Vores holdning og vores mål sætter efter min mening tempoet med hensyn til de ændringer, der er behov for, hvis vi skal undgå en miljøkatastrofe.

EU's holdninger er stadig de rigtige, og vi skal ikke kun præcisere dem på denne konference – vi skal kæmpe for at opnå meget bedre resultater end i København.

Desværre må vi, fru kommissær, stadig forvente, at det er vores opgave at overbevise de store lande, navnlig USA og Kina, om at deltage i den overordnede indsats for at bekæmpe klimaændringerne. Jeg er sikker på, at denne indsats vil bære frugt.

Connie Hedegaard, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg troede, jeg kunne begrænse mig til tre grundlæggende bemærkninger efter denne livlige forhandling, men jeg vil først besvare et meget direkte spørgsmål fra hr. Pargneaux. Jeg tror, vi kan komme et godt stykke videre med arkitekturen for en grøn fond. For mange parter skal nogle af de meget specifikke finansieringskilder sandsynligvis undersøges nærmere, eftersom det kun er to uger siden, FN's højniveaupanel fremlagde disse forskellige bidrag.

Realistisk set bør vi opnå betydeligt fremskridt. Vi skal vide, hvad vi vil gøre med denne fond, og hvordan den skal etableres. Derefter er jeg sikker på, at vi hurtigt kan opfylde

kravene til fonden. Vi skal nok gå gradvist frem, men vi ønsker virkelig at gå videre med den grønne fond.

Nu til mine tre bemærkninger. For det første sagde Marita Ulvskog i begyndelsen af forhandlingen, at klimaspørgsmålet er gledet ned på den internationale dagsorden i år. Det er selvfølgelig rigtigt, men hvis vi sammenligner den nuværende situation med situationen for to – eller fem eller 10 – år siden, så kan vi se, at klimaet figurerer højt på dagsordenen i dag.

Hvis det ikke havde været for optakten til Københavnsaftalen, kan De så forestille Dem, at spørgsmålene om klimaændring, energieffektivitet og fremme af grøn vækst ville have overlevet den økonomiske krise? Næppe, vil jeg hævde. Klimaet figurerer stadig højt på vores dagsorden i EU, og dér skal det blive.

Hr. Ouzký nævnte, at Europa altid er for optimistisk, men måske det ikke altid er forgæves. Det er ikke pessimisterne, der skaber store resultater. Ved at fastlægge mål viste Europa vejen i 2008, og i optakten til København fulgte en række økonomier efter.

For to år siden var vi mere eller mindre de eneste, der fastlagde mål. I optakten til København fastlagde store økonomier, som f.eks. Indonesien, Mexico, Korea, Indien, Sydafrika med flere – listen er meget længere – interne mål. Alt andet lige er dette også meget vigtigt set fra det europæiske virksomheders side. Det var noget, som vi faktisk opnåede. I mange lande vil disse interne mål nu føre til et vist paradigmeskifte. Ja, det går langsomt på mange måder, men vi er faktisk nået ganske langt.

En taler nævnte vækstøkonomierne. Dette var tidligere ikke et spørgsmål, som angik vækstøkonomierne. For to år siden ville de have sagt, at klimaændringerne ikke var noget, de skulle håndtere. Det skulle de rige lande håndtere – de udviklede lande. I dag anerkender de – på grund af København – at de har et medansvar. Vi skal forsøge at bygge videre på det i Cancún, og det vil vi gøre.

Der var nogle spørgsmål om mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM). Ja, den er et problem. Vi står over for nogle udfordringer i den henseende, og dette er en del af vores opgaveliste for Cancún. Vi skal forsøge at gå videre med de nødvendige reformer af CDM-systemet.

Til hr. Skylakakis vil jeg sige, at jeg med glæde kan oplyse, at Kommissionen i morgen vil stille sit forslag om begrænset anvendelse af visse industrigasser. Der har været et meget fint samarbejde med og deltagelse af Parlamentet, og det er nødvendigt, hvis vi skal opnå en vellykket aftale med medlemsstaterne. Vi fremlægger vores forslag i morgen, og det vil forhåbentlig imødegå mange af de bekymringer, Parlamentet har rejst.

Min sidste bemærkning er til hr. Leinen og hr. Arsenis, der begge sagde, at de frygtede, at Cancún i for høj grad bagatelliseres. At sige, at vi ønsker et ambitiøst, væsentligt og afbalanceret resultat – med alle de elementer, jeg har nævnt, og det belgiske formandskab har nævnt – er efter min mening ikke at bagatellisere tingene. Hvis vi virkelig opnår en beslutning om skovbrug, om tilpasning, om teknologi, om tilvejebringelse af finansiering til hurtig opstart, om, hvordan vi skal måle, rapportere og verificere CO₂-markederne, og om de forskellige elementer, vi har nævnt her, så er det et betydeligt fremskridt.

Vi ved alle, hvorfor vi ikke kan opnå én af de ting, vi ønsker, nemlig den internationale retligt bindende aftale. En af årsagerne er det manglende fremskridt i det amerikanske Senat.

Vi kender alle årsagen. Men hvis vi opretholder momentum, kan vi alligevel nå det europæiske mål så hurtigt som muligt, nemlig at få en international retligt bindende aftale.

Vi vil gøre vores bedste for at opnå et sådant fremskridt i Cancún. Alternativet er meget ringe. Det er meget grumt. Vi skal sikre dette, og jeg kan forsikre Dem, at den europæiske delegation i fællesskab vil gøre, hvad den kan for at opnå dette, og vi vil gøre det på en måde, så verden kan høre, at vi nu taler med den berømte "ene stemme". Jeg håber, det vil være den berømte "ene stemme", hvor vi alle siger det samme, hvor vi kommer med de samme prioriteter, uanset om vi er ministre, medlemmer af Kommissionen, eksperter eller medlemmer af Europa-Parlamentet.

Jeg glæder mig også til at samarbejde med Parlamentets delegation i Cancún.

Joke Schauvliege, *formand for Rådet*. – (NL) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg kan naturligvis tilslutte mit kommissærens ord, og jeg vil takke alle medlemmerne af Parlamentet for deres mange bemærkninger, herunder de bekymringer, medlemmerne har rejst. Vi har under alle omstændigheder noteret dem og vil overveje dem. Jeg vil også takke Kommissionen og dens tjenestegrene for deres konstruktive samarbejde indtil videre. Jeg mener, vi skal fortsætte ad denne vej, og at dette vil blive afgørende i de kommende dage og uger, både i Cancún og på selve klimakonferencen. Kommissæren har været inde på mange punkter, men jeg vil også selv nævne et par enkelte aspekter.

Der var mange bemærkninger om troværdighed, om at tale med én stemme, og det skal vi naturligvis gøre. Jeg deltog i den 10. partskonference (COP 10) under konventionen om biologisk mangfoldighed (CBD) i Nagoya, så jeg ved af personlig erfaring, at det kan EU gøre, og at det er den eneste måde at opnå gode resultater på. Vi skal både inddrage erfaringerne fra Nagoya og sidste års dårlige erfaringer fra København og lære af disse. Det har Rådet netop gjort. Vi har selv vedtaget en klar holdning. Vi har vores konklusioner i Rådet, og med udgangspunkt i dem kan vi formidle EU's utvetydige budskab, også på internationalt plan.

Det siger sig selv, hr. Eickhout, at EU-koordination gælder, hvis EU skal henholde sig til Rådets konklusioner, som det altid har været almindelig praksis, og at der også i det tilfælde skabes yderligere enighed om det utvetydige budskab. Der var også en række bemærkninger om forhøjelsen af reduktionsmålet til 30 %. Rådet har som bekendt godkendt formandskabets rapport om dette spørgsmål, nemlig den rapport, der var baseret på Kommissionens meddelelse med en analyse af indvirkningen af forhøjelsen til 30 %. I denne rapport – og den er blevet vedtaget i Rådet – anmodede vi Kommissionen om yderligere at undersøge indvirkningen på medlemsstatsniveau. I den henseende vil der i foråret – på Rådets forårsmøde – blive afholdt en forhandling på grundlag af Kommissionens yderligere undersøgelse af forhøjelsen af reduktionsmålet på 30 %.

Flere medlemmer har med rette fremhævet vigtigheden af konferencen i Nagoya. Det handler ikke om at justere vores ambitioner. Vi skal være realistiske, men vi skal også yde enhver indsats for at sikre, at der opnås et godt resultat i Cancún – en afbalanceret pakke af foranstaltninger. Vi, det belgiske formandskab, vil gøre alt, hvad vi kan for at opnå dette resultat. Det vil vi gøre i samarbejde med alle medlemsstaterne, med Kommissionen og med Deres støtte. På den måde skal vi sikre, at vi med udgangspunkt i styrken af den tillid, der blev genskabt i Nagoya – hvor der gennem en indsats på multilateralt plan igen blev opnået enighed – kan fortsætte ad denne vej i Cancún og kan genoprette håbet for klimaet.

FORSÆDE: Roberta ANGELILLI*Næstformand*

Formanden. – Jeg har modtaget et beslutningsforslag ⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag den 25. november 2010.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

János Áder (PPE), skriftlig. – (HU) De har muligvis allerede hørt om HFC-23-skandalen, som blev afsløret på PPE-Gruppens pressekonference i går. Det er efter min mening fuldstændig skandaløst, at europæiske skatteydere skal betale omkring 70 gange mere for at destruere en drivhusgas, der er genereret ved produktionen af en kølegas, der allerede er ved at blive udfaset, og som skaber enorme overskud for få primært kinesiske og indiske virksomheder. Skandalen forstærkes, eftersom Kommissionen med investortillid som begrundelse ikke planlægger omgående at suspendere handelen med disse emissioner, inden 2013, og ændre denne ubæredygtige situation.

Dette er endnu mere skandaløst, eftersom Kommissionen i de internationale klimaforhandlinger gør alt, hvad den kan, for at forhindre, at nye tiltrædelseslande opretholder Kyotokvoter, der har betydning for deres nationale velstand. Det gør den, selv om der ligger faktiske emissionsreduktioner bag de kvoter, som tidligere socialistiske lande, herunder Ungarn, har ret til, og som de østeuropæiske lande har betalt en betydelig pris for siden systemskiftet. Hovedelementet i den skandale, der blev afsløret i går, er netop, at koncentrationen af HFC-23-gassen, som er 12 000 gange mere aggressiv end CO₂, i atmosfæren er steget betydeligt i de sidste to årtier, mens de europæiske forbrugere indtil videre har betalt 1,5 mia. EUR for at destruere denne gas. Det bør derfor ikke overraske os, at EU med en sådan dobbeltmoral ikke vil indtage en fælles holdning i Cancún, ligesom det heller ikke gjorde i København.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg går ind for, at der på klimatopmødet, som indledes næste mandag i Cancún, vedtages en bindende aftale, der omfatter en international sanktionsordning. Det er klart, at en sådan aftale kun vil give mening, hvis den er bindende for de største udledere i verden, nemlig USA, Kina og Indien. EU har været førende i kampen mod klimaændringer og skal opfordres til at bygge videre på denne position, men vi må ikke glemme den fantastiske indsats, som vores industrier allerede har ydet for at gennemføre de obligatoriske emissionsreduktioner i Europa. Det skal derfor bemærkes, at EU tegner sig for ca. 15 % af de globale emissioner. Det anslås, at denne procentdel vil falde til 10 % inden 2030, mens USA, Kina og Indien tegner sig for halvdelen af de globale emissioner, og denne andel er stigende. Jeg er følgelig ikke enig i, at EU ensidigt skal reducere sine CO₂-emissioner med 30 % i stedet for 20 %, hvis de andre lande, især USA, ikke reducerer deres emissioner tilsvarende. Det betyder ikke, at EU's ambitioner skal nedjusteres. Tværtimod skal vi, selv om de andre ikke følger med os, fortsat fokusere vores indsats på videnskabelig forskning, teknologisk innovation i forbindelse med energikilder, der ikke udleder CO₂, energieffektivitet og skabelse af grønne arbejdspladser for at øge vores konkurrencedygtighed.

⁽¹⁾ Se protokollen.

Alajos Mészáros (PPE), *skriftlig. – (HU)* På vej mod en aftale efter Kyoto ... Den 16. partskonference under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer, som afholdes i december i Mexico, har endnu større betydning efter det mislykkede topmøde i København. Selv om København på det internationale plan kan betragtes som et skridt fremad, opfyldte topmødet langt fra vores forventninger. Kyotoprotokollen udløber i 2012, og derfor er det særdeles vigtigt, at vi har klart definerede globale mål, som alle kan forstå. Det er ikke nok, at der er relativ enighed om spørgsmålet inden for EU. Det er vigtigt, at USA og de største lande i Asien også vedtager vores mål. Hvis der ikke kan opnås enighed om tal og procentdele i Cancún, er det absolut afgørende, at parterne når til enighed om konkrete planer og tilsagn med henblik på at bane vejen for indgåelsen af en aftale efter Kyoto i Sydafrika i 2011. Der skal opnås enighed om spørgsmål, som f.eks. finansiering, overvågning og kontrol. EU skal fremstå som et godt eksempel ved at udvise enighed.

Katarína Neveďalová (S&D), *skriftlig. – (SK)* Jeg vil først påpege, at klimakonferencen i Cancún er endnu en oplagt chance for at gøre noget for de kommende generationer og i det mindste delvist opveje det, der ikke lykkedes for os i København. Det er ikke længere muligt at fornægte klimaændringerne. Tilplantning af vinmarker i bjergområder og dyrkning af afgrøder, hvor de aldrig har været dyrket før, er eksempler på det, og det samme er de stadig hyppigere naturkatastrofer. Vi skal vedtage en ansvarlig og langsigtet løsning. Jeg er ikke miljøekspert, og teorierne varierer, men jeg mener, at vi skal gøre noget. Vi skal holde op med at diskutere, om klimaændringerne findes eller ej, og i stedet drøfte, hvordan vi bekæmper dem. Vi skal holde op med at diskutere, om klimaændringerne kan standses eller ej, og i stedet gøre noget. EU skal være førende i denne indsats, og det samme skal alle medlemsstaterne. Vi har et ansvar for hele verdens fremtid. Vi skal støtte en betydelig reduktion i produktionen af emissioner. Vi skal samle regioner, byer og landdistrikter i indsatsen for at beskytte miljøet. Vi skal forsøge at skabe flere grønne arbejdspladser, og vi skal støtte investeringer i forskning og udvikling. Det er os, der kan redde denne planet. Men vi skal stå fast, og vi skal stå sammen.

Bogusław Sonik (PPE), *skriftlig. – (PL)* Klimaforhandlingerne i Cancún begynder om kun én uge. EU har vedtaget ambitiøse planer med hensyn til reduktion af emissioner, finansiering, skovbrug og teknologioverførsel. På den ene side er omhu en vigtig faktor i klimaforhandlingerne, men den må ikke tilsløre betydningen af de beslutninger, der faktisk træffes på konferencen. Der kan også drages konklusioner af de skuffende resultater af klimakonferencen i København, hvor der ikke blev truffet vigtige, konkrete beslutninger. Under den 16. partskonference skal EU derfor bidrage til en genopretning af tilliden til de internationale forhandlinger om klimaændringer. Forhandlingerne har allerede været længe nok. I Cancún skal der udformes konkrete relevante foranstaltninger, som kan danne udgangspunktet for en omfattende international aftale i Sydafrika i 2011.

15. Fremtiden for det strategiske partnerskab Afrika-EU på tærsklen til det tredje topmøde Afrika-EU (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Rådet og Kommissionen om fremtiden for det strategiske partnerskab Afrika-EU på tærsklen til det tredje topmøde Afrika-EU.

Olivier Chastel, *formand for Rådet for næstformanden i Kommissionen/den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. – (FR)* Fru formand, mine damer og

herrer! Jeg er først og fremmest taknemmelig for, at De giver mig lejlighed til at tale om det næste topmøde Afrika-EU, som er af stor interesse for mange af Dem, ved jeg.

Mens det første topmøde, som blev afholdt i Cairo i 2000, lancerede processen for det kontinentale samarbejde, definerede det andet, som fandt sted i Lissabon i 2007, det nye program for forholdet mellem EU og Afrika. Det tredje, som afholdes i Tripoli, skal efter planen konsolidere vores strategiske partnerskab og endelig skabe konkrete resultater.

Det er i forbindelse med spørgsmålene om fred og sikkerhed, at den ledende rolle, der spilles af Den Afrikanske Union er af allerstørste betydning. I Sudan indsatte Den Afrikanske Union som de første en fredsbevarende mission. I Darfur spiller Den Afrikanske Union takket være det panel, der ledes af hr. Mbeki, en førende global politisk rolle. Det fremskridt, der for nylig er opnået i forhandlingen om en rammeaftale mellem nord og syd, er et vigtigt skridt hen imod en fredelig overgang. EU's udsendelse af en valgobservationsmission viser endvidere tydeligt vores beslutsomhed, når det drejer sig om at sikre en fredelig overgang i Sudan. I Somalia er AMISOM, Den Afrikanske Unions mission i Somalia, den eneste aktør, der er til stede i selve Mogadishu.

Hvad angår statskup, sikrer Den Afrikanske Unions strenge multoleranceregulering beskyttelse, og den spiller en afgørende rolle i genetableringen af den forfatningsmæssige orden. Den Afrikanske Union er blevet den organisation, som fastlægger normer, ikke kun på dette område, men også med hensyn til politisk regeringsførelse, på det afrikanske kontinent og i den økonomiske integrationsproces. Den definerer de politiske rammer, som sætter medlemslandene og de regionale økonomiske fællesskaber i stand til at fremme intern afrikansk udveksling og transnationale infrastrukturer. Hele porteføljen i det nye partnerskab for Afrikas udvikling, herunder dets socioøkonomiske udviklingsprogram, er i øjeblikket fuldt integreret med Den Afrikanske Union.

Denne interne proces går hånd i hånd med de reformer inden for de internationale strukturer for regeringsførelse, der er iværksat med hensyn til afrikansk repræsentation. Den Afrikanske Union er i den henseende centralt placeret til at koordinere de afrikanske holdninger på den internationale scene. Med hensyn til f.eks. klimaændringer har Etiopiens premierminister fået mandat af Den Afrikanske Union til at tale på Afrikas vegne på den internationale scene.

Den Afrikanske Union er blevet uundværlig for EU i en række tilfælde, hvor vi har brug for løsninger og bidrag fra Afrika. Det gælder f.eks. i forbindelse med fredsbevaring, migration, narkohandel, klimaændringer og Den Internationale Straffedomstol. Afrika rummer også muligheder, som EU bør undersøge, herunder f.eks. samarbejde inden for energiforhold, traktaten om våbenhandel og de udsigter, den private sektor tilbyder, for blot at nævne nogle få. En særlig udfordring inden for rammerne af samarbejdet mellem EU og Den Afrikanske Union hænger tydeligt sammen med Den Internationale Straffedomstol. Vores afrikanske partnere medvirkede til dens oprettelse, og deres samarbejde er stadig afgørende for dens politiske målsætning, som er af grundlæggende betydning for EU. De har dog kritiseret den måde, som sagen med Sudans præsident, al-Bashir, er blevet håndteret på, og de har kritiseret, at Sikkerhedsrådet ikke iværksatte suspensionsproceduren. Den Afrikanske Union har derfor taget afstand fra domstolen. Hvad angår EU, er vi naturligvis stadig fortalere for domstolens uafhængighed, og vi kan kun overlade sagen til Sikkerhedsrådet med hensyn til en eventuel suspensionsprocedure. På det næste topmøde vil vi klart tilkendegive vores holdning, selv om vi erkender, at topmødet ikke vil ændre holdningen i Den Afrikanske Union, som også ligger helt fast.

Europa er Afrikas vigtigste partner. Det politiske, økonomiske, institutionelle og udviklingsmæssige samarbejde er konstant mere omfattende end andre regionale partnerskaber eller forhold til de nationale regeringer. EU må dog ikke undervurdere den hurtige vækst i vækstøkonomiernes deltagelse. EU skal glæde sig over disse nye rammer, men da de har en indvirkning på forholdet mellem EU og Afrika, ønsker vi også et fornyet fokus på de kendte elementer, der er vores trumfkort, og som skaber merværdi. Vi ønsker, at der sikres bedre koordination, og at situationer, som er fordelagtige for alle, prioriteres.

EU befinder sig i en institutionel situation uden sidestykke i resten af verden – to unioner, der har regional integration som mål, og som ønsker at bidrage til skabelsen af et multilateralt system af global regeringsførelse. Den Afrikanske Union overvåger med interesse oprettelsen af de nye institutioner, der indføres ved Lissabontraktaten. Et Afrika, der har det bekvemt, som tilbejles af flere partnere, og som for første gang – i hvert fald i lang tid – har udsigt til vækst, ønsker tydeligvis at blive behandlet som ligemand.

Forberedelsen til topmødet skrider derfor frem. Drøftelser med vores libyske værter og vores modstykker i Den Afrikanske Union har været nyttige. Et stort antal ledere fra både Europa og Afrika har bekræftet, at de vil deltage på højeste niveau. Hovedforhandlingerne på topmødet vil vedrøre det centrale tema: investering, økonomisk vækst og jobskabelse, samt en række tilhørende sekundære temaer. Vi håber, at disse forhandlinger vil føre til konkrete resultater.

Deltagerne i den politiske dialog på ministerniveau, der fandt sted i Malawi, godkendte erklæringen fra topmødet, Tripolierklæringen, og den fælles handlingsplan for 2011-2013. Sidstnævnte repræsenterer et solidt grundlag for vores fremtidige indsats ved at sikre en god balance mellem traditionelle udviklingsprioriteter, som f.eks. infrastruktur, millenniumudviklingsmålene, politiske temaer, som f.eks. fred og sikkerhed, demokratisk regeringsførelse og menneskerettigheder, migration, mobilitet og beskæftigelse, og nye lovende samarbejdsområder, som f.eks. vedvarende energi, klimaændringer, informationsteknologi og rummet, for blot at nævne nogle få.

Endelig vil jeg på vegne af formand Van Rompuy sige, at jeg varmt glæder mig over Parlamentets positive deltagelse i forhandlingerne om de fremtidige forbindelser mellem EU og Afrika, og jeg glæder mig over mødet mellem Europa-Parlamentet og Det Panafrikanske Parlament, som afholdes den 27. november i Tripoli umiddelbart inden topmødet. Dette møde vil være en enestående lejlighed til at udarbejde grundlæggende henstillinger til forhandlingen på plenarmødet, som finder sted i løbet af topmødet. Jeg glæder mig ligeledes over stemningen under forhandlingen i dag, og jeg imødeser Deres indlæg med interesse.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Det er sandt, at opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene og bekæmpelse af fattigdom stadig er kernen i Europa partnerskab med Afrika. Samtidig går vores forbindelser langt videre end det. Mulighederne for samarbejde mellem de to kontinenter er enorme.

Tidligere på måneden fremlagde Kommissionen forslag om, hvordan vores forbindelser kan konsolideres ved at styrke dem og ved at fokusere på inklusiv og bæredygtig vækst på lang sigt. Topmødet i Tripoli vil være en fremragende lejlighed til at drøfte, hvordan vi kan forbedre vores samarbejde i denne henseende.

Kommissionen mener, at der er behov for at forbedre den politiske dialog og politikdialogen, så den kommer videre end traditionelle udviklingsscenarier. EU og Afrika skal samarbejde

bilateralt og også samarbejde på den internationale scene for at fremme vores fælles interesser, dvs. håndtering af klimaændringerne, opnåelse af fremskridt i opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene og fremme af fred og sikkerhed, demokratisk regeringsførelse og menneskerettigheder.

Målet er at sikre, at begge parter i fællesskab kan håndtere de globale udfordringer, som vil dominere dagsordenen for topmødet, og gøde jorden for et mere effektivt samarbejde, der er til fordel for begge parter.

På baggrund af topmødets fokus på investeringer, vækst og jobskabelse skal vi også nå til enighed om, hvordan vi vil arbejde sammen for at overvinde følgerne af den økonomiske og finansielle krise. Dette vil navnlig kræve fremme af et mere erhvervs- og investeringsvenligt miljø. Det vil være anledningen til at undersøge lovende områder, som f.eks. vedvarende energi, informations- og kommunikationsteknologi, forskning osv. Det er disse områder, hvor de afrikanske behov er enorme, og hvor Europa samtidig har meget at tilbyde. Vi kan bygge videre på de vellykkede resultater, vi har opnået indtil videre, nemlig fred og sikkerhed samt regional integration.

Denne ambitiøse dagsorden kræver, at vi bygger videre på de vellykkede resultater fra Lissabontopmødet i 2007 og på de resultater, der er opnået siden gennem den fælles Afrika-EU-strategi og dens første handlingsplan. Med udgangspunkt i de høstede erfaringer opfordrer meddelelsen også begge parter til at gøre mere for at overvinde den nuværende fragmentering af de politiske rammer og finansielle instrumenter. Der skal skabes bedre synergi mellem EU's politikker, navnlig med Afrika syd for Sahara og Middelhavsområdet, med henblik på at sikre reel samhørighed og øget effektivitet og synlighed. Bedre intern koordination med medlemsstaterne og aktiv inddragelse af alle berørte parter – Parlamentet, civilsamfundet og den private sektor – er også nødvendig.

For at skabe bedre resultater skal handlingsplanen for 2011-2013 prioritere alle aktiviteter, der har klar regional, kontinental eller global merværdi. Topmødet vil være en oplagt mulighed for at udstikke kursen fremad. Det vil også være nødvendigt med ændringer fra europæisk side, og det kræver, at vi forbedrer den måde, EU styrer sine forbindelser med Afrika på.

Vi skal fortsætte denne forhandling efter topmødet, men jeg glæder mig til dagens forhandling, så vi er velforberedte til topmødet.

Filip Kaczmarek, *for PPE-Gruppen.* – (PL) Fru formand! De fælles udfordringer, som Afrika og EU står overfor, er klare og utvetydige. Både hr. Chastel og hr. Piebalgs har talt om det. Her kan vi uden tvivl medtage bekæmpelse af fattigdom, fred og sikkerhed, demokrati og menneskerettigheder, global regeringsførelse og klimaændringer. Vi har også fastlagt konkrete mål på internationalt plan – millenniumudviklingsmålene. Jeg er enig med hr. Piebalgs i, at det er afgørende, at vi opfylder millenniumudviklingsmålene – både for samarbejdet om udvikling og for Afrikas fremtid.

Vi har også formuleret en række yderligere mål, der er meget vigtige for de gensidige forbindelser mellem EU og Afrika. Disse er forbedring af den gode kvalitet af politisk regeringsførelse og effektiv, ærlig og bæredygtig forvaltning af naturlige og økonomiske ressourcer. Vi håber, at partnerskabet mellem EU og Afrika samt fælles strategier og foranstaltninger vil have en håndgribelig virkning. Vi håber f.eks., at den økonomiske vækst, som mange afrikanske lande oplever, vil fremme social integration, og at det vil mindske fattigdommen og de sociale uligheder. Vi ønsker derfor at skabe forudsætningerne

for investering og handel og dermed for skabelsen af nye arbejdspladser. Vi håber også, at denne udvikling vil være bæredygtig, så den vil føre til udviklingen af en effektiv, økologisk og konkurrencedygtig økonomi.

Et aspekt, der med sikkerhed vil blive fremhævet på topmødet, er Afrikas enorme hidtil uudnyttede potentiale inden for vedvarende energi, herunder vandkraft, solenergi, vindenergi, geotermisk energi og biomasseenergi. Dette repræsenterer et vist potentiale, som indtil nu ikke er blevet udnyttet fuldt ud, og ligesom andre aspekter af Afrikas potentiale arbejdes der ikke altid til gavn for de mennesker, som bor der. Fokus på god regeringsførelse og udnyttelse af dette potentiale vil eller kan føre til kvalitativ forandring.

Monika Flašíková Beňová, for S&D-Gruppen. – (SK) Fru formand! Det eneste interkontinentale partnerskab, som EU har indgået, er det strategiske partnerskab med Afrika.

Efter at have læst den tekst, som Kommissionen offentliggjorde forud for topmødet, kan jeg ikke undgå at føle, at den næsten var for positiv. Som om den var skrevet af en person med rosenrøde briller.

Virkeligheden er dog alt andet end rosenrød. Hvis vi vil overvinde problemerne, skal vi tale åbent om dem. På den afrikanske side hersker der stadig opløsning. Den Afrikanske Unions politiske mandat er svagt, og det afrikanske kontinent er stadig delt, også økonomisk.

De økonomiske partnerskabsaftaler mellem EU og de afrikanske lande fungerer ikke, og de afrikanske regionale økonomiske fællesskaber gør situationen endnu mere forvirret.

Det er kort sagt vanskeligt at tale om Afrika som én enhed. På den anden side har EU og medlemsstaterne ikke sammenhængende politikker vedrørende Afrika, og de benytter ofte en utilitaristisk eller patriarkalsk tilgang til partnerskab. Det ville derfor være ønskværdigt, hvis Kommissionen tog højde for disse aspekter i sin meddelelse.

Charles Goerens, for ALDE-Gruppen. – (FR) Fru formand! Nutiden, som er mærket af krisen, efterlader kun begrænset plads til afprøvede og gennemtestede metoder og det, der er hørt før. Hvis topmødet mellem EU og Afrika ikke skal blive forgæves, skal det effektivt konfrontere reelle problemer. Det skal endvidere – og det er langt det vigtigste aspekt – skabe udsigter for det betydelige potentiale, det afrikanske kontinent rummer.

Fra Afrika forventer vi et klart budskab med hensyn til forbedring af dets regeringsførelse, dets kapacitet til at realisere merværdi og dets vilje til at standse plyndringen af dets ressourcer. Vi forventer også, at Afrika fremhæver de hindringer, som det stadig ikke er i stand til at udrydde ved hjælp af kontinentets egne ressourcer.

Fra Europa forventer vi, at det udvikler sin evne til at lytte, sin rolle i Afrikas fremtid, sin vilje til at frigøre det mørke kontinent fra politisk, økonomisk og kommercielt slaveri. Europa har været et overvældende ansvar på disse områder.

Hvis topmødet mellem EU og Afrika bidrager til at åbne vejen for en bedre repræsentation af Afrika i Sikkerhedsrådet og G20 og ruster det bedre til at bekæmpe fattigdom, vil topmødet ikke have været forgæves.

Judith Sargentini, for Verts/ALE-Gruppen. – (NL) Fru formand! Forbindelserne mellem Europa og Afrika er under pres. Det skyldes efter min mening ikke kun den økonomiske krise, men også vores kortsigtede i stedet for langsigtede planlægning. Ønsker vi på kort

sigt at se fri handel i hele Afrika og derefter gennemtrumfe europæiske partnerskabsaftaler med alle disse lande, eller ønsker vi en stabil og voksende økonomi i Afrika på lang sigt, så vi derefter kan handle mere generøst med disse lande? Ønsker vi, at Afrika skal beholde sine migranter nu, eller anerkender vi, at vores nationale befolkninger bliver ældre i fremtiden, og at vi så vil få brug for arbejdstagere? Ønsker vi at betale for den globale opvarmning og de problemer, den forårsager for Afrika, nu og senere stå over for et destabiliseret land – eller kontinent – og en stor gruppe flygtninge? Ønsker vi tilfældigt at indlede en konflikt med Kina for at få adgang til råvarer så hurtigt som muligt, eller ønsker vi også at kunne nyde godt af Afrikas rigdom længere ud i fremtiden? Og hvordan sikrer vi primært, at Afrika kan nyde godt af sine egne råvarer på lang sigt? Hvordan sikrer vi, at de afrikanske borgere kan drage de afrikanske ledere til ansvar? Når alt kommer til alt, har dette topmøde Afrika-EU i Tripoli også vist, at vi taler om ledere, der for længst burde have gået af: Bouteflika, dos Santos, Mugabe – man kunne overveje, om disse mænd har de bedste hensigter for deres befolkninger. Vi skal finde et svar på disse spørgsmål.

Nirj Deva, for ECR-Gruppen. – (EN) Fru formand! Afrika er det rigeste kontinent i verden, og dets indbyggere er de fattigste målt i indkomst pr. indbygger. Hvordan er det muligt? Jeg tror kommissær Piebalgs havde ret, da han sagde, at vi har brug for en konkret indsats på regionalt, kontinentalt plan.

For at nå dertil har vi ikke brug for mere bistand, som blot fastholder befolkningen i fattigdom. Vi skal skabe økonomisk vækst. Økonomisk vækst kan kun komme fra virksomheder og uddannelse, men uddannelse og virksomheder kan kun etableres, hvis der er instrumenter til at skabe økonomisk vækst. En stor del af Afrika har f.eks. ikke elektricitet, og derfor har Afrika ikke de nødvendige uddannelser, de nødvendige computere eller den nødvendige infrastruktur til økonomisk vækst. Vi skal sørge for mere elektricitet i Afrika, vi skal sørge for rent vand, og vi skal skabe fødevarer sikkerhed. Det glæder mig, at Den Afrikanske Union nu følger en multolerancepolitik over for statskup. Hurra, som Rådet sagde.

Vi skal nu se på Afrika som en moderne økonomisk væksttigger og sætte Afrika i stand til at blive udstyret endnu hurtigere, så det kan blive rigere.

(Taleren indvilligede i at besvare et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort i henhold til artikel 149, stk. 8)

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg takker hr. Deva for hans bidrag, men når han siger, at eurobistanden er forbi, vil jeg gerne spørge ham, om han ikke er enig i, at alle medlemsstaterne, herunder Det Forenede Kongerige, skal fastholde tidsplanen for opfyldelsen af FN's millenniumudviklingsmål, hvor 0,7 % af BNP øremærkes til udviklingsbistand inden 2013?

Hvis ikke, hvordan kan hans forhåbning om rent vand, fødevarer sikkerhed og bekæmpelse af fattigdom opfyldes, uden at det internationale samfund opfylder sine løfter om støtteniveauer?

Nirj Deva (ECR). – (EN) Fru formand! Jeg er meget taknemmelig for min kollegas spørgsmål. Jeg sagde til Parlamentet, at bistand alene ikke vil mindske fattigdommen.

Jeg støtter naturligvis millenniumudviklingsmålene, og jeg hylder den konservative regering, som har fredet og øget vores budget til udviklingsbistand med 27 %, selv om den har skullet beskære vores nationale budget med omkring 30 %, herunder vores undervisningsbudget.

Jeg er hr. Howitt taknemmelig, fordi han gav mig mulighed for at oplyse om denne ekstraordinære konsekvens og generøsitet fra koalitionsregeringen i London.

Men selv om budgettet øges med 27 %, og selv om vi opfylder millenniumudviklingsmålene, kan vi ikke udrydde fattigdommen i Afrika, medmindre vi hjælper afrikanerne med at vokse sig rigere.

Europa er ikke blevet det, som det er i dag, ved blot at udrydde fattigdommen og leve på eksistensminimum. Det voksede sig rigt ved at skabe velstand. Først når vi skaber velstand i Afrika, der kan fastholdes og ikke rives ned, vil vi opnå succes.

Elie Hoarau, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Fru formand! EU portrætterer ofte de økonomiske partnerskabsaftaler som en mulighed for de afrikanske lande. Det efterstræber også at få disse aftaler underskrevet i en fart.

Det bekymrer os dog, at disse lande ikke står i kø for at underskrive disse aftaler, der ville være så fordelagtige for dem. Der er tydeligvis uenighed, hvad angår kvaliteten af disse aftaler, og så længe denne uenighed består, vil landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) være tilbageholdende med at underskrive dem.

Bør vi ikke indgå i yderligere dialog og skabe forståelse ved at lytte til bekymringerne og forventningerne blandt AVS-landene? Disse lande ønsker at tale om udviklingsstrategi, mens Europa ofte kun svarer ved at tale om åbning af markeder.

Det er ved at lytte, at Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU arbejder. Jeg mener, at de øvrige europæiske institutioner burde arbejde på samme måde, hvis vi skal opbygge et reelt strategisk partnerskab mellem Afrika og EU.

Giancarlo Scottà, for EFD-Gruppen. – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det tredje topmøde mellem EU og Afrika er en reel mulighed for at konsolidere forbindelserne mellem de to parter.

På dette møde vil vi tale om økonomisk vækst, bæredygtig udvikling og politisk regeringsførelse på baggrund af forskellige sager, herunder en undersøgelse af landbrugs- og fødevarerektoren inden for rammerne af millenniumudviklingsmålene.

For at garantere universel adgang til mad, bekæmpe fattigdom i landområder og forbedre kvaliteten af landbrugsproduktionen kræves det, at producentorganisationer og sektorsammenslutninger deltager, så de kan forpligtes og bevidstgøres, og så de kan forbedre fordelingen og forvaltningen af naturressourcer.

EU skal arbejde for at udnytte disse muligheder bedst muligt med det formål at intensivere dialogen og samarbejdet med henblik på at støtte den regionale integration i Afrika. Især ulighederne og korrupsionen inden for samarbejdsinitiativer skal bekæmpes. Regeringernes ansvar må ikke dominere civilsamfundets, og det skal garanteres, at alle de involverede i strategier, som kan skabe bæredygtig økonomisk og social vækst, kan deltage.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Konkrete initiativer for vækst og beskæftigelse vil blive drøftet på topmødet Afrika-EU, og det er godt. Det er dog ikke godt, at et latterligt projekt som den transafrikanske supermotorvej bygges med EU-støtte, fordi de 500 km vej, der er planlagt for 2012, og som føres lige igennem Tanzania og Kenya, lige igennem det største vildreservat i verden, Serengeti, er et projekt, der burde forkastes. Hvert år vandrer millioner af vilde dyr gennem Serengeti til deres vandhuller i nord. Forskere advarer om den økologiske katastrofe, der truer. Hvis dyrene ikke kan få adgang til vand, vil

økosystemet bryde sammen, biodiversitet vil gå tabt, og det vil skade den lokale turisme, som tegner sig for 23 % af Tanzanias indtægter. Jeg opfordrer derfor Rådet og Kommissionen til endeligt at forkaste dette projekt, som repræsenterer økologisk og økonomisk galskab. Lad os beskytte Afrikas sidste ressourcer. Lad os redde Serengeti for anden gang. Jeg vil opfordre Dem til at underskrive den skriftlige erklæring mod dette projekt, Serengeti Highway, som jeg har indgivet.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Fru formand! Topmødet Afrika-EU, som afholdes i næste uge i Tripoli, giver os mulighed for at overveje, hvilken retning vi vil styre dette partnerskab i, idet det kæder os sammen med Afrika.

Jeg hilser Kommissionens meddelelse fra den 11. november velkommen. Jeg glæder mig navnlig over den betydning, der i denne meddelelse tillægges behovet for at supplere udviklingssamarbejdet med konkrete foranstaltninger, som kan udløse bæredygtig, inklusiv vækst i regionen.

Hvis vi ønsker, at landene i Afrika skal blive EU's reelle partnere, som tager kontrol over deres egen skæbne, kan det kun opnås, hvis vi fremmer økonomisk vækst. Jeg vil fremhæve tre punkter, jeg finder særlig vigtige i vores fremtidige forbindelser med Afrika:

– Hvis vi ønsker, at EU's stemme skal høres i Afrika, skal vi for det første sikre, at vi samarbejder med en partner, der er modtagelig over for vores budskab. Med det i baghovedet er det vigtigt, at vi styrker Den Afrikanske Union både institutionelt og operationelt.

– For det andet mener jeg, at partnerskab inden for fred og sikkerhed er den del af samarbejdet med Afrika, der fungerer bedst i øjeblikket, og det er begrundet i både Kommissionens og eksperters analyser. Jeg mener dog, at vi kan gøre mere end det. Vi skal efter min mening styrke konfliktforebyggelsen og mekanismerne til konsolidering af politikker, fordi både konflikter og den skrøbelige tilstand, som visse lande i regionen befinder sig i, klart påvirker opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene.

– Endelig vil jeg understrege, hvor vigtigt det er, at der skabes demokrati og respekt for menneskerettighederne. EU og Afrika er også uenige om disse forhold. Den politiske dialog skal derfor styrkes, og udvikling af demokrati i denne region skal prioriteres og systematisk rejses i alle forbindelser med Afrika.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Fru formand! Opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene indtager en strategisk position i den nye plan for gennemførelsen af en fælles Afrika-EU-strategi. Et grundlæggende problem er bekæmpelsen af fattigdom, der er blevet værre som følge af krisen. Næsten 30 % af verdens befolkning lever i ekstrem fattigdom og skal leve af mindre end 1,25 USD om dagen. Næsten 100 mio. mennesker har ikke adgang til sikkert vand. Næsten 80 mennesker dør af sult hvert minut, heraf 60 børn. På årsplan er det 40 mio. mennesker, hvilket svarer til befolkningen i et stort europæisk land. Situationen er vanskeligst i Afrika og navnlig i Afrika syd for Sahara.

Ud over strategiske foranstaltninger kræver dette også en stigning i den umiddelbare støtte. De døende kan ikke vente. EU er den største donor af udviklingsbistand. Mere end halvdelen af den officielle bistand kommer fra os. Det skal vi være stolte af. Vi skal intensivere vores bistand til Afrika, og vi skal gøre den mere effektiv. Jeg støtter derfor Kommissionen i dens planer for at styrke udviklingssamarbejdet baseret på bæredygtig vækst og bæredygtige foranstaltninger for at forhindre social udstødelse.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Fru formand, hr. Chastel! I 2007 var vi afrikanere og europæere meget ambitiøse. Vores fælles strategi var baseret på en handlingsplan, der omfattede otte meget konkrete strategiske partnerskaber.

På Tripolitopmødet vedtages en anden handlingsplan. Jeg vil fra min side fremhæve fire krav, der skal opfyldes, hvis denne strategiske plan skal blive en virkelig succes. Jeg vil for det første insistere på større inddragelse af de nationale parlamenter, Europa-Parlamentet og Det Panafrikanske Parlament i gennemførelsen af denne fælles strategi.

Dernæst skal der være en bedre sammenkædning af den fælles strategi og Cotonouaftalen.

For det tredje skal Tripolitopmødet, som er målrettet mod investering, økonomisk vækst og jobskabelse, omgående behandle spørgsmålet om at forbedre klimaet for virksomheder, hvis det skal opnå gode resultater – jeg har hørt det nævnt i flere indlæg, men det er afgørende. Juridisk og retlig ukrænkelighed af private investeringer er en af nøglerne til Afrikas økonomiske og sociale udvikling. Der kommer ikke andre udviklingsstrategier, hr. Hoarau, end åbningen af markederne. Alt andet er velgørenhed, og indtil videre har det desværre ikke fungeret, i hvert fald ikke godt nok.

Endelig det sidste punkt: Jeg vil gerne opfordre kommissæren til at undersøge, om ikke det ville være fordelagtigt at drøfte dette hurtigt i Kommissionen og derefter udarbejde nogle forslag med henblik på at sikre, at de af vores virksomheder, som arbejder i udviklingslande og navnlig inden for naturressourcer, overholder eller arbejder i overensstemmelse med den "Dodd Act", som den amerikanske Kongres har vedtaget, fordi det ville være et gigantisk skridt i kampen mod plyndringen af naturressourcer og mod korruption.

(Taleren indvilligede i at besvare et spørgsmål, jf. proceduren med blåt kort i henhold til artikel 149, stk. 8)

Nirj Deva (ECR). – (EN) Fru formand! I betragtning af hr. Michels meget anerkendte karriere som kommissær for udvikling og hans enorme erfaring i Afrika vil jeg spørge ham, om han kan forestille sig, at vi styrker og yder øget støtte til de afrikanske parlamenter – navnlig de udvalg i de afrikanske parlamenter, som gransker finanser og budgetter, så de faktisk kan spørge deres ministre og præsidenter, hvad der sker i forbindelse med lovhåndhævelsen, og så der skabes klarhed og ansvarlighed i lovgivnings- og budgetprocessen? Er De enig i, at dette kan være meget vigtigt, og at vi kan gøre det i praksis?

Louis Michel (ALDE). – (FR) Fru formand! Det ville bestemt være muligt. Jeg må endvidere sige, at Kommissionen efterhånden i mange år har finansieret driften og udviklingen af de nationale parlamenter i udviklingslandene netop for at give dem midlerne til at udøve denne kontrol. De er også bekendt med, at vores kollega, Glenys Kinnock, i en anden valgperiode i en anden tid stillede forslag om, at strategiske dokumenter for hvert land og regionale dokumenter af nødvendighed – og jeg vil sige næsten som en proaktiv forholdsregel – skulle forhandles i de nationale parlamenter.

De er også bekendt med, at der kun kan ydes såkaldt budgetmæssig assistance, som er en handling, der viser tillid til institutionerne i et udviklingsland, hvis det nationale budget og dermed de formål, som udviklingsmidlerne bruges til, forhandles i det nationale parlament. Fra Kommissionens side er der, så vidt jeg ved, indført en hel række betingelser og en hel række metoder i den henseende.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Fru formand! Den Afrikanske Union har nogle gange vist sig at være en skuffelse, når det handler om at konfrontere Afrikas mange udfordringer.

Den Afrikanske Union er alt for ofte tavs, når der er tale om autokrati, korrupsion, valgsvindel og ulovlige statskup.

Hvis EU og Afrika vil uddybe og intensivere det strategiske samarbejde i fremtiden, må vi ikke være bange for at udtrykke vores forventninger til Afrika på en fast og direkte måde. Det betyder i realiteten, at Den Afrikanske Union skal blive en ansvarlig og modtagelig organisation med ægte moral og politisk myndighed.

Når Afrika har brug for hjælp til at håndtere humanitære kriser, skal vi naturligvis fortsat tilvejebringe de nødvendige finansielle og menneskelige ressourcer. EU skal navnlig sikre, at forpligtelsen over for millenniumudviklingsmålene er så stærk som aldrig før. EU skal overveje de skader på de afrikanske økonomier, som EU's handelspolitikker og landbrugsstøtte forårsager.

Men i sidste ende kan kun afrikanerne løse Afrikas problemer. Vi skal erkende denne realitet, og den skal være kernen i vores tilgang til dette strategiske kontinent og vores forbindelser til det.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Fru formand! Der er ingen grund til at nævne, at en fælles strategi er en strategi, som fastlægger fælles prioriteter og mål. Vi har allerede denne strategi. Det, vi mangler i dag, er at tilvejebringe konkrete midler til at opnå disse mål.

Til det har vi brug for klare politiske linjer, sammenhængende økonomiske politikker og stabile sociale kriterier. På politisk niveau er respekt for demokratiske værdier og menneskerettigheder stadig vores rettesnor. I den sammenhæng vil jeg opfordre vores partnere til at ratificere det afrikanske charter om demokrati så hurtigt som muligt og sikre, at de tilsagn, der gives af begge parter, respekteres.

På økonomisk plan skal vi sikre tilstrækkelig og gennemsigtig finansiering af strategien og bekæmpelse af korrupsion på alle niveauer for yderligere at garantere den vellykkede gennemførelse af vores fælles aktiviteter. Det er også særdeles vigtigt, at vi fortsat arbejder for at etablere regionale markeder, hvor landbruget anerkendes.

På socialt plan skal dialogen med lokale ngo'er og alle aktørerne i civilsamfundet prioriteres. Vi skal hele tiden skubbe socialpolitikken op på et højere niveau. I den henseende skal vi sikre en særlig prioritet til uddannelse og mobilitet for unge, så der igen kan skabes en ny global dynamik. Vores to parlamenter, Europa-Parlamentet og Det Panafrikanske Parlament, skal indføre regelmæssig opfølgning af rapporter og årlige handlingsplaner med hjælp fra fælles eksperter. Vi står derfor over for flere udfordringer. For at imødegå dem skal vi bevæge os ud over forskellene mellem og inden for vores to kontinenter. Topmødet mellem EU og Afrika er en anledning til at foreslå effektive og fælles løsninger, og det er op til os at gribe denne mulighed.

Norbert Neuser (S&D). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Tingene lover særdeles godt for topmødet Afrika-EU. Topmødet vil alene dreje sig om et ligeligt partnerskab for en bedre fælles fremtid. To måneder efter topmødet om millenniumudviklingsmålene i New York har vi en unik chance for at tage yderligere konkrete og bindende skridt i kampen mod fattigdom i Afrika.

Vi følger naturligvis med stor bekymring alle de vidtgående aktiviteter, som Kina gennemfører på det afrikanske kontinent for at sikre sin forsyning af råvarer. Det minder meget om kolonimagternes adfærd. EU skal derfor presse på for at sikre forhold, der fremmer almenvellet og det sociale fremskridt i de afrikanske lande. Det vil skabe bæredygtig

beskæftigelse. Jeg glæder mig derfor meget over Kommissionens forslag om at indføre effektive kontrolforanstaltninger i forbindelse med forvaltningen af råvarer. Sammen med de afrikanske partnere skal vi støtte en strukturpolitik, der fremmer vækst og klimabeskyttelse, så det afrikanske folk kan undslippe fattigdomsfælden. Vi støtter Kommissionens forslag vedrørende social samhørighed, fordi de vil hjælpe med at skabe beskæftigelse. Vi skal bringe det afrikanske folk i en position, hvor afrikanerne kan tjene til livets ophold gennem deres eget arbejde.

Endelig vil jeg opsummere følgende prioriteter. Vi skal for det første styrke Den Afrikanske Union og dens repræsentation i alle internationale organer – Sikkerhedsrådet, G20 og Det Panafrikanske Parlament. Millenniumudviklingsmålene skal opfyldes i Afrika inden 2015 ved hjælp af yderligere initiativer. Vi skal sikre, at de sociale standarder, der er defineret af ILO, integreres og gøres bindende i alle økonomiske aftaler og handelsaftaler mellem EU og Afrika.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru formand! Handlingsplanen for det strategiske partnerskab mellem Afrika og EU indeholder et afsnit om demokratisk regeringsførelse og menneskerettigheder, der betragtes som nøglen til bæredygtig udvikling. Vi har dog været særdeles dårlige til at gennemføre sådanne mål.

Et klart eksempel er den manglende sikring af reel forandring i Zimbabwe. I 2007 klagede vi i opløbet til det første topmøde mellem EU og Afrika bittert over EU's hykleri, når vi indførte rejseforbud og fastfrysning af aktiver for Mugabe og hans kumpaner med den ene hånd, mens vi med den anden inviterede ham til et topmøde i en europæisk hovedstad – Lissabon. Nu må vi igen konstatere, at Mugabe er inviteret til et topmøde mellem EU og Afrika, om end i Libyen, og vi følger bare med, som om det ikke betyder noget. At omgå Mugabe er en krænkelse af vores principper og i direkte strid med EU's egen offentlige holdning. Det kan bebrejdes vores diplomati, at afrikanske regeringer stadig udviser agtelse over for Mugabe.

Jeg vil gerne stille Rådet og Kommissionen to spørgsmål med forlov. Vil EU's repræsentanter i Libyen tilkende give deres modstand mod Mugabes tilstedeværelse? Hvad gør EU for det andet for aktivt at fremme god regeringsførelse? Uden god regeringsførelse er der ringe håb om en gunstig og demokratisk fremtid for Afrika.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Fru formand, hr. kommissær! På blot få uger har EU spillet en ledende rolle på en række topmøder, først med Kina, så Asien og derefter USA og G20. Snart rejser vi til Cancún og i næste uge til topmødet Afrika-EU.

Vi kan betragte dette som blot endnu et punkt i vores kalender, en rutinemæssig serie af topmøder, som vi deltager i hvert år eller fra tid til anden.

Vi kan dog også betragte det som en serie af topmøder, hvor vi skal skabe fremskridt for områder, som vi skal gennemføre nødvendige reformer for med det formål at håndtere en verden, som er i forandring, hvad angår problemer, reaktioner og aktører.

Det er sådan, vi skal betragte det kommende topmøde mellem EU og Afrika. Der er 80 lande, som mødes, dvs. de repræsenterer en tredjedel af FN-landene og 1,5 mia. indbyggere, hvilket er hver fjerde. Vi kan desværre ikke sige, at vi har det samme proportionale BNP, eftersom de 53 afrikanske lande omfatter nogle af de fattigste lande i verden.

Hvad skal vi gøre for at forbedre de handlinger, vi iværksætter? Vi skal for det første fokusere på mere infrastruktur, bedre fødevarerikkerhed og mere støtte til regeringsførelse.

Dernæst skal vi fokusere vores støtteinstrumenter, støtte civilsamfundet, støtte private initiativer og styrke den rolle, som Europa-Parlamentet og Det Panafrikanske Parlament spiller. Endelig skal vi gå sammen med Afrika i en række strategiske forbindelser, f.eks. vedrørende internationale finansielle institutioner.

Reformen af Verdensbanken har givet vækstlandene mere magt, men den har fjernet magt fra Afrika. Præsidenten for Verdensbanken sagde i april, at begrebet "den tredje verden" nu hører hjemme i historiebøgerne. Det er desværre ikke sandt, men vi kan gøre noget for at sikre, at det snart bliver sandt.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Vi skal først og fremmest huske, at Afrika er den 10. verdensmagt, også i et år, hvor vi fokuserer på et vigtigt problem – fattigdom – som bestemt påvirker Afrika, ligesom den påvirker mange andre kontinenter.

Vi skal styrke associeringsaftalerne og arbejde for at sikre økonomisk bæredygtighed, navnlig via infrastruktur, uddannelse, sundhed og vandressourcer, med reelle kontrolforanstaltninger med hensyn til tilstrækkeligheden af de finansielle foranstaltninger, der vedtages for de afrikanske lande, idet vi skal huske, at der er stor forskel mellem de afrikanske regioner. Der er regioner med særlige behov, som f.eks. ofte giver anledning til strømme af illegale indvandrere. Vi skal i stedet tilpasse indvandringsstrømmene til arbejdsmarkedets reelle behov. En konstruktiv dialog kan beskytte grundlæggende rettigheder og støtte regeringsførelsen på dette meget vigtige kontinent.

Ana Gomes (S&D). – (EN) Fru formand! På det kommende topmøde mellem EU og Afrika i Libyen mødes EU's ledere med Meles Zenawi, Etiopiens premierminister. Etiopien er ikke kun det næstmest befolkningsrige land i Afrika og hovedkvarter for Den Afrikanske Union, det er også den partner – hvad angår Cotonouaftalen – der har forhindret fremlæggelsen af EU's valgberetning fra Addis Ababa i 2005 og senest i 2010 for at undgå eksponeringen af uregelmæssigheder og manipulation under valget.

Hvad nytter samtalerne om demokrati, menneskerettigheder og god regeringsførelse, som EU vil føre med de afrikanske forhandlingspartnere, hvis Meles Zenawi, Etiopiens diktator, er forhandlingspartner for Afrika?

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Fru formand! Vi ved alle, at befolkningerne i mange afrikanske lande i dag er afhængige af humanitær bistand fra de udviklede lande. Vores bistand skal dog i fremtiden fokuseres på at stimulere den økonomiske udvikling i de befolkningsrige områder, så borgerne i de afrikanske lande ved egen indsats gradvist kan ændre deres landes karakter.

Mineralressourcer og menneskelige ressourcer giver de afrikanske lande mulighed for at undslippe tilbagestående og fattigdom, hvis de får velplanlagt bistand fra de industrialiserede lande. Hvis de afrikanske lande skal tiltrække arbejdspladser, knowhow og større investeringer, kræves der tydeligvis øget politisk stabilitet, normale retlige forhold og acceptable regler for iværksættere, som så vil være villige til at udvikle deres aktiviteter i de afrikanske lande på en ærlig måde.

En stor hindring for et sådant miljø er de brutale og autoritære regimer, hvis handlemåde afskrækker alle anstændige mennesker fra at indgå i nogen form for samarbejde. Det er efter min mening det alvorligste problem for det afrikanske kontinents udviklingsudsigter. Det er et problem, der skal løses.

Andreas Mølzer (NI). – (DE) Fru formand! Alle kender det afrikanske ordsprog: "Fattigdom er som en løve – hvis du ikke kæmper, bliver du spist". Hvis man ser på den nuværende udviklingsbistand og samarbejdet mellem Afrika og EU, kan man ikke undgå at tænke, at milliarder i øjeblikket kastes ud som mad til løven i stedet for at blive brugt til at hjælpe befolkningen.

Det afrikanske kontinent plages af en række problemer. Der er for det første adskillige væbnede konflikter, som vi ikke reelt har kunnet afslutte på en fredelig måde, og som i mange tilfælde finansieres af midler, der ydes til bistand, men ofte falder i de forkerte hænde. Dernæst er det problematisk, at økonomisk vækst ikke ledsages af en mindskelse af fattigdommen. I den henseende skal vi tage det alvorligt, at EU kritiseres for at presse de afrikanske lande til at åbne deres markeder, fordi det kan forværre fattigdom og sult. Dette skal drøftes i forhandlingerne om frihandelsaftaler på topmødet mellem EU og Afrika sammen med kritikken om, at billig fødevarereksport bringer hele befolkningsgrupper eksistensgrundlag i fare.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Fru formand! Det kommende topmøde Afrika-EU er en god anledning til at udforme en realistisk samarbejdsstrategi.

Hvad angår styrkelsen af forbindelserne mellem de to kontinenter, vil Kommissionens forslag efter min mening fremme vedtagelsen af en specifik handlingsplan på topmødet. De beslutninger, der træffes af stats- og regeringscheferne på dette møde, vil påvirke 1,5 mia. mennesker i 80 lande.

Bekæmpelse af fattigdom, menneskerettigheder og økonomisk regeringsførelse er fælles udfordringer, der kræver en fælles tilgang. Derfor er det vigtigt, at partnerskabet mellem EU og Afrika ikke forbliver et donor/modtager-forhold, men bliver et partnerskab mellem ligemænd.

Ligesom under forhandlingerne om bekæmpelse af fattigdom vil jeg understrege vigtigheden af, at vi opfylder millenniumudviklingsmålene. Der er navnlig brug for bedre koordination mellem de fire prioriterede indsatsområder, dvs. finansiering, fødevarerikkerhed, sundhed og uddannelse.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Fru formand! Det skal måske bemærkes, at Afrika faktisk selv har gennemført visse forbedringer på det seneste. Vi ved dog, at der stadig er meget at gøre.

Den økonomiske krise har gjort Europa usikker og gør det stadig. Vi analyserer dagligdagen, men vi er ikke særlig opmærksomme på det, der skete i udviklingslandene som følge af den globale økonomiske krise. Det er efter min mening af stor betydning, at vi gennemfører en sådan analyse. Hvordan er udviklingslandene blevet berørt af den økonomiske krise?

Jeg vil også understrege, at det er vigtigt, at vi letter – snarere end forbedrer – betingelserne for investeringer i udviklingslandene, herunder for europæiske investeringer i udviklingslandene. Der mangler ikke idéer og investeringer fra udviklingslandene selv, men der er behov for stabilitet. Det ville være særdeles positivt, hvis bistanden – eller hvad vi vil kalde den – kunne hjælpe med at skabe stabilitet for de idéer, projekter og investeringer, der faktisk kunne gennemføres internt i udviklingslandene.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Dette har været en særdeles værdifuld forhandling, og jeg vil blot understrege enkelte punkter som svar på nogle spørgsmål.

Det er en fejl, hvis vi ikke anerkender, at Afrika har forandret sig betydeligt. Afrika er blevet mere selvsikkert, og det har det god grund til. Der er økonomisk vækst, og Afrika har på en måde håndteret den økonomiske og finansielle krise bedre end Europa.

Afrika er meget mere organiseret og meget stærkere – endnu mere end Kommissionen – og har mere magt gennem Den Afrikanske Union. Samtidig er det forkert at sammenligne Den Afrikanske Union med EU, fordi det er forskellige typer unioner, og vi bør ikke sammenligne dem én til én. Det er dog meget tydeligt, at der er en Afrikansk Union.

Det er også vigtigt, at Afrika forstår sin magt på den internationale scene. De afrikanske lande søger repræsentation i overensstemmelse med deres politiske retning. Det betyder, at dette topmøde er et helt specielt topmøde. Det er bestemt ikke et topmøde mellem donor og modtager. Det er et topmøde, som måske ikke har en særlig stor profil, men vi skal få forbindelserne til at trives.

Vi skal tage fat om to kritiske områder. Det ene er mere simpelt, nemlig at opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene skal ske på en bæredygtig måde gennem inklusiv vækst. Derfor tager vi fat om energispørgsmålet. Derfor lægges der så stor vægt på bæredygtigt landbrug, fordi vores resultater med hensyn til opfyldelse af millenniumudviklingsmålene, bekæmpelse af fattigdom og sikring af øget stabilitet vil være i fare uden et bæredygtigt landbrug.

Det andet område er meget seriøs politisk forhandling. Ja, god regeringsførelse og menneskerettigheder er på dagsordenen. Men det foregår ikke længere ved, at den ene part lytter, og den anden siger sin mening. Det går i begge retninger. Det er på den ene side en udfordring, og på den anden side er det en chance. Menneskerettigheder og god regeringsførelse er for os den rygrad, som sikrer stabilitet i vores samfund. Det er ikke, hvad vi vil prædike. Vi mener dog, at vi ikke kan opfylde millenniumudviklingsmålene og udrydde fattigdom uden at tage fat om disse spørgsmål.

Det betyder, at god regeringsførelse er nøglen i alle de programmer, vi drøfter. I den forudgående procedure samarbejder vi ikke med regeringer, hvor vi ikke kan se noget håb om god regeringsførelse. Så vælger vi at samarbejde med ngo'er, og vi forsøger at støtte befolkningen på anden måde. I hvert eneste projekt fremhæver vi dog i stigende grad betydningen af god regeringsførelse og menneskerettigheder.

Bæredygtighed er også en fremtrædende del af vores politik. Vi finansierer f.eks. ikke Serengetiprojekterne. Der er ingen EU-penge involveret i projekter, der skader miljøet. Hvert projekt vurderes på grundlag af en vurdering af indvirkningen på miljøet. Vi benytter en meget bæredygtig tilgang til projekterne. Samtidig er det indlysende, at vi ikke kan forvente, at et kontinent, hvis befolkning vil blive fordoblet i løbet af meget kort tid, ikke vil have nogen indvirkning på miljøet.

Og igen skal vi i den nuværende situation arbejde for bæredygtig vækst. Vedvarende energi er nøglen til at skabe denne form for vækst.

Det er efter min mening et meget specielt topmøde. Det er et topmøde, der ikke i så høj grad handler om politiske sloganer, men mere om den tillid, der allerede findes. Den er ret skrøbelig. Vi kan opnå gavn af en stor del af disse forbindelser, men der kan også ske stor skade.

Dette topmøde vil have en varig indvirkning, fordi der efter min mening fokuseres på de rigtige områder. Vi ser på Afrikas politiske rolle fra Afrikas synspunkt. Vi har ydet betydelig

støtte for at bringe Afrika til den position, det finder sig i nu, og vi ønsker at bringe Afrika videre med vores støtte og ved at tilskynde Afrika til at overtage ejerskabet over processerne i Afrika.

FORSÆDE: Silvana KOCH-MEHRIN

Næstformand

Olivier Chastel, *formand for Rådet*. – (FR) Fru formand, mine damer og herrer! For at supplere det, som Kommissionen lige har sagt, og for at afslutte vil jeg blot sige, at det tredje topmøde Afrika-EU i Tripoli skal sende et vigtigt politisk signal med det formål at uddybe vores samarbejde med Afrika i de kommende år.

Det vil handle om bedre samarbejde om de udfordringer, de to kontinenter skal imødegå, om bedre udnyttelse af muligheder, som kombinationen af deres enorme potentiale giver, og om bedre koordination af vores holdninger på den internationale scene. De afrikanske og europæiske ledere vil finde pejlemærker, som viser den kurs, der skal følges. I denne forhandling har vi hørt en række specifikke pejlemærker, som vi naturligvis formidler videre. Alle bidrag, navnlig fra medlemmer af Parlamentet, er velkomne.

Jeg vil også besvare et enkelt spørgsmål. Flere medlemmer nævnte udtrykkeligt de økonomiske partnerskabsaftaler, som jo er et følsomt spørgsmål, og som allerede gav anledning til betydelig uenighed på Lissabontopmødet i 2007. I betragtning af den store modvillighed fra Afrikas side til at indgå økonomiske partnerskabsaftaler er det korrekt, at visse aktører har ønsket et politisk signal om, at vi tager hensyn til Afrikas holdning. Andre ønsker en meget mere proaktiv og positiv tilgang med hensyn til karakteren af vores forslag.

Vi er overbeviste om, at det på topmødet vil være bedst at forsøge at opnå enighed om at genåbne forhandlingerne på dette område.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted på næste møde i december.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det strategiske partnerskab mellem Afrika og EU, som blev etableret i 2007 på Lissabontopmødet, gav de to kontinenter mulighed for at definere fælles interesser og strategiske målsætninger, som gik videre end EU's traditionelle udviklingspolitik. De fastlagte målsætninger blev ført ud i livet med vedtagelsen af den fælles Afrika-EU-strategi og handlingsplanen for 2008-2010, som omhandler otte indsatsområder, nemlig fred og sikkerhed; demokratisk regeringsførelse og menneskerettigheder; handel; regional integration og infrastruktur; millenniumudviklingsmålene; energi og klimaændringer; migration, mobilitet og beskæftigelse samt forskning, informationssamfundet og rummet. Det tredje topmøde Afrika-EU, som afholdes i Tripoli, Libyens hovedstad, får temaet "Investering, økonomisk vækst og jobskabelse" med det formål at udforme langsigtede fælles retningslinjer på disse områder, samtidig med at prioriteterne i Europa 2020-strategien sikres. Dette giver efter min mening de portugisiske handelsvirksomheder lejlighed til at styrke forbindelserne til det afrikanske marked som en del af deres forretningsnetværk, men spørgsmålene om manglende sikkerhed og de høje niveauer af kriminalitet, der begås af portugisiske grupper, navnlig madeirabefolkningen i Sydafrika, skal dog behandles. Det er derfor afgørende, at

vi styrker og udvikler et konkret og samstemmende samarbejde og samtidig tilpasser det til de nye globale udfordringer.

16. Situationen i Vestsahara (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om situationen i Vestsahara.

Redegørelser fra Rådet og Kommissionen.

Andris Piebalgs, *medlem af Kommissionen, for næstformand i Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.* – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne takke Parlamentet for en meget relevant diskussion om Vestsahara. Jeg svarer på Catherine Ashtons vegne på den mundtlige forespørgsel fra Parlamentets medlemmer.

EU er bekymret over de begivenheder, der fandt sted i Laâyoune i begyndelsen af november, og beklager tabet af menneskeliv. Nu er roen vendt tilbage til Laâyoune, selv om de underliggende spændinger stadig findes. EU er bekymret for, at de voldsomme optøjer i Laâyoune kan hæmme FN's generalsekretærs forsøg på at finde frem til en løsning på konflikten i Vestsahara, der er acceptabel for alle parter.

Med hensyn til de bekymringer, vi taler om i dag, skal vi sørge for, at de bliver videreformidlet til de marokkanske myndigheder gennem de hensigtsmæssige kanaler. Spørgsmålet om Vestsahara er på dagsordenen for associeringsrådets næste møde i december. Det kan også tages op inden for Det Blandede Parlamentariske Udvalg mellem Europa-Parlamentet og Marokko.

EU samarbejder fortsat med Marokko om reformer inden for områder som god regeringsførelse, retsstatsprincippet og respekt for menneskerettigheder. EU opretholder en god og åben politisk dialog med Marokko inden for de instanser, der er ansvarlige for opfølgningen af vores associeringsaftale. Inden for disse rammer har EU mindet vores partner om betydningen af, at landet overholder sine internationale forpligtelser vedrørende respekten for menneskerettigheder. Med hensyn til udnyttelsen af naturressourcerne i Vestsahara er det Marokkos ansvar at overholde sine forpligtelser i henhold til den internationale lovgivning, herunder vedrørende udnyttelsen af naturressourcerne i Vestsahara.

EU støtter FN's generalsekretærs bestræbelser på at nå frem til en retfærdig, varig og gensidigt acceptabel politisk løsning, der giver Vestsaharas befolkning selvbestemmelse i overensstemmelse med Sikkerhedsrådets resolutioner.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Fru formand! Jeg har ventet i 70 minutter på, at spørgetiden skulle begynde, og nu vil jeg gerne høre, hvornår den rent faktisk vil blive gennemført. Normalt afbrydes forhandlingen af spørgetiden og fortsættes bagefter.

Formanden. – Der bliver ingen spørgetid, fordi gruppeformændene på formandskonferencen besluttede, at den ikke skulle gennemføres. Derfor tror jeg ikke, at det giver mening, at De venter længere.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, *for PPE-Gruppen.* – (ES) Fru formand! Man siger, at filosofen Aristoteles gik rundt på sin berømte peripatetiske skole sammen med sine elever, da en af dem kom med en bemærkning, der gjorde hans lærer vred. For at undskylde sagde han: "Det var ikke min bemærkning, men den kommer fra Deres lærer,

Platon". Så stoppede Aristoteles op og fremsagde en sætning, der er blevet gentaget utallige gange fra det 4. århundrede før Kristus og frem til i dag. Han sagde: "Platon er mig kær, men endnu kærere er sandheden".

Fru formand, Marokko er en positiv og aktiv partner for EU, og det er også en strategisk og grundlæggende allieret i kampen for at inddæmme den radikale islamiske fundamentalisme. Men som præsident Sarkozy sagde, da han holdt tale her, er Parlamentet EU's demokratiske hjerteslag og har et uigenkaldeligt og ufravigeligt engagement i spørgsmålet om menneskerettigheder. Så hvis disse rettigheder ikke anerkendes, kan Parlamentet ikke bare trække sig tilbage og kigge den anden vej. Det skal tale klart og tydeligt om de principper, der er vores drivkraft.

Fru formand, EU har været og vil altid være en loyal partner for Marokko, men dette partnerskab er baseret på principper og værdier, og vi skal påkalde os disse principper og værdier.

Jeg vil slutte nu, fru formand, med at sige, at beskedenhed i karakter og temperament altid er en dyd, men beskedenhed i forsvaret for menneskerettigheder og grundlæggende friheder, navnlig ytringsfrihed, er altid en synd, altid en svaghed og altid er kujonagtigt, og som repræsentanter for EU's befolkning må vi ikke tillade os selv at handle på den måde.

Véronique De Keyser, for S&D-Gruppen. – (FR) Fru formand! Dette beslutningsforslag var vanskeligt at få forhandlet på plads, men vi er endelig nået frem til noget, som alle grupper vist kan være tilfredse med. Jeg vil gerne takke mine kolleger for deres indsats, for vi tør ikke tale mere om Sahara, fordi vi ved, hvor følsomt et emne det er. Derfor bliver der ikke nogen politisk stillingtagen i konflikten mellem Marokko og Sahara.

På den anden side fordømmer vi i det første punkt den vold, der blev anvendt under rydningen af lejren i nærheden af Laâyoune, og vores fordømmelse af volden er entydig, selv om vi i øjeblikket ikke er helt klar over, hvem der gjorde hvad.

Med hensyn til det andet punkt beklager vi – mildest talt – at der ikke hersker pressefrihed, og at humanitære organisationer og parlamentarikere ikke kan rejse til regionen. Det er uacceptabelt efter vores mening.

Det tredje punkt hænger tæt sammen med det andet. Vi bemærker, at Marokko vil indlede en undersøgelse, men vi mener og kræver, at der skal foretages en international undersøgelse for at kaste lys over begivenhederne.

Bortset fra det skal vi overlade den politiske konflikt til FN, og vi opfordrer begge parter til at genoptage forhandlingerne.

Ivo Vajgl, for ALDE-Gruppen. – (SL) Fru formand, hr. kommissær! Denne forhandling og beslutningsforslaget, som vi skal stemme om i morgen, er blevet udløst af to begivenheder: den 14-årige dreng, som blev dræbt af en marokkansk politimands kugle, og få dage senere den voldsomme rydning af en protestlejr, der husede mere end 10 000 indbyggere fra Vestsahara, der med fredelige midler havde forsøgt at henlede verdens, og vores, opmærksomhed på deres uholdbare sociale, politiske og økonomiske situation.

Denne hændelse har kostet yderligere menneskeliv, hvilket vi beklager. De har betalt den højeste pris for det stadige problem, som vi alle kender. Vestsahara er det sidste eksempel i verden på en afkoloniseringsproces, der stadig ikke er afsluttet, hvor nabolandet har fordelene ved den ulovlige besættelse af fremmed territorium og afviser Sikkerhedsrådets resolutioner, gentagne gange ignorerer FN's krav om en folkeafstemning og Vestsaharas

befolknings ret til selvbestemmelse og krænker menneskerettighederne og standarderne i den internationale lovgivning.

Vestsahara, et land bestående af sand og sted, som krydses af en skammens mur på mere end 1000 kilometer, er rigt nok til at vække appetit og forventninger hos Marokko og de lande, der aktivt eller passivt støtter landets uforsonlige holdning. Vi ved, hvem de er. Problemet i Vestsahara er et politisk problem, et problem med afkolonisering. Det kan kun løses på én måde, på samme måde, som lignende problemer er blevet løst andre steder, nemlig på grundlag af den internationale lovgivning, nationernes selvbestemmelse og aftaler. Vi skal styrke FN's rolle i Vestsahara, MINURSO's mandat er for snævert, fordi missionen kun går ud på at opretholde status quo, og den viser sig at være magtesløs og en ren formalitet.

Mange tak for Deres klare ord, hr. kommissær. På trods af nogle indflydelsesrige medlemsstaters forskellige interesser, eller måske netop på grund af disse, bør EU spille en mere aktiv rolle og bruge alle de midler, vi har til rådighed. Marokko, som nyder støtte og forståelse i mange kredse, bør også gøre en indsats for at finde en konstruktiv løsning på situationen.

Raül Romeva i Rueda, *for Verts/ALE-Gruppen.* – (ES) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg glæder mig over, at vi endelig har mulighed for at tale om Vestsahara og vedtage et beslutningsforslag. For en gangs skyld har vi ikke givet efter for pres fra Marokko, som det er sket ved andre lejligheder. Det er godt for Parlamentets troværdighed, men også for gennemsigtigheden af det, der sker i Vestsahara.

For det andet vil jeg gerne højt, klart og bestemt fordømme den uansvarlige og provokerende måde, som Gdaim Izyk-lejren blev ryddet på. Det er korrekt, at volden kom fra mange sider, men jeg mener ikke, at man på nogen måde kan forsvare at sidestille dem, der forsvarer sig imod et angreb, med dem, der undertrykker, forfølger og torterer dem.

Derfor kræver vi en uafhængig undersøgelse under ledelse af FN. Vi taler ikke om en konflikt mellem ligemænd. Ikke alle har samme grad af ansvar, og ikke alle i denne konflikt bruger de samme strategier eller de samme våben.

Vi skal virkelig bede alle parter forholde sig i ro, men vigtigst af alt skal vi kræve, at Kongeriget Marokko ophører med sin fjendtlige indstilling over for befolkningen i Sahara og holder op med at chikanere parlamentarikere, medier og menneskerettighedsaktivister.

EU kan ikke blive ved med at vende det blinde øje til, som om disse ting ikke finder sted. Her i EU har vi et stort historisk ansvar, især lande som Spanien og Frankrig.

Lad os handle fornuftigt, som ministeren, fru Jiménez, bad os om, men det rigtige lige nu er at sige "nu er det nok" til det marokkanske regime. Det er meget udmærket at ville have gode handelsforbindelser med Marokko. Det er nødvendigt og positivt, men ikke på bekostning af menneskerettigheder eller krænkelser af den internationale ret.

Fru Jiménez, Baroness Ashton, for at nå frem til en retfærdig, bæredygtig og gensidigt acceptabel løsning skal der gennemføres en folkeafstemning om selvbestemmelse. Lad os gøre det muligt.

Charles Tannock, *for ECR-Gruppen.* – (EN) Fru formand! Den fastfrosne konflikt over Vestsahara destabiliserer dem omkringliggende region. Marokkos uforsonlige holdning betyder, at befolkningen i Vestsahara, der har ventet på en folkeafstemning om uafhængighed i de sidste 20 år, fortsat nægtes retfærdighed.

Selv om jeg accepterer, at Marokko er en vigtig allieret for Vesten i kampen mod terrorisme, er det dybt beklageligt, at Marokko ikke overholder sine erklærede forpligtelser i henhold til FN's plan for en løsning. Nu bør vi i lyset af rapporterne om vold imod Vestsaharas befolkning give FN-missionen der mandat til at overvåge saharawi-befolkningens menneskerettigheder. Men forsøgene på at udnytte denne mulighed er desværre konsekvent blevet blokeret af Frankrig. Dette er næsten enestående blandt alle FN-missionerne, da den er den eneste uden et menneskerettighedsmandat. Marokko og Polisario skal begge forstå, hvilke standarder det internationale samfund forventer af dem. Vi har mange muligheder for at udøve pres over for Marokko her i EU, navnlig med hensyn til fiskerettigheder og bistand.

Forhåbentlig vil den kommende folkeafstemning i Sydsudan, der vil føre til oprettelsen af en ny suveræn stat i den sydlige del af landet, skabe fornyet motivation for alle de involverede parter og få dem til at søge en endelig løsning på den langvarige strid om Vestsahara – et område, som efter min mening fortjener en fredelig og fremgangsrig fremtid.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Fru formand! Jeg vil gerne starte med at slå det indlysende fast, nemlig at vi skal fortælle Kongeriget Marokko, at dette her ikke er dets Parlament. Dette Parlaments suverænitet stammer fra Europas borgere, og derfor fastlægger det sin egen dagsorden, spørgsmål og beslutninger, og Kongeriget Marokkos konstante indblanding i denne institution er uacceptabel.

For det andet er det grundlæggende spørgsmål her, at vi taler om en besættelse udført af hæren, politiet og marokkanske bosættere, en ulovlig besættelse af et "ikke-selvstyrende område" som defineret i folkeretten. Marokko har ingen suverænitet over Vestsahara. Jeg gentager: ingen. Landet kan ikke anvende sine love og ikke anvende sin suverænitet, og derfor skal Parlamentet sende et meget klart budskab til det internationale samfund og til befolkningen i Vestsahara, fordi de skal træffe beslutning om deres fremtid gennem en folkeafstemning om selvbestemmelse, hvilket er det, man har vedtaget i FN's Sikkerhedsråd.

Alt det misbrug og den undertrykkelse, som den marokkanske regering står bag i Vestsahara, har kun ét formål, nemlig at sikre, at befolkningen der ikke kan udøve sin ret til selvbestemmelse. Derfor skal Europa-Parlamentet være mere klart i mælet, når vi forsvarer denne ret og støtter befolkningen i Vestsahara og fordømmer krænkelserne. Rydningen af Værdighedens Lejr skulle aldrig have haft lov at finde sted.

Jeg var der nogle få timer forinden. Jeg er folkevalgt, og jeg blev forhindret i at forlade et spansk fly for at være til stede ved det, der desværre skulle ske få timer senere, fordi de ikke ønsker nogen vidner. De har meget at skjule, og Parlamentet må ikke blive en medspiller, når Marokko systematisk forsøger at skjule alt det, som denne undertrykkelse fører med sig. Med hensyn til associeringsaftalen vil jeg gerne spørge Baroness Ashton – som desværre ikke er her – hvornår den vil blive fastfrosset. Hvornår vil vi sige, at denne kurs er uacceptabel? Jeg mener, at Parlamentet skal tale med klar røst.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Fru formand! Vestsahara står i dag ved en skillevej. Vi kan ikke se gennem fingre med seneste handlinger fra den marokkanske regering. Der er forskellige beretninger om, hvad der rent faktisk sket i lejren i udkanten af Laâyoune. Men vi kan ikke bare lade stå til, når 15 000 mennesker har mistet deres hjem og er blevet tvunget til at forlade de byer, hvor de boede, og det er blot ét eksempel på de menneskerettighedskrænkelser, der går tilbage til 1975. Som medlemmer af Europa-Parlamentet skal vi kigge nøje på regionens historie og den brutalitet, som

sahrawierne er blevet udsat for, og vi skal styrke politikken med henblik på at løse konflikten og dette problem.

Nogle medlemsstater har forsøgt at løse disse problemer ved at samarbejde mere med FN, men deres anstrengelser har ikke båret frugt. Det har ikke været muligt at blive enige om de anbefalinger, der er nødvendige for at få Marokko til at makke ret. FN's sikkerhedsstyrker er blevet begrænset i deres aktiviteter i Vestsahara, hvor de burde kunne udøve fuldstændig kontrol og føre tilsyn med den humanitære bistand. Desuden har Marokko ikke ophævet blokeringen af den frie adgang til regionen for journalister og internationale observatører.

En FN-observatør har med rette erklæret, at opmærksomhed på denne region i Afrika kan redde liv og beskytte saharawierne mod den marokkanske udryddelsespolitik. Amnesty International opfordrer til, at der gennemføres en uafhængig undersøgelse af volden. Det er en god idé. Den skal omfatte tre ting. I dag ved man ikke, hvor mange mennesker der er døde, er blevet alvorligt kvæstet eller simpelthen er forsvundet som følge af Marokkos handlinger.

Endelig vil jeg gerne opfordre til, at Parlamentet reagerer med fasthed for at sætte en stopper for det nuværende langsomme internationale diplomati og finde frem til en løsning, der kan beskytte saharawierne mod yderligere overgreb.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Fru formand! Volden, der har rystet Vestsahara, og som vi fordømmer på det kraftigste, ligesom vi beklager tabet af menneskeliv og kræver respekt for menneskerettighederne, må ikke bryde ud igen.

Der er behov for en permanent, retfærdig og gensidigt acceptabel løsning inden for rammerne af FN på en konflikt, der nu har varet mere end 30 år, og som henviser tusindvis af flygtninge fra Vestsahara til elendighed og ødelægger et nabo område, der er af grundlæggende betydning for EU som en garanti mod ustabilitet.

Derfor opfordrer vi Marokko, som er en fremtrædende og pålidelig partner for EU, og som vi deler vigtige interesser og planer med, til at intensivere bestræbelserne på at skabe en dialog, der kan føre til en forhandlingsløsning på konflikten. Vi opfordrer også til ro blandt befolkningen i Vestsahara og deres repræsentanter, som vi tilbyder vores solidaritet i deres situation. Vi opfordrer også til, at de opretholder dialogen med en åben og konstruktiv indstilling.

Vi beder EU tilslutte sig bestræbelserne hos gruppen, der er venner af Sahara, som omfatter mit hjemland, Spanien, med henblik på at fremme dialogen som en troværdig forhandler i regionen. Iværksættelsen af en parlamentarisk undersøgelse af begivenhederne Sahara fra marokkansk side og det forhold, at de marokkanske myndigheder er indstillet på at underrette Parlamentet om, hvad der er sket, er vigtigt tegn, som vi sætter pris på. Dette kan imidlertid ikke træde i stedet for en åbenhedspolitik, der sikrer, at alle medier kan være til stede i området.

Beslutningsforslaget, som vi vedtager i morgen, er resultatet af en kompleks aftale, der afspejler Parlamentets bekymring for stabilitet i Maghreb og for menneskerettighederne. Den er også et tegn på Parlamentets opbakning til en forhandlingsløsning på konflikten uden betingelser, men på grundlag af FN's Sikkerhedsråds resolutioner, hvori befolkningen i Vestsaharas ret til selvbestemmelse slås fast.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Fru formand! De marokkanske myndigheder fortjente, at vi fordømte dem for angrebet på Gdaim Izyk-lejren, hvorefter de alvorlige

hændelser i Laâyoune fandt sted. De individuelle rettigheder for Vestsaharas befolkning, som fredeligt bad om bedre levevilkår, er blevet krænket. Desuden er presse- og informationsfriheden blevet indskrænket, og dusinvis af medlemmer af dette og andre parlamenter, herunder fra mit hjemland, det baskiske parlament, er blevet nægtet adgang til området.

Der findes ingen pålidelige oplysninger, så derfor beder vi FN gennemføre en officiel undersøgelse af, hvad der skete. Vi ved imidlertid, at der var omkomne og kvæstede, og at hundreder af mennesker blev tilbageholdt. Vi beklager alle de omkomne ved denne hændelse, fordi dette for dem alle – både de marokkanske politikfolk og aktivisterne fra Vestsahara – er uopretteligt. Jeg vil gerne udtrykke min solidaritet med alle deres familier.

Lejren blev angrebet samme dag, hvor den tredje runde af uformelle møder om situationen i Vestsahara skulle begynde i New York. Dette angreb fremmer ikke dialog, aftaler eller fred, men er tværtimod en hindring for en fredelig og retfærdig løsning på besættelsen af Vestsahara.

Jeg vil anmode alle parter om at bevare roen. En løsning på dette problem kræver en permanent dialog mellem Marokko og Vestsaharas befolkning baseret på gensidig respekt og med henblik på overholdelse af FN's resolutioner, hvilket også indebærer, at Vestsaharas befolkning får mulighed for at udøve deres ret til selvbestemmelse.

Jeg vil slutte med lidt selvkritik: Vi skal altid kritisere krænkelser af menneskerettighederne. Det spiller ingen rolle, hvem, hvor, hvordan eller hvorfor de begås, for demokratiske principper og værdier skal altid komme før særinteresser. Derfor beder jeg EU udvise større engagement.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! Begivenhederne i de seneste uger i Vestsahara var ikke et isoleret tilfælde. De er en del af en lang historie med tre et halvt årtier med undertrykkelse, vold og overgreb mod en befolkning. Vestsaharas historie er fyldt af marokkanernes konstante forsøg på at blokere forhandlingerne om gennemførelsen af sahrawi-folkets umistelige ret til selvbestemmelse.

Derfor er tiden inde til endnu en gang at fordømme de marokkanske myndigheders brutale undertrykkelse af alle i de besatte områder, der modsætter sig kolonisering og kæmper for deres folks legitime ret til selvbestemmelse. Tiden er også inde til at afsløre den virkelige humanitære tragedie, som sahrawi-befolkningen påføres, idet de tvinges til at leve fjernt fra deres hjemland i flygtningelejre, og til at opfordre til en hurtig styrkelse af den internationale humanitære bistand. Der skal også fremsættes krav om håndhævelse af folkeretten og FN-resolutionerne samt nødvendigheden af en folkeafstemning.

EU og medlemsstaterne har et stort ansvar i denne forbindelse, som de ikke kan undslå sig uden at blive medskyldige, eftersom Marokko er et land, der nyder særstatus som følge af de mange aftaler, landet har med EU.

Santiago Fisas Ayxela (PPE). – (ES) Fru formand! Tusindvis af saharanere forlod deres byer og oprettede Gdaim Izyk-lejren med fredelige midler for at kræve bedre levevilkår. De marokkanske sikkerhedsstyrker ryddede lejren med vold, og derfor udbrød der alvorlige optøjer i Al Aaiún. De marokkanske væbnede styrker dræbte en ung saharaner, og en spansk statsborger døde under uafklarede omstændigheder.

I øjeblikket findes der ingen pålidelige tal om antallet af omkomne, kvæstede, forsvundne eller arrestationer under disse optøjer. Desuden har mange medlemmer af

Europa-Parlamentet fået forbud mod at rejse ind i Sahara sammen med journalister, der stadig har store problemer med at udføre deres arbejde.

Marokko er Europas ven og strategiske allierede, og det er ikke godt, når der findes tvivl eller misforståelser mellem venner. Hvis Marokko ikke har noget at skjule, skal landet give mulighed for at få afklaret, hvad der skete. Så selv om det marokkanske parlament har nedsat et undersøgelsesudvalg, mener jeg, at det er vigtigt at nedsætte en international kommission, at europæere og politikere og journalister har fri adgang til området, og at FN-missionen for folkeafstemningen i Vestsahara får udvidet sit mandat til beskyttelse af menneskerettigheder, både i det område, der kontrolleres af Marokko, og det område, der kontrolleres af Polisario.

Kommissionen og de europæiske regeringer, mindst af alle den spanske regering, kan ikke bare se den anden vej som reaktion på denne situation. Realpolitik må ikke blive en undskyldning for at vende det blinde øje til. De skal kræve en afklaring af disse alvorlige begivenheder og bede Marokko og Polisario om at genoptage drøftelserne hurtigst mulig for at nå frem til en fredelig aftale på grundlag af FN-resolutionerne.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne sige til hr. Salafranca Sánchez-Neyra, at inden vi løste konflikten mellem Platon og sandheden, havde vi måske behov for lidt mere tid, før vi nåede frem til dette beslutningsforslag af mindst to grunde.

Før det første kan vi få indsamlet alle de oplysninger, der kan hjælpe med til at sikre, at Parlamentet kan indtage en mere fast holdning, og for det andet var en række møder og høringer gået i gang i de relevante udvalg, hvor Parlamentet traf den legitime beslutning om at gå videre med det samme, men under alle omstændigheder mindsker det ikke behovet for disse høringer og behovet for at holde forhandlingerne med Marokko åbne.

Derfor mener jeg, at det efter afstemningen er en god idé, at vores indsats går i specifikke retninger: indførelse af en ny førerrolle for Europa med vores diplomati og naboskabspolitikens bidrag til et positivt resultat af de forhandlinger, som FN har indledt, og endelig at bruge alle parlamentariske instrumenter – startende med Udvalget om Udenrigsanliggender og Det Blandede Udvalg – for at sikre, at møderne finder sted og bidrager til at finde løsninger. Jeg mener, at det vil være nyttigt at arbejde målrettet i retning af disse specifikke mål.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Fru formand! Jeg vil gerne takke kommissæren, som her i aften helt klart har vist, at han er tilhænger af en fredelig løsning. Ja, vi var nødt til at fordømme volden på begge sider. Ja, vi var nødt til at kræve en varig løsning på denne konflikt, der nu har varet i mere end 30 år. Og ja, vi var naturligvis nødt til at understøtte betydningen af pressefrihed, hjørnестenen i ethvert demokratisk land.

Når det er sagt, beklager jeg den manglende balance visse steder i teksten. Jeg ville f.eks. gerne have nævnt den skæbne, der tilfaldt Mustapha Salma, afhopperen fra Polisario Front, som blev bortført, fordi han vovede at opfordre til dialog. Menneskerettighederne står naturligvis nævnt, men ikke for alle, hvilket er beklageligt. I denne konflikt er der ikke kun tale om, at de uskyldige befinder sig på den ene side og de skyldige på den anden. Ansvar er, ganske vist ulige, fordelt på begge sider af denne konflikt, der har varet i mere end 30 år.

Frem for alt er det vigtigt, at alle partner nu deles om ansvaret for at finde en retfærdig, realistisk og bæredygtig løsning, og når jeg siger alle parter, mener jeg Marokko, jeg mener

Polisario Front og ligeledes Algeriet, en central og symbolsk aktør, der kun står nævnt i de afsluttende bemærkninger i vores beslutningsforslag.

Her til sidst vil jeg gerne sige, at jeg fuldt ud støtter forslaget om at fortsætte denne konstruktive dialog, der blev fremsat af hr. Panzeri.

Marco Scurria (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Mellem venner kan man tale frit og sige tingene, som de er. Derfor siger vi til Marokko, at landet skal gøre mere for at finde løsninger på situationen i Vestsahara.

EU må og kan ikke fortsætte med at lade, som om det ikke gør noget, for vi risikerer at begå en alvorlig fejl. Vi risikerer at sige til dem, der har valgt freden, som sahwawi-folket gjorde gennem Polisario Front, at de har valgt forkert.

De sender ikke selvmordsbombere, de udfører ikke angreb, de har kun tillid til internationale organisationer, og de kommer ikke i nyhederne. De forskellige magter i verden bakker ikke op om disse mennesker. Det er ikke i orden, fru formand, for sahwawierne er et modigt folk, der er mildt af sind, de lever med deres religion på den rigtige måde, og deres kvinder spiller en vigtig rolle i samfundet. Sahwawi-folket kæmper for deres land, som de elsker lige så ubetinget som deres ørken, og de kæmper for deres identitet, og det er ikke i orden, at de bare overlades til deres egen skæbne.

Den afstemning, som vi har kæmpet for at få gennemført i morgen under denne mødeperiode, er et vigtigt tegn på, at EU arbejder på at komme til at spille en afgørende rolle for dette landområdes skæbne.

Norbert Neuser (S&D). – (DE) Fru formand, hr. kommissær! Jeg glæder mig over de klare udtalelser fra hr. Piebalgs. Det er vigtigt for Europa-Parlamentet klart at vise, hvor det står, og fordømme den brutalitet, der har fundet sted her. Det har taget os lang tid at sætte forhandlingen om Vestsahara på Europa-Parlamentets dagsorden, og jeg mener, at vi har været for tøvende, og at vi først skrider til handling, efter at folk er blevet dræbt der.

Det glæder mig, at vi vil kunne vedtage et beslutningsforslag i morgen med alle grupperne, som måske ikke vil være så vidtgående, som en eller flere af de andre grupper måtte ønske, men det er udtryk for bred enighed og er et klart signal til Marokko og til befolkningen i Vestsahara om, at Europa-Parlamentet står ved sine grundlæggende værdier.

Som formand for intergruppen vil jeg gerne rette en varm tak til alle medlemmerne, som har sikret, at Vestsahara står på dagsordenen i dag og fortsat vil gøre det. Jeg er sikker på, at vi sammen med hr. Piebalgs og Baroness Ashton fortsat vil engagere os i Vestsahara.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Fru formand! Det brutale angreb på den fredelige protest i sahwawi-lejren har været et alvorligt slag mod forhandlingerne under FN's ledelse. Det mindede mig om de værste tidspunkter i Østtimor, hvor man førte samtaler inden for FN, mens befolkningen blev angrebet for at knægte dem. Spanien kan fungere som fortaler for den tidligere koloni, landet forlod, ligesom Portugal var det for selvbestemmelse i Østtimor, men det gør man ikke, fordi man ikke ønsker at kompromittere sine handelsmæssige og andre interesser i Marokko.

Man ved nu, at Madrid og FN blev advaret om angrebene. Der er kun et lille skridt fra efterladenhed til medskyldighed. Frankrig bærer et særligt ansvar for at tilskynde Marokko til at fortsætte med besættelsen. Hvad EU angår, talte EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik først om angrebet flere uger efter, at det fandt sted, og det skete i en utrolig kort og irrelevant erklæring. I dette beslutningsforslag opfordrer

Parlamentet EU til at kræve en uafhængig, international undersøgelse af begivenhederne og til, at de dræbte, de savnede og fangerne identificeres, idet man kræver uhindret adgang for den internationale presse, humanitære organisationer og observatører, kræver, at FN overvåger menneskerettighederne i Vestsahara og kræver den øjeblikkelige løsladelse af alle saharawier, der tilbageholdes i Marokko eller i det besatte område i Vestsahara.

Guido Milana (S&D). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Der er kun én ting, jeg beklager her i salen i aften, og det er, at vi kun diskuterer saharawi-befolkningen, fordi marokkanerne har invaderet lejren uden for Laâyoune, og det er skammeligt for demokratiet her i Parlamentet.

Parlamentet burde have fundet viljen til at diskutere dette spørgsmål af egen drift, fordi det har ligget og rådnet på de internationale forhandlingsborde i 30 år. Det er det vigtigste politiske faktum. Vi blev tvunget ind i det på grund af voldshandlinger, ikke fordi vi selv besluttede at sikre menneskerettighederne. Hvad er det forhold, at der bør afholdes en folkeafstemning om selvbestemmelse i området, om ikke et spørgsmål om respekt for menneskerettigheder?

Netop fordi Marokko er vores ven, fordi Marokko er den stærke part i forholdet, skal vi kraftigt anmode om, at det ikke længere må være muligt at udskyde dette ønske og følge det op med alle konsekvente handlinger. Vi skal forsøge at skabe forudsætninger, så målet for FN-missionen for folkeafstemningen i Vestsahara (MINURSO) kun skal være at skabe betingelserne for en folkeafstemning, der konstant udskydes. Vi skal forsøge at bruge alle de midler, EU har til rådighed, for at få dette gennemført og sikre, at folkeafstemningen yder retfærdighed til en befolkning, der har lidt gennem 30 år.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Fru formand, hr. kommissær! Bortset fra eftermiddagens forhandling og beslutningsforslaget, som vi skal behandle i morgen, bør vi vende tilbage til det centrale spørgsmål, som jeg ikke hørte nævnt under forhandlingen lige nu.

En virkelig national sag for Marokko, lad os ikke glemme, at dette vigtige politiske spørgsmål er en diplomatisk udfordring for Marokkos relationer med landene i Afrika og Maghreb, navnlig Algeriet.

For det andet er det en økonomisk udfordring, fordi dette problem står i vejen for skabelsen af et fremgangsrigt og stabilt Maghreb. Det er også en sikkerhedsmæssig udfordring på grund af terrororganisationen Al-Qaedas aktiviteter i det islamiske Maghreb, og efterfølgende er det en humanitær udfordring for saharawi-befolkningen, navnlig dem i Tindouf-lejrene, der ikke kan slippe ud.

Vi skal vende tilbage til det vigtige. Det vigtige er resolution 1920, som FN vedtog enstemmigt, hvori man kræver, at vi lægger spørgsmålet om selvstyre som foreslået af Marokko på bordet, og hvori man også kræver familiebesøg mellem Vestsahara og Tindouf-lejrene.

Så det er i bund og grund udfordringer, som vi anser for vigtige. Som vores kollega, hr. Panzeri, foreslog, bør dialogen genåbnes med alle parter, og navnlig med de marokkanske myndigheder i de kommende uger, og det vil selvfølgelig også ske, fordi der er planer om, at udenrigsministeren skal besøge os den 1. december.

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Fru formand! Den 18. november understregede ministeren, fru Jiménez, i det spanske parlament, at holdningen hos Den Internationale Domstol i den Haag var, at afkoloniseringen ikke var fundet sted endnu, og at Vestsahara

ikke kan assimileres i Marokko. Der er gået 35 år med lidelser og ulovlig besættelse. Lejren er toppunktet af afstanden mellem Marokko og Vestsaharas befolkning, uanset hvor mange bosættere og soldater de har sendt i det område, hvorfra de har udvist tusinder af retmæssige beboere.

Marokko undertrykker hadefuldt det, landet ved er en anderledes befolkning. Snart vil der komme koloniretssager som den, der fandt sted den 5. november i Casablanca, hvor udenlandske og europæiske observatører blev slået. Lad os forhindre ødelæggelsen af et ædelt og heroisk folk, der er Europas venner.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! En så alvorlig begivenhed som den, der har fundet sted i de seneste uger på bekostning af saharawi-folket, må ikke forblive ustraffet, og derfor har Europa-Parlamentet pligt til at gribe ind.

På den anden side hersker der ingen tvivl om – som hr. Salafranca Sánchez-Neyra helt rigtigt sagde – at med tiden har Marokkos befolkning ydet en række vigtige bidrag til Afrika, hvilket betyder, at vi ikke kun må betragte dem som venner, men også som nogen, der ligger meget på linje med EU's egne holdninger.

Uden at foregribe straffen, som vi er forpligtet til at iværksætte, og som er særdeles vigtig, bør vi indlede en ny forhandlingsrunde i forbindelse med dette. Den er allerede gået i gang i det blandede udvalg, som virkelig giver mulighed for at beskytte de grundlæggende rettigheder, for de må ikke fortsat blive krænket som hidtil, inden FN kaster fuldt lys over krænkelserne af de grundlæggende rettigheder, som virkelig bør straffes.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Fru formand! Jeg vil også gerne lykønske kommissær Piebalgs for den fantastisk afbalancerede fremlæggelse af Kommissionens holdning til begivenhederne i Vestsahara. Jeg mener, at vi risikerer at gøre mere skade end gavn med dette beslutningsforslag, fordi man ikke er opmærksom på Marokkos bestræbelser på at opnå en varig og retfærdig løsning på konflikten i Vestsahara.

Jeg vil gerne sige, at mange internationale organisationer stadig er på stedet og gennemfører deres undersøgelser af, hvad der skete. Jeg mener, at det bedste forum for en dialog med Marokko er Det Blandede Parlamentariske Udvalg EU-Marokko. Jeg mener, at vi bør støtte forsøgene på at nå frem til en gensidigt acceptabel løsning under ledelse af FN i stedet for at fremsætte forudindtagede erklæringer.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru formand! Jeg kan ikke fremhæve nok, at situationen i Vestsahara med rette giver anledning til bekymring. Her i salen ved vi meget vel, at konflikten, der har varet i mange år, kan få følger i områder meget længere væk. Der findes mennesker, der ikke har noget håb, som både undertrykkes og ydmyges. I en sådan situation kan en befolkning, som er blevet ydmyget ofte komme til at udgøre et naturligt grundlag for terroraktiviteter. De kan være modtagelige for terroristers indoktrinering, og Vestsahara kan blive et sted, hvorfra terrorismen eksporteres. Derfor bør EU fordømme alle krænkelser af lovgivningen, men jeg mener, at man bør gøre en større indsats for at hjælpe FN-styrkerne, så de kan blive endnu mere effektive til at garantere sikkerheden i området.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Fru formand! Den 8. november anvendte de marokkanske myndigheder vold ved rydningen af lejren i nærheden af Laâyoune i Vestsahara, hvilket resulterede i dræbte og talrige kvæstede.

Jeg er stærkt forarget over, at en medlemsstat, i dette tilfælde Frankrig, modsætter sig kravet om, at en FN-undersøgelsesmission skal kigge nærmere på disse begivenheder. Ugandas forslag i FN's Sikkerhedsråd på mødet den 16. november var imidlertid både legitimt og ønskværdigt. Det er udmærket, at Frankrig skjuler sig bag de manglende beslutninger fra Sikkerhedsrådets side, når landet har misbrugt sin veto til at forhindre, at der kastes lys over disse hændelser. Vil det være så svært at se sandheden i øjnene?

Europa, som gerne ser sig selv som eksemplarisk, når det drejer sig om at beskytte menneskerettighederne, skal kræve en uafhængig og gennemsigtig undersøgelsesmission under ledelse af FN og en udvidelse af mandatet for FN-missionen for folkeafstemningen i Vestsahara (MINURSO). Mere overordnet stoler vi på, at Baroness Ashton vil finde en retfærdig og varig løsning på denne uacceptable situation for saharawi-befolkningen.

Dominique Vlasto (PPE). – (FR) Fru formand! Som mine kolleger beklager jeg tabet af menneskeliv i denne konflikt. Men jeg vil gerne sige, at den foreslåede tekst ikke er afbalanceret, og jeg beklager, at afstemningen om dette beslutningsforslag er blevet hastet igennem. Det havde været bedre at afvente resultaterne af undersøgelserne, så man kunne få en god diskussion på et solidt grundlag, således at kollegerne kunne få en idé om, hvad der rent faktisk sker. Dette kan opfattes som et forsøg på at påvirke forhandlingerne i FN om Vestsaharas fremtid. Jeg vil gerne sige, at dette bekymrer mig på et tidspunkt, hvor EU's politik for Middelhavsområdet skal relanceres. Det vil tage tid at få fakta på plads og finde ud af, hvem der er ansvarlig for hvad. Som jeg ser det, er dette vigtigt for stabiliteten i denne yderst følsomme region og for befolkningens velfærd.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru formand! Jeg vil også gerne tale om den foruroligende udvikling i Vestsahara.

Som vi har læst i vores aviser, har der været voldelige sammenstød i flygtningelejrene, hvor størstedelen af Vestsaharas befolkning har været indespærret siden den marokkanske invasion i 1970'erne. At invadere deres land er én ting, men at spærre en stor del af befolkningen inde i flygtningelejre er noget andet.

Mennesker fra Vestsahara, der lever i eksil, har modigt gjort verden opmærksom på denne situation. FN's Sikkerhedsråd har undersøgt den seneste voldsepisode, men bad ikke om en uafhængig undersøgelse.

Det er helt sikkert, at de marokkanske myndigheder vil være alt andet end upartiske, hvis de skal stå for undersøgelsen. De marokkanske myndigheder kan ikke en gang beslutte sig til, hvor mange mennesker der blev dræbt i lejren i Laâyoune. Fordi Vestsahara ligger så tæt på Europa og den potentielle destabilisering af den følsomme nordafrikanske region, kan tingene eskalere, hvis der ikke sker noget snart.

Jeg tror virkelig på, at der bør gennemføres en uafhængig undersøgelse, og jeg opfordrer FN's Sikkerhedsråd til at iværksætte en sådan.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med at påpege, at jeg ikke mener, at vi gør ret i at fremsætte vores holdning så tidligt med en afstemning om begivenhederne, der fandt sted i Laâyoune den 8. november, når vi ikke har adgang til alle oplysningerne, således at vi kan opnå den nødvendige baggrund og objektivitet.

Men i lyset af denne situation er jeg lettet over at se, at vi er nået frem til en forholdsvis afbalanceret og afmålt fælles beslutning, hvor vi tager hensyn til

menneskerettighedsbegrebet, og hvor vi ikke fordømmer nogen af parterne unødigt, selv om visse punkter er tvivlsomme. Under alle omstændigheder er det vigtigste efter min mening, at vi ikke bærer yderligere ved til bålet, således at undersøgelser og forhandlinger kan foregå i en rolig atmosfære, og derfor mener jeg, at vi gør klogt i ikke lade os trække ind i at udfordre et nabolands privilegerede status på grundlag af partiske og ofte modstridende rapporter.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Marokkos ønske om at undertrykke rapporter om hændelserne i Vestsahara stiller ikke landet i et godt lys. Da bistandsflotillen til Gaza blev angrebet, kom der øjeblikkelig internationale fordømmelser. Men da en protestlejr blev ryddet i det besatte Vestsahara, og mennesker blev dræbt under operationen, og den pågældende by blev lukket af, selv for journalister, kom der ingen kombineret dynamisk reaktion fra det internationale samfund.

Det var naturligvis at forvente, at frihedsbevægelsen i lyset af den uholdbare situation på et eller andet tidspunkt ikke længere ville føle sig bundet af våbenhvilen. Det hang også sammen med en folkeafstemning om Vestsahara – en folkeafstemning, som man aldrig rigtigt kan blive enige om deltagerne i. I mellemtiden bosætter flere og flere marokkanere sig der. Efter min mening bør disse hændelser undersøges fuldt ud. EU bør handle som en neutral mellemmand og forsøge at bringe begge parter i striden tilbage til forhandlingsbordet.

Ulrike Rodust (S&D). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg støtter det kompromis, man er nået frem til om beslutningsforslaget. Som koordinator for Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet i Fiskeriudvalget er jeg også interesseret i fiskeriaftalen med Marokko. Det er udmærket, at vi i beslutningsforslaget kræver, at den internationale lovgivning respekteres i forbindelse med udnyttelsen af ressourcer i Vestsahara. Desværre er de fleste medlemmer her i Parlamentet ikke klar over, at der foreligger en udtalelse fra Parlamentets juridiske tjeneste, hvori det hedder, at den nugældende fiskeriaftale med Marokko er i strid med den internationale lovgivning, hvis det ikke påvises, at befolkningen i Vestsahara kan nyde godt af aftalen. I øjeblikket er der ikke nogen tegn på dette, og Kommissionen har derfor sat forhandlingerne om en fornyelse af aftalen i stå. Jeg håber virkelig, at der kan findes en diplomatisk løsning her. Men vi skal være klar over, at vi ikke kan se stort på den internationale lovgivning til fordel for økonomiske interesser.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Jeg er også meget glad for, at vi endelig får et beslutningsforslag om konflikten i Vestsahara her i Parlamentet. Jeg mener, at dette skulle være sket langt tidligere af andre grunde, ikke først efter de grusomme hændelser i Gdaim Izyk-lejren.

Jeg forstår virkelig ikke, hvorfor Marokko ikke er indstillet på at give tilladelse til en uafhængig undersøgelse. Hvis landet ikke har noget at skjule, bør undersøgelsen gennemføres. Så hvorfor sker det ikke? Jeg håber virkelig, at dette beslutningsforslag vil blive vedtaget i Parlamentet i morgen – det betyder naturligvis ikke, at vi ikke skal indgå i en dialog med Marokko. I næste uge er den marokkanske og algeriske udenrigsminister samt Polisario Front indbudt til et møde i Udvalget om Udenrigsanliggender. Jeg håber, at de vil møde op og indgå i en diskussion med os.

Men jeg mener ikke, at forslaget om at udsætte beslutningsforslaget er fornuftigt, for som Europa-Parlament er det vigtigt for os at respektere og støtte princippet om overholdelse af menneskerettighederne samt princippet om befolkningers ret til selvbestemmelse – i

dette tilfælde saharwierne. Jeg besøgte lejrene i nærheden af Tindouf for første gang for 23 år siden. Siden da har dette folk kæmpet for at få mulighed for at overholde sin egen lovgivning og afholde en folkeafstemning, der er retfærdig. Derfor glæder det mig, at dette beslutningsforslag nu er blevet fremsat, og at det forhåbentlig vil blive vedtaget i morgen.

Cristian Dan Preda (PPE). – (FR) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige, at det er korrekt, at vi kunne have diskuteret længere og være nået frem til en anderledes tekst. Samtidig fik teksten mere eller mindre lige så lang tid, som vi normalt bruger på beslutningsforslag om uopsætteligheder. Vores marokkanske partnere bør derfor have at vide, at dette rent faktisk er det, som de forskellige politiske grupper er nået frem til.

Jeg mener, at dette er en fase i denne dialog. Formentlig støtter jeg for første gang forslaget fra hr. Panzeri om fortsat dialog inden for det parlamentariske udvalg om visse spørgsmål, der knytter os sammen med vores marokkanske kolleger. Det er et udvalg, der blev nedsat for nylig, som jo kan støttes af en gruppe venner af Marokko, for dem er der mange af her. Jeg ser også i høj grad frem til en dialog med den marokkanske udenrigsminister. Han har meddelt, at han vil tale i Udvalget om Udenrigsanliggender i næste uge. Dette bliver endnu en mulighed for at fortsætte denne dialog.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Efter at have fulgt forhandlingen meget opmærksomt vil jeg gerne holde mig til mine indledende bemærkninger. Jeg mener, at de er meget velafbalancerede og korrekte.

Jeg vil blot gerne gentage den sidste sætning. FN's generalsekretær har EU's støtte til at sikre en retfærdig, varig politisk løsning, der er acceptabel for begge parter, og som vil give selvbestemmelse til befolkningen i Vestsahara, i overensstemmelse med Sikkerhedsrådets resolutioner. Jeg vil helt klart opfordre begge sider til at støtte FN's indsats.

Formanden. – Jeg har modtaget syv beslutningsforslag ⁽²⁾. Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

(Mødet udsat kl. 20.00 og genoptaget kl. 21.00)

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Dominique Baudis (PPE), skriftlig. – (FR) Når man kigger grundigt på de billeder, der ligger på internettet, får man et indtryk af den vold, der udøves over for de retshåndhævende myndigheder i Marokko. De scener, som man var vidne til i både Gdaim Izyk-lejren og på vejen til Laâyoune, er bevis for de dødsensfarlige voldshandlinger over for de marokkanske sikkerhedstjenester. Ikke en gang udrykningskøretøjerne blev skånet. Virkeligheden ligger meget langt fra det, propagandaen vil have os til at tro. Derfor skal Parlamentet udvise tilbageholdenhed og diskretion i stedet for uberettiget at skyde skylden på de marokkanske myndigheder og give dem det fulde ansvar for denne situation.

Debora Serracchiani (S&D), skriftlig. – (IT) De seneste voldsomme begivenheder i forbindelse med tvisten mellem Marokko og Polisario Front om Vestsahara kræver større opmærksomhed på grund af deres negative indvirkning på stabiliteten i regionen. Rydningen af lejren i Laâyoune synes at have medført et dusin dræbte, mere end 700 kvæstede, 150 savnede og 160, som blev anholdt af de marokkanske myndigheder, og en spansk statsborger af saharwi-oprindelse, Baby Hamday Buyema, menes at være blevet dræbt. Vi

(2) Se protokollen.

må ikke overlade sahwari-folket til sig selv, men vi skal afslutte forhandlingerne i FN-regi i henhold til bestemmelserne i den universelle menneskerettighedserklæring, navnlig artikel 2. EU skal intervenere og kraftigt opfordre den marokkanske regering til at undgå yderligere blodsudgydelser og løslade de sahwari, der tilbageholdes ulovligt. Genoptagelsen af uformelle samtaler mellem parterne, der fandt sted den 7. og 8. november 2010, skal være det første tegn på, at parterne er indstillet på at acceptere en fredelig og retfærdig løsning.

FORSÆDE : Rainer WIELAND

Næstformand

17. Anmodninger om ophævelse af parlamentarisk immunitet: se protokollen

18. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

19. Ukraine (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelse ved næstformanden i Kommissionen og EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik om Ukraine. Først vil jeg gerne give ordet til kommissær De Gucht for næstformanden i Kommissionen og EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Baroness Ashton.

Karel De Gucht, *medlem af Kommissionen, for næstformanden i Kommissionen og EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.* – (FR) Hr. formand! Det er en stor fornøjelse for mig at være til stede i aften for at drøfte situationen i Ukraine på vegne af Cathy Ashton, den højtstående repræsentant og næstformand i Kommissionen, der beklager, at hun ikke kan være her i dag.

Dagen i dag markerer en vigtig dag for Ukraine, idet landet her til morgen blev udnævnt til formandsland for OSCE i 2013. Det er et privilegium, men også et ansvar, og det vil give Ukraine mulighed for at leve op til forventningerne, som helt klart er høje.

Nu vil jeg gerne dvæle lidt ved vores bilaterale forbindelser, som blev markeret sidste mandag på et topmøde på Château Val Duchesse i Bruxelles med deltagelse af præsident Janukovich og af hr. Van Rompuy og hr. Barroso. Cathy Ashton deltog i debatten om internationale spørgsmål. Jeg var også til stede for at gøre status over mulighederne for i nær fremtid at etablere et dybtgående og omfattende frihandelsområde med et højt ambitionsniveau. Vores diskussioner var åbenhjertige, og jeg har tillid til, at topmødet har fået et forhold, der fortjener at være mere omfattende og mere konkret, tilbage på rette spor.

De to vigtigste resultater af topmødet er vedtagelsen af handlingsplanen for fri bevægelighed for personer og underskrivelsen af protokollen til partnerskabs- og samarbejdsaftalen, der giver Ukraine mulighed for at deltage i EU-programmer.

Andre punkter på dagsordenen var den indenrigspolitiske situation i Ukraine, de igangværende forhandlinger om associeringsaftalens fremtid og reformprocessen. Ukraine er en del af vores naboland. Derfor forsøger vi at håndtere landets nærhed, og Ukraines naboland står heller ikke stille, hvis man tænker på NATO-topmødet i denne uge og dagens

afslutning på bilaterale forhandlinger i Bruxelles, hvor jeg var for nogle få timer siden, som giver EU mulighed for at støtte Ruslands indtræden i WTO.

Lad os vende tilbage til topmødet. Den siddende regering har gennemført en række vigtige økonomiske reformer, hvilket vi har hilst velkommen. For det første er der loven om offentlige indkøb, som vil spille en vigtig rolle i kampen mod korrupsion. Der er indgået aftaler med IMF, og der er sket omfattende reformer i den centrale energisektor. Den ukrainske regering har haft held til at stabilisere situationen i landet. Det er naturligvis meget vigtigt.

Men vi er alligevel foruroligede over de fortsatte rapporter om undergravelse af grundlæggende friheder og demokratiske principper i Ukraine. Klagerne over manglende mediefrihed samt forsamlings- og foreningsfrihed er særligt bekymrende. Som De ved, har den ukrainske forfatningsdomstol for nylig kendt 2004-forfatningen, som blev vedtaget under den orange revolution, ugyldig. Så det er igen 1996-forfatningen, der giver øgede beføjelser til præsidenten, der er gældende. Denne meget kontroversielle beslutning er tegn på, at der er behov for en åben og inklusiv proces for forfatningsreformer i Ukraine.

Denne proces bør sigte mod at indføre et holdbart system med kontroller i henhold til europæiske standarder. Dette emne var også med i Deres beslutningsforslag i februar.

Forfatningsdomstolen har truffet en anden beslutning for ganske nylig, som er genstand for forskellige tolkninger, vedrørende det siddende Parlaments mandat. Mens forfatningen fra 1996, som er gældende i øjeblikket, giver parlamentet et fireårigt mandat, har domstolen bestemt, at det siddende parlaments beføjelser først udløber efter fem år, eftersom det blev valgt i den periode, der var dækket af 2004-forfatningen. Denne beslutning er udtryk for en "à la carte"-metode, som den siddende administration anvender stadig oftere. Endnu en gang har Ukraine hårdt brug for en åben og partcipativ reformproces på forfatningsområdet, ikke beslutninger, der træffes afhængig af omstændighederne.

I de senere år har der hersket en meget høj grad af politisk frihed i Ukraine, hvor pålidelige instanser har anerkendt valg efter valg som værende i overensstemmelse med internationale standarder. Derfor er det beklageligt at konstatere, at det seneste kommunalvalg den 31. oktober blev kritiseret af de fleste observatører. Selv om kritikken kun drejede sig om tekniske og proceduremæssige aspekter, var det stadig et tilbageskridt.

Demokratiske værdier og principper er sammen med menneskerettigheder grundlæggende principper for EU's medlemsstater. Vi må aldrig gå på kompromis med disse principper, så meget desto mere fordi vi her taler om en vigtig partner.

Fælles værdier for en fælles fremtid, det er udfordringen for de fremtidige forbindelser mellem Ukraine og EU. Som vi gjorde på topmødet sidste mandag, og som vi vil blive ved med, så længe der er problemer, vil vi sende et meget klart budskab om respekt for grundlæggende værdier.

Elmar Brok, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne rette en stor tak til den højtstående repræsentant for den redegørelse, vi netop har lyttet til, og som jeg faktisk kun har ganske lidt at tilføje til. Jeg mener, at vi roligt kan sige, at man har besluttet sig for reformer og større stabilitet, også af årsager vedrørende parlamentarisk stabilitet, og det skal vi hilse velkommen, men vi skal også bemærke, at selv om det seneste parlamentsvalg var retfærdigt, gjaldt det samme ikke for lokalvalgene, fordi de blev ændret, og fordi oppositionen ikke havde de samme muligheder for at opstille kandidater overalt. Jeg mener, at vi også skal notere os, at lederen af efterretningstjenesten

samtidig har en ledende rolle som tilsynsførende ved forfatningsdomstolen, og at dommerne udskiftes, således at forfatningen fra den orange revolution kan underkendes. Det ligger fast. Derfor vil jeg gerne udtrykke min tak for udtalelserne om, at spørgsmålet om fælles værdier og grundlæggende rettigheder spiller en central rolle. Ukraines europæiske perspektiv er naturligvis også et vigtigt spørgsmål.

På den anden side glæder det mig, at man har gjort store fremskridt på vigtige område ved topmødet i mandags. De kritiske bemærkninger, jeg netop har fremsat, bør ikke være afhængige eller gøres afhængige af, hvad der sker i denne fase vedrørende visummulighederne. Det er godt og vigtigt for os at gøre fremskridt på dette område.

Det er vigtigt, at vi gør fremskridt med det uddybede frihandelsområde, som vil bringe Ukraine tættere på EU's indre marked, og gøre det klart, at ikke kun Ukraines politiske, men også dets økonomiske fremtid ligger i Europa. Det giver ingen mening at indføre et russisk økonomisk system uden at have russiske råmaterialer. Det europæiske marked vil være af langt større interesse for Ukraine, og det vil også blive forbedret med associeringsaftalen. Men jeg mener, at vi skal være klar over, at det ikke kun er i Ukraines, men også i vores egen interesse, og at vi bør lægge vægt på at sikre, at den eksterne og interne udvikling i Tyrkiet bevæger sig i en retning, der opfylder vores fælles interesser her.

Adrian Severin, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Min gruppes filosofi vedrørende forholdet mellem Ukraine og EU i dag kan udtrykkes gennem følgende omskrivning af en berømt tale: Spørg ikke, hvad Ukraine kan gøre for EU, men spørg, hvad EU kan gøre for Ukraine, således at Ukraine kan blive en pålidelig søjle i EU-projektet.

Derfor bør EU's fremgangsmåde over for Ukraine være afbalanceret, retfærdig, baseret på fakta og strategisk. Jeg mener, at disse kriterier blev opfyldt med resultaterne af topmødet for nylig, og jeg vil gerne takke kommissæren for at udtrykke vores metode på den måde.

"Afbalanceret" betyder, at vi kræver forbedringer og samtidig tilbyder bistand. "Retfærdig" betyder, at vi skal undgå at vælge side i indenrigspolitiske stridigheder og anvende de samme standarder, når vi evaluerer de handlinger, der stammer fra både den partifarve, vi selv tilhører, og den partifarve, vi ikke bryder os om. "Baseret på fakta" betyder, at vi beslutter at have tillid til dokumenterede oplysninger og ikke påstande, rygter og fordomme. "Strategisk" betyder, at vi fremmer politikker, der giver Ukraine mulighed for at blive en organisk del af EU-projektet, og ikke politikker, der er beregnet på at bruge Ukraine i vores konfrontation med landets naboer.

Kompromisbeslutningsforslaget, som vi forventes at vedtage efter dagens forhandling, er ikke perfekt, men et rimeligt eksempel på en sådan metode. Jeg må beklage et par trykfejl i teksten. Vi skal bede alle politiske aktører i Ukraine om at undgå at fremstille dette beslutningsforslag som den ene parts sejr over den anden. Beslutningsforslaget skal sende et budskab til alle politiske kræfter i Ukraine om, at det er på høje tid, at de står sammen bag en minimal national dagsorden og leverer de længe ventede reformer, politikker og politiske resultater, der kan sikre et bedre liv for befolkningen og bedre muligheder for landet henblik på integration med Europa. Det er ingen grund til at internationalisere de interne kontroverser i Ukraine.

Lad os alle udføre vores pligter både her og der. Så vil vi alle blive belønnet af fremtiden.

Adina-Ioana Vălean, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Det er interessant at se, at vi så ofte har Ukraine på vores dagsorden. Jeg håber, at det er tegn på fremskridt i vores forhold.

Jeg mener, at med en pragmatisk holdning og respekt på begge sider, hvor vi forstår forskellene, men finder fælles interesser, kan vi bygge på fælles projekter og opnå et ærligt partnerskab.

Jeg sætter pris på de seneste erklæringer fra den ukrainske ledelse, som jeg nu håber vil afhjælpe frygten for, at Ukraine er på vej væk fra en europæisk fremtid. På den anden side har alle diskussioner om Ukraine en tendens til at blive en krig mellem de europæiske politiske familier, som oppositionen og regeringspartierne i Ukraine tilhører. Jeg mener ikke, at dette er nogen hjælp, for det drejer sig ikke om, hvem der er bedst – regeringen eller oppositionen – eller hvem der får bedst støtte fra europæerne, det drejer sig om de ukrainske borgeres demokratiske fremtid og om, at ukrainerne får et stærkt, demokratisk og fremgangsrigt land.

Topmødet i denne uge førte til gode resultater med hensyn til at lette adgangen til EU-programmer og forhandlingerne om associeringsaftalen. Jeg glæder mig navnlig over de længe ventede fremskridt i retning af et frihandelsområde.

Naturligvis mangler der meget endnu, både med hensyn til økonomiske og institutionelle reformer, og de nuværende fremskridt skal konsolideres. Der må ikke gives tilladelse til nogen undtagelser fra loven om offentlige indkøb, der blev vedtaget tidligere på året – ikke en gang for EM i fodbold.

Selv om en ny skattelovgivning er et positivt skridt i retning af at forbedre situationen på skatteområdet, må det ikke blive en byrde, navnlig ikke på SMV, der spiller en så vigtig rolle i enhver sund økonomi.

Men jeg vil gerne sige det ligeud. Vi skal ikke fortælle Ukraine, hvad landet skal gøre, og det drejer sig ikke om, hvad Ukraine skal gøre for os. Det drejer sig især om, hvad Ukraine skal gøre for sig selv, for både institutionelle og økonomiske reformer er en forudsætning for en lysende og demokratisk fremtid, og dette er i de ukrainske borgeres egen interesse.

Rebecca Harms, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! I de seneste dage har der været omfattende protester i Kiev, Lugansk, Kharkov og mange andre store og små byer i Ukraine. Ti- eller hundredtusinder af ukrainske borgere demonstrerer i gaderne. De protesterer mod skattelove, som de anser for uretfærdige. Hvis vores beslutningsforslag er rettet mod nogen, bør det efter min mening i denne forbindelse være den ukrainske befolkning, som med denne protest garanterer, at Ukraines udvikling som demokrati fortsætter. Vores beslutningsforslag, hvori vi udtrykker bekymring over udhulingen af et demokrati, er naturligvis rettet til regeringen og myndighederne, navnlig i forbindelse med disse protester, navnlig indenrigsmyndighederne i Ukraine, for kraftigt at opfordre dem til at lade disse protester fortsætte. Hundredtusinder, måske millioner, af mennesker ventes at være i Kiev i morgen. Jeg må tilstå, at jeg meget nervøst følger udviklingen her, og jeg er faktisk bekymret for, hvad der kan ske. Så langt, så godt – bank under bordet. I de seneste par dage har regeringen vist, at forsamlingsfriheden fungerer. Jeg håber virkelig, at det fortsat vil være tilfældet.

Det var meget meget vigtigt for os at sikre, at dette beslutningsforslag blev vedtaget på tværs af grupperne. Det ville være en alvorlig fejltagelse for udviklingen i Ukraine, hvor den ene side af Parlamentet fremover holder med Regionspartiet og den anden med Julia Timoshenkos parti. Det vil ikke fremme den demokratiske udvikling i Ukraine. Jeg håber, at dette beslutningsforslag vil blive taget alvorligt – selv om vi vedtager det efter topmødet – navnlig i lyset af de omfattende protester og befolkningens bekymringer over virkningerne

af IMF-reformen, og at vi følger meget nøje med i, hvad der sker i Kiev og Ukraine i øjeblikket. Tak for Deres opmærksomhed, og jeg håber, at vi – herunder Kommissionen – fortsat vil være solidariske i vores samarbejde med dette land, som nu ligger så tæt på os som europæere.

Paweł Robert Kowal, for ECR-Gruppen. – (PL) Hr. formand! I Europa-Parlamentet har vi haft adskillige ugers fascinerende forhandlinger om ukrainske anliggender. Det er efter min mening meget fint. Jeg mener, at dette har været virkelig godt. Resultaterne af vores forhandlinger følges med stor interesse i Ukraine – større end i mange lande i EU. Lad os derfor behandle vores beslutningsforslag som et brev, ikke til det ene eller andet parti, men som et brev til ukrainerne, hvor vi ærligt siger, at vi med interesse følger, hvad der sker, og at vi er naboer, der er villige til at åbne døren for Ukraine, og som ønsker mere kontakt med landets borgere. Jeg vil gerne takke fru Harms mange gange for hendes fine ord. Hun er altid god til at fornemme, hvad der skal siges i sådanne situationer.

Lad os tale ærligt om valget, som vi ikke var tilfredse med. Mange aspekter af valget lod meget tilbage at ønske. Det var ikke muligt at fastholde de gode tendenser fra det foregående valg, men lad os sige, at Ukraine stadig har en chance, og at vi ønsker at hjælpe Ukraine med dette. Lad os derfor fortælle om de gode ting, der foregår der, og at døren til Europa står åben ikke kun på det økonomiske område, men også inden for politik og især for den enkelte ukrainer, og at det er godt, at der er kommet dette signal fra topmødet mellem EU og Ukraine i denne uge. Det er et fint sammenfald, at vi i dag taler om, at beslutningsforslaget ikke er rettet mod det ene eller andet parti i Ukraine. Det er til ukrainerne, og vi vedtager det sammen.

Jaromír Kohlíček, for GUE/NGL-Gruppen. – (CS) Hr. formand! Hver gang Ukraine bliver nævnt, tænker den almindelige EU-borger på bokseren Klitschko, som nemt besejrer sine modstandere. I økonomisk henseende har Ukraine imidlertid tilsvarende stor vægt, og en række EU- og Balkanlande er afhængige af transportruter, der forsyner dem med centralasiatisk og sibirisk olie og naturgas gennem ukrainsk område. Det er helt klart den vigtigste aktør blandt landene i østpartnerskabet. Derfor glæder jeg mig over de forbedrede relationer med Rusland og resultaterne af EU-Ukraine-topmødet. I mange EU-lande udgør ukrainerne en betydelig andel af den udenlandske arbejdskraft, og samhandelen mellem Ukraine og EU udviser en dynamisk vækst. Landets største problemer er de samme, som mange EU-lande står over for, nemlig korrupsion, en ugunstig visumordning og gensidigt uforenelig lovgivning. Det skal nævnes, at ifølge observatører blev kommunalvalget afviklet uden større tekniske problemer. Beslutningsforslaget fra hele det politiske spektrum er udtryk for et velafbalanceret kompromis, og selv om jeg måske har forbehold over for nogle af detaljerne, har det GUE/NGL-Gruppens støtte.

Bastiaan Belder, for EFD-Gruppen. – (NL) Hr. formand! De mange og undertiden utrolige uregelmæssigheder ved lokal- og regionalvalget i Ukraine den 31. oktober bør få alarmklokkerne til at ringe i EU. For blot at komme med et par eksempler vil jeg nævne den massive, ukontrollerede trykning af ekstra stemmesedler i mange regioner og fotograferingen af stemmesedler, og hvad med det massive pres på embedsmænd, lærere, læger og professorer for at få dem til at lade være med at stille op for oppositionspartier? EU – og det er muligt – bør stå fast over for denne forkerte og udemokratiske optakt til parlamentsvalget i Ukraine i 2012 og fastholde vores egne politiske værdier over de autoritære tendenser i Ukraine. Hvis ikke, sætter vi vores troværdighed hos landets elite på spil, navnlig hos de reformvenlige og demokratiske kræfter. Heldigvis gav Deres klare tale, hr. kommissær, ikke anledning til bekymring i denne forbindelse.

Andreas Mølzer (NI). – (DE) Hr. formand! Vi ved alle, at Ukraine er en af EU's største nabostater, og at landet rummer et stort potentiale for fremtiden. Derfor er det bestemt en fantastisk vigtig partner for EU. Men set fra et politisk synspunkt synes landet helt tydeligt at distancere sig fra EU. Det var naturligvis ikke uden grund, at de prorussiske partier havde succes ved det seneste lokalvalg. Det var formentlig også et nederlag for EU. Derfor er EU helt klart ved at miste sin tiltrækningskraft for ukrainerne. Almindelige borgere i Ukraine vil formentlig gerne være europæiske, men ikke nødvendigvis en del af EU. EU er gradvis ved at spille sine egne trumfer af hænde her ved at opføre sig som en arrogant supermagt. Ukrainerne ønsker imidlertid utvivlsomt at blive anset for ligeværdige partnere, både af EU og af Rusland.

Derfor skal vi ikke kun kigge ned på ukrainerne højt oppe fra, som om deres højeste mål kun kan være et eventuelt EU-medlemskab. Lad os give dem chancen for at udvikle deres egen identitet i løbet af de kommende år og derefter beslutte, om de ønsker at rykke tættere på EU eller måske foretrække at forblive uafhængige.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Hr. formand! Der er et kolossalt potentiale for samarbejde mellem EU og Ukraine. Det var tydeligt ved topmødet. Handlingsplanen for visumliberalisering og associeringsaftalen er blot to eksempler på dette.

I dette kompromisbeslutningsforslag – og det bliver tydeligt ved de aspekter, som dette beslutningsforslag består af – har vi også fremhævet de potentielt positive aspekter. Men jeg vil gerne citere et engelsk ordsprog, der siger, at man først finder ud af, om kagen er god, ved at smage på den. Vi får se, hvorvidt reformpakken og reformlovene rent faktisk vil blive gennemført i praksis.

Kommissæren nævnte loven om offentlige indkøb. Man har netop vedtaget en vigtig undtagelse til denne lov. Alle indkøb i forbindelse med EM i fodbold er blevet undtaget fra lovens dækningsområde. Jeg kan allerede udmærket forestille mig, hvem der bliver fantastisk rige som følge af dette. Så dette er et eksempel på, at man værdsætter principperne, men at tingene ser meget anderledes ud i praksis.

Jeg vil også gerne udtrykkelig takke kommissæren for at have udtrykt bekymring over pressefrihed, forsamlingsfrihed og ytringsfrihed og klart give udtryk for, at lokalvalget var et tilbageskridt. Sådan kom det i hvert tilfælde igennem i den tyske tolkning. Det er også synspunktet i Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), og det synspunkt har vi også meget klart givet udtryk for.

Hvis hr. Severin hævder, at der ikke er noget behov for at internationalisere interne konflikter, er det for mig en pænere måde at udtrykke det, der tidligere blev omtalt som princippet om ikkeindblanding i interne anliggender. Det har der været for meget af, og det må derfor ikke være det princip, der styrer vores handlinger i forhold til Ukraine. Netop fordi vi ønsker at bringe dette land tættere på Europa, skal det også have lov til at blive målt med europæiske alen. Derfor har fru Harms ret, når hun siger, at vi nu skal opretholde en meget tæt kontakt med Ukraine og sørge for, at det, der er opnået der i form af demokrati og menneskerettigheder, ikke endnu en gang bringes i fare på grund af en bagudskuende politik.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Lad os sige det lige ud. Desværre har den orange revolution, og jeg vil gerne understrege ordet "desværre" her, ikke opnået det, den burde. Det skyldes bl.a. striden mellem fru Timoshenko og hr. Jushchenko. Hr. Jushchenko siger nu, at fru Timoshenko er præcis det samme som

hr. Janukovich, hvilket er interessant. Desværre har lokalvalget ikke levet op til vores forventninger. Det var ikke i overensstemmelse med europæiske standarder, og det er nu også blevet klart for Ukraines befolkning.

Lad os være ærlige og sige, at det, hr. Severin mente, var noget helt andet, hr. Gahler. De skal tale til fru Timoshenko på samme måde, som vi gør til vores venner i det ukrainske Regionsparti, med andre ord bør De opfordre hende til at gå i retning af Europa. Lad os lade oligarkerne bag os og gå i retning af en demokratisk stat. Lad være med at prøve at afbryde arbejdet i Parlamentet, og vi vil helt sikkert lægge pres på for at sikre overholdelsen af europæiske retsstandarder. Fru Harms sidder midt imellem. Selv om det ikke altid er holdningen hos Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, er vi enige i det, fru Harms har sagt. Lad os give landet en hjælpende hånd på grundlag af europæiske standarder og et europæisk retssystem. Det er vigtigt for alle sider. Det er vores politik, og den vil vi fortsætte, indtil vi kommer nogen steder. Derfor er vi kritiske, fordi valget ikke gik godt. Sørg for, at fru Timoshenko bidrager til at etablere en konstruktiv opposition. Rådgiv fru Timoshenko på samme måde, som vi gjorde med hr. Janukovich.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne starte med hr. Severins bemærkning, idet han sagde noget meget vigtigt, nemlig at vi skal prøve at tænke på, hvad vi kan gøre for Ukraine, og ikke, ukrainerne kan gøre for os. Jeg vil gerne takke hr. Severin for disse ord, fordi det er præcis, hvad vi bør gøre.

Ja, valget blev ikke afviklet, som vi kunne ønske det. Der skete ting, der ikke burde være sket. Men jeg er enig med fru Harms, som siger, at vi ikke bør forsøge at støtte det ene eller andet parti, men kigge på, hvad ukrainerne ønsker, og hvad vi ønsker. Derfor er integrationen af Ukraine i de europæiske strukturer, og det må vi sige helt klart – medlemskab af EU – i såvel EU's som ukrainernes interesse. Efter min mening er det lidt uærligt at hæve de standarder, der forventes af ukrainerne. Det skyldes, at der her i Parlamentet findes nogle, der er meget storladne over for deres strategiske partnere i spørgsmål om menneskerettigheder, ytringsfrihed og pressefrihed. I mellemtiden hæver og skærper de niveauet for, hvad der forventes af vores venner fra Ukraine. Vi er nødt til at udvise tilbageholdenhed her. Ukrainerne fortjener vores samarbejde, vores opbakning – som hr. Swoboda har sagt – og det gælder uanset, om det er den ene eller anden lejr. Det samme sker undertiden her – nogle skillelinjer mister deres betydning, fordi selve spørgsmålet er vigtigere end skillelinjerne. Og spørgsmålet er det tættest mulige samarbejde mellem EU og Ukraine.

David Campbell Bannerman (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg kender Ukraine fra besøg i Kiev og Krim og samler på ukrainske kunstnere som Tetenko og Shishko. Ukrainerne er et godt, generøst og varmhjertet folk, men politisk vil jeg tilråde den største forsigtighed. Ukraine er et land, der er delt i et provestligt vest og et russiskorienteret øst. Det er også en stor aktør med 45 mio. indbyggere, og Rusland betragter i meget høj grad landet som sin egen baghave.

Jeg har set den russiske flåde i Sevastopol på Krimhalvøen. Russerne vil vogte nidkært over adgangen til Sortehavet herfra. Enhver snak om ukrainsk NATO-medlemskab vil være et hårdt slag for den russiske bjørn.

En klodset diplomatisk indsats fra Baroness Ashton kan øge spændingerne i en vanskelig periode, mens udgifterne ved at tvinge Ukraine ind i EU i form af landbrugsstøtte, regionalstøtte og masseindvandring vil være ødelæggende. Det er bedre at hjælpe på andre måder og lade Ukraine være en stolt, uafhængig nation uden for EU.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg tror, at vi alle er enige i, at Ukraine på grund af sin store geografiske størrelse og sit befolkningstal er af strategisk og måske endda central betydning for EU.

Efter min mening mangler der imidlertid to ting i betænkningen. Den ene er spørgsmålet om mindretal i Ukraine. Som vi alle ved, er kun omkring 65-70 % af Ukraines befolkning ukrainsk, selv om vi medtager den rutenske befolkning. Der bor et stort russisk mindretal i landet samt mange ungarere, tatarer og rumænere. Jeg opfordrer kraftigt til, at dette medtages i betænkningen, og at vi i vores krav skal give udtryk for vores bekymring over mindretallet. Det er også værd at nævne behovet for at støtte den lokale uddannelse, især uddannelse af mindretal og brugen af mindretalssprog, og det forhold, at der er udøvet hærværk mod lokale monumenter tilhørende det subkarpatiske ungarske mindretal.

Det andet punkt er, at jeg beklager, at vi ikke tydeligere har fordømt svindelene ved lokalvalgene. Jeg opfordrer hermed EU til at bede Ukraine fremlægge en præcisering på disse to områder.

Paweł Zalewski (PPE). – (PL) Hr. formand! Denne uge er en god uge for forholdet mellem EU og Ukraine. Først etablerede vi på topmødet i mandags en køreplan for afviklingen af visumkravene. Dernæst skal vi i morgen stemme om det, der efter min mening er et godt beslutningsforslag fra Europa-Parlamentet, som åbner mulighed for yderligere samarbejde og en styrkelse af samarbejdet mellem EU og Ukraine. Det giver mulighed for dette og afslutter samtidig en meget vigtig diskussion om dette spørgsmål, der har fundet sted i Europa-Parlamentet.

Det er godt, at vi er nået frem til et kompromis, og at vi er enige. Vi taler med en stemme og ikke til bestemte politiske grupper i Ukraine, ikke til præsident Janukovich' regeringsparti eller til fru Timoshenkos oppositionsparti, men vi taler først og fremmest til ukrainerne selv. Vi ønsker, at Ukraine skal indføre reformer på en måde, der fremover vil gøre landet til en vigtig del af EU. Det er fantastisk vigtigt. Det er vigtigt at vurdere den ukrainske regering på det, den har gjort.

Det skal siges, at dette for det første er den første regering i mange år, der er begyndt at indføre reformer i samarbejde med Den Internationale Valutafond, og i dag kan man se, at disse reformer har gavnlige virkninger på økonomien – det fremgår klart, at der er chance for, at den periode med stagnation, som vi har set i Ukraine i de senere år, vil finde sin afslutning. På den anden side siger Ukraine selv, at landet ønsker at blive en del af EU, hvilket giver os ret til at vurdere det i henhold til europæiske standarder. Derfor skal vi naturligvis tage hånd om spørgsmålene vedrørende uregelmæssigheder, der fandt sted ved det seneste valg.

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Hr. formand! I dag diskuterer vi i en anden atmosfære end for en måned siden. Følelserne er faldet til ro. De formuleringer, vi har medtaget i beslutningsforslaget, er mere hensigtsmæssige i den aktuelle situation. Det er udmærket, at Parlamentet prøver at tale med én stemme, selv om ordene nogle gange er utilstrækkelige og undertiden afslører stor inkompetence.

Hvad drejer dette beslutningsforslag sig om? Det drejer sig rent faktisk om demokratiets kvalitet, og om hvor stærkt Europa-Parlamentet ønsker, at demokratiet i Ukraine er af høj kvalitet. Beslutningsforslaget er rettet mod begge sider af den "blå-orange" skillelinje. Gennem de seneste fem år har situationen i Ukraine været sådan, at først vandt det "orange" parti, så vandt det "blå" parti, så vandt det "orange" parti igen, og nu sidder det "blå" parti

i regering. Jeg vil gerne have, at Parlamentet fortæller den "blå" gruppe – præsident Janukovich, premierminister Azarov, Regionspartiet – at de er ansvarlige for at beskytte den vigtige arv fra Uafhængighedspladsen, den store arv fra det, flere millioner mennesker krævede på Uafhængighedspladsen for flere år siden. De er ansvarlige, fordi det er dem, der har magten.

Jeg ønsker også, at Julia Timoshenko, som er ansvarlig for oppositions image, hører disse ord. Jeg vil gerne have den store oppositionsleder – Julia Timoshenko – til at forstå, at selv når man er i opposition, er det ikke nok bare at kræve magten. Det er nødvendigt at kunne tilbyde et alternativ for landet og vise folk dette alternativ og gøre dem interesseret i det, så de forstår det. Hvis den "blå" og den "orange" gruppe forstår, at de har regeringsmagten i et begrænset tidsrum, og derefter er i opposition i en periode, og det forhold, at Ukraine har behov for samme omsorg, samme opfindsomhed og samme mod hele tiden, vil vi have opnået en stor sejr, fordi vi vil have hjulpet dem med dette.

Til min kollega fra Den Tjekkiske Republik vil jeg sige, at det ikke er Victor Klitschko, men Vitali Klitschko, der har gennemtampet amerikanerne i de tyske bokseringe. Der er to Klitschko'er. Det, at Ukraine har frembragt to boksere af den kaliber, viser, hvilket fantastisk land det er.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Et af de vigtigste resultater af Sovjetunionens kollaps var oprettelsen af et uafhængigt Ukraine. Det er et land, der kan ses som et fremtidigt medlem af Det Europæiske Fællesskab.

Jeg kan kun glæde mig over, at præsident Janukovich og det nye parlament har bekræftet deres ønske om at komme med i Europa, for et virkeligt uafhængigt og demokratisk Ukraine, uden korrupsion og frygt for magtstrukturer og oligarker og et Ukraine, der er dybt rodfæstet i retsstatsprincippet, er og vil være en uerstattelig stabiliserende faktor for hele kontinentet. Uden et virkeligt demokratisk Ukraine er det vanskeligt at forestille sig et virkeligt demokratisk Rusland.

I går var det seks år siden starten på den orange revolution. Desværre er det kolossale forandringspotentiale blevet forspildt. Men takket være de demokratiske protesterendes sejr i december 2004 etablerede man troværdigheden ved et flerpartisystem med frie valg og pressefrihed. I sit forslag til beslutning udtrykker Europa-Parlamentet bekymring over det stigende antal beretninger om, at demokratiske friheder og rettigheder, herunder mediefrihed, er blevet alvorligt truet, og at sikkerhedstjenesterne igen er begyndt at gribe ind i borgernes demokratiske aktiviteter.

Jeg vil gerne sende et vigtigt budskab til den nye regering om, at Europa er åbent for alle områder af samarbejde, men prisen for dette samarbejde må aldrig blive en begrænsning af de grundlæggende friheder. Som Ukraines sande venner skal vi mere end nogensinde være ærlige, venlige og konsekvente, når vi hævder vores værdier. Det er beklageligt, at den nye elite her seks år efter stadig ikke kan acceptere den orange revolution som et ægte udtryk for folkets vilje. Hvis man gør sig årsagerne til og resultaterne af revolutionen klar, kan det kun forbedre integrationen af det ukrainske samfund.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg ønsker ikke at tale om, hvad vi skal gøre for Ukraine, eller hvad Ukraine skal gøre for os, men i stedet for at tale om, hvad Ukraine skal gøre for sig selv, fordi landet er herre over sin egen skæbne. På den ene side udtrykker Ukraine ønske om integration med EU, men på den anden side modtager vi stadig talrige rapporter om krænkelse af de borgerlige frihedsrettigheder i landet. I de

seneste par dage har Europa-Parlamentet modtaget en appel fra journalister på den ukrainske tv-station TVi, der klager over politisk pres og konstant overvågning. Der er tilsvarende problemer på den kommercielle tv-station Channel 5. På den anden side har uafhængige analysecentre i Ukraine for nylig kunnet berette, at ud af 69 planlagte reformer er kun fire blevet gennemført.

Under de seneste diskussioner i Europa-Parlamentet havde nogle medlemmer den holdning, at kritik af udemokratisk adfærd afholder både Kommissionen og de ukrainske myndigheder fra at søge tættere relationer mellem Ukraine og EU, så det er bedre ikke at fordømme de ukrainske myndigheder, men at opfordre dem til at gennemføre reformer. Men jeg mener, at Europa-Parlamentet frem for alt bør stå vagt om de demokratiske værdier og gøre opmærksom på behovet for at gennemføre retsstatsprincippet. Regeringerne bør føre en realistisk politik, en politik med pres, incitamenter og forhandlinger, mens Europa-Parlamentet bør fordømme krænkelser af de demokratiske friheder og overtale Kommissionen til at anvende de redskaber, som EU har til rådighed til dette formål, hvormed jeg mener programmer til fremme af demokratiet.

Det glæder mig, at der som resultat af mandagens topmøde mellem EU og Ukraine er blevet undertegnet en protokol, der vil give Ukraine adgang til visse EU-programmer, og at der er indført foranstaltninger med henblik på at ophæve visumkravet. Men det er op til Ukraine at sikre fremskridt med hensyn til reformer og demokrati.

Jan Kozłowski (PPE). – (PL) Hr. formand! Ved mødeperioden i oktober understregede kommissær Füle, at forholdet til Ukraine skal anskues ud fra tre begivenheder, nemlig møder mellem EU og Ukraine på ministerniveau, lokalvalget og topmødet mellem EU og Ukraine.

Det er især lokalvalget, hvor jeg havde mulighed for at fungere som observatør sammen med min kollega hr. Kowal, der bekymrer mig. Desværre kan indførelsen af ændringer af valglovgivningen tre måneder inden valget og ophævelsen af forfatningen fra 2004 få de ukrainske borgere til at føle, at der ikke er nogen sikkerhed og varighed i lovgivningen. Desuden kan uregelmæssigheder, der fandt sted ved valget, i sig selv give anledning til tvivl om, hvorvidt de demokratiske standarder blev overholdt. Kampen mod korruption og øget åbenhed i de offentlige myndigheders arbejde bør også være et vigtigt element af reformerne. Jeg vil imidlertid gerne udtrykke håb om, at beslutningsforslaget kan blive en tilskyndelse til, at Ukraine kan fortsætte ad den vej, landet nu er slået ind på, med økonomiske og institutionelle reformer.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Hr. formand! Parlamentets kompromisbeslutningsforslag om Ukraine er vigtigt for Ukraines befolkning, men vi må ikke glemme, at det også er meget vigtigt for EU's befolkning, fordi Ukraine er en af vores vigtige partnere, navnlig for gennemførelsen af den europæiske naboskabspolitik med Østeuropa. Derfor er det virkelig vigtigt for os at fortsætte bestræbelserne på et tæt samarbejde, navnlig inden for visumkrav. Derfor skal både Kommissionen og Rådet udarbejde en handlingsplan for indførelsen af en visumfri ordning hurtigst mulig. Vi skal også snart blive enige om frihandelsaftalen. For at sikre langsigtet politisk stabilitet både inden for landets grænser og i forhold til nabolandene er det utvivlsomt meget vigtigt for Ukraine at gennemføre forfatningsreformer, men vi – EU og EU's institutioner – skal forstå, at dette tager tid, og vi skal ikke altid kritisere, men hjælpe Ukraine med at blive integreret i vores familie.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Ukraine er forudsigeligt uforudsigeligt, Det glæder mig meget, at denne vurdering fra Centre for European Policy Studies begynder at blive mindre korrekt. Det glæder mig virkelig, at det er lykkedes for den ukrainske regering at stabilisere situationen. Det er fint, at arbejdsløsheden også er på vej ned, og at økonomien er i vækst. Ukraine er interesseret i at samarbejde med EU, men interessen er gensidig. EU har også interesse i, at de lande, vi grænser op til, er demokratiske.

I dag kan vi bebrejde Ukraine situationen vedrørende menneskerettigheder og grundlæggende rettigheder. Vi skræmmes af korrupsion og dens sammenblanding med politik. Ukraine ved imidlertid, at EU ikke vil gøre indrømmelser på dette område. Her skal vi skabe et reelt samarbejde. Endelig kan jeg ikke slutte uden at sige, at Parlamentets beslutning i sidste måned om at udskyde vedtagelsen af betænkningen var klog. I morgen vedtager vi en omfattende og velafbalanceret betænkning, som Ukraine virkelig kan nyde godt af.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Hr. formand! Jeg var medlem af Parlamentets delegation, der besøgte Ukraine. Jeg vendte helt ærligt tilbage med blandede følelser. Mens vi var der, så vi protester og talrige optøjer. Men vi så også nogle positive tegn. Jeg glæder mig over forfatningsdomstolens beslutning om parlamentets valgperiode, fordi den fjerner en vigtig hindring på vejen om stabilitet.

Kære kolleger, næsten en mio. mennesker af bulgarsk oprindelse bor i Ukraine. Dette betyder en mio. potentielle ambassadører for den europæiske tanke i Ukraine, som ikke har noget at gøre med og ikke er skyldige i oligarkernes magtspil. Vi skal finde en metode, så vi som led i visumpolitikken kan sikre, at disse mennesker, der sammen med deres forgængere har været afskåret fra deres hjemland i mere end 300 år, får mulighed for at rejse frit til Bulgarien og eksportere vores europæiske idealer derfra til Ukraine.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (LT) Hr. formand! For ikke så længe siden var Ukraine utvivlsomt foran vores andre østlige naboer med hensyn til gennemførelsen af europæiske standarder, økonomiske og juridiske reformer og den indenrigspolitiske proces. Naturligvis vækker de seneste begivenheder i landet bekymring, og derfor mener jeg, at vi virkelig skal give udtryk for denne bekymring over for vores partner Ukraine, især vedrørende de beføjelser, som Ukraines sikkerhedstjeneste har fået, og de foranstaltninger, som sikkerhedstjenesten har gennemført, hvor man forsøger at intimidere ikkestatslige organisationer og kontrollere Ukraines presse. Samtidig vil jeg gerne sige noget andet. Vi bør støtte processen frem mod Ukraines integration i Europa. Vi kan bruge politikken med stok og gulerod, men vi skal især bruge gulerod. Vi skal bringe Ukraine tættere på EU og ikke skubbe landet længere væk. Jeg mener, at Ukraines medlemskab af EU også er vores strategiske mål, og derfor skal vi finde egnede metoder til at nå dette mål.

Alexander Mirsky (S&D). – (LV) Hr. formand! Jeg har et spørgsmål til alle medlemmerne. Hvorfor har vi brug for dette beslutningsforslag om Ukraine på dette tidspunkt? For at hjælpe Ukraines nye regering eller for at blande os i landets indre anliggender forud for lokalvalget og hindre dem i selv at forbedre situationen i landet? Tilsyneladende for at blande os forud for lokalvalget. I smug formulerede man en tekst, der indeholdt en holdning om, at alting i Ukraine går meget dårligt. Men de mennesker, der ønsker at skildre den virkelige situation i Ukraine i et andet lys, tager fejl. Fremover skal vi først tage korrekt stilling til fakta og på et bredere grundlag og først skrive noget bagefter. Vi skal være meget seriøse i vores konklusioner, for vi kommer til at høste, som vi har sået.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Hr. formand! Et vigtigt punkt ved dagens forhandling har været kritikken af gennemsigtigheden og integriteten ved lokalvalget den 31. oktober. Kritikken er helt rigtigt blevet rettet mod regeringens stigende indflydelse på medierne, efterretningstjenesternes politiske rolle og vedtagelsen af en ny valglov, der stiller oppositionspartierne ringere.

Ukraine er fortsat en central partner for EU. I denne forbindelse glæder jeg mig over EU's engagement i reformprocessen og demokratiseringen, som blev bekræftet på ny på mandagens topmøde. Partnerskabet med Ukraine er også naturligt for Rumænien i lyset af deres vigtige rolle i Sortehavsregionen og deres fælles udfordringer med hensyn til energisikkerhed.

Som det allerede er sket for Republikken Moldova, ventes en aftale om lokaltrafik på tværs af grænsen at blive indgået med Ukraine i henhold til EU-forordningerne. Mit land har også udtrykt sin støtte til iværksættelse af EU-handlingsplanen, der har til formål at sikre visumliberalisering for ukrainske borgere.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne besvare det faktuelle spørgsmål om loven om offentlige indkøb, som fru Vălean stillede.

Da loven blev vedtaget, hilste vi den velkommen. Men de efterfølgende ændringsforslag ændrede lovens kendetegn. Kommissionen følger den seneste udvikling tæt, og en ændring til det bedre er også en af betingelserne for udbetaling af vores budgetstøtte inden for energisektoren. Bortset fra dette glæder jeg mig i høj grad over den overordnede enighed om, hvordan vi skal analysere den nuværende situation i Ukraine. Dette kommer helt korrekt til udtryk i beslutningsforslaget, som vi skal stemme om i morgen.

Jeg tror virkelig, at hvis vi i Europa-Parlamentet og EU ønsker at få indflydelse på dette specifikke område, er det meget vigtigt, at der hersker generel enighed om principperne for en sådan holdning. Så jeg glæder mig over dette på Kommissionens og den højtstående repræsentants vegne.

Formanden. – Jeg har modtaget seks beslutningsforslag ⁽³⁾. Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Cristian Dan Preda (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne erindre om, at alle lande er berettiget til at blive medlem af EU i henhold til artikel 49 i EU's traktater. Netop fordi Ukraine ønsker at blive medlem af EU på et tidspunkt, er jeg dybt bekymret over forløbet af lokalvalget i landet for nylig. Valget var ikke frit, retfærdigt eller demokratisk. Der blev foretaget ændringer af lovgivningen kort før afstemningen, og Regionspartiet blev "skubbet" op øverst på stemmesedlerne i 85 % af tilfældene, fordi oppositionspartierne blev registreret sent, og der var også andre hindringer, der stod i vejen for en retfærdig repræsentation af oppositionspartierne, og dette giver anledning til tvivl om selve det politiske systems karakter.

Som den amerikanske regering også har fremhævet, lå standarden ved lokalvalget tydeligvis under standarden ved præsidentvalget i januar. For at demonstrere deres engagement i de

(3) Se protokollen.

demokratiske værdier skal Ukraines ledere vedtage en valglovgivning, der er i overensstemmelse med internationale standarder.

Rafał Trzaskowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Den komplicerede situation i vores østlige nabo kan ses af den meget intense diskussion, der for nyligt fandt sted her i salen. Det er rigtigt, at vi ikke kan se bort fra de uregelmæssigheder, som vi var vidne til før og efter lokalvalget for nylig, for disse uregelmæssigheder betyder, at Ukraine stadig ikke lever op til det, vi anser for den europæiske standard med hensyn til politisk kultur. Men vi er også nødt til at bemærke de positive virkninger af de forandringer, der finder sted i Ukraine, og navnlig bestræbelserne på at gennemføre økonomiske reformer, hvilket også blev bekræftet på topmødet mellem EU og Ukraine for nylig. Det er dette kompromis, der bør blive Parlamentets holdning.

20. Menneskerettigheder, sociale og miljømæssige standarder i internationale handelsaftaler – International handelspolitik i lyset af de krav, som klimaændringerne medfører – Virksomhedernes sociale ansvar i internationale handelsaftaler (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om følgende betænkninger om international handel:

- A7-0312/2010 af fru Saïfi for Udvalget om International Handel om menneskerettigheder, sociale og miljømæssige standarder i internationale handelsaftaler (2009/2219(INI));
- A7-0310/2010 af hr. Jadot for Udvalget om International Handel om international handelspolitik i lyset af de krav, som klimaændringerne medfører (2010/2103(INI));
- A7-0317/2010 af hr. Désir for Udvalget om International Handel om virksomhedernes sociale ansvar i internationale handelsaftaler (2009/2201(INI)).

Tokia Saïfi, *ordfører*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Temaet for denne betænkning har skabt debat inden for det internationale samfund. Udviklingslandene mener, at de udviklede lande påberåber sig menneskerettighedsklausuler for at indføre en form for skjult protektionisme, mens de udviklede lande fordømmer den sociale og miljømæssige dumping i de nye vækstøkonomier. Jeg ønskede at benytte en positiv metode ved at vise, hvordan sociale og miljømæssige standarder og kommercielle interesser gensidigt kan støtte hinanden, hvis alle lande arbejder på lige vilkår.

EU skal udøve sin indflydelse inden for den internationale handel for at iværksætte en forandring. Dette vil være i overensstemmelse med de grundlæggende tekster, hvori det hedder, at EU især skal bidrage til bæredygtig udvikling, fri og retfærdig handel og beskyttelse af menneskerettighederne. Efter min mening skal EU handle samtidigt på både multilateralt, bilateralt og unilateralt niveau.

På multilateralt niveau skal EU tilskynde internationale organisationer, navnlig Verdenshandelsorganisationen, til i højere grad at tage hensyn til sociale og miljømæssige standarder. Samtidig bør disse internationale organisationer i højere grad samarbejde. Derfor foreslår jeg, at Den Internationale Arbejdsorganisation bør tildeles status som officiel observatør i WTO.

Med hensyn til miljøet mener jeg, at man bør prioritere at forbedre adgangen til grønne varer og teknologier, idet disse ikke bare fremmer nye typer af beskæftigelsespolitikker, men også skaber nye vækstmuligheder for højtydende europæiske virksomheder, der

opererer på dette område. Man bør også overveje at oprette en egentlig verdensmiljøorganisation, hvortil man kan henvise sager om miljødumping.

Det bilaterale niveau er et område, hvor EU virkelig kan foregå med et godt eksempel. Selv om det glæder mig, at den "nye generation" af frihandelsaftaler indeholder en bindende menneskerettighedsklausul, så jeg gerne dette udvidet til kapitlet om bæredygtig udvikling.

Desuden er det Kommissionen, der forhandler disse aftaler på plads. Den bør sikre, at de omfatter et sæt sociale og miljømæssige standarder, som alle EU's handelspartnere skal overholde. Afhængigt af graden af økonomisk, social og miljømæssig udvikling i det pågældende land kan disse grundlæggende standarder suppleres med yderligere konventioner fra land til land. Denne trinvis og fleksible metode vil gøre samkvemmet med vores forskellige handelspartnere mere retfærdigt og være mere ligeligt for alle. Frem for alt skal der være tale om en bedre overvågning af gennemførelsen af bilaterale aftaler. Derfor foreslår jeg, at der skal foretages konsekvensvurderinger før, under og efter forhandlingerne, og at de ikke længere blot skal dække bæredygtig udvikling, men også kigge på spørgsmålet om menneskerettigheder.

Endelig nærer jeg stort håb om, at tingene kan gå hurtigt på unilateralt niveau, eftersom ordningen med generelle toldpræferencer meget snart skal ændres. Som De ved, kræver denne ordning ratificering af omkring 30 internationale konventioner om menneske- og arbejdstagerrettigheder, miljøbeskyttelse og god regeringsførelse. Selv om mange lande har ratificeret disse konventioner, er den praktiske gennemførelse noget mangelfuld, og det er her, vi bør koncentrere vores indsats. Kommissionen skal iværksætte undersøgelser eller endda fjerne præferencer, hvis der er tale om en række tegn på, at konventionerne ikke anvendes.

Afslutningsvis vil jeg sige, at man godt kan gennemføre ændringerne nu, men holdningen vil ikke ændre sig fra dag til anden. EU skal gradvis skride til handling på alle niveauer for at opnå mere retfærdige og ligelige handelsrelationer.

Yannick Jadot, *ordfører.* – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg mener, at vi skal glæde os over, at EU forsøger at omdefinere sin handelspolitik efter Lissabontraktaten, samtidig med at man forsøger at kombinere den med sin industripolitik, og at Parlamentet samtidig diskuterer tre betænkninger om spørgsmål, der i sidste ende hører hjemme i den samme politiske og offentlige debat om "hvad handel er, og hvordan den kan forenes med sociale spørgsmål samt miljø- og menneskerettighedsspørgsmål".

Vi befinder os rent faktisk i en tilstand af permanent skizofreni. Overalt flytter virksomheder ud, de sociale rettigheder drages i tvivl, miljøet ødelægges i stigende grad, og samtidig forhandler vi om frihandelsaftaler, inden for Verdenshandelsorganisationen (WTO) forhandler vi om en hel række foranstaltninger, der desværre er helt ude af trit med den offentlige debat, som vores borgere forsøger at deltage i.

Hvordan kan vi i dag forklare vores befolkning, at en fodbold, der kommer ind på det europæiske marked, og som er fremstillet under rimelige arbejdsvilkår, hvor man også passer på miljøet, og en fodbold fremstillet med børnearbejde eller i et land, hvor fagforeninger er forbudt, er den samme fodbold? Det kan vi ikke forklare vores befolkning. I dag er det derfor vores ansvar at integrere disse miljøspørgsmål og sociale spørgsmål i samhandelen.

Mere specifikt vedrørende min betænkning findes der på handelsområdet i øjeblikket en række europæisk lande, hvis import af produkter mere end udligner deres egen nedbringelse

af emissionerne. En tredjedel af Europas emissioner frembringes ikke i Europa, men stammer fra importerede varer. Derfor er det vigtigt at integrere klimaspørgsmålet i vores handelspolitikker.

Hvordan kan vi forklare vores befolkning, at vi samtidig med, at vi indgår en frihandelsaftale, der potentielt kan føre til skovfældning, rejser til Cancún for at forhandle om en aftale om begrænsning af emissioner fra skovfældning og ødelæggelse af skove, der har til formål at yde økonomisk støtte til bevarelse af skove i landene i Syd? Derfor er det vigtigt at forene disse forskellige spørgsmål.

Da vi udarbejdede denne betænkning – og jeg vil gerne takke skyggeordførerne fra de forskellige grupper – forsøgte vi at være så konstruktive som mulig. Jeg håber, at dette vil blive afspejlet ved afstemningen i morgen. Vi forsøgte også at sætte en stopper for alt for unuancerede diskussioner. Vi siger ikke længere, at handelsliberalisering og bekæmpelse af klimaændringer vil ødelægge 100 % af vores virksomheder i Europa, hvor vi på en måde er ligeglade, fordi klimaspørgsmålet er det vigtigste.

Da vi arbejdede med spørgsmålet om kulstoflækager, forsøgte vi f.eks. altid at specificere, hvilken branche der kan komme i farezonen, og hvilke redskaber der kan udvikles for at beskytte netop den sektor. Det samme gælder for rammelovgivningen for antidumpingdiskussionen i WTO. Det samme gælder for produktionsprocesser og metoder. På alle disse områder har vi i samarbejde med de andre grupper forsøgt at udarbejde forslag, der kan bringe tingene fremad, og jeg mener, at vi nu er nået frem til konkrete forslag, der passer til vores ambitioner, med mandat fra Kommissionen og alle de europæiske institutioner.

Jeg vil gerne endnu en gang sige, at jeg håber, at den konstruktive samarbejds ånd, der prægede udarbejdelsen af denne betænkning, vil blive afspejlet ved afstemningen i morgen, og endnu en gang vil jeg gerne takke alle mine kolleger for det arbejde, de har udført.

Harlem Désir, *ordfører*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne starte med at takke mine kolleger i Udvalget om International Handel og navnlig skyggeordførerne fra de forskellige grupper for deres samarbejde ved udarbejdelsen af denne tredje betænkning om et relateret emne. I kan vi takket være dette samarbejde fremlægge et sæt innovative, konkrete forslag, der kan bringe virksomhedernes sociale ansvar videre frem inden for rammerne af EU's handelspolitik.

Efter den internationale krise og den økonomisk og sociale skade, den forårsagede, og de diskussioner, den gav anledning til, de forventninger, som befolkningen giver udtryk for, og de politiske forventninger til det, vi kan lære af denne proces, har vi en fælles overbevisning om, at Europas handelspolitik mere end nogensinde skal bidrage til målet om at regulere globaliseringen og navnlig dennes sociale og miljømæssige mål.

Denne regulering vedrører staterne og deres økonomier, men det er klart, at virksomhederne, og navnlig de multinationale selskaber er de centrale økonomiske aktører. De har hovedrollerne i verdenshandelen. Det er dem, der har haft størst gavn af liberaliseringen af markederne, ikke kun ved at få adgang til kunderne, men også med hensyn til at eksternalisere en del af deres produktion og diversificere deres leverandøraftaler, ofte ved at trække på lande, hvor produktionsomkostningerne er lave, og især hvor arbejdsmarkeds- og miljøstandarderne er mindre stringente.

Liberaliseringen af handelen er blevet opnået gennem en skarp konkurrence mellem lande, der søger at tiltrække udenlandske investorer, og øget konkurrence mellem virksomhederne.

Alt for ofte har dette ført til uacceptable arbejdsbetingelser, krænkelse af menneskerettighederne og skader på miljøet.

Fra Bhopal-katastrofen hos datterselskabet til en multinational kemisk virksomhed i Indien, der krævede tusindvis af ofre, og som moderselskabet den dag i dag stadig ikke er blevet straffet for, til olie- og mineselskabernes adfærd i Afrika, i Burma, og i mange andre lande, hvor miljøet ødelægges og arbejdstagerne gøres til slaver, og fra børnearbejde på tekstilfabrikker i Asien til mord på fagforeningsfolk på landbrug i Centralamerika, eksemplerne er mange. Og de er så meget desto mere uacceptable, fordi der ofte er tale om virksomheder fra industrialiserede lande, deres datterselskaber og deres forsyningskæde, herunder europæiske virksomheder.

Det gav for mange år siden anledning til en diskussion og en kampagne, som jo også ved flere lejligheder fik støtte her i Parlamentet gennem vedtagelsen af beslutningsforslag om virksomhedernes sociale og miljømæssige ansvar. Fremskridtene med hensyn til virksomhedernes sociale ansvar (VSA) er endnu ikke på højde med diskussionen om sociale standarder i handelsaftaler, som er temaet for fru Saïfis betænkning. Det er forståeligt, fordi handelsaftaler drejer sig om juridiske bestemmelser, der er bindende for staterne, mens virksomhedernes sociale ansvar drejer sig om frivillige forpligtelser for virksomhederne. Samtidig er det imidlertid paradoksalt, fordi VSA og de sociale og miljømæssige klausuler trækker i samme retning, nemlig i retning af globalisering, som i højere grad respekterer menneskerettighederne og miljøet, og som gavnet den bæredygtige udvikling.

Derfor foreslår vi, at VSA skal indarbejdes i handelsaftalerne og navnlig, at der indsættes en VSA-klausul i kapitlerne om bæredygtig udvikling, navnlig i frihandelsaftaler, med en række tydelige og kontrollerbare forpligtelser for virksomhederne. For det første bør der være et gensidigt engagement mellem EU og vores partnere for at tilskynde virksomhederne til at indgå forpligtelser om VSA og til at verificere dem, navnlig oprettelse af kontaktpunkter ikke bare for at fremme informationsformidlingen, men også for at kunne modtage klager fra fagforeningsfolk og civilsamfundet, et krav om, at virksomhederne regelmæssigt skal offentliggøre deres regnskaber, hvilket vil styrke gennemsigtigheden, et rapporteringskrav og et krav om, at virksomhederne skal udvise rettidig omhu og træffe forebyggende foranstaltninger.

Endelig foreslår vi, at der skal findes mekanismer, så man i tilfælde af alvorlige krænkelse af de grundlæggende principper for VSA og af social- og arbejdsmarkedsrettighederne samt social- og miljølovgivningen ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Jeg vil gerne bede alle om tilgivelse, men der er nogle ting, der ganske enkelt ikke må få lov at finde sted. De har en taletid på fire minutter. Selv om jeg afbrød Dem, talte De i mere end fire og et halvt minut. Jeg lægger en hård linje for alle medlemmer her i Parlamentet. Jeg forsøger at være så retfærdig som mulig, men i midten af Deres tale sagde De: ”Jeg holder øje med tiden”. Hvis vi ønsker at få mere levende debatter, betyder det ikke nødvendigvis, at vi skal læse vores taler hurtigere op. De skal ikke kun tænke på Deres franske stemmer – og det gælder alle medlemmer, som ikke kun skal tænke på deres egne vælgere – for alle borgere i EU kan få adgang til tolkningen af talerne via hjemmesiden. Hvis tolkene ikke kan følge med i, hvad der bliver sagt, kan befolkningen i resten af Europa ikke forstå Deres tale, fordi den blev læst for hurtigt op. Derfor bør alle holde sig til deres taletid og ikke bryde ind i de andre medlemmers taletid, for tiden bliver i sidste ende trukket fra tiden til de spontane indlæg.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Hr. formand! Dette er anden gang, jeg har siddet her i salen og set formanden afbryde en af talerne, fordi de taler for hurtigt.

Jeg ved ikke, hvor ofte De selv holder tale, men De må forstå, at en sådan afbrydelse betyder, at talen bliver fuldstændig ødelagt.

Nu er jeg tilfældigvis fuldstændig uenig i det, hr. Désir sagde, men jeg mener, at tolkene er lønnede medarbejdere, og hvis de ikke kan følge med, er det deres problem. Det er ikke op til formanden at afbryde på den måde, som De netop gjorde.

Formanden. – Det er bestemt min opgave at afbryde. Man kan betale en 100-meterløber 1 mio. EUR for at løbe distancen på 10 sekunder. Men selv om man betaler ham 100 mio. EUR, kan han ikke klare det på fem sekunder. Jeg er forpligtet til at afbryde medlemmerne, hvis De taler for hurtigt. Jeg har været medlem af Parlamentet i 13 år, og jeg ved udmærket, hvornår tolkene ikke længere kan følge med, de trykker på en knap, og så lyser der en lampe på min pult. De er meget velkommen til at komme og kigge på den. Den er mærket med "slow down". Det har jeg allerede oplevet i udvalgene. På et eller andet tidspunkt siger tolkene, at de holder op med at arbejde. Hvis et medlem så klager, går det hele i stå, og taleren kan ikke blive ved med at tale.

(Tilråb)

Fru Berès, jeg gør det samme, som De gør i Deres udvalg, nemlig at forklare situationen, når der kommer et indlæg til forretningsordenen.

(Tilråb)

Det er præcis det samme.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg kan forsikre Dem for, at hvis jeg nogensinde skulle løbe et 100-meterløb, ville det tage mig mindst 15 sekunder, så der er ingen problemer med mig – i det mindste ikke i den henseende.

Først vil jeg gerne takke ordførerne og INTA-Udvalget for disse betænkninger, der indeholder vigtige punkter vedrørende EU's handelspolitik's bidrag til gennemførelsen af nogle af de grundlæggende mål for den offentlige politik, nemlig respekt for menneskerettigheder, bestræbelserne på økonomisk velfærd og social retfærdighed, bæredygtig vækst og respekt for miljøet og navnlig klimasystemet.

De forstår nok, at jeg på den korte tid, jeg har til rådighed i dag, ikke kan nå at gå i detaljer med de enkelte betænkninger, men jeg har et par overordnede bemærkninger.

De tre betænkninger har meget til fælles. De drejer sig alle om politisk samhørighed og navnlig nødvendigheden af, at handelspolitikken skal føres inden for rammerne af EU's overordnede mål, navnlig de økonomiske, sociale og miljømæssige mål. Jeg kan ikke være mere enig i målsætningen om, at vi skal udnytte alle de instrumenter, vi har til rådighed, til at nå disse mål. Samtidig vil vi gerne understrege, at en effektiv indsats skal være baseret på de instrumenter, der er bedst egnede til at løse de enkelte problemer.

Jeg opfatter handelspolitikken som en central faktor med hensyn til at fremme og sikre EU's sociale model samt vores værdier og principper, og jeg er klar over, at der stilles høje forventninger i denne henseende, men vi skal huske på, at det ikke nødvendigvis er alle problemer, der kan løses gennem handelspolitik. Andre politikker rummer måske centrale elementer eller endnu bedre muligheder for effektive løsninger. Vi skal også være klar over,

at noget helt centralt i den politiske indsats er at afbalancere forskellige interesser. Så vi vil altid skulle vælge.

Udfordringerne kan også være forskellige, alt efter om vi kigger på selvstændige instrumenter som GSP, bilaterale aftaler eller multilaterale aftaler. I fru Saïfis betænkning om menneskerettigheder og sociale og miljømæssige standarder i handelsaftaler anerkender man også, at hver af disse dimensioner rummer forskellige muligheder.

Generelt giver det internationale samarbejde mulighed for mere effektive foranstaltninger. På den anden side skal der to til en tango. Vi er nødt til at tage hensyn til, hvad vores handelspartnere kan acceptere – og til hvilken pris.

Navnlig når det drejer sig om en multilateral sammenhæng, kan det blive meget vanskeligt at nå til enighed. EU har en general interesse i at forbedre den internationale forvaltning, herunder gennem øget sammenhæng mellem indsatsen i forskellige fora såsom WTO, ILO, de internationale klimaforhandlinger osv.

I de tre betænkninger skitseres flere mulige retninger for arbejdet i denne henseende. Vi skal være pragmatiske og kunne skelne mellem de praktiske trin, der vil være vellykkede på kort sigt, og trin, der vil kunne have en indvirkning på de mere langsigtede mål. Vi skal give os selv mulighed for at tænke fremad og tænke stort. På den anden side ønsker Kommissionen, at handelspolitikken og vores indsats i handelsorganer skal have en virkning og føre til resultater.

Dette gælder også vores bilaterale aftaler. Bestemmelserne i vores frihandelsaftaler skal være mere end blot hensigtserklæringer. De skal være "gennemførlige".

Videre til hr. Jadots betænkning om klimaændringer, hvor jeg gerne vil fremhæve behovet for at sikre, at alle valgmulighederne rent faktisk kan reducere risikoen for kulstoflækager og anvendes til rimeligt lave omkostninger. Vi ved f.eks. alle, at valgmuligheder som grænseforanstaltninger giver en række problemer, f.eks. hvordan de skal indføres, hvordan de skal overvåges osv. Sandheden er, at vi skal være forsigtige og vurdere alle relevante spørgsmål, inden vi drager vores konklusioner. Når det er sagt, skal EU helt klart blive ved med at undersøge alle muligheder.

Med hensyn til hr. Désirs betænkning om virksomhedernes sociale ansvar bemærker jeg sætningen om, at "eventuelle initiativer fra Kommissionens side bør fokusere på at støtte VSA-aktiviteter og ikke regulere dem". Der er imidlertid en hårfin grænse mellem at støtte, regulere og håndhæve – en grænse, som ordføreren dygtigt har udforsket, men det indebærer en række politiske og praktiske overvejelser. VSA kan ikke træde i stedet for statens ansvar eller fritage dem for ansvaret for at håndhæve deres lovgivning – på samme måde som statslige organer ikke kan håndhæve virksomhedernes politikker som sådan. Det er værd at bemærke, at mange af disse spørgsmål overvejes i forbindelse med ajourføringen af OECD's retningslinjer for multinationale virksomheder, der efter planen skal vedtages i 2011. Dette er et eksempel på det nyttige arbejde, der udføres, og som vi deltager aktivt i.

De betænkninger, vi behandler i dag, omfatter meget specifikke retningslinjer for mulige veje til at øge dækningen, effektiviteten, konsekvensen og gennemsigtigheden af vores foranstaltninger hvad angår sociale og miljømæssige bestemmelser i frihandelsaftaler, herunder bestemmelser om VSA og spørgsmål vedrørende klimaændringer. Det er indlysende, at Kommissionen fortsat vil overveje disse retningslinjer. I samme ånd som de forudsætninger, jeg allerede har beskrevet, bør De forvente betydelige forbehold på adskillige af punkterne – og helhjertet opbakning på andre.

Vi får masser af muligheder, f.eks. ved næste års revision af GSP, for at drøfte disse spørgsmål yderligere i de kommende måneder eller år, herunder i forbindelse med lovgivnings- eller aftaleprocedurer. Kommissionen er villig til – sammen med Europa-Parlamentet – at undersøge egnede, effektive og funktionelle metoder til at sikre, at handelspolitikken afspejler de samfundsmæssige ønsker på korrekt vis. Det styrende princip skal være en omhyggelig og analytisk udformning af politikker på grundlag af fremadrettede mål, men også realistiske forventninger.

David Martin, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Udenrigsanliggender.* – (EN) Hr. formand! Skal Europas handelspolitik udelukkende dreje sig om at opnå maksimale økonomiske fordele, eller skal den bruges til at understøtte og fremme vores bredere mål såsom bæredygtig miljøpolitik, kampen mod klimaændringer, vores sociale model, fremme af menneskerettigheder og demokratiske værdier? De tre talere før mig – de tre ordførere – har alle bekræftet, at svaret bør være ja, og det samme gælder heldigvis kommissæren. Vi medtager allerede menneskerettigheder, miljøbeskyttelse og arbejdsstandarder i vores bilaterale handelsaftaler, men spørgsmålet er, om vi gør det på en måde, der giver os mulighed for at sikre den korrekte anvendelse og overholdelse af disse standarder.

Underudvalget om Menneskerettigheder her i Parlamentet har alvorlige tvivl om vores effektivitet indtil videre. I forbindelse med fremtidige handelsaftaler vil vi gerne sikre, at der foretages en vurdering af frihandelsaftalens konsekvenser for menneskerettighederne, inden den indgås, for at sikre, at aftalen ikke kun fører til økonomiske fordele, men også, at enhver sådan aftale gavner menneskerettighederne.

Vi mener, at systemet for suspendering af frihandelsaftaler i tilfælde af menneskerettighedskrænkelser skal gøres mere gennemsigtigt og tilgængeligt, og jeg anerkender, at hr. De Gucht er begyndt at gå denne vej i frihandelsaftalen med Korea.

Vi mener, at i forbindelse med GSP+ skal modtagerne underkastes en konsekvent og retfærdig benchmarking for at sikre, at deres anvendelse af standarder for miljøspørgsmål og sociale spørgsmål samt menneskerettigheder forbliver på et højt og konsekvent niveau.

Fru Saïfi, hr. Désir og hr. Jadot har alle slået det helt fast, at handel ikke skal betragtes som et mål i sig selv, men skal være et led i en bredere global strategi for at fremme en mere retfærdig, sikrere og sundere planet.

Filip Kaczmarek, *ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget.* – (PL) Hr. formand! Det glæder mig, at hr. De Gucht, hr. Désir og fru Saïfi udmærket forstår, at hvis vi skal have ligelige handelsbetingelser, skal standarderne – og jeg mener standarder i bred betydning, herunder standarder for menneskerettigheder, sociale spørgsmål og miljø – undergå en omfattende harmonisering. Disse standarder er utroligt vigtige, ikke kun for verdenshandelen, men også for samarbejdet om udvikling og endnu vigtigere med henblik på at forfølge de værdier, vi kalder for grundlæggende værdier.

Udviklingsudvalget har fremsat adskillige bemærkninger til Saïfi-betænkningen. Vi beklager f.eks., at EU ikke har nogen samlet fremgangsmåde for, hvordan virksomhederne skal opfylde deres menneskerettighedsforpligtelser. Dette giver nogle virksomheder og medlemsstater mulighed for at tilsidesætte disse standarder. Vi insisterer på overholdelse af de grundlæggende standarder fra Den Internationale Arbejdsorganisation som en forudsætning for indgåelse af handelsaftaler.

Catherine Grèze, *ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget.* – (FR) Hr. formand! Først vil jeg gerne på Udviklingsudvalgets vegne gentage en række grundidéer.

Jeg vil gerne gentage, at det er de mest sårbare befolkninger, herunder indfødte befolkninger, der påvirkes af klimaændringer, og derfor er det helt afgørende, at de deltager i den politiske beslutningsproces, navnlig inden for handelspolitikken.

Dernæst vil jeg gerne gentage, at man i EU's handelspolitikker skal tage højde for bekæmpelsen af klimaændringer og fattigdom. Vi anmoder om, at der indsættes miljøklausuler i alle EU's og Verdenshandelsorganisationens (WTO) handelsaftaler, en revision af mekanismerne for ren udvikling, en reel teknologioverførsel og bekæmpelse af biopirateri.

Sidst, men ikke mindst skyldes 20 % af emissionerne transport, så derfor skal vi gå i retning af korte distributionskanaler, først og fremmest inden for landbruget, hvilket vil føre til jobskabelse i vores egne lande samt i udviklingslandene og til lavere emissioner.

Pervenche Berès, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! I Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender tilslutter vi os logikken bag betænkningen af hr. Désir fra Udvalget om International Handel. I vores udvalg er et af de hedeste diskussionsemner som andre steder formålet med virksomhedernes sociale ansvar. Et det et mål i sig selv, eller skal det føre til lovgivning, når det anvendes af mange virksomheder? Forhandlingen er ikke klart defineret, men tilskynder os til at udvikle vores tankegang med hensyn til virksomhedsforvaltning og til at kombinere de to diskussioner.

I Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender mener vi, at det sociale ansvar er vigtigt, hvis vi ønsker at bekæmpe skatteunddragelse og sort arbejde gennem handelsaftaler. Vi mener også, at der blandt de interessenter, der er nøglen til at styrke profilen for virksomhedernes sociale ansvar, fagforeninger, den sociale dialog og europæiske samarbejdsudvalg, skal inddrages fuldt ud, fordi de kan yde et væsentligt bidrag. Vi mener også, at FN's Menneskerettighedsråd med sit initiativ "Protect, Respect and Remedy" spiller en vigtig rolle med henblik på at sikre, at disse værktøjer anvendes fuldt ud, og det skal vi drage nytte af.

Vi mener ligeledes, at virksomhedernes sociale ansvar kan styrke vores konkurrenceevne, og det bør vi udnytte. Men endnu en gang, når man er nået til enighed, når virksomhedernes sociale ansvar er blevet defineret gennem standarder, der endelig accepteres bredt, skal det også kunne gennemføres uden at blive en erstatning for arbejdsmarkedslovgivning eller kollektive aftaler.

Endelig mener vi, at virksomhedernes sociale ansvar, herunder handelsaftaler, skal være dynamiske og kunne tilpasses med henblik på at dække nye sektorer.

Richard Howitt, *ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender*. – (EN) Hr. formand! Som Parlamentets ordfører om virksomhedernes sociale ansvar gennem mere end valgperioder glæder jeg mig i høj grad over min kollegas, Harlem Désir, initiativ om handel og VSA.

Virksomhederne siger ofte, at de bør indarbejde VSA i alle aspekter af deres aktiviteter, og dette initiativ er udtryk for, at den offentlige politik bør gøre det samme. Jeg håber virkelig, at kommissær De Gucht vil medtage disse henstillinger i den nye meddelelse om handelspolitik.

I de senere år har mit eget arbejde i stigende grad bestået i at repræsentere europæiske interesser i bestræbelserne på at fremme VSA-mekanismerne. Som tilhænger af

OECD-retningslinjerne – efter min mening den førende internationale VSA-standard, som ligeledes er underskrevet af regeringer – støtter jeg på det kraftigste punkt 25 om, at man i fremtidige EU-handelsaftaler specifikt bør henvise til disse retningslinjer.

Kommissionen driver officielt nationale kontaktpunkter i henhold til disse retningslinjer, og jeg håber, at man også vil revidere dette engagement.

Som rådgiver for professor John Ruggie om erhvervsliv og menneskerettigheder støtter jeg kravet i betænkningens betragtning Q om, at virksomhederne skal udvise rettidig omhu og lykønsker det tidligere svenske formandskab med at have indføjet fuld støtte til anbefalingerne fra FN's særlige repræsentanter i Rådets konklusioner.

Kommissæren bør navnlig læse Ruggies kraftige kritik af stater, der undlader at tage hensyn til menneskerettighederne, når Kommissionen skal udvikle sin nye kompetence vedrørende investeringer.

Som medlem af det rådgivende udvalg om Global Reporting Initiative kan jeg støtte målsætningen om gennemsigtighed i punkt 15, men beder også Kommissionen gennemføre en øjeblikkelig offentlig høring om offentliggørelse af ikkefinansielle oplysninger i henhold til princippet om virksomhedernes integrerede rapportering om finansielle og sociale samt miljø- og menneskerettighedsmæssige virkninger.

Formanden. – Jeg vil gerne minde Dem om dette endnu en gang. Denne gang lod jeg være med at afbryde medlemmet, lige inden hans taletid udløb. Men netop da han var færdig med sit indlæg, sagde tolkene: ”Han taler simpelthen for hurtigt. Vi beklager.” Jeg vil gerne bede medlemmerne holde et normalt taletempo.

Daniel Caspary, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, hr. Wieland, mine damer og herrer! Jeg vil gerne lykønske alle tre ordførere med deres betænkninger. Jeg mener, at diskussionerne og forhandlingerne om disse tre betænkninger er et meget fint eksempel på, hvordan vi kan nå frem til en fælles holdning om vigtige emner som disse her i Parlamentet.

Jeg vil især gerne fokusere på et enkelt punkt. Det er mit indtryk, at vi i disse tre betænkninger har talt detaljeret om handelspolitikens bidrag til de tre politikområder, som betænkningerne drejer sig om. I hr. Désirs betænkning, der drejer sig om virksomheder, fru Saïfis betænkning, der drejer sig om menneskerettigheder og miljøstandarder, og hr. Jadots betænkning, der drejer sig om klimaændringer, har vi nøje undersøgt, hvordan handelspolitikken kan bidrage til disse andre politikområder. Men jeg spørger ofte mig selv, hvad disse individuelle politikområder selv fører til. Indfører vi en tilstrækkeligt stærk forpligtelse på de politiske beslutningstagere på miljøområdet og det sociale og arbejdsmarkedsmæssige område og på politiske beslutningstagere på andre områder til, at de skal gøre deres hjemmearbejde vedrørende deres egne områder?

For at sikre os, at vi ikke misforstår hinanden, vil jeg sige, at vi vist alle er enige om målene. Men undertiden er jeg bekymret for, at vi overlægger handelspolitikken, mens man på andre politikområder stadig oftere ikke gør sit hjemmearbejde. Et eksempel på dette er de politiske beslutningstagere på miljøområdet i København, som det ikke lykkedes at finde en løsning for politikken vedrørende klimaændringer. Resultatet af dette var, at handelspolitikken blev overbebyrdet med ansvaret for at rette op på alle disse mangler.

Jeg ville være meget taknemmelig, hvis vi her i Parlamentet i løbet af de kommende uger og måneder alvorligt kunne overveje, hvordan andre politikområder kan bidrage til

handelspolitikken i denne henseende. Derfor vil jeg gerne fremover høre os sige "handel og ..." og ikke altid diskutere alt mulig andet og så også handel.

Kriton Arsenis, for S&D-Gruppen. – (EL) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg er sikker på, at Deres tjenestegrene ofte forklarer Dem, at visse nødvendige foranstaltninger vedrørende klimaændringer ikke kan gennemføres.

Men truslen fra klimaændringer er så kolossal, at spørgsmålet ikke er, hvad der bliver anvendt, men hvordan vi kan finde frem til, hvordan vi kan løse problemet, hvordan vi kan finde metoder til at gennemføre de nødvendige foranstaltninger.

En løsning, der diskuteres i forbindelse med handelens bidrag til klimaændringer, er justeringer af importafgifterne, en afgift på import fra lande, der ikke træffer de samme foranstaltninger som os over for klimaændringerne.

Vi skal også undersøge, hvordan vi kan fjerne incitamenterne til at handle med sådanne varer. Vand er en lokal ressource, og alligevel er lande som Frankrig og Belgien samtidig blandt Europas største eksportører og Europas største importører af vand.

Metin Kazak, for ALDE-Gruppen. – (BG) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke de tre ordførere, fru Saïfi, hr. Désir og hr. Jadot, for det gode stykke arbejde, de har gjort med deres respektive betænkninger. Jeg glæder mig over opfordringen til at indføre juridisk bindende klausuler om menneskerettighedsstandarder i internationale handelsaftaler og støtter tanken om større fokus på gennemførelsen.

Jeg vil især gerne rette opmærksomheden mod overholdelse af arbejdsmarkedslovgivningen og navnlig mod kvinder og børn i de lande, som EU handler med. Både ordningen med generelle toldpræferencer og GSP+ er effektive instrumenter, der tilskynder til overholdelse af demokratiske værdier i partnerlandene. Men der skal etableres en tættere sammenhæng mellem menneskerettighedsklausulerne og GSP+. Koordineringen mellem Verdenshandlerorganisationen på den ene side og FN's højkommisær for menneskerettigheder og Den Internationale Arbejdsorganisation på den anden side skal styrkes. Derfor mener jeg, at ILO bør tildeles officiel observatørstatus i Verdenshandlerorganisationen.

Sidst, men ikke mindst skal vi som repræsentanter for Europas borgere modtage detaljerede informationer om forhandlinger om internationale handelsaftaler i overensstemmelse med Europa-Parlamentets nye beføjelser i henhold til Lissabontraktaten.

Med hensyn til Yannick Jadots betænkning skal vi naturligvis fremme "grøn" handel. Men vi skal også her være utroligt vågne, når vi skal identificere de varer, der er defineret som "grønne". Tilsvarende skal vi lægge større vægt på at fremme miljømæssigt forsvarlige vedvarende energikilder i modsætning til at yde støtte til fossile brændstoffer.

Fastsættelsen af en rimelig miljøpris i overensstemmelse med globale klimabeskyttelsesstandarder er et andet vigtigt punkt i betænkningen, som jeg hilser velkommen. Eftersom der ikke umiddelbart er udsigt til, at vi når frem til en multilateral klimaaftale, er det vigtigt at arbejde på europæisk niveau for at udforme en mekanisme til begrænsning af CO₂-emissioner. Jeg mener, at både biobrændstoffer og biomasse skal medtages blandt de obligatoriske bæredygtighedskriterier i lyset af de modsatrettede virkninger, de har på miljøet.

Jeg vil gerne takke alle mine kolleger endnu en gang, og jeg håber, at disse betænkninger virkelig får stor indvirkning på forhandlingerne om en international aftale.

Keith Taylor, *for Verts/ALE-Gruppen.* – (EN) Hr. formand! Jeg var De Grønnes skyggeordfører for både Saïfi- og Désir-betænkningerne. Vi hilser dem velkommen som vigtige skridt i retning af at sikre bedre menneskerettighedsstandarder samt sociale og miljømæssige standarder i de lande, som er vores handelspartnere.

Hvis disse lande ønsker at sælge på de lukrative EU-markeder, bør vi tilskynde dem til at indføre ordentlige og bæredygtige standarder derhjemme. En måde at opnå dette på er ved at sikre forbedringer gennem obligatoriske klausuler og krav i handelsaftaler.

Fru Saïfi, som gjorde et fremragende job som ordfører, har en konstruktiv diskussion af de forskellige niveauer og aspekter af standarder for menneskerettigheder og for miljø og sociale og arbejdsmarkedsmæssige forhold på forskellige niveauer. Vi er enige i fru Saïfis forslag om at oprette en verdensmiljøorganisation, og at ILO's status skal styrkes. Vi syntes om kapitlet om bæredygtig udvikling i frihandelsaftaler, men ønsker, at disse standarder skal være bindende, ikke frivillige. Tilsvarende skal GSP-ordningerne have mere kant og kunne håndhæves.

Men vi er ikke enige med ordføreren i, at menneskerettighedsklausulen i frihandelsaftalen med Colombia var tilfredsstillende. Vi mente faktisk, at der var tale om en meningsløs og stiliseret menneskerettighedsklausul, der er en hån mod Parlamentets ønsker i denne henseende.

Videre til hr. Désirs betænkning, hvor vi ikke kunne være mere enige med ham, når han nævner de multinationale virksomheder som kilde til negative virkninger for miljøet og for vores sociale og arbejdsmarkedsmæssige standarder. De har nydt godt af handelsliberalisering, og de har udnyttet billig arbejdskraft – og alt for ofte billige materialer – men undladt at sørge for at videreformidle den rigdom, de har skabt på andres bekostning.

Vi har haft held til at ændre begge betænkninger og vil stemme for dem begge ved afstemningen. Her til sidst vil jeg gerne ganske kort understrege, at der skal gøres mere for at specificere ansvaret for menneskerettigheder og sociale og arbejdsmarkedsmæssige spørgsmål, som vi ønsker at prioritere. Det bør vi gøre i form af obligatoriske krav og ikke på grundlag af frivillige kodekser.

Peter van Dalen, *for ECR-Gruppen.* – (NL) Hr. formand! Fru Saïfi har udarbejdet en fornuftig betænkning. Rent kommercielle interesser må aldrig vinde på bekostning af omsorgen for vores medmennesker i andre lande, navnlig i udviklingslandene. Herunder tænker jeg også på de lande, hvor kristne og andre religiøse mindretal forfølges på grund af deres tro. EU har f.eks. handelsrelationer med Pakistan. Vi ønsker nu at give dette land yderligere handelsfordele for at hjælpe det tilbage på rette spor efter oversvømmelserne. Lad os bruge vores handelsrelationer til at fordømme lovgivningen om religiøs forfølgelse og blasfemi i Pakistan. Jeg vil også gerne nævne forhandlingerne mellem EU og Indien i denne forbindelse. Europa må ikke give efter for presset fra Indien, der har til formål, at ikkehandelsmæssige spørgsmål skal holdes uden for den nye handelsaftale. Menneskerettigheder og børnearbejde kan ikke adskilles fra handel og investeringer. Jeg opfordrer Kommissionen og mine kolleger til at stå fast i denne sag i henhold til Europa-Parlamentets beslutningsforslag fra marts 2009.

Helmut Scholz, *for GUE/NGL-Gruppen.* – (DE) Hr. formand, hr. De Gucht, mine damer og herrer! Der er god grund til, at vi behandler disse tre betænkninger ved en forhandling under ét. Jeg vil gerne takke de tre ordførere for deres fremragende arbejde. Alle

betænkningerne gør det klart, at alle grupper i Europa-Parlamentet ønsker at anbringe EU's handelspolitik i en bredere sammenhæng.

Tiderne med skrap, ensidig økonomisk bistand udadtil må nu være ovre. Derfor finder dagens diskussion sted på et særdeles passende tidspunkt, fordi vi afholder denne forhandling på grundlag af handelsstrategien, som hr. De Gucht har fremlagt, og som bør indeholde en række forslag og betragtninger og ligeledes specifikke projekter.

At beskytte klimaet, miljøet og menneskers værdighed er sammen med bekæmpelse af fattigdom over hele verden blevet anerkendt som en fælles opgave for hele menneskeheden. Disse opgaver er langt vigtigere end konventionelle handelsinteresser. Men det er vigtigt, at disse mål indarbejdes i en moderne handelspolitik.

Øget social fremgang som defineret gennem indekset for menneskelig udvikling og retsstatsprincippet er i den europæiske økonomis bedste interesse. De vil gøre det muligt at etablere et vellykket netværkssamarbejde med andre økonomier. Disse ting er i en vis udstrækning omfattet af virksomhedernes sociale ansvar, men de kan ikke gennemføres uden en national ramme.

Jeg vil gerne understrege, at min gruppe gerne havde set, at man var gået videre med nogle af de punkter, der tages op i de tre betænkninger. Selv om vi glæder os over, at virksomhederne lever op til deres sociale ansvar på eget initiativ, er det et faktum, at tusinder af mennesker verden over hver eneste dag opdager, at deres rettigheder i bedste fald kun findes på papiret og ganske enkelt overses i deres daglige arbejdsliv. Forholdene hos underleverandørvirksomheder, herunder ved fremstilling af råmaterialer, er ofte forfærdende. Dette fremgår af filmene om børnearbejde inden for chokoladeindustrien.

For at få bæredygtige leverancer af råmaterialer uden afbrydelser som beskrevet i Deres strategi, hr. De Gucht, skal vi tage hensyn til disse aspekter af de tre betænkninger.

William (The Earl of) Dartmouth, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Handel skaber gensidig fremgang, og jeg vil gerne understrege ordet "gensidig". Det følger således heraf, at handelspolitik næsten aldrig bør bebyrdes med en politisk dagsorden.

På det personlige plan nærer jeg stor respekt for ordførerne til disse tre betænkninger, men den filosofi, der ligger til grund for betænkningerne, har været fremme ved mange valg og bliver for det meste stemt ned.

Det, vi ser, er et forsøg på at manipulere EU's handelspolitik – som Det Forenede Kongerige desværre er bundet af i øjeblikket – for i det skjulte at gennemføre en i det store og hele socialistisk dagsorden, der konsekvent er blevet afvist.

På det politiske plan er ordførernes rænkespil temmelig imponerende. Men som demokrat må jeg sige nej, og derfor stemmer vi nej i morgen.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Hr. formand! Årsager og virkninger bag klimaændringer er baseret på en teori, men de synes snarere af have karakter af en religiøs overbevisning. Ikke desto mindre er alting underlagt denne religion, hvilket fremgår af denne betænkning om international handel. Man foreslår et veritabelt klimadiplomati, hvilket vil sige, at EU gerne vil gøre forretninger, men kun under strengt klimaneutrale betingelser – sådan som EU kan lide det – som om der ikke er noget, disse handelspartnere hellere vil end selv at gennemføre et indre marked. Eksport betyder trods alt transport, og mere transport er meget dårligt for de globale CO₂-emissioner. Europa vil virkelig hjælpe udviklingslandene med dette – navnlig de lande, der f.eks. afhængige af eksporten af

konkurrerende landbrugsprodukter. Hvad har det med EU at gøre? Hr. formand, dokumenterne viser en manglende forståelse af økonomi. Jeg vil gerne citere fra hr. Jadots betænkning, punkt 57: "beklager, at en betydelig del af den internationale handel består af ensartede produkter, som lige så let kunne produceres lokalt, og at den hermed forbundne transport ikke betaler for sine egne miljøomkostninger". Citat slut. Hvilket økonomisk geni har fundet på det? Enhver med selv et minimum af økonomisk uddannelse vil være fortrolig med det økonomiske princip, at specialisering og handel er selve drivkraften bag den økonomiske vækst. De naive ræsonnementer i denne betænkning vil være ødelæggende for den globale økonomi. Det er ikke underligt, at de fleste borgere og virksomheder kan klare sig uden europæiske klimamål. Alligevel fremturer Europa og udarbejder for 117. gang en række absurde klimamål. Nye vækstøkonomier som Kina og Indien er ligeglade med dem og vil tjene på Europas selvvalgte restriktioner. Hvem kommer i sidste ende til at betale prisen for denne stræben efter Europas Utopia? Det bliver borgerne og virksomhederne.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Først vil jeg gerne takke hr. Désir for det meget fine samarbejde om betænkningen om virksomhedernes sociale ansvar i internationale handelsaftaler. Jeg var skyggeordfører for Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater) for denne betænkning. Virksomhedernes sociale ansvar har nu i et stykke tid været en del af diskussionerne om international handel, og dette skal ses på baggrund af, at principperne om socialt ansvar i de handelsaftaler, som EU for nylig forhandlede på plads med lande som Sydkorea, Colombia og Peru.

Det glæder mig, at Parlamentet med denne betænkning Parlamentet har understreget behovet for at udbrede brugen af disse referencer yderligere, som man i betænkningen kalder klausuler for virksomhedernes sociale ansvar. Jeg er sikker på, at medtagelsen af sådanne klausuler i internationale aftaler vil bidrage til større genkendelighed for instrumenter vedrørende virksomhedernes sociale ansvar og til at fremme og tilskynde virksomhederne selv til i højere grad at anvende dem. For vi må ikke glemme, at hvis disse instrumenter skal fungere korrekt, kræver det i høj grad en velvillig indstilling fra virksomhederne selv, eftersom det er virksomhederne, der beslutter sig for at gå videre end de juridisk bindende standarder.

Mine damer og herrer, under mit besøg for nylig i Indien spurgte jeg de erhvervsfolk, som jeg havde mulighed for at mødes med, om, hvad de gør inden for området virksomhedernes sociale ansvar. De kom alle med meget specifikke eksempler på foranstaltninger, som de gennemfører på dette område. Det fylder mig personligt med meget stor optimisme. Jeg håber, at Désir-betænkningen kan blive en ny stemme for EU's foranstaltninger og bidrage til en endnu bredere anvendelse af standarderne for virksomhedernes sociale ansvar.

George Sabin Cutaj (S&D). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske Yannick Jadot med det ambitiøse forslag, han fremsætter i denne betænkning, og navnlig for hans vilje til at nå frem til et kompromis med alle de politiske grupper, der stillede ændringsforslag.

Vi må indrømme, at der har været centrale øjeblikke, hvor EU har haft mulighed for at tale med én stemme. København var et sådant øjeblik, hvor hele Verden ventede, at EU ville påtage sig en førerrolle i kampen mod klimaændringer og trække forsigtige stater i samme retning. Desværre blev disse forventninger ikke opfyldt, og skuffelsen var direkte proportional med dette.

Konklusionen på dette er, at der ikke var enighed inden for EU. Der er nationalregeringer, der reelt ikke er parate til at påtage sig betydelige forpligtelser med hensyn til at nedbringe

drivhusgasemissionerne. En af forklaringerne på dette kan være den økonomiske og finansielle krise, der har dæmpet deres entusiasme for at forpligte sig til en ambitiøs klimapolitik.

Men kampen mod klimaændringer både lokalt og globalt skal være noget, som alle verdens lande konstant prioriterer. Det er ikke kun de kommende generationers fremtid, der bringes i fare, men det handler også om global retfærdighed.

Det er ikke retfærdigt, at udviklingslandene får lov til at betale prisen for den globale opvarmning, mens de industrialiserede lande koncentrerer sig om at tænke pragmatisk på deres egne behov. Der er behov for reel nord-syd-solidaritet.

Derfor betragter jeg Cancún-topmødet som en mulighed for at nå videre end en operationel aftale. Cancún skal føre til en global, juridisk bindende aftale, der kan bidrage til at holde den globale opvarmning under to grader Celsius.

Der er også behov for en kontrolprocedure, der er mere klart defineret end den, man nåede frem til i København. Desuden kan EU's bestræbelser alene på at bekæmpe klimaændringer ikke være nogen garanti for, at en aftale for perioden efter 2012 bliver en succes. Vi skal også overtale andre parter til at påtage sig mere ambitiøse forpligtelser til at nedbringer gasemissionerne, herunder af drivhusgasser.

Sidst, men ikke mindst vil jeg gerne komme ind på forholdet mellem international handel og klimaændringer. Handel er et vigtigt instrument for overførsel af teknologi til udviklingslandene. Derfor skal hindringer for grøn handel fjernes. Dette kan ske ved at fjerne afgifterne på grønne produkter, i det mindste inden for Verdenshandlerorganisationen. Samtidig skal vi være opmærksomme på den kløft, der forårsages på globalt plan, som følge af det nuværende handelssystem med hensyn til arbejde og produktion baseret på transport. Derfor vil jeg slutte med en opfordring til at tilskynde til lokal produktion i EU.

Catherine Bearder (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne påpege over for kommissæren, at princippet om og udøvelsen af virksomhedernes sociale ansvar har bredt sig hurtigt inden for erhvervslivet i det seneste årti. Hvem kan have noget imod sådanne grundlæggende værdier, som at virksomhederne behandler deres ansatte ordentligt og respekterer menneskerettigheder og miljø?

Men hidtil har forbindelsen mellem handel og virksomhedernes sociale ansvar i bedste fald være spinkle, og der findes masser af argumenter. Den internationale handel styres af aftaler mellem stater, men skal VSA være et bindende engagement, som disse virksomheder skal tilslutte sig? Eller kan de overholde bestemmelserne frivilligt?

De europæiske borgere bliver mere bevidste. Så mange katastrofer for nylig – ikke mindst BP's olieforurening – har vist, at de standarder og den moral, som vores europæiske virksomheder opererer under i udlandet, skal overvåges.

Almindelige europæere er ikke længere villige til at hilse ekspansion i den internationale handel velkommen af rent økonomiske årsager og støtte den. Når handel ødelægger det naturlige miljø og sænker lokalbefolkningernes levestandard, mener vi, at det er nok. Kun regeringer kan fastsætte standarder, der sikrer, at de, der opfører sig moralsk og gennemsigtigt, ikke underbydes af dem, der ikke gør.

EU skal tilskynde virksomhederne til at indføre og rapportere om forpligtelser vedrørende VSA i alle deres erhvervsaktiviteter, både hjemme og i udlandet. Uden dette risikerer VSA kun at blive en pr-øvelse for nogle få multinationale virksomheder.

Jeg glæder mig over denne initiativbetænkning, hvori Kommissionen opfordres til at sætte VSA i centrum for EU's internationale handelsaftaler. Vi skal sikre, at respekten for bæredygtig udvikling og arbejdstagerrettigheder er lige vigtige ved forfølgelsen af EU's kommercielle interesser i udlandet.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! I sit forsvar for den tøjlesløse frihandelstanke har Kommissionen sørget for en kommerciel afvæbning af EU og dermed udfyldt sin servile rolle som et instrument, der tjener helt specifikke interesser, hvilket er skadeligt for europæiske ansatte. Fri, uhindret konkurrence er en myte, der ødelægger arbejdspladser og liv.

Hvis konkurrencen er fri, er alle former for dumping mulig, startende med skat, sociale forhold og arbejdsmarkedsforhold, valutadumping og miljødumping. Konkurrencen bliver nødvendigvis forvredet. For at slippe ud af denne situation, der dræber industribeskæftigelsen og kaster arbejdstagerne og deres familier ud i elendighed, er der behov for streng kontrol med kapitalbevægelser fra medlemsstaternes side, skattely skal ødelægges, de sektorer, der er vigtige for livet – energi, vand, lægemidler, landbrug og uddannelse – skal fjernes fra det kommercielle område, og frem for alt skal miljøkriterier samt sociale og arbejdsmarkeds-mæssige kriterier sikres på lige fod inden for kommercielle aktiviteter, og de ansattes rettigheder skal defineres og håndhæves.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Hr. formand! EU har et stort ansvar for menneskerettigheder, sociale standarder og for at sikre miljøet i sine nuværende og fremtidige handelsrelationer. Disse standarder udgør et vigtigt grundlag for diskussionerne om frihandelsaftaler. EU bør foregå med et godt eksempel i alle sine forhandlinger og kræve retfærdige beskæftigelsesforhold samt bæredygtig anvendelse af ressourcer. I denne forbindelse vil jeg især gerne fremhæve de igangværende Mercosur-forhandlinger og forhandlingerne med Indien. Ønsker EU virkelig at støtte import af billige produkter, der er fremstillet med brug af børnearbejde, og som indebærer ødelæggelse af naturlige ressourcer? Vores mål skal være at sikre gode arbejdsforhold og gode lønninger i disse lande i stedet for hurtige profitter. Kommissionen skal fortsat indarbejde klare standarder i fremtidige handelsaftaler og medtage dem ved internationale forhandlinger.

Men disse standarder drejer sig ikke blot om etiske overvejelser og de værdier, som EU står for, men også om ligebehandling af producenter både fra Europa og tredjelande. Af andre vigtige faktorer kan nævnes de europæiske forbrugeres stigende efterspørgsel på produkter og sporbarheden i produktionsmetoderne. På denne baggrund vil jeg gerne her til sidst komme ind på hr. Jadots betænkning. Punkt 48 er yderst kritisk over for den fælles landbrugspolitik. Men denne politik er garant for en sikker forsyning af fødevarer af høj kvalitet. I betænkningen henvises der til de tydelige negative virkninger på klimaændringerne. Jeg vil gerne slå fast, at prioriteringen her er fødevarer-sikkerhed for vores 500 mio. borgere. EU skal blive ved med at være selvforsynende med fødevarer og må ikke blive afhængig af import. Det ville være en katastrofe. Jeg har en stærk forpligtelse over for EU's borgere, og derfor kan jeg ikke støtte denne passage i betænkningen.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Hr. formand! Jeg er meget tæt involveret i den nye strategi for international handel. Som medlem af INTA-Udvalget i den foregående valgperiode opfordrede jeg tålmodigt til, at vores handelspolitik skulle være et instrument, der støtter

en retfærdig konkurrence, og en nøgle til bevarelsen af europæiske værdier og kommercielle interesser på det globale marked. Presset for strengere sociale og miljømæssige standarder er en metode til at fjerne uretfærdighed og ulige betingelser inden for den internationale handel. I seks år har jeg opfordret til, at alle handelsaftaler skulle have menneskerettighedsklausuler, og at overholdelsen af disse skulle være en forudsætning for præferencebehandling.

Endelig beder Europa-Parlamentet gennem denne betænkning i dag Kommissionen fremsætte et forslag til forordning, der forbyder import til EU af varer, der er fremstillet ved brug af moderne former for slaveri og tvangsarbejde og i lande, hvor de grundlæggende menneskerettighedsstandarder krænkes. Dette skal både gælde AVS-landene og Kina. Jeg vil gerne takke og lykønske min kollega, fru Saïfi, med dette dokument, der er bevis på, at Parlamentet gør fremskridt.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Mulighederne som følge af vedtagelsen af Lissabontraktaten betød, at man kunne indføre den længe ventede balance mellem handelslovgivning og menneskerettigheder. Jeg tror fuldt og fast på, at EU med henblik på at opretholde sin troværdighed og integritet skal gøre aktiv brug af denne mulighed og begynde at handle konsekvent på menneskerettighedsområdet, både i sine interne og eksterne politikker.

Jeg vil gerne understrege anmodningen til Kommissionen om at indgå aftaler, der indeholder klausuler om demokrati, menneskerettigheder og overholdelsen af sociale, sundhedsmæssige og miljømæssige standarder, og samtidig at sikre en effektiv overvågning af overholdelsen af og gennemførelsen af disse standarder i praksis. I aftalerne skal man være særligt opmærksom på de kommercielle aspekter af intellektuelle ejendomsrettigheder for at sikre beskyttelsen af retten til sundhed, der hænger meget tæt sammen med retten til livet. Jeg vil gerne lykønske fru Saïfi med en meget modig og konsekvent tekst.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Hr. formand! Jeg mener, at vi kan sammenfatte disse tre betænkninger ved at sige, at vi bevæger os fra at se mennesker som redskaber, der bruges til handel, til at betragte handel som et redskab, der skal bruges til mennesker. Vi ønsker at komme væk fra en logik, hvor en euro i overskud på handel svarer til to euro, der går tabt for miljøet eller i sociale omkostninger. Betænkningerne indeholder også mange specifikke forslag, f.eks. fru Saïfis fremragende forslag om en verdensorganisation for miljøet, eller forslaget om øgede beføjelser til Den Internationale Arbejdsorganisation eller importafgifter som et middel til at begrænse uretfærdig konkurrence og emissioner, der er skadelige for klimaet, samt forslaget om høring af lokalsamfundene, inden der foretages investeringer.

Dette er ikke bare gode hensigter, som De bør tage ad notam, hr. kommissær. Men nu ønsker vi at se de konkrete resultater af vores krav. Vi ønsker at se lovgivning, når dette er nødvendigt. Vi ønsker at se ændringer af gennemførelsen, når det er nødvendigt, og vi ønsker at se Kommissionen tage initiativet ved internationale forhandlinger for at forbedre reglerne.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Mit parti, Jobbik – Bevægelsen for et bedre Ungarn – lægger stor vægt på miljøbeskyttelse og genoprettelse af den økologiske balance. Vi er overbevist om, at Europa ikke kun står over en økonomisk klemme og recession, men også over for en miljøkrise. Derfor mener vi, at det er utroligt vigtigt at sikre, at vi er selvforsynende inden for fødevarerindustrien og den lette industri i EU. Ingen forstår, hvorfor EU er nødt til at importere store mængder hvidløg og peberfrugter

fra Kina og kylling fra Brasilien, når disse produkter kan fremstilles lokalt. Derfor siger jeg, at vi har behov for at være selvforsynende inden for fødevarerindustrien og den lette industri. Det er vores ansvar her i Europa-Parlamentet at beskytte europæiske landmænd, SMV og vores egne borgere og give dem mulighed for at få rene fødevarer af høj kvalitet fra lokale landmænd. Vi mener også, at det er vigtigt at gøre det obligatorisk at indføre miljøvenlige teknologier i størst mulig udstrækning.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Konkurrence er det, der gør handel levende. Det er klart, at for at få konkurrence skal man kunne konkurrere, og nogle af de ordninger, vi har med tredjelande, stiller vores egne producenter i en ugunstig situation.

Elisabeth Köstinger henviste til Mercosur, og det er bestemt korrekt, at mange landbrugs- og fiskeriprodukter, der kommer ind i EU, fremstilles ved en langt ringere standard end dem, vi kræver inden for EU. Det er vi bestemt nødt til at finde en løsning på.

Når det er sagt, er det positivt, at nogle af de aftaler, vi har indgået på det seneste, er virkelig gode, som f.eks. frihandelsaftalen med Korea. Vi har brug for mere af det. Jeg mener, at de fleste mennesker er enige i, at det vil gavne både os og dem.

Jeg vil spørge kommissæren, om der er planer om at indgå en økonomisk partnerskabsaftale med Japan. En undersøgelse foretaget af centret i København har vist, at vi kan tjene 33 mia. EUR og Japan 18 mia. EUR ved en sådan ordning.

Karel De Gucht, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Dette har været en meget indholdsrig forhandling. Selv om filosofien bag de tre betænkninger er den samme, er de detaljer, idéer og reaktioner, vi har fremlagt i dag, ikke noget jeg kan kommentere detaljeret på den korte tid, jeg har til rådighed. Nogle idéer kan gennemføres i praksis, andre bliver vanskeligere, fordi vi opererer inden for en juridisk, institutionel og politisk ramme, både som en Union med 27 medlemsstater og som medlem af WTO. Jeg vil forsøge at fremhæve de ting, som efter min mening er det centrale i de enkelte betænkninger. Desværre kan jeg ikke komme ind på det hele.

I forbindelse med Saïfi-betænkningen var en række af Dem inde på muligheden af at give ILO-observatørstatus i WTO. Mit udgangspunkt er, at der helt klart er mulighed for at forbedre den internationale forvaltning og sikre en bedre koordination mellem internationale organisationer. Min næste bemærkning er, at for at anvende handelspolitikken til at opnå et bedre resultat på det sociale område samt arbejdsmarkedsområdet og miljøområdet er vi nødt til at opstille realistiske mål. Strukturelle ændringer tager lang tid at gennemføre, og hvis vi mener det realistisk med, at WTO-medlemskabet skal gå i retning af en "handel og ..." -dagsorden, er det et langsigtet projekt.

Jeg vil gerne tilføje, at med hensyn til forslaget i Saïfi-betænkningen om, at der bør foretages en menneskerettighedsvurdering af frihandelsaftaler, mener jeg, at dette bør være tilfældet i hele forhandlingsprocessen. Jeg stiller mig lidt skeptisk over for indsættelsen af en særlig periode mellem forhandlingernes afslutning og aftalens ikrafttræden. Dette blev også diskuteret i anden sammenhæng her til formiddag, men jeg mener, at vi bør holde os til proceduren i Lissabontraktaten, som gør det meget klart, at det er op til Kommissionen at parafere sådanne aftaler. Derefter går ratificeringsproceduren i gang, og Rådet skriver under, hvilket er deres måde af ratificere på. Dernæst har Europa-Parlamentet ret og pligt til at ratificere gennem en afstemning. Med hensyn til forslaget om en menneskerettighedsvurdering forud for paraferingen – lad os kalde det for en slags forudsætning – ser jeg ikke så positivt på dette. På den anden side mener jeg, at selve idéen

om at vurdere en aftales betydning for menneskerettighederne giver mening, og det ser jeg positivt på.

Der er også blevet stillet specifikke spørgsmål, f.eks. om børnearbejde. De ved, at vi i øjeblikket forhandler om en frihandelsaftale med Indien, hvor hele spørgsmålet om bæredygtighed også skal tages op. Indien er meget skeptisk over for et sådant bæredygtighedskapitel i aftalen, men vi insisterer – og vi bliver ved med at insistere – på, at et sådant kapital er på sin plads, og jeg tror, at det nok skal komme med i sidste ende.

Jeg vil blot bede om, at De, når De senere skal diskutere dette, tager hensyn til, at de enkelte tredjelands holdning til et sådant bæredygtighedskapitel måske ikke kun gælder selve indholdet, men også visse tredjelands filosofi på dette område.

Med hensyn til Jadot-betænkningen har jeg hørt opfordringer om et klimakapitel i alle bilaterale aftaler. Jeg er en varm tilhænger af miljømæssig bæredygtighed, for fremtiden tilhører ikke os. Jeg mener imidlertid, at vi skal sørge for at erkende, at de mange elementer, skal medtages, hvis vi skal levere et tilfredsstillende svar på udfordringen med klimaændringer – fra emissionsgrænser til finansiering – ikke kan omsættes til bestemmelser i vores handelsaftaler. Jeg mener, at der findes et bredere forum for dette, og hvis der opnås enighed i dette bredere forum, skal en sådan aftale naturligvis afspejles i de bilaterale frihandelsaftaler. Om det også er muligt i den udviklingsrunde, vi netop har diskuteret, Doha-runden, er mere tvivlsomt, fordi der blandt deltagerne i denne multilaterale proces bestemt ikke er enighed om, at der skal et klimakapitel med i den endelige aftale. Men vores holdning vil være, at vi går ind for dette.

Endelig vedrørende hr. Désirs betænkning mener jeg, at den kommer lige i rette tid, idet Kommissionen er i færd med at udarbejde en ny meddelelse om virksomhedernes sociale ansvar (VSA).

Kommissionen og medlemmerne af OECD bidrager aktivt til at ajourføre de nuværende OECD-benchmarks inden OECD's ministermøde i maj 2011.

I alle vore VSA-aktiviteter vil vi grundigt overveje de forskellige muligheder for at fremme en ansvarlig adfærd hos de europæiske virksomheder, uanset hvor de opererer, og med særlig hensyntagen til gennemførlighed og konsekvenser.

Jeg vil gerne tilføje, at det ikke kun er et spørgsmål om handel eller om bilaterale og multilaterale handelsaftaler. I USA vedtog man for nylig lovgivning, som betyder, at multinationale virksomheder – og ikke kun virksomheder, der opererer i USA, men også virksomheder med hovedkontor i landet – skal være ansvarlige og fremlægge certificering af deres finansielle operationer og transaktioner vedrørende råmaterialer.

Det er et meget prisværdigt initiativ, som rent faktisk ligger fuldstændig uden for bilaterale aftaler. De fleste af disse operationer med råmaterialer er ikke omfattet af bilaterale aftaler, de betragtes simpelthen som finansielle og industrielle operationer udført af multinationale virksomheder, men hvis de har hovedkontor i USA, kan USA gribe ind over for sådanne virksomheder. Jeg mener, at det vil være en virkelig god idé, hvis vi overvejer at gøre præcis det samme for europæiske virksomheder, der især opererer i lande i Den Tredje Verden, og derefter udvider den samme fremgangsmåde til lande som Canada og Australien, så vi til sidst kan dække de fleste af sådanne industriaktiviteter og udvindingsindustrier i verden. Det vil efter min mening være et betydeligt bidrag til udviklingen af bæredygtige betingelser.

Kort sagt: Tillykke med de tre betænkninger. Jeg er bestemt villig til at fortsætte diskussionen om disse emner med Dem i de kommende måneder og år.

Tokia Saïfi, *ordfører*. – (FR) Hr. formand! Tiden er for kort, hr. kommissær, til at genåbne en diskussion om det svar, De netop har givet os. Derfor vil vi fortsætte diskussionen, som De sagde.

Jeg vil gerne starte med at takke alle talerne, navnlig skyggeordførerne, samt mine kolleger hr. Jadot og hr. Désir for vores samarbejde. Emnerne mindede om og supplerede hinanden, og det gav os mulighed for at udveksle idéer. Det gav os også mulighed for at demonstrere en konsekvent metode i vores arbejde, nemlig at gøre samhandelen mere åben over for principperne for menneskerettigheder, arbejdsmarkedslovgivning og miljølovgivning.

Som jeg påpegede tidligere, vil det, som De også var inde på, hr. kommissær, tage tid at ændre folks tankegang, men vi kan ikke vente på, at de selv ændrer tankegang. Så hvis vi gennemfører nogle af de foranstaltninger, der foreslås i de forskellige betænkninger, vi har fremlagt for Dem i aften, vil vi gradvis bevæge os i retning af en mere retfærdig og grønnere økonomi. EU skal iværksætte disse ændringer og foregå med et godt eksempel for sine handelspartnere.

Yannick Jadot, *ordfører*. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær! Jeg vil gerne takke kommissær De Gucht for hans svar og for hans forslag til det videre arbejde. Jeg har bemærket mig hans svar om klimakapitlet, og jeg håber, at det også vil lykkes os at arbejde med de resterende aspekter og fremsætte forslag, der vil føre til konkrete foranstaltninger, og til, at visse elementer medtages i handelsaftalerne. Endelig har det forhold, at handelsforhandlinger inden for Verdenshandelsorganisationen, som utvivlsomt er meget komplicerede, er brudt sammen også fjernet EU's forskellige muligheder for at medtage mere innovative elementer i bilaterale aftaler og for at forsøge at udforme nye typer af handelsaftaler, der i højere grad indeholder EU's mål vedrørende miljø, klima, menneskerettigheder eller sociale og arbejdsmarkedsretlige rettigheder.

Dette er derfor på en måde en mulighed. Jeg synes, at det er en meget kraftig anmodning, og hvis disse betænkninger får bred opbakning i morgen, bliver det virkelig – og det ønsker jeg at tro på – et fantastisk vigtigt signal fra Europa-Parlamentet til Kommissionen og Rådet.

Jeg vil gerne svare fru Stassen, som er gået, på hendes spørgsmål om økonomien. Man har stadig skrevet bøger om økonomi efter det 19. århundrede. Derfor kan vi se, at udfordringerne for, hvordan man integrerer sociale og miljømæssige spørgsmål i produktionsomkostningerne, er en vigtig faktor med hensyn til at definere virkeligheden for komparative fordele.

Tilsvarende vil De, fru Muscardini, altid have min støtte, når det drejer sig om at forsvare EU's fødevareruverenitet. Så hvis De er parat til sammen med mig og andre at bekæmpe Blair House-aftalen, som trods alt er den største hindring for reel fødevareruverenitet, for den reelle fødevarerikkerhed i Europa i dag, har De min støtte.

Så derfor vil jeg sige tak til alle mine kolleger og til Dem, hr. kommissær, for Deres åbenhed over for det konkrete arbejde og de konkrete foranstaltninger med hensyn til de aftaler, der snart vil blive forhandlet på plads og indgået.

Harlem Désir, *ordfører*. – (FR) Hr. formand! Som De kan se, havde jeg to minutter tilbage. Det vidste De godt, så hvis De havde et problem med tiden tidligere, kunne De have trukket

tiden fra denne del af mit indlæg, som kunne have været kortere. Jeg vil især takke mine kolleger og kommissæren for hans svar.

Det slående i denne forhandling er den meget brede enighed, der går videre end forskellene mellem grupperne. Dette skyldes imidlertid behovet for at tage større hensyn til de sociale og miljømæssige dimensioner i handelspolitikken, de aftaler, vi forhandlinger om.

Da De afskar mig med Deres meget interessante tale, som jeg er sikker på, at vores borgere i hele EU ville have fundet fascinerende, ville jeg såmænd bare sige noget, som kommissæren selv kom ind på, nemlig at virksomhedernes sociale ansvar ikke, og det har han helt ret i, kan træde i stedet for overholdelse af loven og the medlemsstaternes ansvar.

Hr. De Gucht har også ret i, at der netop i dette øjeblik er stillet forslag om nye skridt inden for Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) og også inden for Verdenshandelsorganisationen (WTO) som følge af professor Ruggies rapport, som hr. Howitt nævnte. Det drejer sig om de multinationale virksomheders ansvar, ikke kun i relation til minedrift, men også inden for mange andre ansvarsområder, navnlig med hensyn til deres støtte til andre lande, inden for deres indflydelsessfære eller gennem deres forsyningskæder. Retligt samarbejde vil også sikre, at moderselskabet ikke kan undslippe sit ansvar i relation til handlinger, som begås af dets datterselskaber eller en underleverandør, når det har overtrådt miljø- eller socialbestemmelserne. Alt dette er meget vigtigt.

Selv om jeg indrømmer, at det bliver vanskeligt, mener jeg simpelthen, at vi skal skabe en forbindelse med handelsaftaler. Der findes allerede et par henvisninger virksomhedernes sociale ansvar i aftalen med Korea og med latinamerikanske lande. Jeg mener, at vi med den dialog, vi har indledt i dag med Kommissionen, fortsat skal sikre, at vores mål med hensyn til virksomheders sociale ansvar og en bæredygtig udvikling er konsekvente i de internationale handelsaftaler.

Formanden. – Mange tak, hr. Désir.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen, torsdag den 25. november kl. 12.00.

21. Antidumpingsager – status og fremtidsudsigter (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er fortsættelse af forhandlingen om mundtlig forespørgsel til Kommissionen om antidumpingsager – status og fremtidsudsigter af Daniel Caspary, Cristiana Muscardini, Tokia Saïfi, Georgios Papastamkos, Kader Arif, Bernd Lange, Gianluca Susta, Metin Kazak, Niccolò Rinaldi, Marielle De Sarnez, Yannick Jadot, Carl Schlyter, Helmut Scholz, Robert Sturdy, Syed Kamall og Jan Zahradil for Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre og De Europæiske Konservative og Reformister (O-0132/2010 – B7-0562/2010).

Daniel Caspary, *spørger.* – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Antidumpingforanstaltninger spiller en stor rolle i verden. For os i Europa-Parlamentet, og jeg tror, at jeg taler for flertallet af medlemmer her, drejer dette sig ikke om protektionisme, men om en fornuftig brug af antidumpinginstrumentet. Vi skal kunne forsvare os, hvis andre lande fordrejer konkurrencen ved at bruge statsstøtte. Vi skal kunne

forsvare os, hvis virksomheder dumper produkter på markedet, med andre ord hvis de sælger produkter til lavere priser end det, det koster at producere dem, for at tvinge deres konkurrenter ud af markedet og derved ulovligt tiltage sig nogle fordele.

Jeg vil koncentrere mig om et punkt. Jeg vil gerne have besvaret følgende spørgsmål af Kommissionen. Har Kommissionen nogen erfaringer eller fået feedback fra Rådet om, i hvilket omfang udenlandske regeringer er involveret i disse aktiviteter? Er der tilfælde, hvor regeringer, i hvis lande bestemte virksomheder er etableret, forsøger at påvirke de beslutninger, der træffes i Antidumpingudvalget? Har der været reaktioner eller er der måske endog gjort forsøg på at udøve indflydelse, som har ført til forskelle i afstemningsresultaterne? Jeg vil gerne have nogle oplysninger, for jeg er tidligere blevet kontaktet af virksomheder, som har fortalt mig om deres problemer.

Mit andet punkt er, at virksomheder ved adskillige lejligheder har kontaktet mig og bedt mig henvende mig til Kommissionen og forhindre, at der foretages antidumpingundersøgelser i visse sager. Hvis man indfører en antidumpingafgift, får det negative følger for europæiske virksomheder, der opererer i andre områder såsom Asien. Jeg vil gerne høre, hvad Kommissionen mener om det. Hvad er status i den type sager?

Vital Moreira, spørger. – (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne bede kommissæren gøre så klart og fuldstændigt som mulig rede for Kommissionens holdning til handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter, som omfatter antidumpingforanstaltninger. Sagen er, at Kommissionen i en nylig meddelelse har sagt, at åben handel afhænger af retfærdig konkurrence mellem nationale og udenlandske producenter, og den tilføjede: "Vi beskytter EU-produktionen mod internationale handelsforvridninger eller -forstyrrelser ved at anvende handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter i overensstemmelse med WTO-reglerne". Det er alt sammen meget godt. Men ud over et godt retsgrundlag skal der også være en effektiv og forudsigelig beslutningstagningsmekanisme, så disse mål kan nås.

Mit spørgsmål er følgende: Kan det være, at Rådets nylige forslag om medlemsstaternes kontrol med Kommissionen gennemførelsesretsakter, der omfatter handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter, svarer til dette ønske om en garanti for, at der rent faktisk gennemføres handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter? Jeg minder om, at Rådets beslutning omfatter fritagelser fra de generelle udvalgsbestemmelser, hvilket betyder, at det er muligt at vanskeliggøre, måske endog blokere forsinkelser og i det mindste politisere beslutningstagningen om denne saga, der er Kommissionens ansvar. Mit andet punkt vedrører følgende: I denne meddelelse siger Kommissionen også, at den vil analysere, hvad der skal gøres med hensyn til at ajourføre og modernisere vores handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter samt relevansen heraf. Det, der bekymrer mig, er, at hvis Kommissionen ikke bekæmper dette forslag fra Rådet om beslutningsproceduren vedrørende handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter, kan den så den så give os en garanti for, at den, når de skal revideres, vil modstå de medlemsstater, der er interesserede i at underminere og svække anvendelsen af handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter?

Niccolò Rinaldi, spørger. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi er ikke ret mange her i aften til at tale om antidumping, som dog er noget, vi taler meget om i vores egne lande. Jeg tror ikke, at der er noget aspekt af international handel, som erhvervsfolk, små og mellemstore virksomheder, handels sammenslutninger og forbrugere er mere bekymrede over end dumping. At forholde sig til dumping er i bund og grund en daglig opgave for en stor del af vores produktionsøkonomi.

Kommissionen arbejder hårdt og gør bestemt sin pligt, når det drejer sig om antidumpinginitiativer, men vi ønsker handling på grundlag af følgende principper.

For det første gennemsigtighed i handling, fuldstændig gennemsigtighed i procedurer, i de evalueringskriterier, der fastlægges, og deres resultater, og så meddelelser og en kommunikationsstrategi, for det, Kommissionen gør med hensyn til antidumping, kan skabe tryghed hos erhvervslivet og medarbejderne.

For det andet er der plads til diskretion i antidumpingprocedurer. Det er almindelig fornuft, men undertiden har jeg indtryk af, at der udøves for meget diskretion i de beslutninger, der træffes.

For det tredje skal Europa-Parlamentet ifølge Lissabontraktaten integreres, inddrages og informeres bedre. Her synes jeg, at Kommissionen tøver lidt med at anerkende Parlamentets rolle i international handel – selv om der er gjort meget, og det er jeg kommissæren taknemmelig for – og Parlamentet skal bestemt også have mere at skulle have sagt i antidumping.

Endelig er der spørgsmålet om dialog med samfundet. Her skal Kommissionen stadig gøre en stor indsats. Parlamentet kan ikke bare sidde og lytte til aktørerne i samfundet, heller ikke om antidumpingsager. Her bør Kommissionen sandsynligvis notere sig de nye krav med hensyn til eksklusive beføjelser om international handel, som Parlamentet har fået med Lissabontraktaten.

Det er tydeligt for os, at antidumping skal indgå i en sammenhængende kommerciel strategi og en integreret politik baseret på kriterier som ærlighed og åbenhed. Med det udgangspunkt vil Europa kunne gå fremad med rank ryg.

Carl Schlyter, *spørger.* – (SV) Hr. formand! Nu kan vi se følgerne. Det er en skam, at Kommissionen ikke udnyttede muligheden til at reformere de handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter i 2007, da vi talte om det globale Europa, hvilket måske var den oprindelige hensigt. Vedrørende Lissabontraktaten og hvilken beslutningstagningsprocedure vi skal have, er der måske ikke nogen af dem, der findes nu, som kan opfylde vores krav. Men De Grønne har ikke noget problem med spørgsmålet om gennemførelse, forudsat at reglerne er klare, gennemsigtige og retfærdige.

Jeg vil gerne understrege, at det i denne sammenhæng også er vigtigt ikke kun at sikre producenternes interesser, men også forbrugernes og selve formålet, som hr. Caspary lige sagde, nemlig at få sat en stopper for dumping under de faktiske omkostninger. Her vil jeg gerne understrege, at de faktiske produktionsomkostninger skal omfatte miljødumping. At få økonomiske fordele ved at omgå miljølovgivningen er nøjagtig det samme som at få en anden slags støtte end økonomisk dumping, men i form af miljødumping. Det skal være muligt at medtage dette, når vi ser på dumping.

Vi har tidligere talt om handelspolitik som et instrument til at nå andre mål. I denne sammenhæng kan det endog være mere effektivt at bruge antidumpingforanstaltninger for at forhindre CO₂-lækage f.eks. inden for emissionshandelssystemet. I det aktuelle system er der en lang liste over hundredvis af erhvervssektorer, som dækker titusindvis af virksomheder, med fire forskellige kriterier for, hvornår de kan blive fritaget for ETS eller få en gratiskvote. I det tilfælde er det naturligvis meget lettere at iværksætte antidumpingprocedurer, når et europæisk selskab er udsat for uretfærdig konkurrence på grund af manglende miljøansvar i andre lande.

Helmut Scholz, *spørger . – (DE)* Hr. formand, hr. De Gucht, mine damer og herrer! Vi har allerede i den foregående forhandling drøftet behovet for at sætte handelspolitikken ind i en bredere sammenhæng og overholde, beskytte og gennemføre international lov. En af de retlige rammer, som EU og medlemsstaterne indgår i, er Verdenshandelsorganisationen (WTO). Min gruppe har dog lige fra starten været kritisk over for dens mangler og især i denne sammenhæng. Kommissionen har pligt til at beskytte europæiske virksomheder og deres ansatte mod uretfærdig konkurrence ved at bruge de antidumpinginstrumenter, som er tilladt af WTO. Rent konkret betyder det at sælge produkter til under produktionsomkostningerne. Vi opfordrer Dem til at udvide definitionen af produktionsomkostninger og anvende denne definition multilateralt, fordi social dumping og miljødumping, som andre talere allerede har fremhævet, medfører et fald i produktionsomkostningerne. Resultatet er uretfærdigt konkurrencemæssigt pres på europæiske virksomheder, hvilket endog kan betyde, at de er nødt til at lukke. Vi trues af en global, ond cirkel, hvilket vi ikke hverken kan eller vil acceptere.

På denne baggrund skal vi fortsætte arbejdet med at fastlægge objektive kriterier for brugen af instrumenterne, fordi de i øjeblikket har et ry, både i og uden for EU, for at være vilkårlige. En grund hertil er, at vi ikke har et velfungerende appelorgan. Nogle små og mellemstore virksomheder i EU klager over, at deres interesser opfattes som mindre vigtige end de store virksomheders, når antidumpinginstrumenterne bruges. Dette gælder navnlig for den globale arbejdsfordeling for produktionsvirksomheder i Europa. Disse virksomheder er i tvivl om, hvorvidt Kommissionen stadig har et klart overblik over følgerne af de foranstaltninger, den indfører. Jeg vil bede Kommissionen se på dette spørgsmål ud fra et specifikt eksempel, nemlig sag AD549, hvor nøgleordet er den europæiske koncern Saint-Gobain. Kommissionens beslutning vedrørende dette selskab er måske en støtte til det, men efter vores mening indebærer den også en risiko for mange jobs i små og mellemstore produktionsvirksomheder. Mit spørgsmål til Dem, hr. De Gucht, er følgende. Blev der foretaget grundige undersøgelser, var der en passende mulighed for at fremsætte indvendinger, blev disse muligheder brugt, og fik de små og mellemstore virksomheder nok information om procedurerne?

Robert Sturdy, *spørger. – (EN)* Hr. formand! Jeg har følgende bemærkninger til kommissæren. Siden den økonomiske krises begyndelse har Kommissionen gentagne gange lovet ikke at ty til protektionistiske politikker, men at arbejde for liberalisering – som De selv har været en stor fortaler for – og skabe muligheder for europæiske virksomheder og gøre det mere attraktivt at investere i Europa.

Jeg er enig i, at man skal bruge antidumpingforanstaltninger, hvor de er nødvendige, men problemet er naturligvis, om man bruger dem som en protektionistisk foranstaltning. Alene antallet af antidumpingundersøgelser tyder på, at de bliver brugt på den måde.

I denne sag er jeg uenig med Dem, hr. kommissær, vedrørende et bestemt problem i Belgien med et elektronikselskab, som jeg talte med Dem om for bare et par dage siden. I virkeligheden er de nået til enighed, og de har løst problemet selv, men alligevel har De ikke droppet antidumpinglovgivningen mod dette bestemte selskab. Det var et kinesisk selskab og en belgisk elektronikvirksomhed. De har løst problemet og samarbejder specifikt for at skabe jobmuligheder i EU.

Jeg har et andet eksempel også. Vi har en situation i Det Forenede Kongerige – og sådan set i hele Europa – med fiberglas, som er pålagt en importafgift (måske tager jeg fejl) på

43,6 %. Det er et nyttigt produkt, der bruges i hele Det Forenede Kongerige og Europa til produktion af mange forskellige produkter.

Endelig vil jeg minde kommissæren om, at det ikke var Dem, ikke Deres forgænger, men Deres forgængers forgænger, der indførte antidumpinglovgivning om gødning. Vedrørende landbrugsprodukter er vi meget bekymrede over produktionsomkostningerne samt forsynings- og fødevarerikkerhed. Alligevel er den aktuelle pris på gødning, fordi De har indført en antidumpinglovgivning – steget med 173 %. Hvorfor sker sådan noget? Vi skal åbne vores markeder. Jeg er sikker på, at De af alle implicit vil skaffe os af med denne protektionisme i Europa. Jeg ser frem til at høre Deres svar.

Karel De Gucht, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det glæder mig, at Europa-Parlamentet er enigt i, at forsvaret af EU's produktion mod internationale handelsfordrejninger skal betragtes som en nødvendig komponent i en åben og retfærdig handelsstrategi.

Jeg er enig med Dem i, at beslutninger om handelsforsvarsinstrumenter fortsat skal være baseret på tekniske og faktuelle elementer, og jeg er overbevist om, at vi har et af de mest effektive og retfærdige handelsforsvarssystemer i verden. Jeg ved, at der i antidumping- og statsstøtteundersøgelser er mange interesser på spil, og at nogle interessenter forsøger at påvirke beslutningen. Alligevel kan jeg bekræfte, at beslutningsprocessen er effektiv, gennemsigtig og baseret på faktiske forhold og grundige analyser.

Jeg erkender, at tredjemand for nylig har søgt at påvirke vores beslutning ved at lægge pres på erhvervslivet eller endda medlemsstater og virksomheder, der opererer i de pågældende tredjelande. Jeg fordømmer sådan noget på det kraftigste. I den sammenhæng er Lissabontraktatens ikrafttræden en mulighed for at løse dette problem.

Jeg kan forsikre Dem om, at antallet af handelsforsvarsinstrumentsager er stabilt på mellemlang og lang sigt, så som svar til hr. Sturdy kan jeg sige, at nej, det stiger ikke. Det er lykkedes os at undgå større stigninger, som vi ellers kunne have set som følge af recessionen i verden, og at sikre, at antidumpinginstrumentet ikke bruges til protektionistiske formål.

Størsteparten af de statistiske data viser, at antallet af sager i EU er lavere end hos vores største samhandelspartnere. Kina er i det store og hele hovedkilden til uretfærdig handel (omkring 35 de sager, EU indleder, er imod Kina). Jeg vil uden tøven gribe ind, hvor det er nødvendigt, og dette omfatter også at gribe ind over for ulovlig statsstøtte.

Hr. Sturdy havde også et spørgsmål vedrørende en sag for nylig, den såkaldte modemsag, hvor Kommissionen så på tre aspekter, dumping, støtten og sikkerhedsforanstaltningerne. Dumpingen og støtten blev undersøgt på grundlag af klager fra det pågældende selskab, og i henhold til grundforordningerne kan klager trække deres klager tilbage. EU's lovgivning bestemmer, at sagsbehandlingen kan afsluttes, hvis en sag trækkes tilbage, medmindre en sådan afslutning ikke er i samfundets interesse. Vi undersøger i øjeblikket følgerne af tilbagetrækninger. Det skal påpeges, at Kommissionen tidligere har accepteret sådanne tilbagetrækninger og følgelig har afsluttet undersøgelser uden at træffe foranstaltninger.

I den tredje sag vedrørende sikkerhedsforanstaltningerne har den berørte regering – den belgiske regering – rent faktisk indgivet en klage, så det er en noget anderledes procedure. Den pågældende virksomhed (Option NV) har nu meddelt Kommissionen, at den har bedt den belgiske regering trække anmodningen om indførelse af sikkerhedsforanstaltninger tilbage, men den belgiske regering har endnu ikke meddelt Kommissionen, om den vil

følge Options anmodning, så vi afventer, at den belgiske regering beslutter sig. Det er præcis, hvad der er sket i denne sag.

Så med hensyn til de mere generelle spørgsmål er handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger indført med god grund. I mangel af internationale konkurrenceregler og andre regler vedrørende korrekt fungerende markeder, er handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger vores eneste mulighed for at beskytte vores industri mod uretmæssigt handlede varer. Vi forsøger at bruge disse regler på den mest effektive måde for vores virksomheder. Eksistensen af tidsbegrænsninger sikrer en hurtig sagsbehandling for erhvervslivet og forudsigelighed for eksportørerne. Jeg har til hensigt, at vores instrumenter fortsat skal være effektive og retfærdige til gavn for alle de involverede erhvervsdrivende.

De internationale regler om handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger er ved at blive genforhandlet i Verdenshandlerorganisationen (WTO). EU's holdning er klar: Vi ønsker at bevare vores instrumenters effektivitet og samtidig beskytte vores erhvervsliv mod protektionistiske handlinger fra anden side. Disse WTO-forhandlinger og ændringerne som følge af Lissabontraktaten er vigtige med hensyn til enhver revision af vores regler, som vi måtte ønske at foretage.

Handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger udgør virkelig en udfordring for SMV, både med hensyn til omkostninger og kompleksitet. Der er behov for at mindske den administrative byrde for SMV i forbindelse med undersøgelser af handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger. Derfor har jeg bestilt en undersøgelse, hvor man vil kigge på de specifikke problemer, som SMV står over for i forbindelse med handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger og mulighederne for at afhjælpe disse problemer.

Hvad angår de institutionelle aspekter, har De sikkert bemærket, at komitologiforslaget fra Kommissionen fra marts måned giver mulighed for at holde Parlamentet fuldt ud orienteret om komitologiproceduren. Kommissionen vil også stille information til rådighed om de foreslåede foranstaltninger, hvor udvalgene bliver bedt om at afgive udtalelse, de endelige foranstaltninger og den endelige vedtagelse i Kommissionen. Parlamentet kan til enhver tid anmode om yderligere oplysninger.

I denne henseende vil jeg gerne bekræfte, at Kommissionen rent faktisk er parat til at fremsætte et forslag om at bringe de handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger i overensstemmelse med det nye system for kontrol med delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter (det er den såkaldte "handelsomnibus"). Men som De er klar over, foregår der omfattende diskussioner mellem institutionerne om det generelle spørgsmål om gennemførelsesretsakter. Kommissionen følger opmærksomt med i diskussionen og vurderer på grundlag af kontakter med de øvrige institutioner, hvornår et sådant forslag bør vedtages af Kommissionen. Men jeg vil gerne sige det helt klart, at det eneste usikre er, hvornår forslaget vil blive fremsat, ikke om det bliver fremsat.

Der var også det specifikke spørgsmål fra hr. Moreira om komitologi. Her vil jeg gerne sige det helt klart, at jeg ikke kan se noget som helst argument i Lissabontraktaten for særregler for komitologien, når det drejer sig om handel, og det vil vi ikke acceptere. Beslutningen ligger naturligvis i hænderne på Parlamentet og Rådet, selv om Kommissionen også har en rolle at spille, og det samme gælder i sidste instans EU-Domstolen. Hvis man indfører et andet flertal – for det er, hvad det i virkeligheden drejer sig om – for at tilsidesætte Kommissionens beslutning i handelsspørgsmål, er det ikke acceptabelt for os, og det er bestemt ikke acceptabelt for mig.

Endelig har vi i forbindelse med tredjelandes brug af handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger bemærket en stigning, siden den økonomiske krise satte ind.

Jeg vil gerne forsikre Dem for, at vi følger tredjelandes brug af handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger nøje, og at vi vil gribe ind, når det bliver nødvendigt – herunder med intens overvågning, effektiv støtte til de berørte EU-eksportører og indledning af tvistbilæggelsesprocedurerne ved WTO.

I mange tilfælde har Kommissionens foranstaltninger medført, at undersøgelsen er blevet afsluttet, uden at der indføres foranstaltninger. I andre tilfælde resulterer disse indgreb ofte i, at EU-eksportørerne pålægges mindre strenge foranstaltninger.

Der var også et spørgsmål om mulige former for gengældelse over for tredjelande i form af pres på europæiske virksomheder. Vi har modtaget andragender om dette spørgsmål fra europæiske virksomheder, men vi afslører ikke deres navne for at beskytte dem. I en sag for nylig med Kina protesterede Kina over tvistbilæggelsen i WTO, og panelet støttede os, men vi har ikke offentliggjort navnene på de pågældende virksomheder, og det var også for at beskytte virksomhederne.

Så var der to spørgsmål til sidst om, hvorvidt vi vil revidere de handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger. Det vil vi ikke, for jeg mener virkelig ikke, at det er nødvendigt. Der skal gøres et kolossalt stykke arbejde på handelsområdet i de kommende år, og jeg må sige, at jeg ikke ønsker at genåbne bestemte diskussioner gennem en sådan revisionsproces. Jeg vil først overveje det, når Doha-runden er ovre.

Der var også et specifikt spørgsmål fra et medlem af De Grønne. Hr. Schlyter, Deres spørgsmål er interessant, må jeg sige, for som De sikkert ved, rejses disse antidumpingsager af virksomheder. De startes på grundlag af en klage fra en virksomhed. Så hvis en virksomhed rejser det spørgsmål, som De var inde på vedrørende kulstoflækager, vil Kommissionen naturligvis undersøge sagen og se, om den bør resultere i, at der indføres foranstaltninger, men spørgsmålet ligger bestemt ikke uden for de argumenter, som vi tager stilling til. Vi tager stilling til de argumenter, der er blevet fremført at de pågældende virksomheder, så hvis en virksomhed forelægger os dette spørgsmål, vil vi bestemt undersøge sagen.

Cristiana Muscardini, for PPE-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Antidumping er et af de mest aktive instrumenter til forsvaret af anstændighed på handelsområdet i EU med henblik på at sikre retfærdig konkurrence på markedet. Der er behov for klare og praktisk gennemførlige regler inden for den nye komitologi.

I Lissabontraktaten siges det helt tydeligt, at Kommissionen er ansvarlig for gennemførelsesretsakter. Rådet og Parlamentet har beføjelser til at overvåge Kommissionens arbejde. Det kompromis, vi behandler i dag, fjerner den rolle, som Parlamentet tildeles i henhold til Lissabontraktaten, og kan derfor skabe et nyt demokratisk underskud inden for institutionerne.

Vi forstår ikke og vi afviser forslaget om at anvende forskellig behandling for antidumpingforanstaltninger, der indebærer elementer af beslutningstagning baseret på skøn, politisering og juridisk usikkerhed i procedurerne, som i stedet burde beskytte de legitime interesser for de virksomheder, der skades som følge af uretfærdig konkurrencepraksis.

I en tid med alvorlig økonomisk krise som i øjeblikket virker det ufornuftigt og masochistisk at gøre indførelsen af antidumpingprocedurer kompliceret og muligvis upraktisk. Det ville blive resultatet, hvis det foreliggende forslag ikke bliver ændret.

Vi appellerer til medlemsstaternes og Kommissionens ansvarsfølelse, for det er i deres fælles interesse at garantere en højere grad af udvikling. Udvikling er kun mulig, når der findes regler, der forhindrer forvridning af markedet, sikrer respekten for de institutionelle roller og gør procedurerne hurtige.

Mario Pirillo, for S&D-Gruppen. – (IT) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! I de senere år er antallet af antidumpingprocedurer, som Kommissionen indleder, steget. Det er tegn på, at andre lande i stigende grad anvender uretfærdig praksis over for europæiske virksomheder. På trods af den økonomiske og finansielle krise har vores internationale partnere indført omkring 332 protektionistiske foranstaltninger inden for de seneste to år.

Vi tror på fri, men retfærdig international handel baseret på fælles regler, der er ens for alle. Det er vigtigt at sikre effektiviteten af Europas instrumenter til handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger, der anvendes til at rette op på ulovlige situationer.

Jeg er dybt bekymret over de virkninger, som de aktuelle forsøg på at reformere komitologien måtte have på disse instrumenters effektivitet. At give plads til politiske og diplomatiske forhandlinger for at nå frem til en beslutning om at indføre antidumpingforanstaltninger skaber risiko for at forstyrre en proces, der i stedet burde være baseret på konkrete, objektive oplysninger.

Jan Zahradil, for ECR-Gruppen. – (CS) Hr. formand! Jeg vil gerne vende tilbage til det, min kollega, hr. Sturdy, talte om her. Antidumping er en god tjener, men en streng herre. Det tjener til at beskytte europæiske virksomheder og den europæiske økonomi mod uretfærdig konkurrence og uretfærdig handelspraksis, men kan desværre også misbruges i protektionismens interesse til at lukke europæiske markeder for import fra tredjelande. Derfor opfordrer jeg Kommissionen og Dem, hr. kommissær, til ikke at tillade en sådan udvikling og til at advare mod, at antidumpingforanstaltninger misbruges i protektionismens interesse og med henblik på at lukke det europæiske marked og den europæiske økonomi for resten af verden. Det vil efter min mening ikke gavne os, og efter min mening vil et lukket Fort Europa ikke gavne nogen, og efter min mening har historien altid vist, at hvis Europa er åbent og samarbejde med resten af verden, giver det os ikke andet end fordele. Det bør De huske på.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Hr. formand! Billig arbejdskraft og social dumping er metoder, som anvendes meget hyppigt i udviklingsøkonomier og de nye vækstøkonomier. Problemet med antidumping viser, hvor vigtigt det er at tilskynde til navnlig miljøstandarder og sociale standarder og ligeledes handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger ved forhandlinger om frihandelsaftaler med tredjelande. Europæiske virksomheder inden for alle produktionssektorer må ikke stilles ringere på grund af Deres høje kvalitetsstandarder, som naturligvis afspejles i deres priser. Udviklingen ved de igangværende Mercosur-forhandlinger bekymrer mig meget i denne henseende.

Vi må ikke åbne døren for social dumping, men i stedet indarbejde en bæredygtig metode i handelsaftalerne. Dumping er et stort problem inden for landbruget, især når den betyder, at små, uafhængige bedrifter forsvinder og erstattes af store fabriksbrug.

I den forbindelse vil jeg gerne fremhæve initiativbetænkningen om handelsrelationerne mellem EU og Latinamerika. I denne betænkning forklares det tydeligt, at EU lægger vægt på sociale, miljømæssige og produktionsmæssige standarder. Jeg vil gerne takke de medlemmer, som rejste dette vigtige spørgsmål over for Kommissionen.

Karel De Gucht, *medlem af Kommissionen*. – (EN) Hr. formand! Det bliver et meget kort svar. Jeg skal stadig besvare spørgsmålet fra hr. Scholz om fiberglassagen med Saint-Gobain.

Antidumpingafgifter kan gøre leverancerne dyrere – herunder for SMV. Kommissionen beregner den potentielle virkning ved kontrollen af offentlig interesse. SMV kan deltage i proceduren. Vi har en telefontjeneste for SMV for at lette samarbejdet. Men i denne sag er virkningen begrænset, fordi Kina kun har 14 % af EU-markedet.

Med hensyn til spørgsmålet fra hr. Zahradil om brugen af handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter som et protektionistisk værktøj og risikoen for, at dette sker, er den eneste faktor, der påvirker antallet af sager, antallet af klager, som Kommissionen modtager, og kvaliteten af det fremlagte bevismateriale. Kommissionens handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger er et regelbaseret system i tråd med WTO's regler. Hvis der indgives en klage, og der er tilstrækkelig med dokumentation for, at der finder dumping sted, har Kommissionen ikke andre muligheder end at indlede en undersøgelse.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) For at beskytte den europæiske økonomi er det nødvendigt at indføre effektive restriktioner på den proces, der anvendes til at drive lobbyvirksomhed for produkter, der stammer fra tredjelande. Disse produkter er meget ofte lavet af materialer, der indeholder stoffer, der er skadelige for både miljøet og forbrugerne. Et foruroligende eksempel er legetøj til børn – der findes farlige stoffer i malingen eller plastikdelene, der kan forårsage helbredsproblemer, og dårlig forarbejdning kan forårsage en ulykke, så man ender på hospitalet. Det er naturligvis netop på denne måde – ved at bruge billige materialer og ikke være opmærksom på forarbejdningen – at det er muligt at opnå de lave detailpriser og oversvømme markederne. Vi skal helt klart styrke kontrollen med importerede varer for at sikre en effektiv håndhævelse af lovgivningen vedrørende import af billige produkter fra tredjelande til det europæiske marked. Handelspolitiske beskyttelsesinstrumenter skal være effektive og skal sikre, at alle vores virksomheder har retfærdige konkurrencebetingelser.

22. Dagsorden for næste møde: se protokollen

23. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.55)